

Autobus

Záhrobí

(Artefakty 6)
Science fiction

Václav Semerád

© 2016 Václav Semerád, Nová Ves

Veškeré připomínky jsou vítané:
vsemerad@volny.cz

Titul: Záhrobí
Skupina: Artefakty 6
Autor: Václav Semerád
Nakladatelství: Autobus

Tuto knihu si můžete přečíst upravenou tak, že jména hlavního hrdiny (hrdinky) nahradíte jinými jmény podle vlastního uvážení. Tento bonus najdete výhradně při přímém (online) čtení na webové stránce <http://sw.gurroa.cz> - jen tam jsou programy, které to zařídí. Zkuste si dosadit jako hrdinu (hrdinku) své jméno!

==*=

Bankrot

Životní plány jsem měl bezvadné, měly jen jednu chybu. Nepočítaly s lidmi a už vůbec ne s vyšší mocí osudu.

Ten kamion jsem nepřehlédln, to prostě nešlo. Jenže když se hnál přímo na mě na mé polovině vozovky, bylo mi jasné, že to není žádný žert. Udělal jsem všechno, co se v té situaci dalo dělat, ale nestačilo to.

Narazit do té hory železa čelně, bylo by to jednodušší, ale umírat se mi přece jen nechtělo. Řidič kamionu mi ale nenechal moc místa ani času na rozmyšlení. V nepatrném zlomku vteřiny jsem zvažil šance a strhl jsem volant napravo v bláhové víře, že se nějak vejdu mezi stromky na druhé straně pankejtů.

Byla to bláhová víra.

Na rovné vozovce bych se vešel, ale to by auto nesmělo poskakovat jako splašená koza. Pankejt mě hodil stranou, ne až na silnici, ale přímo proti stromu. Ohlušující rána – a pak jako ozvěna rachot kamionu, který vyletěl ze silnice o pár metrů dál.

Probudil jsem se až v nemocnici. Na obličejí kyslíkovou masku, nad sebou na tyči láhev zavěšenou dnem vzhůru, od ní hadičky s jakousi bezbarvou kapající tekutinou.

Jak se říká, bolel mě celý člověk. Jenže to bylo iluzorní, **celý** už jsem v té chvíli nebyl a nikdy víc nebudu.

Nevermore! krákal jakýsi havran.

Pak se kolem mé nemocniční postele shromáždili hned tři doktoři, abych se dozvěděl, co se vlastně stalo.

Jediné, co mě mohlo utěšit, byla skutečnost, že mi airbag zachránil život. Zachytil mé tělo a nerozbil jsem si hlavu. Byla to klika nebo smůla? Dolní část kabiny se totiž v tom okamžiku měnila v hromadu zmačkaných plechů, ze kterých mě prý půl hodiny vystřihávali. Měl jsem – a opět jen částečné – štěstí, že mi plechy skříply tepny, takže jsem za tu dobu nevykrvácel.

Bohužel mě nevytáhli vcelku, ale po kouskách a lékařům na ortopedii nezbylo než přiznat, že na to jejich umění nestačí.

Obě nohy pryč, jedna nad rozdrceným kotníkem, druhá pod kolenem. A aby toho nebylo dost, z pravé ruky mi zmizel malíček, prý už taky nešel přišít. A mohlo to být ještě horší.

Životní plány jsem měl bezvadné, ale všechny šly naráz k čertu. Kvůli chlápkovi, který »ušetřil« za nocleh a pak usnul za volantem dvacetitunové soupravy.

Vynadat jsem mu nemohl. Kamion narazil do nosného sloupu nadjezdu a jeho řidič se už nikdy neprobudí.

A když, tak až u nebeské brány.

Nebo u té pekelné... tu jsem mu v první chvíli přál, i když to na mě nezáleželo. Nezabil mě, jen důkladně zmrzačil.

Vyjde to skoro nastejno...

=*=

Taková tragédie znamená zhroucení všech životních snů jako domečku z karet. A protože neštěstí nechodí po horách, ale po lidech, a navíc nechodí samo, následovala rána za ranou.

Barča, se kterou jsem plánoval v létě svatbu, se rozhodla už na mě nečekat. Co také s invalidou! Odstěhovala se nejprve k mamince, ale už po týdně k jakémusi Vincencovi. Ta rychlost napovídala, že měla zadní vrátka připravená už dlouho. Nu což, překážet jí ve štěstí nebudu, jen ať si jde! Lepší než kdyby ode mě utekla až s dětmi, to by mě zaručeně mrzelo víc.

Což neznamená, že mě to nemrzelo! Možná bylo dobře, že se jako potvora projevila včas. Snoubenci na radnici slibují stát při sobě v dobách dobrých i zlých, jak by asi vytrvala?

Na druhou stranu – koho by to těšilo?

A aby toho nebylo dost, můj společník Ivan v době, kdy jsem ležel v nemocnici, udělil všem štědré mimořádné odměny, nejvíc ovšem sobě, nejenže vyprázdnil konto, ale navíc nasekal dluhy, načež sám podal na můj podnik insolvenční žalobu. Měl

ode mne právo zastupovat mě v nepřítomnosti, ale tohle nebylo nic jiného než podvod a zrada.

Soud proběhl v mé nepřítomnosti, protože jsem v té době nebyl schopný dostavit se, insolvenční správce podnik za mými zády hluboko pod cenou rozprodal, nejspíš svým známým, takže když jsem vyjel na kolečkovém křesle z nemocnice, měl jsem jen hromadu dluhů, nepatřilo mi ani to kolečkové křeslo a exekutoři mě vedli jako notorického neplatiče.

Jo, i tak to v Čechách chodí!

Naštěstí jsem byl proti všemu pojištěný.

Jenže pojištění podniku se vztahovalo jen na přírodní katastrofy, ne na podraz od kamaráda. Nemělo smysl obtěžovat pracovnice na přepážkách, vyhodily by mě jedna dvě. Životní a úrazové pojištění bych snad dostal, jenže než peníze doputují na mé prázdné konto, schramstne je exekutor. Dluh, který Ivánek na mé konto nadělal, je totiž mnohem větší.

Vrchol všeho byl, když mě sanitka dovezla před mou vilu a sanitářák mi pomáhal přestoupit do kolečkového křesla, ještě bych to s berlemi sám nezvládl. Ačkoliv jsem psa nikdy neměl, ozval se náhle za vraty vily hluboký štěkot. Vysvětlení jsem se ovšem dočkal brzy. Chlap, kterého jsem v životě neviděl, mi začal přes plot vyhrožovat, že na mě toho psa pustí, když ihned neodtáhnu. Žebráky prý nemá rád! Nekoupil tuhle klidnou vilu, aby ho tady otravovali nějakí somráci!

Takže to byl nový majitel mé vily, která mi už nepatřila. Byla to pochopitelně má vina, měl jsem si včas, nejlépe ještě před opuštěním nemocnice, zjistit skutečnosti.

Sanitka mezitím odfrčela, sanitářák pochopitelně neměl náladu zabývat se mými problémy, takže jsem zůstal na ulici před svou bývalou vilou na kolečkovém křesle a s berlemi sám.

Může být ještě něco horšího?

To se rozumí, nikdy není tak zle, aby nemohlo být ještě hůř! Měl jsem ještě vypůjčený erární oblek, erární berle a ojeté

erární kolečkové křeslo, dluhy kam se podívám, ale být ještě ke všemu bez očí, bylo by to určitě horší.

Nikdy není tak zle, aby nemohlo být ještě hůř!

A ke všemu začalo drobně pršet.

=*=

Nešvarem moderních vilových čtvrtí, slepě kopírovaným ze Spojených států, jsou chybějící chodníky. Předpoklad, že je lidé nebudou potřebovat, neboť za celý život nepotřebují udělat více kroků než do garáže a zpátky, potvrzují všechny americké filmy. Až když člověk přijde o auto, zjistí s údivem, jak hodně na silnicích překáží. A majitelé aut to dávají nevybíravě najevo. Také jsem ještě jako podnikatel troubil na odvážlivce, kráčející po kraji vozovky, s utkvělou představou, že provokují úmyslně.

Dostat se do civilizované oblasti s chodníky není žádná slast, zvláště když člověk není zvyklý na zapůjčený rozvrzaný voziček a pravou ruku má napůl zafáčovanou. Po pár metrech mi navíc upadla berle, jen tak hozená vzadu přes držadla, a musel jsem se pro ni vracet. Vlastně jsem musel být rád, že mi ji ještě nepřejeli a nezlomili.

Měl jsem mlhavou představu, že bych měl jít na obecní úřad a přihlásit se o podporu. Jsem občan v nouzi? Jsem! Dům mi prodali, nemám kam jít, v kapse ani vindru, co mám dělat? Vzteké troubení svých motorizovaných spoluobčanů jsem též ignoroval. Trhněte si nohou, nádivové, být na mém místě, pochopili byste mě!

Bohužel jsem až teď mohl ocenit známé české přísloví.

Sytý hladovému nevěří!

Donedávna sytý, teď hladový. Vlastně mi až teď došlo, kolik je v tom úsloví trpké pravdy. Jel jsem vytrvale dál, dokud jsem se nedostal do oblastí obydlené více plebejskými občany, kde už chodníky přece jen byly. Byl sice drobný problém se na ně dostat, neboť při jejich výstavbě nikoho nenapadlo, že by po nich chtěl někdo jezdit na invalidním vozičku, ale našel jsem

místečko, kde obrubník nepředstavoval tak krutý schod a kde jsem dokázal výškový rozdíl jakž takž překonat.

Jel jsem už pomalu, bolely mě ruce. Chyběl mi trénink, to se rozumí. Ale vlastně jsem ani nespěchal. Lidé mě míjeli bez povšimnutí, jako bych byl pro ně vzduch. Dneska už přece není nic neobvyklého, že se vozíčkáři projíždějí po sídlišti.

„Kámo, co se tu morduješ?“ oslovil mě někdo zezadu.

Otočil jsem hlavu. Cikán! Všiml si mě jako jediný.

„Vidíš, ne?“ pokusil jsem se mu oplatit úsměv, ale bylo to asi dost kyselé.

„Nemáš, kdo by tě doprovodil?“ zeptal se mě.

„Vidíš, ne?“ opakoval jsem.

„To tě teda lituju. Nechceš pomoci?“

Napadlo mě, že by mě mohl chtít pod záminkou pomoci okrást, ale hned jsem se tomu sám v duchu usmál. Co mi ještě může sebrat, když nic nemám?

„A tobě by nevadilo pomáhat mi, když mě neznáš?“

„No – nečekej, že ti chci sloužit, ale jestli máme kousek stejnou cestu, proč bych nepomohl?“

„To jsi první, kámo!“ ujistil jsem ho.

Popadl za mnou vozík za rukověti a tlačil mě. Aby řeč nestála, optal se mě, co jsem zač a co dělám tady na sídlišti bez doprovodu a já jsem uvítal, že se mohu vyzpovídat někomu, kdo je ochotný mě poslouchat.

„Tak voni tě vyklopili ze sanitky a vůbec je nezajímalo, co budeš dělat dál?“ rozčílil se, když jsem skončil.

„Saniták si jistě myslel, že tam bydlím,“ omlouval jsem ho.

„Myslel jsem si to přece taky. Prostě mi pomohl ze sanitky na vozík a odejel v dobré víře, že jsem doma.“

„Nemohl tě doprovodit až dovnitř?“ napadlo ho. „Nebo chvilku počkat, až se dostaneš domů? Co kdybys neměl klíče?“

„Taky mě napadlo, že by mi mohl pomoci, ale on tolik spěchal, že jsem ho nechtěl obtěžovat,“ vzdychl jsem si.

„A tys ani nevěděl, že ti ten barák mezitím prodali?“ ani tomu nechtěl věřit.

„Ze začátku jsem mohl volat, věděl jsem o tom podrazu, ale pak mi pro neplacení odpojili mobil,“ posteskl jsem si. „Že mi prodali i střechu nad hlavou, to už jsem se nedozvěděl.“

„No jo, to ty český hyeny dovedou!“ souhlasil se mnou. „Ale co chceš dělat teď?“

Potlačil jsem peprnou protiotázku, zda si vážně myslí, že Cikáni nekradou, protože mi bylo jasné, co by mi mohl vmést do tváře: Cikán by čórnul peněženku, ale takhle zničit člověka v neštěstí umí jen bílé hyeny! A měl by pravdu, raději jsem tu impertinenci spolkl a jen jsem nahlas uvažoval.

Na můj nápad jít na obecní úřad se ale rozchechtal.

„Fakt si myslíš, že ti tam někdo pomůže?“ ušklíbl se. „To si asi spadl z jahody a ke všemu naznak!“

„Máš snad lepší nápad?“ zavrčel jsem na něho asi víc než jsem musel.

„Nápad nemám, leda vykašlat se na ně,“ řekl. „Ale kdyby ti to nevadilo, měl by ses skamarádit s takovými, jako jsi sám. Bejt Cikán, vezmu tě mezi nás, ale mezi svými ti bude asi líp.“

„Myslíš?“ pochyboval jsem.

„Že váháš!“ odsekl.

=*=

Zavezl mě do špinavého dvora, plného hromad stavební suti a odpadků, a zavolal, že veze člověka v neštěstí. Na to se odněkud vynořilo pár špinavých, vousatých chlapů. Zřejmě to byli bezdomovci – a s těmi bych se měl kamarádit, když jsem jako oni... jen jestli mají pochopení pro bývalého podnikatele...

„Díky, kámo!“ oslovil nejbližší chlapík Cikána srdečným tónem. „Máš to u nás!“

„Rádo se stalo,“ obrátil se Cikán k odchodu. Zdálo se mi, že se s těmi chlapy zná, ale asi ne moc, to by ho snad oslovili jménem a ne jen »kámo«.

Než se Cikán vzdálil, seskupili se kolem mě čtyři zdejší obyvatelé, zřejmě bezdomovci.

„Já jsem nákej Bohouš, co jsi zač ty?“ zeptal se mě první.

Vypověděl jsem jim svůj příběh, jak jsem z úspěšného podnikatele spadl až na dno.

„Všichni jsme na tom podobně,“ pokrčil rameny Bohouš. „I když jsi asi spadl z větších výšin a měl jsi z nás pěti nejtěžší držkopád. Hele, máš hlad?“

Tuhle otázku jsem nečekal. Vlastně jsem měl naposledy lehkou snídani v nemocnici, takže o hlad by nouze nebyla. Jen jsem němě přikývl.

„Tak jedem!“ rozhodl Bohouš se souhlasem ostatních.

Popadl vozík za rukojeti a jeli jsme...

=*=

Bezdomovci

Neb toto zvíře, jímž tvá vznikla bída,
zde nepropustí žádné duše živé,
tak brání, že jí smrtí cestu hlídá.
A povahy tak zvrhlé jest a divé,
že zkojit žravost se mu nepodaří,
vždy po žrádle má větší hlad než dříve.

(Dante: Peklo)

Seznámil jsem se nejprve s těmi čtyřmi, ale v poledne se k nim přidala jejich kolegyně Cilka. Vypadala z nich nejméně zanedbaně, i když už taky nebyla nejmladší. Na rozdíl od nich se čas od času přičesala a ani její oblečení nebylo tak špinavé. Jak to ale dělala, jsem nezjistil. Zeptat se jí? To mi bylo trapné.

Oběd sestával z jakési neurčité směsi, kterou spolu vařili v kotlíku na ohničku mezi dvěma sloupky naskládaných cihel.

„Co v tom je?“ zajímal jsem se.

„Hele, mladej, kdo se moc ptá, moc se dozví a kdo příliš mnoho ví, toho zastřelej!“ napomenul mě zrzoun Ěda.

„Proč to chceš vědět?“ podíval se na mě Bohouš. „Kdo má hlad, neptá se, co je v tom, ale kdy už to ksakru bude!“

„Neptám se, protože bych byl taková fajnovka, prostě mě to zajímá,“ uváděl jsem to na pravou míru.

„U nás bys přestal být fajnovka, i kdybys nechtěl,“ ujistil mě Bohouš. „Ale jestli tě to zajímá... máme tu dva supermarkety a v obou každý večer něco vyhazují. Probereme si kontejnery a vždycky se tam najde nějaké zboží po záruční době. To se ví, masa tam moc nenajdeme, a když, tak už se opravdu nedá žrát. Prodavači zasmrádlé maso pokaždé umyjou v octě, opláchnou a přebalí, lidi pak koupějí ledacos a kdyby věděli, co se s tím děje, vyhnuli by se těmhle obchodům zdaleka... no ale častěji tam jsou takové ty pytlíkové čínské polévky, sušené omáčky a tak ... Ty se přebalit nedají a mají na sobě datum, po něm už se nedají

prodat, tak je vyhazují neotevřené. Takových tu máme haldu, nekazí se, nepotřebují ledničku, stačí, aby byly v suchu. A když se to uvaří, dá se to docela bez problémů sníst. Nesmí ti ovšem vadit, že do jednoho kotlíku přijde rajská omáčka se slepičí polévkou a sušenou hrachovou kaší. Němci tomu říkají »eintopf« – a jak jsou z toho tlustí!“

Nesměle jsem je upozornil, že nemám ani lžici a ešus.

„My taky ne,“ ušklíbl se zrzek Éda. „Ale neboj, z dlaní se to jíst nedá, takže na to něco máme a i na tebe se dostane.“

To »něco« byly plastické jednorázové příbory, už trochu zašlé, ale poměrně čisté. Výrobce sice nepočítal s jejich mytím, ale když se umyjí, slouží dál. Místo talířů jsem čekal něco jako ešusy, ale tahle parta byla skromnější, šlichtu z kotlíku si nalili do prázdných plastických misek od baleného masa. Také šly umýt a účel splnily, víc od nich ostatně nikdo nechtěl.

Přijali mě mezi sebe a dostal jsem také trochu té tekutiny, i když moc tekutá nebyla a plastická lžice do ní zapíchnutá se kácela jen velice pomalu.

Dvůr patřil zkrachované továrně a bezdomovci obsadili kanceláře bývalého majitele. Původní nábytek tu sice nebyl, ale dalo se tu vydržet snad i v zimě. Polovina oken byla zatlučená nějakými deskami, asi dřevotřískou, či co to bylo, ale polovina oken se ještě pyšnila skly, takže uvnitř bylo jakž takž světlo. Pro mě bylo výhodné, že to nebylo v patře, kam všichni chodili spát. Úzké schodiště pro mě znamenalo překážku jako horský štít pro člověka bez horolezeckých zkušeností a vybavení.

„Nedá se svítit, budeš spát dole!“ pokrčil rameny Bohouš.

Snesli mi dolů jednu rezervní matraci a nějaké deky. Měli jich tam pár navíc, údajně pocházely z minulé povodně, kdy lidé z vytopených domů vyhazovali matrace znehodnocené vodou a bahnem. Dostali od pojišťovny na nové, se starými se proto nezdržovali a bezdomovci měli žně. Museli prý oškrabat

a opláchnout bahno a naskládat je nahoře do oken, aby vyschly, ale spát se na nich dalo rozhodně lépe než na zemi.

Nepojištění obyvatel, kteří neměli na nové, udělali totéž – všechno opláchno a nechali vysušit. Dneska je obvyklejší staré věci vyhodit a koupit nové, ale ne každý na to má. I když jsme na tom asi pořád dobře, když lidé opravitelné věci vyhazují.

Kromě matracek a příkrývek mi Bohouš shora donesl skoro nové oblečení – teplou bundu a kalhoty, původem z nějaké dobročinné akce Charity. Boty jsem – naštěstí nebo naneštěstí – nepotřeboval, měl bych se co nejdřív naučit na protézách.

„Nechci ti do toho moc kecat, ale vozejček bude pro tebe lepší!“ radil mi Bohouš. „Když se někde usadíš na vozejčku, před sebou plechovku na almužny, budeš ji muset často vybírat, aby nevypadala jako plná.“

„To chceš říci, že bych měl – žebrat?“ zděsil jsem se.

„Á, Karlíček je pořád fajnovka!“ povzdychl si útrpně Bohouš. „A co chceš dělat jinýho? Naklusat na pracák a podat si žádost o práci? Víš, co tam můžeš čekat? Hádej, můžeš třikrát!“

„Byl jsem zvyklý starat se o sebe sám!“ namítl jsem hrdě.

„A jak jsi dopadl?“ zaskočil mě Bohouš protiotázkou. „Teď se teprve starej! Celej současnej systém je založenej na tom, že tě vyždíme a odkopne! A až nebudeš nikomu užitečnej, budeš nakonec vděčnej, že dobrý lidi ještě úplně nevymřeli a hoděj' ti nějakou tu drobnou minci! Dneska je moderní tvrdit, že si za všechno každý může sám. Ještě to tvrdíš?“

„Za ten úraz nemůžu,“ omlouval jsem se. „Vždyť říkám, ten kamion mi tam vjel naprosto nečekaně!“

„Kamion patří mezi rány osudu a proti nim se nedá nic dělat,“ přijal to Bohouš. „Ale exekutoři bejvali kdysi lidmi, jenže dnes se chovají hůř než divá zvěř. Znáš jedinej rozdíl mezi právníkem a klíštětem? Když zemřeš, klíště vodpadne, ale právník peníze cucá dál, když ne z tebe, aspoň z příbuzných. Panebože, proč jsi vlastně stvořil jedovatý hady, cholery, mor,

právníky a exekutory? Ačkoliv – to mu trochu křivdím, pánbůh může jen za jedovatý hady, cholery a mor, to nejhorší si lidi dělají sami!“

Znělo to krutě, ale když člověka oškubou a zničí jako mě, nemá zrovna chuť zastávat se exekutorů. Dřív jsem tvrdil, že někdo přece dluhy vymáhat musí a exekutor je zaměstnání jako každé jiné. Teď už jsem si tím nebyl jistý. Odrovnat člověka, který bezmocně leží v nemocnici, rozhodně není fér. A nejhorší si lidi opravdu dělají sami. Na mém případě měla podíl celá řada darebáků. Počínaje zrádným kamarádem Ivanem, přes soud, který si vzletně říká »nezávislý«, ale proběhl klidně beze mě, takže bez výčitek svědomí pošlapal i mé právo na spravedlivý proces, až po hyeny exekutorské, které to už jen dovršily.

Nejhorší na tom bylo, že všechno proběhlo podle zákonů! Takže bych měl přičíst i celou plejádu poslanců, kteří ty naše zákonné paskvily vymysleli a schválili.

Jedna banda horší než druhá!

Ani nadávat jim člověk nesmí, i to je dneska trestné! Dřív šel člověk do vězení, když nadával komunistům, ale na ostatní darebáky nadávat mohl. Dnes nesmí nadávat nikomu, dokonce ani komunistům ne – nový zákon zakazuje jakékoliv nadávky! Kam to svět spěje? Tak dlouho jsme chtěli svobodu slova, až jsme dostali náhubkové zákony!

„Máš pravdu,“ zkrotl jsem. „Nejhorší darebáctví si lidi dělají sami. Ale nesmí mít čest ani svědomí!“

„Vida!“ rozjasnil tvář Bohouš. „Někdo nám tu zmoudřel! Pozdě, ale přece! Kdyby na tohle přišel každý... jenže to by nejprv muselo téct do bot všem a přece jen, nás skřípnutejch je pořád málo na nějakou rebelii!“

Jo, po takových fackách osudu člověk zmoudří!

Jenže nás »skřípnutých osudem« je zatím příliš málo na nějakou rebelii... jako bylo málo holičů v básni »Král Lávra«, takže mohli jen trpět a každoročně losovat jednoho, který bude po

ostřihání královské hlavy popraven. Drtivá většina lidí toho zmoudření nedosáhla a nejspíš nedosáhne a nad bezdomovci budou dál ohrnovat nos, neboť jim budou smrdět... a beztak si to zavinili sami, že?

Co mám říkat, před havárií jsem si to myslel taky!

Jenže teď už – pozdě bycha honit!

=*=

Stát se bezdomovcem – něco takového by mě dřív ani ve zlém snu nenapadlo. Jenže stalo se – a nezbylo mi než se s tím smířit, protože druhou možností bylo »hodit si mašli«, jak se mezi lidmi říká sebevraždě oběšením.

Ne že by mě to nenapadlo! Po takových ranách osudu na člověka přijdou různé myšlenky. Ale jen jsem se o tom před Bohoušem zmínil, málem mě zfackoval.

„To je možná jednoduché řešení, ale jednoduchá řešení bývají zpravidla pitomá!“ vynadal mi. „Tohle dokáže kdejaký slaboch! Ještě horší je skočit pod vlak, i to napadne kdekoho. Pamatuji se na jednoho zoufalce... skočil pod vlak, jenže mu to »jenom« utrhlo nohy, pod koly zůstala i ruka, v těle měl dvacet zlomených kostí a byl na tom pak ještě hůř než ty. Možná měl kliku, zemřel asi čtvrt roku po tom pokusu, ale co ten si užil za mučení, to mu nikdo nezáviděl!“

„Jsou i rychlejší a jistější způsoby!“ namítl jsem.

„Jo, to jsou!“ ušklíbl se Bohouš. „Četl jsem kdysi kuriózní případ »Skutečný příběh z padesátých let...« jednoho Švýcara. Vymyslel si originální, přitom »zaručenou« sebevraždu pomocí elektrického proudu – našel si železnou tyč, postavil se na koleje a tou železnou tyčí praštil do troleje. Bývají tam tisíce voltů, myslel si, že to postačí.“

„To snad bylo hned po něm!“ opáčil jsem.

„Kdepak!“ vrtěl hlavou Bohouš. „V té chvíli totiž štrejchl dolním koncem té tyče o kolejnici, takže to všechno šlo jen do kolejnice. Jen mu to trochu popálilo ruce, jak se tyč okamžitě

rozžhavila. Chtěl ji ovšem dole uvolnit, jenže tím proudem se přivařila jak nahoře k troleji, tak i dole ke kolejnici. A když ji konečně dole ukopl, byla trolej bez proudu, akorát on sám měl trošku popálené pracky – a další pádný důvod k sebevraždě.“

„Popálené ruce nejsou tak velký důvod k sebevraždě!“

„Ty ne,“ souhlasil Bohouš. „Jenže tím příšerným zkratem se roztavilo a spadlo trolejové vedení na několika kilometrech trati, přetížením shořely dvě měnirny, na čtyřiceti kilometrech vypálil v kolejích zabezpečovací zařízení, vlaky tam nejezdily déle než týden a škoda se i s nucenými prostoji přehoupla přes sto milionů tehdejších švýcarských franků. Další smůlu měl, že ho chytili a měl to zaplatit. No není to skvělý důvod k dalšímu, úspěšnějšímu pokusu? Navíc ho mezitím zavřeli do cvokhausu, aby to nemohl zopakovat. No řekni, neměl pech?“

„To měl tedy pech!“ uznal jsem.

„Hele, nevěš hlavu ani sebe!“ doporučil mi. „Ale měl by ses zapojit mezi nás. Pomůžeme ti, ale nemysli, že budeš sedět v závětrí a čekat na pečený holuby do huby. Tvrdil jsi, že jsi zvyklý starat se o sebe sám. Kdyby to záleželo jen na tobě, zemřeš hlady, buď rád, že je nás víc! I bezdomovec se musí starat a každý musí přispět podle svých sil! Máš vozejk, to je docela slušná pomůcka k žebrání. Koukej už potlačit falešnou hrdost, nejsi podnikatel, ale žebrák, neošivej se, je to tak!“

Měl pravdu. Bylo to tak.

Odepnul jsem protézy a nechal se zavést na náměstí. Tam mě zanechali sedět na vozíčku s miskou z plechovky a ztratili se, aby mi nekazili »kšefty«. Začal jsem tedy podnikat.

V oboru – žebrota.

==*==

Cilka

Z první žebroty jsem přinesl víc peněz, než jsem čekal. Bohouš měl pravdu, invalidní vozík je dobrá žebračí pomůcka. Zvlášť když je na první pohled vidět, že člověku nohy opravdu chybí. Protézy jsem měl v tašce pod sedačkou, nechtěl jsem je ponechávat bez dozoru. Bylo to nejspíš to poslední, co jsem od českého zdravotnictví dostal, a kdybych je nedejbože ztratil, na nové bych zaručeně neměl. Medik, nebo snad zdravotní bratr, který mě je učil připínat, mi vykládal, co takové protézy stojí, a dával mi okázale najevo, jaká je to od našeho zdravotnictví finanční oběť, že je dostanu zdarma!

Ujistil jsem ho, že jsem – ještě jako podnikatel – zaplatil na zdravotním pojištění podstatně víc, ale tím jsem ho popudil, takže zbytek instruktáže odbyl metodou »žaves«.

Bylo mi ale jasné, že nekecal. Jestli si ty protézy rozbiju nebo poškodím, další nedostanu a na jejich zakoupení nebudu mít. Musím se o ně zkrátka starat.

Seděl jsem na vozíčku s miskou u předních koleček, oblečený do bundy a ještě zabalený do deky, a přemýšlel – nad sebou i nad lidmi. Říká se, v nouzi poznáš přítele, jenže po mé nehodě se ke mně nikdo nehlásil, takže mi došlo, že žádného přítele nemám. A to je hodně špatné znamení! Pár upřímných přátel jsem měl kdysi dávno mezi spolužáky, ale všichni se už rozlétli do světa. Přátelství se navazují a rozvazují, z dávných přátel už o mně nejspíš nikdo nevěděl. A ti novější?

Podnikatel nemá přátele! Jen konkurenty!

Barča se mnou plánovala svatbu, ale po nehodě se pěkně vybarvila! Dvakrát mě navštívila v nemocnici, optala se na můj zdravotní stav – a pak zmizela. Pochopil bych, že odešla, jistě nechtěla, abych jí visel na krku jako kámen. Dokud jsem měl peníze, byl jsem jí dobřej, ale – co se žebračkem a ke všemu invalidou? Jenže Barča měla Vincence v záloze už předtím! To

znamenal, že nehodlala stát věrně se mnou ani když jsem ještě prachy měl. Zřejmě tu zradu chystala dlouho – zaplat'pámbu, že odešla ještě před svatbou! Aspoň si nemusím vyčítat, že by se pro mě chuděra obětovala. Místo abych si ji pamatoval jako blond'atého andílka, budu si ji pamatovat jako zrádnou zmiji.

Byla by se mnou jen kvůli prachům?

=*=

Ještě že jsem měl jakousi průpravu z nemocnice! Předtím jako podnikatel jsem byl pořád v jednom kole, nezastavil jsem se ani o víkendech, tak jako tak jsem si asi koledoval o infarkt. V nemocnici jako kdyby se zastavil čas – tam člověk dostane důkladnou lekci z trpělivosti! Televizní seriály líčí doktory jako uhoněné štvance, kteří kolem přivážených pacientů neustále běhají poklusem – nic není vzdálenější skutečnosti! Ne že by doktoři občas nedokázali pohnout kostrou, když jim přivezou úraz, nedovolí si nejprve si vypít kafičko, ale málo platné, úrazů jim tolik nevozí, většina pacientů přichází sama a pěšky. Když se poblíž odehraje bouračka a doktoři pár minut opravdu kmitají jako pružiny, povídá se o tom nejméně celý další týden, kdy už oddělení žije opět poklidným, ospalým životem.

Jak se zdá, mnohem více práce dávají doktorům nuceným sepisováním všeho možného byrokrati. Možná je to nutné, ale to nikoho nenapadlo zaměstnat sekretářku? Jistěže na ně nejsou peníze, takže tu práci dělají někdy sestry, což je další nesmysl, měly by být placené za něco jiného než za vyplňování lejster.

Pacient je nejspíš od slova patience neboli trpělivost. Už z toho je jasné, že trpělivost je u lékařů – a zejména u pacientů – hlavní ctností. V nemocnicích se proto většina času pročeká. Čekárna je tu před každou ordinací, nedá se srovnávat s jinými čekárnami, například nádražními. Když tam osud zažene lidi jako já, zvyklé pohybu, jednání a činností, je to pro ně jako náraz nosem do betonové zdi. Všude jinde se můžete na čekání vykašlat, ale u doktora to prostě jinak nejde.

Bezdomovec také většinu času pročeká, ale je to naprosto odlišné čekání. Nečeká na ošetření, ale čeká, protože mu prostě nic jiného nezbyvá. To je teprve to správné »zabíjení času«, ne jako když se člověk zabývá činnostmi vymyšlenými k zabíjení času, používanými jinými lidmi.

Činnost zvaná »žebrání« je ovšem pro tyhle lidi důležitá, takže se vyplácí provozovat ji aktivně. Je třeba upozorňovat na sebe kolemjdoucí, aby si vás všimli. Ale žebrák na invalidním vozíku dělá nejlépe, když mlčí. Vozík na něho upozorňuje sám a plno řečí to jen zhoršuje – lidé si myslí, že je invalida ještě hodně činorodý. Apatický pohled vzbuzuje větší lítost.

Je ovšem nutné drobné z misky občas vybrat a uložit si je do kapsy. Plná miska vzbudí závist a mince přestanou přibývat. Je ale dobré mít na dně pár šestáků jako ukázkou, že už přispěl i někdo jiný, aby si kolemjdoucí naopak nepřipadali jako bílé vrány – ani to není dobré.

Času k přemýšlení jsem měl víc než dost. Uvažoval jsem, jak se to jen mohlo – bohužel, mohlo! – stát. Byla to osudová rána podle hesla co tě nezabije, to tě posílí? Kdepak, spíš abych padl do bláta a už se nezvedl! Z exekutorského bahna se jen tak nezvednete, díky lichvářským úrokům neustále klesáte hloub a hloub do dluhů, i kdybyste se na uši stavěli! Ani osud není spravedlivý, tím spíš lidé, hanba mluvit!

Zato pro bandu bezdomovců jsem byl brzy přínosem. Oni pro všechny obstarávali jídlo, sháněli dřevo na vaření a různé potřebné věci, já jsem nosil peníze. Spokojení jsme byli asi po všech stranách. Peníze byly potřebné hlavně na pivo. To totiž supermarkety do popelnic nevyhazují, to se musí koupit.

Zpočátku jsem nepil, ale brzy mě ukecali, že je to jeden z mála příjemných zážitků, které si i bezdomovci mohou občas dovolit, když je jim většina jiných věcí nedostupná.

A měli pravdu.

==*=

Z celé bandy nejvíc vyčnívala Cilka. Vlastně ani nevím, jak se jmenovala dál, nikdy ji nenazvali příjmením a ptát jsem se neodvážil, připadal jsem si trapně.

Cilka občas vařila – obvykle po hodně nezdařeném jídle, ukuchtěném chlapy. Prohlásila, že se to nedalo jíst a příští jídlo si vzala na starost sama. Nutno uznat, měla šťastnější ruku, její výtvary byly nejen stravitelnější, ale i chutnější.

Zkrátka – ženská!

Chlapi by ji rádi viděli u kotlíku natrvalo, ale Cilka se k tomu ukecat nedala. Trvala na dodržování »služeb«, i když občas převzala imaginární vařečku i mimo pořadí. Ať je to jak chce, její výtvary, i když to byly úplně stejné »eintopf«, byly nejméně o třídu lepší.

Její ruka byla vidět nejen u vaření. To ona přiměla ostatní členy party každé ráno rozvěsit deky aby vyvětraly a nechytlý plíseň, zavedla aspoň občasně mytí rukou před jídlem a občas někomu z chlapů zašila natrženou »skobu« na oblečení. I to uměla perfektně, nebylo to k poznání.

Jinak se však držela stranou. Obsadila menší kanclík, kde spala zásadně sama, bandu chlapů si držela rázně od těla.

Pro bandu byla ohromným přínosem i tím, že držela mezi nimi optimistickou náladu. Jen u mě zvažněla. Nedivil jsem se, můj příběh se s optimismem moc neslučoval.

A občas mizela úplně. Na dva – tři dny. Nikdo nevěděl, kde by ji měl hledat. Po pravdě řečeno, nikdo ji ani nehledal, to byl její problém. Když měla mít »službu v kuchyni«, byla vždy na místě a když nepřišla na oběd ani na večeři, chlapi její porci s chutí snědli a nediskutovali o tom.

Jednoho dne však přišla k obědu nějak vážná. Nikdo se jí na nic neptal, ale sama začala.

„Tak chlapi, je mi to trochu líto, ale svět se mění, i když často nenápadně,“ rozpovídala se nezvykle, když jsme dojídali.

„Děje se něco?“ zeptal se jí Franta.

„Dostala jsem pozvání od švegruše,“ řekla Cilka. „Nějak si na mě vzpomněli, mám je navštívit a nebudou proti, kdybych u nich zůstala i na dýl.“

„Takže pojeděš za švegruší?“ zopakoval to Bohouš.

„Jo, tak nějak,“ řekla Cilka. „Bylo mi s vámi docela fajn, ale takové pozvání si nedovolím zahodit.“

„Myslíš, že tě zde exekutoři nedostihnou?“ staral se Bohouš. „Na to bacha, aby kvůli tobě neoškubali i rodinu švegruše, tihle klidně semelou vinnýho s nevinnými, dlužníka se všemi příbuznými, nikdo jim v tom nezabrání!“

„Já nemám dluhy!“ usadila ho Cilka.

„Tak proč jsi mezi námi?“ zeptal jsem se jí.

„Nemám dluhy, ale nemám ani... jak se tomu dnes říká... aktiva, nebo tak nějak...“

„To bys ještě mohla znovu začít!“ připomněl jí Bohouš.

„Kdo říká, že nechci?“ opáčila Cilka.

„I když... začínat ve tvém věku...“ zapochyboval Franta.

„Začínat se dá vždycky znovu!“ odsekla. „Kdo se cítí nad hrobem, měl by to aspoň zkusit! Nechcete jít někdo se mnou?“

To byla opravdu nečekaná nabídka. Všechny zarazila.

„To přece nemůžeš myslet vážně!“ zavrtěl hlavou Bohouš. „My totiž, na rozdíl od tebe, dluhy máme. Je jedno, jak k nim kdo přišel, důležité je, že jsou nesplatitelné. Ty možná příbuzné neohrožíš, ale s námi bys je ohrozila, to si piš!“

„To vůbec není jisté, jak si myslíš,“ řekla Cilka vážně.

„To je jisté!“ opáčil Bohouš. „Jestli opravdu nemáš dluhy, můžeme ti to jenom přát, ale tahat nás tam s sebou nesmíš, to by nedopadlo dobře. Na nás už nesejde, ale někoho nevinnýho potopit, to by nás fakt hryzalo svědomí!“

„Nikoho bys nepotopil, kdybys změnil bydliště, ale nikde se ouředně nepřihlásil,“ vysvětlovala mu, jak to myslí. „Když se někam odstěhuješ a nepřihlásíš, jako by se za tebou zavřela voda a ouřady i exekutoři jsou namydlení!“

„No jo, ale tady máme aspoň to životní minimum,“ řekl Franta. „Na to nám exekutor nesmí šáhnout! Není to moc, ale na pár piv to stačí!“

„Samozřejmě by to znamenalo oželet ty ubohé dávky, na které máte nárok tady,“ připustila Cilka. „Ale tam byste mohli začít! Na vesnici se na ouřadování nehledí, některý sedlák vás může zaměstnat i načerno. Vykašlete se na dávky, jako čeledíni si vyděláte víc. Měli byste ubytování, pořádné jídlo, nějakou korunku byste taky ušetřili – to se rozumí, jen do slamníku, vesničaná tak šetří taky a je to jistější než ve spořitelně! Nikdo by se vás tam na nic neptal a exekutoři by utřeli mastné huby!“

„Takže si myslíš, že bysme mohli úplně změnit identitu?“ shrnul to Bohouš. „To by na druhé straně znamenalo, že budeme viset někomu na krku a ten s námi může zamést, kdykoliv se mu zamane.“

„To se na vsi nedělá,“ řekla Cilka.

„Ale dělá!“ ujistil ji Bohouš. „Naši příbuzní za války takhle schovávali anglické piloty. Myslíš, že se na vesnici nenašel ani jeden udavač? I našel – a celá rodina šla na popraviště!“

„Tam, co bydlí švegruše, udavači nejsou!“ odvětila Cilka zamračeně.

„Jo, to si myslíš ty!“ odpálil ji Bohouš. „Ale ty můžeš ručit jenom za sebe a za nikoho jiného. Dokud by nás potřebovali, šlo by to. Ale kdyby přišly horší časy... raději ne!“

„Víš, bylo by nám fakt trapné viset někomu na krku!“ přidal se i Luke. „Tady je to svobodnější!“

„Takže nechcete nikdo?“ podívala se na nás na všechny pátravým pohledem.

Chlapi raději uhýbali očima, já s nimi. Na okamžik mě napadlo, že má Cilka pravdu, takhle by se snad dalo uniknout z drápů těch šmejdu exekutorských, ale pak mi došlo, že má pravdu i Bohouš. Viseli bychom na krku nějakým sedlákům. A to taky není spolehlivé.

„Nu, jak chcete!“ pokrčila rameny Cilka. „Měla to být nabídka, ne prosba. Prosit vás na kolenou nebudu.“

„Uvidíš sama!“ pokýval hlavou Bohouš. „Víš jistě sama, co se říká: ryba a host třetí den smrdí! Kdybys to vycítila, můžeš se přece vrátit k nám. Budeme ti tady držet flek.“

„Ó, děkuji za tu šlechetnou nabídku!“ opáčila ironicky.

„Nemáš zač, i když to myslíme vážně!“

„Takže se dnes seberu a odjedu,“ řekla Cilka veselejším tónem. „A abych se jaksepatří rozloučila, přinesla jsem vám všem na rozloučenou něco dobrého!“

Sáhla do hromady odpadků za sebe, vytáhla proutěný košík a začala strojit hostinu. Sakra, napadlo mě, na to musela šetřit hodně dlouho! Balíček obložených chlebíčků, nejméně pět pro každého, dvě láhve sektu a tři červeného vína... no to snad nemyslí vážně!

„Takže chlapi,“ usmívala se na nás, „ať se aspoň jednou za čas pomějete! Však si na mě vzpomenete, až se Frantovi zase podaří připálit oběd! Ale když se loučit, tak vesele! Kdoví, jak byste se na mě tvářili, kdybych se kajícně vrátila!“

„Tebe vždycky uvítáme!“ ujistil ji Bohouš. „Ale raději bych ti přál, aby se ti poštěstilo u švegruše! Tady chcípl pes!“

Rozdávala chlebíčky, dostalo se spravedlivě na všechny. Pak podala Bohoušovi otevřít láhev sektu.

„Myslím, že nám jedna flaška postačí,“ řekla. „Jak říkali staří Římané, víno má člověka povznést a ne ho srazit pod stůl. Autobus mi jede za hodinu, ostatní chlast už musíte zvládnout beze mne. Když otevřete každý večer jen jednu flašku, vystačí vám to na dýl, ale já už vás umravňovat nebudu.“

Podíval jsem se po ostatních. Bohouš by ji možná poslechl, ale ostatní ho jistě přehlasují, aby se všechno vypilo hned. Asi to s námi zamete, ale – pořádná vopice spraví náladu na tejden, říkal s oblibou Luke.

„Jo – a pomůžete mi naložit do autobusu Káju,“ dodala, když jsme se z jogurtových kelímků napili šampusu. „Sám se do autobusu nevyšplhá.“

„Počkej – jak to myslíš?“ nadskočil jsem.

„Tak jak to říkám!“ usmála se. „Podívejte, chlapi, všichni můžete začít znovu, chce to jen odvalu odtrhnout se od našeho macešského státu. Ale Kájovi by odvaha nestačila. Uznejte, je na tom ze všech nejhůř. Takže jsem koupila dva lístky a Kája prostě pojede se mnou. Protesty se nepřijímají.“

Zírali jsme na ni s otevřenými pusami všichni.

„Počkej, to myslíš... vážně?“ popadl dech Bohouš.

„Vážně!“ řekla Cilka. „Pomůžete mi s ním?“

„Jistě...“ zadrmolil Bohouš. „A jeho ses už ptala?“

„Ne,“ usmála se. „Ale ruku na srdce, je na tom Kája tak dobře, aby si mohl vybírat?“

Měla pravdu. Vybírat jsem si nemohl. Uznali to i chlapi.

Protestovat jsem příliš nemohl.

=*=

Záhrobí

Jak tam jsem přišel, říci nedovedu,
tak plný spánku byl jsem v oné chvíli,
když minul jsem se právě cesty sledu.
(Dante: Peklo)

Autobus nás vyklopil na autobusovém nádraží ve městě. Řidič mi vyložil vozík a přistavil mi ho před dveře, abych mohl vyjít rovnou do vozíku. Ani nereptal, že ho zdržuji. Cestující měli také pochopení, dva chlapi mi pomáhali vystoupit a usadit se. Cilka jim všem poděkovala, já jsem nějak nemohl mluvit, jako bych měl v krku knedlík.

Autobus odjel, Cilka popadla vozík za rukojeti a bez řeči se se mnou rozjela.

„Máme to ještě daleko a už se stmívá!“ prohlásila.

Protestovat jsem jakž takž mohl před odjezdem, ale teď už to tuplem nešlo. Nezbylo mi než se nechat vézt. Někteří lidé se na nás ohlédli, starší vozík na pravé kolo nepříjemně skřípal, jiní ani to ne, šli kolem bez povšimnutí. Cilka se mnou opatrně sjela z posledního chodníku a dál jsme pokračovali po krajnici. Silnice byla asfaltová, ale značně rozbitá, samá díra a »lavor«, občas vyspravená obdélníkem novějšího asfaltu, ale i ten byl na mnoha místech popraskaný a vydrolený, zejména na okrajích. Zjevně se o silnici nikdo příliš nestaral.

Blížili jsme se k zatáčce, za níž byla jasně žlutou barvou natřená zeď. Nebyla to ale ledajaká ohrada, byl to hřbitov. Stál daleko od města, ale zeď měl udržovanější než silnice. Začal jsem pociťovat jakýsi neurčitý zmatek. Snad mě Cilka nevezde na hřbitov, vždyť ještě nejsem nebožtík!

Oddychl jsem si až když jsme minuli udržovanou cestu ke hřbitovní bráně a pokračovali po silnici dál do polí. Naštěstí se před námi černaly další střechy – mezi hřbitovem a lesíkem se tu zřejmě rozkládala nevelká osada.

„To je Záhrobí, tam jedeme,“ vysvětlila mi Cilka, i když jsem se jí na nic neptal. „Švegruše bydlí až u lesa.“

„Je to asi dost velký zapadákov,“ odvětil jsem.

„Dost malý zapadákov,“ opravila mě. „Je tam pár domů, většinou starých barabizen. Ale vybírat si nemůžeme.“

„Velký zapadákov,“ trval jsem na svém. „Je to daleko od města, ani autobus tam nejedí. Skoro bych tě litoval, že mě tam musíš vláčet.“

„Kdo může tady koho víc litovat?“ opáčila. „Mohla bych tě nechat v polích, ať dorazíš vlastní silou, ale nejsem taková potvora. Hele, dej si klídek, vezeš se, tak neremcej!“

Jeli jsme dál, nezbylo mi než poslechnout a mlčet.

Záhrobí je tedy osada za městským hřbitovem, za-hroby. Hřbitovy se vždycky zakládaly co nejdál za městem či vesnicí, ale dnes se města rozrůstají a hřbitovy bývají obklopené domy. Musí to být zajímavý pohled z oken ve vyšším patře, když jsou »dušičky« a hřbitov je plný blikajících svíček!

Záhrobí byla osada i v tomto směru výjimečná. Nedaleké městečko se sice rozrůstalo, ale hřbitov byl pořád stejně daleko od posledních stavení. Nikomu se asi nechtělo blíž k hrobům. Malá osada mezi hřbitovem a lesíkem se naopak nerozrůstala, všechny domy tu byly staré, žádný modernější. I černé střechy dávaly tušit, že se ani střechy nemodernizují a když jsme jeli kolem domku s prastarou střechou z pravých slaměných došků, žádné umělotiny ani náhražky, připadal jsem si tu skoro jako v předminulém století.

Bylo tu ale pusto a prázdno. Aby ne, je večer, zřejmě už všichni sedí u televizorů.

Netušil jsem, že v osadě Záhrobí není ani jeden televizor.

A kdyby tu chyběly jen televizory!

=*=

Konflikt při příjezdu jsem vyvolal, aniž bych se o to přičinil. Stačila k tomu moje přítomnost.

Cilka mě vezla k poslednímu domku u lesa. Vypadal jako všechny – stará chalupa s nízkými obílenými stěnami, malými okénky a šedočernou střechou. Střecha nebyla z došků, byly na ní dřevěné šindele, jaké se dělaly snad někdy ve středověku. Dřevěná prkénka se šikmými drážkami, četl jsem o nich, ale v životě jsem je neviděl – až tady. Ležel na nich zčernalý mech, střecha neměla okapy, prostě skanzen.

Ženská, která vyšla na zápraží, byla jen o málo mladší než Cilka. Podle všeho to byla její švegruše, protože se dobře znaly. Cilka ale hned na úvod schytala kromě příbuzenského objímání a líbání na tváře navíc strašnou »držkovou«.

„Cilčí, ty vážně nemáš kouska rozumu!“ vybuchla žena místo uvítání. „Co tě to napadlo, tahat sem cizí lidi?“

„Neječ!“ zarazila ji Cilka. „Vím co dělám!“

„Tím si právě teď nejsem jistá!“ peskovala ji švegruše. „Co já vím, nikdo sem nepřitáhl cizince už aspoň pět set let! Snad mu nechceš dát *thuki*?“

„Nebud' už tak přísná!“ odsekla Cilka. „To se přece nedá vydržet. Neboj se, beru si ho na starost! A mám na to právo!“

„Kdybys to nebyla ty... vyhodila bych tě právo-neprávo!“ ujišťovala ji s gustem švegruše.

„Kdybys to nebyla ty, nebrala bych na tebe ani nejmenší ohledy!“ odpálila ji Cilka. „V jakém stavu je komora?“

„Je připravená pro tebe!“ ujistila ji švegruše. „Ale ne pro cizí vetřelce!“

„Kája pro tebe nebude cizí, ale náš!“ pokračovala Cilka ve slovní přestřelce. „Bude bydlet v komoře, nebudeš ho přece denně tahat do podkroví!“

„Jo ták!“ podívala se konečně švegruše na mě. „Von snad ani nemá nohy!“

Měl jsem nasazené protézy, abych je měl pod dohledem, ale zřejmě nebudily úplně přirozený dojem, jako vlastní nohy, když to pochopila i na dálku.

„Konečně tě to trklo!“ odsekla Cilka. „A když ho thuki nepřijme, budeme mu pomáhat i tak.“

„Poslyš, Cilko,“ pokusil jsem se vložit do debaty, „nechci aby kvůli mně nastaly nějaké rozepře! Když mě tady nechce, to se radši vrátím.“

„Zavři zobák!“ okřikla i mě, jak byla v ráži. „Nemáš na výběr, rozhodla jsem, že budeš s námi, tak budeš s námi!“

Odporovat jí nebylo dobré, ale když jsem si představil, jak se na mě budou místní dívat skrz prsty, když to začíná hned na uvítání, něco se ve mně vzepřelo. Nechci jim být na obtíž!

„Ale...“ začal jsem s protestem, jenže jsem se nedostal ani ke druhému slovu.

„A tady bude ticho!“ dupla si na mě. Obešla mě, popadla vozík za rukojeti a zavezla mě přímo před dveře.

„Popadni ho taky!“ vybídla švegruši a ta už se nezmohla na odpor. Společně mě zvedly a přetáhly přes pár schodů do předsíně, tam mě položily a Cilka se mnou zajela do sednice.

„Snad nám taky po cestě něco nabídněš!“ komandovala švegruši, jako kdyby tu byla doma. „A už se nečur!“

„Nečekala jsem to!“ řekla i švegruše smířlivějším tónem.

Pak ale naložila na stůl tři hluboké talíře a na všechny tři nalila jakousi polévku, či co to bylo. Cilka mě zakormidlovala i s vozíkem ke stolu.

„No tak tedy vítejte!“ obrátila se švegruše poprvé vlídněji i na mě, než si spolu s Cilkou sedly na dřevěné selské židle.

„Tykáme si,“ upozornila ji Cilka. „Vykání se mi vůbec nezamlouvá, nejsme na zámku.“

„No dobře,“ připustila švegruše. „Já jsem Dana, říkej mi zkrátka Danko!“

„Karel,“ představil jsem se také jenom jménem.

Ale nebylo mi úplně volno. To uvítání rozhodně nepatřilo mezi přátelské a zůstal ve mně dojem, že mě tu budou brát jako vetřelce už pořád.

Vybírat jsem si ale nemohl.

=*=

Polévka byla opravdu vynikající, i když jsem podle chuti nepoznal, z čeho vlastně je. Následovalo ubytování. Ženské mě převezly do před síně a nejprve mi ukazovaly, kde tu co mají – slušnost velí seznámit návštěvu s umístěním nutných zařízení, jako je záchod. Příjemným překvapením pro mě bylo, že zdejší sanitární zařízení nebyla obligátní kadibudka nad hnojištěm na dvoře, ale splachovací záchod s malým umyvadlem, kam se dalo zajet i s vozíkem. Paráda.

Horší by byl práh mezi před síní a komorou, kudy by mi musel někdo pomoci. Jenže zatímco jsem obsazoval tamtu malou místnostku, ženské si poradily s prahem. A nejen mezi před síní a komorou, ale i mezi před síní a velkou sednicí. Předtím tam byly prahy, teď tam najednou nebyly. V komoře i v sednici byly podlahy prkenné, v před síni červené dlaždice, teď na sebe bez prahů plynule navazovaly. Prahy byly zřejmě jen tak položené, aby těsnily dolní okraj zavřených dveří a tuto funkci kvůli mně snadno oželely.

V komoře byla především prkenná selská postel. Čekal bych na ní nějakou naducanou peřinu, ale byl tu jen pořádný polštář a k přikrytí měkká deka. Proti špinavé matracce půjčené u bezdomovců to byl ovšem nebetyčný rozdíl.

Kromě postele tu byla velká malovaná dřevěná skříň – samé květinčky a lístečky, jakoby obrostlá kvetoucím šípkovým keřem – a nízká dřevěná truhla s plochým víkem, na kterém by se dalo i sedět. Vedle ní stála ale nízká stolička s polštářkem na sedátku. Nic víc tu nebylo – spartánská domácnost.

„V truhle máš nějaké oblečení, vezmi si čisté!“ pobídla mě Cilka. „A pak přijď – vlastně přijď – za námi do sednice!“

Klika cvakla – a byl jsem opět sám.

Panečku, to jsou ale kotrmelce!

=*=

Ono se řekne – vezmi si čisté oblečení – ale v truhle nic obvyklého nebylo. Jen nějaké součástky selského kroje, ale jak se vlastně používají? Inu, košili bych nějak zvládl, i když na ní nebyl jediný knoflík, jen u krku jakási tkanička, ale kalhoty bez knoflíků, zipu nebo jiného takového uzávěru?

Nakonec jsem se do toho nějak nasoukal, zavázal tkanice a trochu jsem se přičísl – hřebínek mi naštěstí zůstal. Obouvat jsem se nemusel, boty byly součástí protéz, ale pečlivě jsem si je utáhl, abych se mohl postavit.

Dámy to ovšem přijaly kladně. Hned měly pro mě židli, sice tvrdší než měkká sedačka vozíku, ale seděl jsem teď s nimi u stolu v jedné výši, neměl jsem bradu na desce.

„Tak už jsme tě prodebatily,“ usmála se Danka. „Jestlipak vůbec víš...“

„Počkej, Danuško, neuspěchej to!“ zarazila ji vážně Cilka. „Nejprve si s ním musíme promluvit do duše.“

„Dobře, tak začni!“ vybidla ji Danka. „Ty jsi ho sem přece přitáhla, je to tvůj chránělec!“

Pochopil jsem, že se mezitím na mě stačily domluvit, ale zdálo se mi, že se Danka s mou přítomností smířila. To mohlo být dobré znamení.

„Vezmeme to tedy všechno z jedné vody načisto!“ řekla Cilka. „Aby sis nemyslel, že se tu budeš jen vykrmovat.“

To jsem si nemyslel, ale neměl jsem potuchy, čím bych jim tady mohl být dobrý.

„Když se v klidu a pohodě nad sebou nestranně zamyslíš, musíš sám uznat, že jsi byl donedávna... nebudu chodit kolem horké kaše, ale byl jsi pořádná svině! Uznej to!“ navezla se do mě Cilka jako ocelovou radlicí buldozeru.

„To si nemyslím!“ vyhrkl jsem a zamračil jsem se.

„A to je ještě horší!“ nedala se Cilka zastavit. „Ty si ještě dnes sám sobě namlouváš, jaký jsi byl správný a čestný chlap! Skutečnost je horší, než si sám sobě připouštíš. Neříkal jsi, že jsi

uznával exekutory za normální, čestné zaměstnání, nezbytné ke správnému fungování lidské společnosti?“

To ovšem uhodila do mého bolavého místa. Měla pravdu, donedávna jsem si to myslel. Vlastní bolestivé zkušenosti mě donutily trochu to přehodnotit, ale pořád jsem zastával názor, že exekutoři jsou normální povolání – jen se na to daly svině.

„A pochopitelně jsi podporoval politiky, co ten šlendrián zavedli a rozvíjeli!“ pokračovala Cilka. „Kdo zlu neodporuje, sám se provinuje a ty nejenže jsi zlu neodporoval, ale pomáhal jsi je rozvíjet do dnešní oblundné mašinerie. Tak je to, Karlíčku!“

„Soukromí exekutoři!“ přisadila si i Danča. „To je horší než soukromí lupiči, neboť jsou podepření nemravnými zákony – žádný div, že to tak dopadá!“

„Nemůžu za to, že se na to daly... svině...!“ namítl jsem.

„Ale to přece bylo jasné hned zpočátku!“ opáčila Danka. „Když se vyrobí koryto, svině se k němu nahrnou a nikoho už mezi sebe nepustí, to je snad jasné každému!“

„Každému ne,“ řekla Cilka. „Karlík to pořád nechápe.“

„Asi má delší vedení,“ připustila Danka. „Tak mi řekni, ty podnikateli, proč ses taky nedal na exekutorské koryto, když je to zaměstnání jako každé jiné?“

„Nemám na to žaludek,“ odvětil jsem rychle.

„Hleďme!“ řekla významně Danka. „Takže je to povolání jako každé jiné, jen vyžaduje hodně silný žaludek, že? Známe takových povolání víc. Například kat! Taky je to povolání jako každé jiné, že? Dal by ses i na kata?“

„To už vůbec ne!“ otrásl jsem se.

„Na kata by se nedal, ale na exekutora – kdyby měl jen o málo silnější žaludek – ano, co?“

„Co máte pořád s těmi exekutory?“ vyjel jsem na obě. „Já bych to dělat nechtěl, ale někdo to snad dělat musí, ne?“

„Obejdeme se bez katů?“ udeřila na mě Danka. „Dlouhá staletí se přece tvrdilo, jak je to povolání nezbytné k fungování lidské společnosti, ne?“

„Trest smrti byl naštěstí zrušený!“ řekl jsem.

„Trest smrti ano, ale totální likvidace člověka je povolena a to je problém!“ pokračovala klidnějším hlasem Cilka. „Dříve tyraní zaměstnávali katy. Dnešní tyraní prodají zlikvidovaným provaz, aby se mohli oběsit sami. Je to jistě humánnější, že?“

Mlčel jsem. Co na to říci? Že bych se na tom provaze neoběsil? Ale uvažoval jsem o tom a někteří tak skončili. Život bezdomovce opravdu není záviděníhodný!

„Problém je, že se exekutoři nestydí nestydatě vydělávat na lidském neštěstí,“ dodala Danka. „A ještě horší je, že jim to současný systém nejenže umožňuje, ale podporuje to zákony. A to všechno by nebylo myslitelné bez tiché – a někdy i hlasité – podpory »užitečných idiotů« jako jsi ty!“

„Já že jsem »užitečný idiot«?“ nadskočil jsem.

„Jen se nad sebou zamysli!“ vybuchla náhle Cilka, jako když učitelka ztratí trpělivost nad žáčkem, který jí drze opakuje už několikrát ukázanou chybu. „Zamysli se, koho podporuješ ve volbách a jak sverpě omlouváš svinstvo, které se děje díky jejich zákonům. A to i ve chvíli, kdy ty zákony tvrdě skříply i tebe! Uvědom si, nezničili tě nešťastnou souhrou okolností, ale protože to všechno měli zákonem posvěcené!“

„Zavinil to Ivan!“ hájil jsem se. „Rozkradl můj podnik, když jsem byl v nemocnici!“

„Ale zákon je jistě na jeho straně, že?“ ušklíbla se Cilka. „Kdybys ho zažaloval, bude se hájit, že žádný zákon neporušil, takže je nevinný jako lilie! Možná nespravoval tvůj majetek, jak se dnes říká, s »péčí řádného hospodáře«, jenže on jen dělal chyby – a to není trestné! Oškubal tě tedy podle zákona! Pak už to jelo samospádem, supi se slétli na mrtvolu tvého podniku a ty

ses svezl pěkně mezi bezdomovce! Ale je to podle zákona, takže dál drž hubu a dej hlas těm, kdo tě do té žumpy dostali!“

„Netušil jsem, že mi chceš uspořádat politické školení!“ obrátil jsem se vyčítavě na Cilku. „To bych sem určitě nejel!“

„A shnil bys mezi bezdomovci!“ odrazila mě Cilka.

„Náhodou jsem se poslední dobou cítil mezi bezdomovci nejsvobodnější!“ odrazil jsem ji.

„Věřím ti,“ přikývla Cilka. „Byl jsi nejsvobodnější, ale i nejzranitelnější. Jak málo chybělo, aby vás rozdrtili na prach! Postačilo by, aby majitelé supermarketů začali důsledněji ničit všechno, co vyhazují! Stačilo by, aby všechny potraviny začali drtit, než je hodí do kontejnerů. A stačilo by polít je benzínem nebo i jinou smradlavou látkou! Bezdomovci by ze dne na den přišli o zdroj potravin, sice nechutných, ale ještě požitelných. Myslíš, že by to korporace nedokázaly?“

„Proč by to ale kdo dělal?“ namítl jsem.

„Třeba proto, aby bezdomovcům bránili »obohacovat se« na odpadcích,“ řekla Cilka. „V západních zemích už považují vybírání popelnic za trestný čin a lidi, kteří je vybírali, trestají. Samozřejmě ne vězením, kde by jim bylo lépe než na svobodě, ale zahrnují je pokutami. U předlužených lidí to vypadá jako nesmysl, ale umožňuje to Policii zatýkat je a šikanovat.“

„Myslíš, že to přijde i do Čech?“

„Uvažujeme-li, s jakým zpožděním tyhle drakonické věci od západních zemí kopírujeme, čeká nás to zcela určitě. Stačí, aby to vyšlo jako závazný předpis Evropské unie – a svoboda bezdomovců bude jedním okamžikem v prachu. Žebráním dnes v Čechách získávají spíš benefity, například pivo, ale až začne opravdu důsledné ničení, nevyžebrají si ani na základní jídlo.“

„To by ale mělo pokrýt životní minimum!“ namítl jsem.

„Svatá prostoto!“ zasmála se Cilka. „Životní minimum už dávno nepokrývá ani potraviny! A kde budou bydlet, až ten zdevastovaný areál město prodá a nový vlastník je vyžene?“

„Někde se místo jistě najde!“ řekl jsem.

„A co až žádné místo nebude?“ zeptala se mě Cilka. „Za tu dobu, co jsem to sledovala, zmizelo několik desítek areálů, kde předtím přežívali. Přijely bagry, buldozery, a zdevastované domy strhly, aby na tom místě mohly vyrůst dobře zaplacené novostavby. Bezdomovci se stáhli jinam, ale tím stoupla jejich koncentrace. A čím je jich víc, tím méně mají příležitostí nejen k ubytování, ale i k žebrotě. Postupuje to pomalu, nenápadně, ale se železnou jistotou.“

„Už by to snad měl někdo řešit!“ mračil jsem se.

„Zbláznil ses?“ zasmála se i Danka. „Chtěl bys, aby naši politici řešili bezdomovce? Do jisté míry máš pravdu, řeší je – vymýšlejí nové a nové pasti, aby jich bylo víc.“

„Zatím se tak ještě dá žít,“ shrnula to Cilka. „Dokonce se ti lidé cítí nejsvobodnější mezi nesvobodnými. Vidí dobře, jak jsou ostatní zamčení ve svých finančních okovech. Sami je teď nemají, ale za pár let jim zbude jen jediná svoboda – vhodným způsobem svobodně zemřít.“

„Nestrašte!“ namítl jsem.

„To není strašení!“ řekla Cilka. „Strašení vypadá jinak! To by byla tvá růžová budoucnost. Uvidíš, až začnou zlevňovat prádelní šňůry, aby bylo na čem se věšet!“

„To se teprve uvidí!“ pokusil jsem se další diskuzi odložit na pozdější dobu. „Mě by zajímalo něco jiného. Když jste mě převezli sem, co tu budu dělat? Tam jsem měl za sebou partu, která držela spolu. Nenechali mě padnout a naopak jsem jim už začal být užitečný. Co tady? Pochybuji, že by se tady v tom zapadákově dalo žebrot.“

„Tady se vůbec nedá žebrot,“ ujistila mě Cilka. „Ve vsi je málo lidí a ještě méně peněz. Tady by sis nevyžebrot ani na kus chleba. Ale netahala jsem tě sem, abys tady žebrot. Máš aspoň tušení, proč jsem si vybrala právě tebe?“

„To vážně nechápu!“ odvětil jsem.

„Protože jsi těm dobrým mužům visel nejvíc na krku,“ vmetla mi do tváře. „Pravda, přinášel jsi jim vyžebnané peníze na pivo, ale museli se o tebe nejvíc starat. Ale co bylo nejhorší, město se chystá prodat ruiny toho podniku developerské firmě. Až se prodej uskuteční, přijde nějaká security-firma a všechny bezdomovce vyžene. Může to být už příštím rokem – a ty bys na tom byl jasně nejhůř. Neopustili by tě, ale přiznej si poctivě sám sobě, překážel bys jim!“

„Tady budu překážet taky,“ odvětil jsem zarytě.

„Nebudeš,“ řekla Cilka. „Tady si tě vychováme, abys byl mezi námi užitečný. Ale nejprve si musíme ujasnit výchozí postoje a především si musíš uvědomit – ať si to přiznáš, nebo ne – že jsi byl docela pěkná svině.“

„Dával jsem lidem práci!“ namítl jsem ještě.

„Zaměstnal jsi ve svém podniku pár zaměstnanců,“ řekla to Cilka jinými slovy, ale vyznělo to úplně jinak. „Nedával jsi jim práci, to se jen tak eufemisticky říká, oni dávali svou práci tobě, tys jim za to jen trochu platil, ale ze zisku jsi měl největší podíl. Proto jsi mohl mít vilu za desítky milionů, auto porsche, luxus horem dolem, zatímco oni byli rádi, že se drží nad vodou. A když na tebe dopadlo neštěstí, mohl tě zastoupit jeden jediný člověk – tvůj kámoš Ivan. Jak tě zastoupil, to byla tvoje chyba. Nikdo ho nemohl kontrolovat a případně opravovat. Bankrot sis vlastně sám na sebe pečlivě připravil, nechápeš to?“

„Hřál jsem si toho hada na prsou!“ vybuchl jsem.

„A divil ses, že se tvůj věrný kámoš ukázal být ještě větší sviní, než jsi byl ty sám?“ dodala Cilka. „Vždyť nejspíš čekal jen na něco takového!“

„Darebák!“ ulevil jsem si.

„Oba jste byli darebáci, on jen maličko větší,“ shrnula to Cilka. „No – to už se nevrátí, on si pomohl a tebe potopil, tak to chodí všude. Ale měl by sis uvědomit, že by ses neměl nad jiné

tak vyvyšovat. Čím budeš výš, tím větší pád tě čeká, to je přece jasné.“

„Já vím,“ svěsil jsem hlavu. To dá rozum, po takovém držkopádu jsem musel být schlíplý jako zmoklý kohout.

„Budeme po tobě chtít hlavně pokoru,“ dodala Danka.

„Po tom, co mě potkalo, mi nic jiného ani nezbývá,“ řekl jsem s takovou pokorou, až jsem měl bradu opřenou o krk.

„Moment!“ zarazila mě Cilka. „Teď je pro tebe ohromně snadné tvářit se skromně. Po takových zkušenostech se to snad dá čekat, ne? My ale chceme, aby ses choval pokorně i kdybys byl zase na vrcholu, rozumíš?“

„Nedělám si iluze, že bych se z toho dostal,“ opáčil jsem. „Dluhů mám, že je splatit nikdy nedokážu, zejména když pořád narůstají, a bez nohou si taky moc vyskakovat nemohu.“

„Postavil ses i na protězy,“ řekla Cilka. „Sílu snad máš. Vnitřní silou se dá vzdorovat i osudu. My ale po tobě chceme, aby ses nevyvyšoval nad ostatní ani kdybys seděl v křesle šéfa největšího světového koncernu, chápeš?“

„Je to sice krajně nepravděpodobné, ale i kdybych našel na ulici kufřík s milionem dolarů, zkušenost mezi bezdomovci se už smazat nedá,“ řekl jsem. „Spíš by mě zajímalo, jak bych mohl být pro vás užitečný, když to nebude žebráním.“

„Myslím, že mu můžeme věřit,“ řekla smířlivě Cilka. „Řekla bych, že je náš...“

„Jen ať pěkně přísahá na Thuki!“ požadovala Danka.

„To se rozumí,“ přikývla Cilka. „Přines ji!“

Co je to »thuki« jsem netušil, ale Danka se zvedla od stolu a odešla. Chvilí jsme s Cilkou seděli a čekali, ta záhadná »thuki« byla asi někde dobře uschovaná.

Pak se ale Danka vrátila a konečně jsem spatřil, co je zač ta »thuki«. Byla to veliká, zřejmě starodávná kniha v kožených deskách s přezkami, možná psaná ještě ručně na pergamenu. Danka ji opatrně položila na stůl před Cilkou.

„To vypadá na nějakou hodně starou Bibli!“ odvážil jsem se poznamenat. „Vy na ni přísaháte? O čem má ta přísaha být?“

„Legrácky si z ní nedělej!“ zarazila mě zamračeně Danka.

„Nech ho,“ omlouvala mě Cilka. „To se ví, že nic neví, nemělo by smysl seznamovat ho s tím, kdyby nevyhověl.“

„Tak začni!“ pobídla ji Danka. „Je nejvyšší čas!“

„Jen klid!“ usadila ji Cilka.

=*=

Thuki

Teprve teď jsem si všiml jedné maličkosti.

Když Danka tu knihu přinesla, pocítil jsem mravenčení v rukou a na obličejí. V prvním okamžiku jsem si toho nevšiml, ale po několika vteřinách jsem si musel podrbat svědicí nos.

Obě ženy se ke knize očividně chovaly se zřetelnou úctou a nezbylo mi než zpozornět. Už podle vzhledu byla vzácná. Jestli jde opravdu o tak starodávnou knihu, na jakou vypadala, měla by být opečovávaná odborníky někde v muzeu a ne válet se na půdě nějaké staré chalupy. Pravda, zašlá ani zaprášená nebyla. Očividně neležela někde za trámem mezi pavučinami a neokusovaly ji myši. Ale i tak jsem si myslel, že by jí bylo v rukou odborníků lépe.

Byl to však omyl a už vůbec jsem netušil – jak příšerný.

„Tak – tady je!“ řekla Danka, když knihu opatrně, skoro láskyplně otřela, ačkoliv opravdu nevypadala zaprášená.

„Můžeme začít,“ broukla spokojeně Cilka. „Karlíčku, dnes se u nás seznámíš s »thuki«. Hned zkraje ti řeknu, není to bible, ačkoliv na ni opravdu přísaháme. Je jich v našem světě víc, ale nejsou to obyčejné knihy, i když se tváří nenápadně a dá se v nich i číst. Na celém světě nenajdeš starší artefakty – a to něco znamená! Bible jako kniha je podstatně mladší.“

„Jak – podstatně?“ vyhrkl jsem.

„Nejstarší úlomky Bible nemají více než asi tak tři tisíce let,“ řekla Cilka vážně. „Thuki jsou desetkrát starší, pamatují doby před dvaatřiceti tisíci lety. Najdeš v nich popis katastrofy Atlantidy před jedenácti tisíci lety, zaznamenaly rozkvět i zánik mocných měst i říší, jako před čtyřmi tisíci lety Džóžpurské nebo Mohendžodarské, jsou tam i stavby Egyptských pyramid, vzestup i pád starověkého Řecka i Říma a všechny divy světa ještě v původní skvělé podobě...“

„Vy umíte tehdejší zápisy číst?“ podivil jsem se.

„Thuki mají vlastní způsoby záznamů,“ ujistila mě Cilka. „A umí je předat v libovolném jazyce, jaký si zvolíš. Když ji požádáš o originální text v jazyce Atlantidy, nejspíš nepochopíš ani slovo, ale požádej ji o český překlad a můžeš to číst plynně jako zprávy o příchodu našich předků do Čech, o bitvě u Lipan, na Bílé Hoře nebo o úplně nedávné bitvě u Stalingradu.“

„Kdo do nich zapisuje moderní dějiny?“ zajímal jsem se.

„Nikdo z lidí do nich nic nezapisuje,“ řekla vážně Cilka. „Thuki se zapisují samy a zápisy jsou ve všech stejné. Jistě tě bude zajímat, že se tam nové zápisy objevují i dnes, jenže ne ve chvíli, kdy se odehrají, ale s časovým zpožděním. Zápisy jsou vždy nejméně týden staré.“

„Takže na konci má ta kniha ještě volné listy, na které se to všechno zaznamenává?“

Napadlo mě kolik volných listů v ní ještě je a co se stane, až se popíší – nastane pak konec světa?

„Pořád příliš lpíš na představách o současných knihách!“ vytkla mi Cilka. „Proč by kniha musela mít listy?“

„Na co se to tedy zapisuje?“ chtěl jsem vědět.

„Nevíme,“ pokrčila rameny Cilka. „Prostě to tam je.“

„Jak to tedy víte?“ nedůvěřoval jsem jim.

„Můžeš je porovnat,“ ujistila mě Cilka. „Ale teď po tobě musíme žádat tu přísahu. Má několik bodů. První bod vyžaduje zachovávat tajemství. Thuki musíme držet v tajnosti, aby se na nás okolní svět nevrhl a nesnažil se nám je odebrat. Nepovedlo by se to nikomu, ale byla by o ně těžká a zbytečná tahanice.“

„Proč by se nikomu nepovedlo vám thuki odebrat?“

„Thuki není obyčejný předmět,“ řekla Cilka. „Thuki má něco, co se dá nazvat vlastní vůle. Zažili jsme už nájezd jezuitů vedených známým páterem Koniášem. Přijeli s vojáky, vtrhli do vsi, thuki prohlásili za kacířskou knihu a zabavili, ale daleko ji nedovezli. Prostě se v kočáře rozplynula a objevila se zpátky u nás. Thuki se zkrátka chová, jak sama chce a má možnosti, jak

zůstat nezávislá. Ale rozhodně je lépe dodržovat tajemství než se přetahovat s vrchností a s jejími ozbrojenými vojáky.“

„Tenhle argument uznávám,“ přijal jsem to.

„Dalším bodem přísahy je slib, že nic nebudeš svévolně ničit,“ přešla Cilka k dalšímu bodu. „Thuki to nemá ráda.“

„Má-li to být zákaz vandalismu, je to přijatelný bod.“

„Zákaz vandalismu i plýtvání,“ upřesnila to Cilka. „Další bod trvá na tom, že nesmíš působit lidem ani zvířatům úmyslně bolest. Neznamená to, že nesmíš plácnout mouchu či komára, není to tak přísný zákaz, ale nesmíš způsobit bolest zbytečně. Když už musíš zvíře nebo člověka zabít, ať aspoň netrpí!“

„Nemám rád trhání nožiček mouchám,“ ujistil jsem je. „Ale netušil jsem, že omlouváte i zabíjení lidí!“

„Občas se stává, že máš na výběr jen ze dvou možností: zabít, nebo dát se zabít. Nemusíš nečinně přihlížet ani utrpení jiných lidí. Thuki to uznává, ale ani pak bys neměl zabíjet kruté a už vůbec ne samoúčelně.“

„Takže sebeobrana je ještě povolena...“ přikývl jsem.

„Sebeobrana i obrana jiných před útoky,“ opět upřesnila Cilka. „Ale teď pozor, dobře mě poslouchej a přemýšlej! Tuhle přísahu thuki potvrdí a bude vyžadovat její dodržování. A to až tak, že porušení přísahy sama ztrestá. Musíš si uvědomit, thuki není obyčejná kniha. Kdybys porušil přísahu, vypaříš se, jako se stalo tvému předchůdci. Nejsou s tím žerty!“

„Já že jsem měl nějakého předchůdce?“ zvažněl jsem.

„Ano,“ přikývla Cilka. „Nedodržel přísahu a thuki nám daly na vědomí, že ho rozptýlily.“

„Fí ha! To vypadá drsně! A vám neublíží, když jste mi to teď prozradily? A co kdybych se té přísahy zalekl a odmítl ji? Vypadá to přece dost přísně.“

„Po smrti žorukajni – neboli opatrovníka thuki – musíme zasvětit do tajemství nového,“ řekla Danká. „Zasvěcovací obřad nepovažují thuki za porušení tajemství, proto nám nic nehrozí.“

Kdybys přísahu odmítl, zůstal by ti jen neurčitý pocit, že se ti to všechno zdálo.“

„Takže jste mě vybraly jako náhradníka místo minulého opatrovníka thuki?“

„Ano,“ přikývla Cilka. „Ve vsi už nejsou vhodné uchazeči na toto poslání. Musela jsem vyrazit do světa. Ale jestli přísahu složíš a staneš se jedním z nás, budeš konečně i ty užitečný.“

„Žorukajni – opatrovník thuki...“ přemýšlel jsem nahlas. Zavánělo to tajemnem i nebezpečím. Nezdálo se mi přiměřené, aby pouhé porušení přísahy znamenalo tak nezvyklou smrt – ale nedalo se to ani vyloučit. Některé tajné spolky zacházejí i do ještě větších krajností a tohle je nejspíš jeden z nich.

„Opravdu si myslíte, že na to stačím? Proč si nevyberete někoho zdravého?“ zkusil jsem ještě namítnout.

„Nezáleží na fyzickém stavu, ale na schopnosti a ochotě mysli,“ řekla Cilka. „O zdravého grázla, jakým jsi byl před tou nehodou, bych ani pohledem nezavadila. Mezitím jsi ale prošel užitečnou životní zkušeností, ta tvé smýšlení změnila a zvýšila naději, že si tě vybereme. A tak se i stalo.“

„Přestaň mu konečně mazat med kolem huby!“ zarazila Danka Cilku. „To hlavní už ví. Dokud bude dodržovat přísahu, bude opatrovníkem jako my. Když ji poruší, rozplyne se jako obláček páry. Musí to vědět, ale když už to ví, může se konečně svobodně rozhodnout. Takže – jestli tě naše řeči neodradily, polož ruku na thuki a slib jí, že její podmínky dodržíš. Postačí jedno slovo – »přisahám«, thuki to jako slib stačí.“

„Ale je to neodvolatelné, že?“ ujišťoval jsem se.

„Naše přísaha je neodvolatelná,“ souhlasila Danka. „Není to jako mezi lidmi, kteří poruší přísahu lehce jako kdyby o nic nešlo. My to musíme brát smrtelně vážně!“

Takže je to hop nebo trop, pomyslel jsem si. Ale co, horší to jistě nebude, už skoro nemám co ztratit...

Položil jsem pravou ruku na knihu.

Jenže v té chvíli jsem cítil, jak mi ruka náhle ke kožené vazbě přirostla. A pohledem jsem s hrůzou zjistil, že se mi to nezdá! Z mé ruky vyrašily stovky malých kořínků nebo úponků v barvě lidské kůže. Také z kožené vazby knihy thuki vyrostly tisíce tmavohnědých kořínků a propletly se s kořínky mé dlaně. Nebyl jsem schopný ruku odtáhnout, držela na knize pevně jako přirostlá. Úplně mě to překvapilo a zarazilo, chvíli jsem nebyl schopen pohybu ani slova, jen jsem zíral, co se děje.

„To snad ani není možné!“ vyhrkl jsem tiše, abych ten div neporušil a nezaplašil.

„Přísahaj nebo odejdi!“ řekla naopak hodně nahlas Cilka.

Podíval jsem se na ni. Ani Cilka, ani Danka neseděly, ale stály. Asi se mi to jen zdálo, ale oběma v té chvíli jiskřily oči malými jiskřičkami. Vlastně ne, nezdálo se mi to, ale to se jim v očích jen odrážely jiskřičky vycházející z desek knihy thuki. Kniha se mi pod rukou rozzářila, jako kdyby měla pod kůží tisíce jisker. Došlo mi, že je to vážnější než jsem myslel, bylo to čistě neznámo a dostal jsem náhle strach, ale současně jsem pochopil, že mě to zajímá natolik, že nemohu couvnout.

„Přísahám!“ stvrdil jsem to.

Jiskřičky vzplály ještě silněji, pak pohasly. Thuki pustila mou ruku, měl jsem ji opět jako dřív.

Vlastně ne, neměl jsem ji stejnou! Předtím mi na pravé ruce chyběl malíček – teď jsem měl ruku opět celou!

Pokusil jsem se zašoupat nohama dopředu a dozadu, ale palcem pravé nohy jsem narazil na něco tvrdého. Byly to – mé drahocenné protézy, odepnuly se mi z nohou.

Jenže – rychle jsem odtáhl trup od stolu, abych se mohl podívat na své nohy. Měl jsem je – celé.

Bosé, ale zdravé.

=*=

Kdybych do té chvíle ještě mohl pochybovat, po tomhle by to byla čirá hloupost. Thuki mi zkrátka předvedla, co umí. Jenže

mě donutila uvěřit i tomu horšímu – že by mě dokázala rozptýlit jako obláček páry, kdybych tak slavnostně vyhlášenou přísahu porušil.

Této situaci jsme na škole říkali »přišla bída na kozáky«, nebo »trp, kozáče, budeš atamanem«. Cilka s Dankou měly čistou pravdu, musím to brát smrtelně vážně! Tohle není přísaha jako většina jiných, které se dají porušit kdykoliv se to člověku hodí i nehodí, tady jdou »tlustý do tenkých«. Podmínky té přísahy nejsou drakonické, dají se dodržet, ale osud mého předchůdce by mě měl varovat, že se zrovna tahle přísaha nedá porušit bez značně fatálních následků...

Ale říká se také, »když ses dal na vojnu, musíš bojovat«, budu se tedy muset snažit neudělat nic, co by dalo knize thuki důvod k zásahu. Pochyby o jejich možnostech a schopnostech jsem si nemohl dovolit. Musím tedy nabrat směr a držet se ho. Neuhnout vpravo ani vlevo, po obou stranách cesty je propast. I když – nebude to snad tak obtížné.

Uvidíme!

=*=

Žorukajni

Do této podivné společnosti jsem přišel jako mrzák, který by byl všude na obtíž a proto si nemohl příliš vybírat. Jenže už první spojení s thuki znamenalo okamžitý obrat. Co se mnou ta divná kniha provedla, bylo opravdu zázračné. Nezbylo mi než uvěřit všemu, i tomu, že od této chvíle nechytím žádnou nemoc a spojení s thuki napraví i úrazy. Vysvětlily mi to tím, že si thuki přečte DNA připojeného jedince a upraví ho podle vzoru. Jakkoli to bylo překvapení velkého kalibru, tím to neskončilo. Další následovala v rychlém sledu. Po zasvěcovacím obřadu už mi mohly ukázat i to, co bych jinak nikdy v životě nespátřil.

Dozvěděl jsem se, že společenství opatrovníků thuki není tak výjimečné, jak se mi zdálo. Knih thuki je v Čechách víc než bych hádal. V Záhrobí je údajně v každém domě, i když právě tím je tato ves výjimečná, ale thuki jsou skoro v každém městě, někde i dvě až tři.

Vrtalo mi hlavou, jak je možné, že se ty knihy zachovaly do našich časů v takovém množství. Spíš by se podle mě dalo čekat jejich nezadržitelné ubývání. Jenže thuki se udržují samy. Vhodte ji do ohně – ve středověku za inkvizice poměrně častý pohled – thuki se rozplyne, ale v témže okamžiku se sama vrátí k původnímu opatrovateli. Shoří dům – což u dřevěných staveb není nic neobvyklého a nemusí být ani válka – a thuki nejenže se znovu objeví, ale – a to bych opravdu rád viděl – přes noc na spáleništi obnoví i dům.

V Čechách prý jich je v současné době něco přes stovku, to znamená jedna kniha na sto tisíc lidí. Každá thuki má svého opatrovníka – ve staroslověštině si říkali »žorukajni«, to slovo mezi sebou používají dodnes. Ovšem díky hrozícím trestům za porušení přísahy se o této skupině lidí ví mezi lidmi mnohem méně než o jiných, konkurenčních spolcích.

Zajímalo mě ale, čím bych jim mohl pomoci.

Být opatrovníkem thuki nebylo zřejmě příliš namáhavé, když se samy staraly, jak bez úhony přečkat i války, zkázy říší, jako byl Řím anebo ještě před ním Atlantida.

Thuki ale nemohly být bez lidí. Ačkoliv se jim dařilo i ve vlhkých a temných jeskyních, potřebovaly mít každá vlastního žorukajni – opatrovatele. Sloužily jim, ale při porušení přísahy je bez milosti rozprašily.

Cilka mi tvrdila, že je to bezbolestné. Kdo je již unavený životem, vyhlédne si darebáka co největšího kalibru, před smrtí mu dá pocítit co největší hrůzu a vybere mu co nejbolestivější smrt – a pak se sám rozplyne. Podobá se to podle ní euthanasii, jenže i při ní může být **žorukajni** lidem užitečný – právě tím, že je zbaví největšího vyvrhele.

„Když obě znáte tajemství, znamená to, že obě máte své vlastní thuki?“ zeptal jsem se.

„Jistě,“ přikývla vážně Cilka. „Jenže já bydlím daleko od Záhrobí. Tady žije z nás dvou jen Danka, proto jsi také přísahal na její thuki. Já žiju příliš osaměle, ale k zasvěcovacímu obřadu musí být dva svědci, proto jsem o to požádala Danku. My dvě se známe dlouho a Danka mi ochotně pomůže nejen s asistencí, ale i po dobu tvého seznamování. Až získáš vlastní thuki, najdeš si i vlastní místo mezi lidmi.“

„Takže vy dvě jste... něco jako moje kmotry?“ optal jsem se jich už zase s úsměvem.

„Říkáme si **gbitle**,“ upřesnila to Danka. „Je to trochu víc než pouhé učitelky, ale až budeš hotový **mhuroj**, nebudeš nás potřebovat. Což neznamená, že se i pak nemůžeme kamarádit.“

„A kdy bych měl získat vlastní thuki?“ zajímalo mě.

„Až to samy thuki uznají za vhodné,“ pokrčily rameny.

„A do té doby?“

„Budeme tě učit,“ řekla Danka.

=*=

Učedníkem žorukajni!

První lekci mi thuki dala hned po přísaze. Kdykoliv se mi stane nějaký úraz, stačí položit na ni ruku a thuki se postará, aby se mé tělo uzdravilo. Uvede je do takového stavu, v jakém by podle mé dědičnosti mělo být, a při tom jako mimochodem zahubí i všechny nemoci a parazity.

„To byste měli dát lidem!“ napadlo mě.

„Jenže to by nešlo bez porušení přísahy!“ namítla Danka.
„Jak víš, thuki si to nepřeje. Asi má pro to dobrý důvod.“

„Ani thuki, i když jsou zázračné, nejsou schopné napravit všechny neduhy našeho světa,“ podotkla Cilka. „A když nejsou schopné sloužit všem, ale jen malé části lidstva, aspoň si dobře vybírají, komu pomáhají a komu ne.“

„Takže my žorukajni jsme něco jako jejich vyvolení?“

„Vyvolení, na které ale thuki kladou vyšší nároky než na ostatní lidi,“ řekla Cilka. „Divil by ses, jak hodně lidí považuje podmínky jejich přísahy za nepřijatelné omezování svobody. Ty jsi nebyl lepší! Před tvou havarií bych se neodvážila přivést tě mezi nás. Výhody bys nechápal a omezující podmínky by ti připadaly jako příliš omezující. Je to tak?“

Musel jsem se zamyslet. Podmínka uchování tajemství sice koliduje se svobodou slova, ale tu bych snad snesl. Jenže zákaz svévolného ničení a plýtvání omezuje svobodu víc a naše civilizace se v poslední době v plýtvání přímo vyžívá. I já jsem přece ve svém podniku plýtvával a ještě k tomu nabádal ostatní. Kde jsou ty doby, kdy továrny vyráběly trvanlivé a spolehlivé věci? Hitem dnešní doby je »řízená spolehlivost«, lidově zvaná »kurvítka«. Je to už celá věda, jak vyrobít výrobek, aby se co nejdřív po uplynutí záruční doby neopravitelně rozbil a donutil tak spotřebitele koupit si další. Buď se k tomuto účelu použije nějaká hodně poddimenzovaná součástka – v elektronice jsou to slabé odpory nebo ještě lépe kondenzátory, které prasknou a rozhodí po ostatních součástkách žíravý elektrolyt, jinde jsou základem »vhodně vybrané« materiály, jako rychle křehnoucí

umělé hmoty, případně rozpadající se hliníkové slitiny, kterým se v poslední válce říkalo »hitlermetal«. Nouzové nespolehlivé náhražky se dnes používají úmyslně a říká se jim »inovace«.

První automobily byly drahé, takže byly dostupné jen pro společenskou smetánku, zato životnost měly déle než padesát let, někteří veteráni jezdí dodnes. Dnešní auta bývají již po pěti letech na mnoha místech skrz naskrz zrezivělá a zralá na odpis. Automobilky, které by vyráběly opravdu spolehlivá, trvanlivá auta, rychle zkrachovaly, protože ostatní proti nim vytáhly do boje za pomoci dobře placené falešné reklamy a podplacených recenzentů, kteří hbitě zveličili sebemenší vady. Automobily, vyráběné z odolné a téměř nezničitelné umělé hmoty, potopili zdůrazňováním faktu, že se nabouraná vozidla ani jejich díly nedají recyklovat a budou trvale zatěžovat životní prostředí.

A tak je to dnes se vším.

Pochopitelně i můj podnik vyráběl zboží s úmyslně nižší trvanlivostí a kdyby mi někdo navrhl vyrábět je důkladněji, ani bych se s ním nebavil. Ne že by to nebylo technicky možné, ale nechci přece přijít o zákazníky! Kdo by kupoval další a další výrobky, kdyby všechno vydrželo padesát let i déle?

Jenže to všechno by bylo proti zásadám thuki. Cilka měla pravdu, když pochybovala o mé ochotě přistoupit na podmínky, které by »omezovaly moji kreativitu«. Musel jsem si – lidově řečeno – pořádně rozbít hubu, abych se zamyslel a přistoupil ke společenství **žorukajni!** Ale teď, jako jeden z **mhurojů**, jsem to za chybu nepovažoval. Přínos zázračně uzdraveného těla byl příliš velký a nevím, jaké omezení by to převážilo.

Měl bych být Cilce s Dankou vděčný.

=*=

„Půjdeme se porozhlédnout po světě!“ prohlásila Cilka, když mě ráno budila.

Starý poctivý slavník byl tvrdší než molitanové matrace, na kterých jsem spal mezi bezdomovci. Byly sice špinavé, ale spát

se na nich dalo pohodlněji. Zlatá povodeň, která vytopené lidi přiměla vyhodit všechny znehodnocené věci!

Slamníky v komoře domku v Záhrobí byly tvrdší a podle hmatu naplněné přírodní slámou, jak se to dělalo kdysi. Podle mě nebyl pokrok směrem k molitanu špatným směrem. Spát se ovšem dalo i na slámě a protože jsem byl po cestě utahaný, ani jsem tvrdost matrace nevnímal.

Cilka mě vzbudila a na židli vedle postele položila hrnek s kávou. Příjemné probuzení s kafičkem do postele nemají ani věžňové v českých fešáckých věznicích! Kafe bylo sice nějaké divné, ale pít se dalo a za chvíli jsem přišel do sednice, kde už na mě obě čekaly.

„Líbilo se mi včera, že ses sháněl po něčem, jak bys mohl být užitečný,“ začala Cilka. „To ale předpokládá, že se nejprve něčemu naučíš. Co bys asi mezi námi očekával?“

„Přiznám se, že nevím,“ řekl jsem. „Venkov nepatří mezi mé zkušenosti. Nevím jak se orá ani sklízí. Mám jakési tušení, že se to dělá s pomocí traktorů, ale jezdit s traktorem neumím. Musel bych se to nejprve naučit. Je na to nějaká specializovaná autoškola, nebo spíš traktorškola?“

„Na venkově jsou autoškoly, které učí i jízdu s traktory,“ ujistila mě Danka. „Orat se ale dá i s koňmi, jenže to je těžší než s traktorem. Koně jsou živí tvorové a zacházet s nimi nemůže kdekdo. Chce to lásku ke zvířatům, nejlépe odmalička.“

„Musel bych si to vyzkoušet,“ hádal jsem.

„U nás to nebudeš potřebovat,“ řekla Cilka. „Žorukajni se zemědělskými pracemi zaobírají nanejvýš jako hobby. Když si něco z toho zkusíš, nebudeme ti to rozmlouvat, ale nebude to tvá hlavní činnost. Občas u nás ve vsi spatříš i traktor, jenže ten patří zemědělskému podniku se sídlem ve městečku, kterému naše pozemky levně pronajímáme. Sami se však zemědělstvím vůbec nezabýváme.“

„To je – aspoň na venkově – dost podivné, ne?“

„To je dnes na venkově naprosto obvyklé,“ opravila mě Cilka. „Zemědělská produkce je záležitost větších podniků, na které se přeměnila bývalá zemědělská družstva.“

„Ale co lidé?“ zajímal jsem se.

„Dnes i v zemědělství klesl podíl ruční práce,“ ujistila mě Danka. „Mnohem víc pracují stroje a lidé utíkají do měst...“

„Je to tak,“ přikývla i Cilka. „V Záhrobí už pomalu nikdo neumí vzít do ruky vidle. Ale my žorukajni jsme se nezabývali zemědělstvím nikdy. Máme jiné záliby.“

„Záliby mě také budou zajímat,“ přikývl jsem. „Ale teď by mě víc zajímalo, jak bych mohl být užitečný, když to práce na polích nebude?“

„Nejprve se musíš něco naučit,“ usmála se Danka.

„Takže začneme,“ zkrátila to Cilka. „Nejčastěji si budeš povídat s thuki. Jde to i hlasem, ale není to praktické, všichni kolem tebe to slyší a navíc musíš být na dosah. Lepší je naučit se hovořit telepatii.“

„Telepatii?“ opakoval jsem po ní nevěřičně. „To jde?“

„Až na drobné výjimky to většině lidí nejde,“ přikývla Cilka. „Ale tobě to půjde. Je to takové hlasitější myšlení, jenže proti hlasu to má mnohem větší dosah.“

Učení telepatie našťěstí netrvalo dlouho. Cilka s Dankou mi ji krátce předvedly, já jsem se na to zachytil a za chvíli jsem se s nimi bavil telepaticky. Opravdu to bylo **takové hlasitější myšlení**, ale dalo se to snadno vystihnout.

„Má to dvě výhody,“ ujišťovala mě Danka. „Telepatie má větší dosah než lidský hlas, dá se říci, že v Evropě dosáhne od Španělska po Finsko a od Anglie po Turecko. Musíš ovšem znát psychorezonanci toho, se kterým chceš komunikovat, ale nás dvě si zapamatuješ hned a s ostatními lidmi... to snad nějak pochopíš. Kdyby ne, použiješ všesměrovou telepatii. Dosáhne jen na krátkou vzdálenost, ale dá se snadněji použít. Důležité je, že se takhle můžeš bavit i s thuki.“

„Od Španělska po Finsko?“ zeptal jsem se.

„Tak nějak,“ přikývla Cilka. „A hned se naučíš, jak thuki požádat, aby z tebe udělala ducha. Allohмота je odlišný stav hmoty a umožňuje nám rychleji se pohybovat po světě.“

„Jako duchové?“ zarazil jsem se.

„Jako duchové,“ ujistila mě Cilka. „Allohмота prochází klasickou hmotou, můžeš tak procházet zdmi i skálou. Navíc se v tomto stavu můžeš pohybovat rychleji – thuki to zařídí.“

„Už vím, proč se to tady jmenuje Záhrobí!“ došlo mi. „Jestli tu mají thuki v každém stavení, je to příznačný název.“

„Záhrobí se jmenuje, protože leží za hřbitovem,“ opravila mě pedantsky Cilka. „Ale něco na tom je. Těžko najdeš jinde v Čechách takovou koncentraci duchů!“

Přeměnu v ducha mi nejprve obě ukázaly a pak jsem si ji musel vyzkoušet sám. Vypadalo to následovně – thuki vytvořila jen tak ve vzduchu eliptické zrcadlo »**valrur**«. Zobrazovalo mě skoro stejně jako obyčejné, jenže s obyčejným zrcadlem mělo společné opravdu jen zobrazování. Rámem zrcadla **valrur** byla modře svítící čára, ale největší rozdíl byl, že do **valruru** jsem mohl vkročit.

Na první pohled to vypadá jako nesmysl. Jak může někdo vstoupit do zrcadla, když přímo proti němu vykročí jeho obraz? U skleněných zrcadel člověk narazí na sklo, když ale vkročí do vlastního obrazu ve »**valruru**«, projde sám sebou, jenže – jako duch. Hmoty není pro ducha překážkou. Brzdí vás sice maličko více než vzduch, ale méně než voda. Můžete procházet zdmi, lidmi, zvířaty, stromy, ale i pevnou skálou.

Žorukajni takové hmotě říkají »allohмота«. Je to podle nich jen jiný stav hmoty s rozvolněnými vazbami mezi atomy. Duch je pro jiného ducha neprostupný, dva duchové si mohou podat ruce a srdečně si je potírat a při srážce větší rychlostí by si mohli i ublížit, zatímco kamion i těžká lokomotiva projede skrz ně beze škody. V tomto stavu thuki dokáže duchy skokově přemístit na

vzdálená místa. Problémem teleportů je, že by se v cíli přenosu musel vzduch nejprve rozestoupit, což by se podobalo explozi, na druhé straně by po přenášeném zůstala bublina vakua, která by se projevila téměř stejně destruktivně.

U ducha tyto problémy nejsou, duch se může objevit i ve vodě nebo ve skále a atomy se před ním nemusí rozestupovat, pro atomy allohmoty je mezi nimi dost místa. Hmota je vlastně neuvěřitelně prázdná, jádra atomů zabírají jen nepatrný prostor a jen meziatomové vazby vytváří iluzi pevné hmoty – i když si o tu iluzi můžete poměrně snadno rozbít nos nebo koleno.

Thuki nás tedy dokáže nejen přeměnit v allohmotu, ale také nás v tomto stavu přemístí na zvolené místo.

A obě dámy se rozhodly, že mi to hned předvedou.

=*=

Duch nad hroby

Obě **žorukajni** prošly zrcadlem **valrurem** hned za mnou a byli jsme teď tři duchové. Naše první kroky vedly skrz stěnu ven z domu. Pro mě bylo nezvyklé vkročit nejprve sám do sebe a potom do trámů stěny, ale pomohl jsem si pevným sevřením očních víček, abych neviděl, co se mi blíží k obličejí.

„Zvykni si raději dívat se,“ radila mi Cilka, která si toho pochopitelně všimla. „Ať nejsi příliš překvapený tím, co uvidíš na druhé straně, až se tam vynoříš.“

„Nech ho, on na to přijde sám,“ uklidňovala ji Danka.

Překvapený jsem ovšem byl. Svět venku vypadal ponuře. Ačkoliv bylo teprve dopoledne, venku bylo podivné šero.

„Na to si musíš zvyknout,“ pokrčila rameny Danka. „Jako duch vnímáš nepatrnou část světla proti tomu, co bys viděl jako člověk, navíc jen v infračervené části spektra. Většina světla skrz nás projde a nezachytí se nám v očích. Vidíme proto jen trochu, ale lidé nás nevidí skoro vůbec. Teprve když požádáme, aby nám thuki otočila polarizaci, vidíme víc, ale lidé pak vidí i nás, ačkoliv i pak jsme pro lidské oko částečně průhlední.“

„Nechme to jak to je, zkusíme raději **vdudeg**,“ pobízela ji trochu netrpělivě Cilka.

Vdudeg je další schopnost thuki. Dokáže duchy skokově přemístit na místo, které si sami určíme. Může to být tam, kam se díváme, tedy od obzoru k obzoru, jenže omezené vidění nám nedovolí určit přesně místo někde na horizontu. Jen když si necháme pootočit polarizaci a zlepší se nám vidění, můžeme doletět dál. Má to ale nevýhodu, lidé pak vidí i nás a obvykle z nás nejsou příliš nadšení.

Hřbitovní zeď je ze Záhrobí prakticky jediný cíl přeskočení vdudegem. Opačným směrem je totiž les, kde se obzor přiblíží na pár desítek metrů, zatímco vstoje na hřbitovní zdi je báječný rozhled. Musíme si ovšem poručit změnu polarizace a vidí nás

pak i lidé, nacházející se mezi hroby. Umím si představit jejich náladu, když na hřbitovní zdi spatří napůl průhledné postavy. Pochopil jsem také, proč si asi lidé z města nestaví domy blíž ke hřbitovu. Stačí, aby duchy viděli jen občas.

Výhodou infračerveného vidění je, že každého člověka i zvíře vidíme pěkně kontrastně. Teplokrevní živočichové nám v tom šeru přímo svítí. Když jsme všichni postupně přeskočili na hřbitovní zeď, sledovali jsme nejprve, zda na hřbitově někdo není. Spatřili jsme v dálce na silnici zářící auto, ale mezi hroby takhle dopoledne nikdo nebyl.

Skok provázela hromová rána, ale Cilka mě ujistila, že se ozývá jen ve světě duchů, lidé neslyší vůbec nic.

Mohl jsem pod vedením žorukajni vyzkoušet lepší vidění spojené se změnou polarizace světla. Svět kolem nás zesvětlil, i když to určitě nebyl stejný obraz, jaký bych viděl v normální podobě. Blížilo se poledne, sluníčko svítilo naplno, obloha byla bez mráčku, ale krajinu jsme viděli tmavou jako před bouří. Svět je zkrátka pro nás duchy temnější než jsme dosud zvyklí.

Všiml jsem si, že Cilka ani Danka si této podivnosti příliš nevěšmají. Jen já jsem se měl pořád čemu divit. Ale stačilo si uvědomit, že to pro ně jistě není poprvé.

„Vyber si nějaký cíl, kam přeskočíš,“ vybídla mě Cilka.

„Nejlépe tamhle na kopci,“ poradila mi i Danka.

Přeskočil jsem tam a obě mě následovaly. Ani na kopci nikdo z lidí nebyl, takže jsme ani tam nebudili pozornost.

„Jak vidíš, přeskakovat z místa na místo je snadné,“ řekla Cilka, když jsme »zaparkovali« na vrcholu dalšího kopce. „Ale kdybys měl takhle cestovat do Prahy, trvalo by to příliš dlouho. Navíc bys cestou jistě vystrašil spoustu lidí. Pro cesty na větší vzdálenost jsou výhodnější orientační body **ganfi**.“

Byly skutečně výhodnější.

Ganfi je myšlená značka. Vytváří se, když thuki požádáš o zapamatování místa kde stojíš a jméno toho místa vložíš do

seznamu značek. Thuki si je pamatuje a kdyby chtěl dát někdo nové znače jméno již existující značky, upozorní ho na to.

„Když budeš na daném jménu trvat, zrušíš tím dosavadní značku toho jména,“ ujistila mě Danka, ale ani jedna nevěděla, jak si to thuki pamatuje.

„Důležité je, že můžeš kdykoli později thuki požádat, aby tě na to místo přenesla,“ mávla rukou Cilka.

V rámci procvičení mi navrhly použít jednu starší značku jménem »ganfi-Praha-Muzeum«. Za tří hromových ran jsme se objevili v křoví na boční straně budovy, které nám však jako duchům nijak nepřekáželo. Bylo k poledni, ale nikdo si nás tam nevšiml, ačkoliv jsme ještě měli nastavenou polarizaci a lidé by nás vidět mohli. Pražané jsou – naštěstí – výjimečně nevšímaví a nikdo se po nás neohlédl, než jsme thuki požádali o zrušení polarizace světla.

Pak už nás nemohl spatřit nikdo.

=*=

Návrat byl ještě snadnější, neboť Danka měla **ganfi** přímo v sednici, kde jsme opět prošli **valrurem** a změnili se v lidi.

Byl to zajímavý výlet.

Nevšiml jsem si, že by Danka nebo Cilka vařily, nejspíš to měly předem připravené. Danka otevřela troubu starodávného kachlového sporáku, vytáhla z ní tři talíře, dva podala Cilce, pak zavřela troubu a dala na stůl svoji porci. Zasedli jsme tedy k obědu. Jídlo bylo správně teplé a musím uznat, i chutné.

„Má to jednu nevýhodu,“ postěžoval jsem si, když jsme všichni tři dojídali. „Jako duch jsem kromě hromových ran při přeskoku vůbec nic neslyšel.“

„Vidíš, to jsme si měli vyzkoušet!“ vzpomněla si Danka. „Někdy by stačilo vidět, co lidé tropí, ale ještě lepší je slyšet, co si přitom povídají. Je to poměrně jednoduché. Požádáš thuki o zprostředkování zvuků z tvého okolí. Mezi běžným světem a světem duchů se zvuky pochopitelně nešíří, ale thuki je vnímá

a předá ti je telepaticky. Máš pak dojem, jako kdybys je slyšel. Má to i výhodu, kdyby někdo mluvil cizojazyčně, můžeš thuki požádat o překlad. Pak jeho slova dostaneš česky.“

„A obráceně to nejde?“ zajímal jsem se. „Že bych já promluvil na lidi, aby mě slyšeli?“

„Taky by to šlo,“ zauvažovala Danka. „Ale není to nutné. Telepatie se srozumitelná v obou světech, na koho promluvíš pomocí telepatie, slyší tě. Je to stejné jako ses už naučil, můžeš oslovit jen toho jednoho a ostatní to neuslyší, nebo všechny.“

Pravda, to bylo ještě šikovnější než slova. Navíc takhle mohu oslovit kohokoliv tak, aby to neslyšel nikdo jiný než on.

„To bych si chtěl vyzkoušet!“ přál jsem si.

„Podle toho, na koho chceš mluvit,“ váhala Cilka.

„Kdybys si tak mohl popovídat s Ivanem, co mě předtím tak zrádně okradl a potopil! Nejste proti tomu?“

Obě na sebe mrkly.

„No – když si s ním jen popovídáš, proč ne?“ uvažovala Cilka. „I kdybys mu vyčetl všechny jeho podrazy, tvůj bývalý kamarád si výčitky zaslouží. Do města se dostaneš na značku ganfi-Bohoušův-areál, ale kámošům se zbytečně neukazuj!“

„A nebuď tam dlouho!“ kladla mi na srdce i Danka.

„Nebudu – jen ho trochu popíchnu!“ slíbil jsem jim.

A pak – skok k bezdomovcům...

=*=

V areálu nikdo nebyl, parta bezdomovců byla ve městě. Tak jsme tady říkali městskému centru. Několika skoky jsem se tam přesunul a zamířil k bytu bývalého kamaráda. Nebyl doma, ale měl doma ženu. Dveře jsem jako duch otevřít nemohl, zato jsem mohl projít skrz, bylo to ještě rychlejší a za okamžik jsem stejnou cestou vstoupil do kuchyně.

Monika zděšením upustila mísu, až se těsto z ní rozstříklo po podlaze.

„Proboha!“ vyjekla. „Co je to?“

„Neznáš mě už, Moniko?“ oslovil jsem ji telepaticky. Bylo to ještě efektnější než kdybych to bručel hrobovým hlasem.

„Karle!“ vyjekla. „Jak to ale vypadáš?“

„Na ducha ještě dost dobře,“ ujistil jsem ji. „Dobře si mě prohlédni, neukazují se takhle každému!“

„Na ducha?“ opakovala po mně. „Ty jsi...“

„Snad by ses tomu nedivila?“ ušklíbl jsem se na ni. „To se snad dalo čekat, po všech těch podrazech, ne?“

„Já jsem to Ivanovi říkala, ať nepřehání!“ vyjekla.

„Ale věděla jsi, co dělá, že?“ spustil jsem na ni přísně.

„Já... ne... já mu říkala...“ koktala zbrkle.

„Přece mi nechceš lhát!“ ušklíbl jsem se podruhé. „Měla bys vědět, že je to zbytečné! Víím i to, o čem jsem zaživa neměl ani páru! Nevykrucuj se, jen si přitížíš!“

„Říká se přece: *mrtvý prtví!*“ vzhopila se trochu.

„Materialismu se teď s chutí chechtám!“ ujistil jsem ji. „S tím u mě neuspěješ! Taky se říká: *mrtví nekoušou*, vid’? Na to taky zapomeň! Víš, co je **poslední utkvělé přání**? To když si člověk v posledním tažení opravdu utkvěle přeje aspoň něco oplatit tomu, kdo zavinil jeho smrt. No a já jsem si přál... hádej, můžeš třikrát, co asi? Hádáš – oplatit to Ivanovi, že? A taky těm, kdo mu tu grázlovinu umožnili. Neboj se, pan soudce slízne tu nejkyselejší smetanu a na pana exekutora si už dlouho brousím zuby, taky dostane svůj díl!“

Ustupovala přede mnou, dokud nenarazila zády na zeď. Dál už to nešlo. Jenže když někoho zaženete do kouta, obvykle se vzhopí a sebere veškerý svůj důvtip i zbytky sil, aby se z té pasti vyvlékl.

„Odkdy mají duchové zuby?“ vybuchla ulehčeně, jak si sama znenadání uvědomila nesmysl s broušením zubů u duchů. „Chceš nás snad pokousat?“

„Tyrannosaur nejsem,“ připustil jsem. „Ale má milá zlatá broskvičko, máš trestuhodně prostinké představy o záhrobních

možnostech! Řekl jsem ti – zapomeň na úsloví *mrtví nekoušou*. To neznamena, že chci hryzat! Mám teď zajímavější a z tvého pohledu podstatně horší možnosti!“

Oslovil jsem ji, jak jí říkal Ivan jen v dobré náladě. Ale to následující už mělo formu vyhrožování. Nepovažoval jsem ji za nejhorší osobou v mém dramatu, ale jistě moc dobře věděla o neplechách svého darebáckého manžílka a silně pochybuji, že se pokusila omezit ho, aby **nepřeháněl**. A to se ví, nemínila projevit ani stín lítosti.

„Ty chudinko!“ změnila tón ještě víc. „Ty chceš někomu vyhrožovat? Vždyť na to nemáš svaly! A co svaly, jsi teď míň než vánek! Zalez do hrobu, příšerko, nikdo se tě nebojí!“

„Ale to víš, že bydlím v Záhrobí, broskvičko!“ řekl jsem škodolibě při představě, že Monika pochopí jméno vesnice úplně jinak. „Ale kdybys ukázala špetku lítosti, vyvázla bys možná jen leknutím. Pořád nechápeš, že mám v Záhrobí možnosti, o jakých se ti ani v nejhorším snu nezdálo? Však se s nimi brzy seznámíš, ale připrav se na děsivé noční můry!“

„Duch mě nemůže rozházet!“ řekla odhodlaně, i když se tím jen sama povzbuzovala, nemohla přece znát pravdu. „Ivan to s tebou náhodou skoulel čistě a perfektně!“

„Utěšuj se tím, dokud můžeš, brzy tě to přejde!“ usklíbil jsem se. „Neplet’ si duchy s přeludy! Nikdy jsi nezažila pocity, jaké to je, když tě duch **vezme za srdce**, co? Už na tebe někdy **sáhla smrt**? Připrav se, bude to ještě horší!“

„Vypadni z mého bytu, ty smrade!“ obořila se na mě zle, ale zatím jen slovně. Pořád se ode mne odtahovala, dotknout se mě neodvažovala.

Po pravdě řečeno, vyhrůžky bych splnit nemohl, ani bych nevěděl jak. Interakce allohmoty s normální hmotou je příliš slabá na citelné účinky. I na její psychiku jsem mohl působit jen dokud bude věřit tomu, co na ni vytáhnu. Jakmile zjistí, že mé skutečné možnosti jsou nepatrné, bude efektům konec.

Kdybych prošel »valrurem« a změnil se v běžnou hmotu, pak už bych škodit mohl, ale to jsem si nechával jako poslední možnost. Zatím jsem se omezil na strašení. Psychické působení může být také dostatečně účinné! Napadlo mě dohnat nepatrné působení rychlostí. Hmota mi přece klade odpor, sice nepatrný, ale ne úplně nulový. Průchod pevnou hmotou cítím jako lehký závan. Když ale na ni zapůsobím dostatečně rychle, mohla by ho pocítit také, zejména když to bude najisto čekat.

„I ten byt jste si koupili za moje peníze!“ vybuchl jsem. „Vyhazovat mě nebudeš, odejdu, až sám uznám za vhodné! Jen tak se mě nezbavíš, děvko!“

Rozpřáhl jsem se a vlepil jsem jí plnou silou facku.

Samozřejmě mi ruka projela nejen jejím obličejem, ale i zdi za její hlavou a setrvačnost mě skoro otočila.

Stalo se však něco jiného. Monika viděla, jak se rozpřahuji k parádnímu políčku, ale neuvědomila si, že jí nemohu ublížit. Nejprve mi tedy nastavila do cesty ruku a když moje dlaň její rukou prošla, reflexivně ucukla hlavou. Odnesla by to asi jen leknutím – kdyby za ní nebyla kuchyňská zeď. Takhle se sama udeřila hlavou do zdi tak prudce, až ji obestřely mrákoty a zhroutila se bez sebe na šedivé linoleum.

To tedy byla šlupka!

Sklonil jsem se k ní, abych se podíval, zdali si neublížila příliš. Pomoci bych jí nemohl, ledaže bych vyběhl ven, změnil se v člověka a pokusil se přivolat pomoc. Ale když jsem viděl, že žádná krev neteče a podle všeho jde nanejvýš o otřes mozku, usoudil jsem, že to pro dnešek stačilo.

Tu ránu si vlastně dala sama.

==*=

Kamarád

Na Ivana jsem se doptal snadno. V tmavším zákoutí jsem thuki požádal, aby mě proměnila v člověka, vyštrachal z kapsy zapomenutou stokorunu a šel vyzvídat do nejbližší hospody. A jak už to v hospodě bývá, dozvěděl jsem se všechno, co mi do mozaiky událostí chybělo.

Zaplatil jsem a opustil štamgasty. Na toaletách jsem si opět nechal vytvořit **valrur** a jako duch jsem prošel několika stěnami na ulici. V hospodě mi cestu perfektně popsali, najít novou dílnu i jejího majitele nebyl žádný problém.

Ivan ji právě zálibně kontroloval. Svítla novotou, však si ji z »ušetřených peněz« pořídil nedávno. Najednou sebou trhl. Za jedním strojem spatřil postavu, která tam neměla co dělat. A aby nebylo úžasu konec, postava znenadání prošla naskrz strojem a zamířila přímo k němu.

„Ježíšikriste! Karle!“ vyhrkl, když mě poznal.

„Á, bejvalej kámoš mě poznal!“ oslovil jsem ho telepatíí. Už jsem věděl, že to na lidi působí tak nezvykle, až jim z toho vstávají vlasy na hlavě – pokud nějaké mají. Ivan už jich moc neměl, ale i tak byl vyplašený parádně.

„Co to... jak to vypadáš?“ vykotal.

„Tomu se nediv!“ řekl jsem přísně. „To se dalo po všech těch podrazech čekat, nemyslíš?“

„Ale co ty tady?“ blekotal.

„Přišel jsem se podívat na tvůj tunelářský podnik,“ řekl jsem značně jízlivě. „A to se rozumí, i na tebe!“

„Ale proč?“ dělal, že nechápe.

Vysvětlil jsem mu tedy, jako před chvilkou jeho ženě, co je to **poslední utkvělé přání**, které umírajícímu nepřináší klid k odchodu, ale umožňuje vykonat záhrobní pomstu nad těmi, kdo jeho smrt způsobili.

„To se rozumí, není to pravidlo, ale výjimka,“ řekl jsem.

„Ale proč zrovna ty?“ zaúpěl Ivan.

„Protože ty!“ odvětil jsem tvrdě.

„Vážně se chceš pomstít?“ ubezpečoval se.

„Nejen chci, teď konečně mohu!“ odpálil jsem ho. „Mám možnosti, o jakých ani netušíš. Máš se na co těšit!“

„Chceš mě zabít?“ vyjekl a zkusil zacouvat za stůl plný papundeklových krabic.

„To bys to měl jednoduché!“ ušklíbl jsem se. „Co bych měl z toho, kdybys na vteřinu nebo na dvě pocítil bolest a za další vteřinu už bys o ní nevěděl? Pomstu si představuji jinak! Takovou, abys litoval, že ještě žiješ! Rozumíš, ty sketo?“

Ačkoliv byl mezi námi stůl přeplněný krabicemi, zamířil jsem přímo k němu. Stolem i krabicemi jsem proltnul plynule, bez odporu. Ivan ustoupil ještě dál, pak narazil na zeď a zjistil, že tímto směrem už ustupovat nemůže. Otočil se a s nečekanou mrštností vyběhl z dílny.

Následoval jsem ho, jen jsem vyšel zdi o dva metry dál. Ihned mě rozesmála jeho pošetilá snaha zamknout dveře dílny.

„To přece nemůžeš myslet vážně!“ zahučel jsem na něho. Nadskočil, jako kdybych ho píchl špendlíkem, pak nechal klíče v zámku a upaloval ke svému autu.

Nasedl, připoutal se a nastartoval, jenže v té chvíli zjistil, že sedím vedle něho. Nepotřebuji při nasedání otevírat dveře, sedačka mě jakž takž unese, proč bych na něho pěkně zblízka nevycenil zuby?

Jenže když sešlápl plyn a vyrazil jako splašený mustang, proltnul jsem zbytkem auta a zůstal na místě. Sedačka mě jakž takž unesla jen za klidu. Pak, místo aby mi udělila odpovídající zrychlení, jsem prošel její hmotou – anebo ona prošla mnou, to je všechno relativní. Seděl jsem v ní pohodlně rozvalený, takže když zmizela, dopadl jsem kostrčí na asfalt, až jsem se do něho trochu zabořil. Pochopitelně jsem si nenatloukl, to se duchovi nemůže stát ani pádem ze Žižkovské věže.

Vyskočil jsem a přeskočil vdudegem dvacet metrů před ujíždějící sportáák. Při jeho rychlosti se mi nestačil vyhnout ani za cenu smyku, jenže mnou proletěl beze škod. Chvíli mu však trvalo, než kymácivou jízdu trochu ustálil.

Frajer, uznal jsem mu sportovně, že nehavaroval.

Jenže v té chvíli za ním vyrazila hlídka dopravní policie. Měl zkrátka smůlu, štípal si to sto šedesát skrz město a na to jsou policajti hákliví, zejména když v tom místě zrovna měří. Do dalšího jsem se plést nemínil, jen ať si na něm smlsnou!

Pro začátek dobrý, řekl jsem si. Pokračování příště...

Vrátil jsem se raději do Záhrobí...

=*=

Cilka s Dankou se chtěly po mém návratu dovědět, jak jsem s Ivanem dopadl. Vyličil jsem jim tedy, jak všechno proběhlo.

„Takže jsi nejvíc ublížil jeho ženě, ačkoliv měla nejmenší viny,“ zkritizovala mě nesouhlasně Cilka.

„Pominu-li, že se vlastně o zeď praštila sama, neboť moje působení bylo víc psychické než fyzické, řeknu vám, kdybych mohl, ublížil bych jí i víc!“ dodal jsem. „Rozčilila mě, neboť nejenže neprojevila ani náznak lítosti nad tím, co mi společně ti dva provedli, ale posmívala se mi, jak se mnou šikovně zametli v době, kdy jsem bezmocně ležel v nemocnici a nemohl jsem se bránit! Považuji to za hyenismus a jestli jsem si do dneška myslel, že byla bez viny, teď už si to nemyslím.“

„Posmívat se ti neměla,“ souhlasila Danka. „Rozhodně to od ní nebylo vhodné. Uznáme ti, že se praštila sama. Ale i když jsi duch, nejsi bez možnosti takovým zmetkům škodit.“

„Na to už jsem přišel,“ souhlasil jsem. „Psychicky je mohu pořádně zdeptat a jestli na ně budu mít čas, udělám to!“

„A nejen psychicky!“ dodala Danka. „Ale sám jsi přece kamarádíčkovi říkal, že nestojíš o jeho rychlou smrt, ne?“

„Ano, tak jsem mu to přece řekl,“ přikývl jsem. „To by měl příliš jednoduché!“

„Poslyš, Kájo, řekneme ti, co můžeš udělat,“ rozhodla se Cilka. „Měly jsme to pro tebe až na pozdější dobu, až se trochu naučíš ovládat, ale situace vyžaduje rychlejší postup. Naučíme tě vstupovat lidem do vědomí. Ale musíš si uvědomit, že je to hodně silný prostředek a vyžaduje rozvahu.“

„Vstupovat lidem do vědomí?“ opakoval jsem po ní.

„Ano, ve stavu allohmoty to jde,“ řekla Cilka vážně. „Je to založené na holografickém principu lidské mysli. Už sis asi zvykl pohybovat se v prostředí allohmoty, že? Dodám k tomu jednu maličkost. Když se vnoříš do jiného člověka – ostatně, jde to i s některými zvířaty, prolne se holografické pole obou mozků. Člověk v běžné hmotě pocítí jen jakýsi záchvěv – říká se tomu »sáhla na něho smrt«, jinde to popisují květnatěji jako »někdo mi šlápl na hrob«, ale nic víc. Mozek v allohmotě si to uvědomuje podstatně lépe a v tomto stavu se můžeš prohrabat myšlenkami toho druhého.“

„To by ses u svého kamarádíčka dozvěděl jen jaký je to ve skutečnosti křivák,“ skočila Cilce do řeči Danka.

„I to může být zajímavé,“ přikývla vážně Cilka. „Ale to není všechno. Říkáme tomu stavu »posedlost«. Můžeš při něm posedlému ledacos vsugerovat, skoro jako v hypnóze. Podobně jako v hypnóze posedlý odmítne příkaz proti svému vnitřnímu přesvědčení, nebo který ho citelně poškodí. Hypnotický příkaz spáchat sebevraždu neposlechne, ale slabší příkazy mu můžeš vsugerovat, stejně jako přeludy, které ve skutečnosti nevidí. Ale má to i své stinné stránky.“

„Nějaké problémy?“ zeptal jsem se opatrně.

„Jistě,“ souhlasila Cilka. „Sjednotí se při tom tvé myšlení s jeho a musíš si dát pozor, aby on naopak neměl škodlivý vliv na tebe. Tím spíš, že jsi byl ještě nedávno stejný grázl, jako je on dnes. Měl by ses při spojení častěji kontrolovat, zbytečně to neprodlužovat a po odpojení pro jistotu probrat své myšlenky, aby v nich nezůstalo příliš mnoho z jeho.“

„To jako abych se bál, že mě *přetáhne na stranu zla*?“ řekl jsem trochu lehkomyšlně.

„Tak nějak,“ přikývla Cilka vážně. „Ne že by tě doslova *přetáhl na stranu zla*, ale něco by v tobě mohlo zůstat, co by ti pak vadilo. Například bys mohl porušit přísahu **thuki** a už víš, co by následovalo...“

„Ten přede mnou také podlehl zlu?“ zeptal jsem se.

„Ten ne,“ zavrtěla hlavou Cilka. „Vuk byl – jak se to říká – unavený životem. Vybral si proto jednoho grázla, vraha dětí, což byla pro Vuka poslední kapka, kterou pohár přetekl, a dal mu pocítit stejnou hrůzu a bolest, jakou předtím působil on těm dětem. Thuki ho pak rozptýlila. Můžeš to brát jako křivdu, ten grázl si jistě smrt zaslouhoval, ale **thuki** hledí mnohem více na dodržení přísahy než na spravedlnost. Prostě – porušil přísahu. Vuki už ale stejně chtěl odejít...“

„Unavený životem...?“ zapochyboval jsem.

„Jo, unavený,“ trvala na svém Cilka. „Byl z nás nejstarší a o odchodu z tohoto světa uvažoval už dlouho. Rozmýšlel se, že zabije nějakého německého grázla, bylo jich v Čechách dost, ale po Heydrichovi si to rozmyslel. Nechtěl způsobit další vlnu teroru, kterou by Němci v Čechách rozdmýchali.“

Tady něco nehraje! pomyslel jsem si znenadání. Od války uplynulo příliš mnoho let, v té době musel být mladý, jakápak tedy »únava životem«?

„Moment – on byl unavený životem – už za Heydricha?“ vskočil jsem jí do řeči.

„Mohlo to tak být,“ přikývla Cilka. „Už za Ferdinanda si stěžoval, jak je svět nespravedlivý. Ale změnit to nebylo nikdy v našich silách, tenkrát jako dnes.“

„Za jakého Ferdinanda?“ dožadoval jsem se upřesnění.

„Ferdinanda Druhého zvaného Štýrského,“ vyhověla mi Cilka. „Měl bys ho znát, byl to přece císař, vítěz na Bílé Hoře!“

„Ale to snad bylo... už před čtyřmi sty lety!“ vyjekl jsem.

„No a?“ potřásla Cilka hlavou. „Thuki tě udrží při životě i tisíc let! Záleží čistě na tobě, kdy tě život omrzí. My dvě ještě takové zkušenosti nemáme, ale proslýchá se, že ještě dnes žije na světě taková stovka žorukajni, kteří pamatují Atlantidu.“

„No potěš pámbu!“ vyhrkl jsem.

„A to se teď týká i tebe,“ přidala Cilka. „Můžeš žít podle libosti buď týden, nebo i déle než tisíc let. Až tě svět omrzí, víš už přece, jak z toho ven...!“

„No potěš...“ zadrmolil jsem. „A že se ptám – kolik let je vám dvěma?“

„Správná otázka!“ zasmála se Cilka. „Ptát se žen na věk je sice neomalenost, ale ve tvém případě pochopitelná. Tajit ti nic nebudeme, stejně by ses to časem dozvěděl. Já jsem starší. Můj otec padl ve vojsku slepého krále Jana u Kresčaku, to jsem byla ještě mladinká dívčí, teprve šest let mi bylo.“

„Ale to už je... hodně přes pět set let!“ vyhrkl jsem, když jsem si to zběžně v duchu odhadl.

„Šest set,“ přikývla Cilka. „Jak vidíš, nevypadám na to.“

„Nehádal bych ti ani padesát,“ přisvědčil jsem.

„Já jsem mladší,“ usmála se Danko. „Pamatuji jen císaře a krále Karla Šestého, otce Marie Terezie. Ta se narodila rok po mně. Věk mám proti Cilce sotva poloviční, ačkoliv proti tobě už jsem také hodně »zralá«...“

„Taky bych ti hádal nanejvýš čtyřicet,“ obrátil jsem se na Danko. „Tak jako tak jsem proti vám holobrádek, ale přece jen... je to na mě trochu silné kafe...“

„Zvykneš si,“ přikývla s pochopením Cilka.

Ale bylo to silné kafe! I ta mladší má tři sta let! A já si bláhově myslel, že to jsou dvě úplně obyčejné ženské!

„Ale teď by mě tuplem zajímalo, proč se zahazujete se mnou? To nemáte vlastní... potomky..?“

„Víš, to je těžké...“ uculovala se Danko...

„Nebudeme kolem toho chodit jako kočka kolem horké kaše,“ nenechala ji domluvit Cilka. „Obě jsme měly potomky. Já měla sedm dětí, tady Danka pět. Jenže už nám dávno umřely a i moji pravnucci spí na hřbitovech. Potíží je, že **thuki** málokdy projeví ochotu zasvětit někoho nového. A když už se to stane, mezi vlastními potomky nenajdeme vhodné zájemce.“

„Skoro se zdá, že nám to **thuki** dělají schválně,“ přisadila si Danka. „Já bych to chápala tak, že mají u všech národů velice špatné zkušenosti s dynastiemi. A něco na tom bude. Přiznej si to, měla jsi s Ernestem jen soužení!“

„Podařilo se mi zasvětit jednoho prapravnuka,“ zamračila se Cilka, ale pokračovala. „Jenže ho thuki do pěti let vypařila. Neovládl se a zabil jakéhosi šlechtice – taky říkal, že pár vteřin bolesti před smrtí je pro toho degeneráta málo. Ne že by si pan markrabě smrt nezasloužil, zabil Ernestovi ženu i děti, ale pak přehnal pomstu i Ernest – a nejspíš úmyslně, kdo ví? Dnes obě žijeme bez příbuzných. Jistěže nějaké máme, ale jsou už od nás vzdálení, žijí si vlastní životy, nehlásíme se k nim a oni o nás nemají nejmenší tušení – a rozhodně je to tak lepší. Rodina je pro **žorukajni** spíš přítěží.“

„Ale přece jen – to mezi sebe raději přijímáte úplně cizí, jako jsem já?“ nedalo mi to.

„Být žorukajni nemá jenom světlé stránky,“ řekla Danka. „V průměru jeden z deseti zasvěcených se nedožije ani deseti let. Zkušenost nám říká, že čím je člověk bližší, tím víc jeho ztráta bolí. Úplně cizí už tolik nelitujeme, vid', Cilko?“

„I na cizí si můžeš zvyknout,“ vrtěla hlavou Cilka. „Vuk mi přirostl k srdci víc než Ernest. A to byl starší než my dvě.“

„Pořád jen Vuk... Vuk...“ zaškaredila se Danka. „Chápu tě, žili jste spolu krásně půl tisíciletí, ale Vuk byl stařešina už když tě Johanka zasvěcovala. Pamatoval knížete Mojzíra ještě za Velké Moravy a to je pěkně dávno!“

„Ty jsi žila s takovým... stařešinou?“ zajímalo mě to.

„Vuk vůbec nevypadal na stařešinu!“ odsekla Cilka. „Ani čtyřicet bys mu nehádal! Měli jsme spokojené manželství skoro pět set let! Ale pravda, ke konci už byl opravdu trochu *unavený životem*...“

„Byli jste manželé?“ ožil jsem. „Takže jsi teď – vdova?“

„Jo, vdova,“ pokrčila rameny Cilka. „Už po osmé, jenže před Vukem nebyli moji manželé **žorukajni**, takže umřeli příliš brzy. Nejdéle mi vydržel kovář Roman, dožil se osmdesátky. Teprve Vuk byl jiný. Oba jsme měli kdysi vlastní potomky, on pochopitelně dávno přede mnou, jenže mezitím se vystřídalo tolik generací, že jsme přestali udržovat příbuzenské svazky. A pak jsme se poznali. Byli jsme oba **žorukajni** bez závazků, zkrátka ideální dvojice. Nic jsem před ním nemusela tajit jako u předešlých, báječně jsme se shodli, to byly časy!“

„Děti jsi s Vukem neměla?“ vyzvídal jsem.

„Poznali jsme se trochu pozdě na děti,“ pokrčila rameny. „Jak říkám, oba jsme kdysi vychovali vlastní potomky, jenže to bylo příliš dávno. Žorukajni mohou mít děti jen do prvních sta let života – chlapi možná déle. Vuk ale věděl, že spolu děti mít nebudeme. Aspoň mi nic nevyčítal.“

„A co ty, chtěl jsi děti?“ zeptala se mě Danka zvědavě.

„Plánovali jsme je s Barčou,“ zamračil jsem se, neboť mi to připomnělo její zradu. „Chtěl jsem je, jenže...“

„...to už víme,“ skočila mi do řeči Cilka. „Doporučím ti, řekni si – jako invalida bych je stejně nemohl mít – a zapomeň na ně. Teoreticky sice můžeš mít ženu i děti, ale budeš jim celý život tajit, co vlastně jsi? Ženská hrozně rychle zestárne, budeš pak žít s bábou, než ti jako stará bába zemře. I děti zemřou dřív než ty a nakonec tak jako tak zůstaneš sám.“

„A nešlo by vzít si za ženu **žorukajni**?“ nadhodil jsem.

„Ale ano, šlo by to,“ přikývla Danka. „Jenže většina z nás má první stovku let za sebou, takže s dětmi od nás nepočítej. Ledáže si najdeš nějakou mladší... někde ve světě jistě budou,

pokud si zvykneš na Japonku, Thajku nebo Indiánku z Latinské Ameriky... Jenže – a je to železné pravidlo – vlastní děti se vám zasvětit nepodaří. Před očima vám zestárnou a zemřou sešlostí věkem, pokud ne nějakou horší smrtí... pochovala jsem jich pět a dobře vím, jaké to je.“

„To nejsou nádherné vyhlídky!“ zaškaredil jsem se.

„V tom směru – nejsou,“ přikývla Cilka. „Ale přemýšlej trochu racionálně. Proč mají lidé děti? Aby měli někoho, kdo se o ně ve stáří postará – a aby nevyhynul rod. Budeš potřebovat, aby se o tebe někdo staral? Thuki ti udrží mladistvý vzhled celé tisíce let. Nebudeš vypadat jako mladý zajíc ani jako stařešina, ale podporu k stáru potřebovat nebudeš. A aby nevyhynul tvůj rod...? To vylučuje hledání partnerky mezi žorukajni – ty mladé najdeš jediné daleko, kde svůj rod nepodpoříš – nehledě na to, že ani vaše děti nezasvětíte... thuki zkrátka vznik »dlouhověké kasty« vylučují a mají pro to jistě nějaké důvody. A když se zblízka podíváš na šlechtické rody, jsou většinou degenerovaní a vlastně ani není oč stát.“

Vypadalo to logicky. Mají důvody... nejspíš je to tak, ale místo »dlouhověké kasty« vytvářejí »kastu osamělých«.

Proč – to vědí jen ony.

=*=

Vyzbrojen dalšími znalostmi a víceméně souhlasem obou mých »kmoťříček« rozhodl jsem se vrátit do míst, kde jsem měl pořád ještě nevyřízené účty. Jen Danka mě trochu napomínala, abych to s pomstou nepřeháněl. Ráda by mě ještě viděla.

Ivana ani Moniku jsem ale doma nezastihl a když jsem Ivana nenašel ani v nové dílně, vrátil jsem se do jejich ulice přeptat se na ně sousedů. Měl jsem štěstí, narazil jsem na sousedku, vracějící se právě z nákupu. Změněný v normální hmotu jsem od ní zkusil vyzvědět, co o susedech ví. Dozvěděl jsem se ale, že jsou oba v nemocnici. Monika prý měla nějaký

úraz a Ivana si nechali na psychiatrii, měl nějaké vidiny a policajti tvrdili, že je nebezpečný sobě i jiným.

O Moničině úrazu i o Ivanových vidinách jsem věděl více než sousedka, ale nechal jsem si to pro sebe, beztak by mi to ta dobrá duše neuvěřila. Deptat ty darebáky v nemocnici mi však připadalo příliš laciné, dost času, až se vzpamatují.

Rozhodl jsem se vzít si na paškál další aktéry tragédie.

A rozhodl jsem se začít od nejmenších viníků, mezi něž jsem počítal především Barču. Ze spoluúčasti na mém krachu jsem ji nepodezíral, jen mě příliš rychle odepsala. Nechtěl jsem už, aby se ke mně vrátila, zrada je zrada a bylo dobře, že jsem ji prokoukl včas a ne až po letech, nicméně i ona měla u mě vroubek, či spíš – pořádný zářez.

Vedlejším důvodem k tomuto výběru bylo, že jsem znal její současné bydliště – u Vincence. Větší a horší grázly musím nejprve najít. A Barču jsem ani nemínil trápit, jistě jí postačí, když mě spatří. Jestli má nějaké svědomí, bude ji to žrát a když svědomí nemá? Bud' jak bud' – adié!

Neviditelný jsem došel k Vincencově vile, prolнул jsem plotem a zamířil ke vchodu. Před schody ležela veliká doga – málem jsem se jí polekal, ale pak jsem se jen usmál. Nemohou mi uškodit ani lidé, natož zvířata! Když projdu jejím tělem, ani si mě nevšimne!

Jenže doga si mě nejspíš všimla, protože náhle vyskočila na všechny čtyři, zavěťřila – a pak začala v panice přede mnou couvat, dokud nenarazila zadkem do zdi. Pak prudce odskočila stranou a schlíple utekla za dům.

Zvířata se mě tedy bojí! Ale jak mě vůbec zjistila, když jsem neviditelný? Bud' si mě tedy všimla v infračervené části spektra, kde ze mě mohla vidět jen dvě tečky místo očí, nebo měla ještě další smysl, který ji přede mnou varoval. Bud' jak bud', neslavně přede mnou utekla. Tak jako tak by mi nemohla zabránit vstoupit do domu.

Prošel jsem hlavními dveřmi do předsíňky. Tady bylo na výběr dveří víc, ale nijak jsem se tím nevzrušoval. Rozhodl jsem se začít ode dveří vlevo a projít domem, dokud nenarazím na jeho obyvatele. Hned za levými dveřmi byl obývací pokoj s velkým kuchyňským koutem, kde jsem obě hrdličky zastihl.

Barča byla ke mně otočená zády, ale Vincenc mě spatřil.

Požádal jsem totiž thuki o změnu polarizace, takže jsem se vyloupl z neviditelnosti mezi Barčou a Vincencem.

„No tě pic!“ ujelo Vinckovi, když mě spatřil.

Na nic víc se nezmohl, zůstal ze mě úplně paf, jen na mě nevěřícně zíral. Pak se ale otočila Barča a když mě spatřila, jen slabě hýkla – rozumět tomu nebylo – a pomalu, bezvládně se složila na zem. Jako když se položí pytel brambor.

„Báří! Co je ti?“ vykřikl s obavou Vincenc a vyskočil ze svého křesílka. Jenže pak se zarazil a nevěděl, co má dělat. Stál jsem totiž mezi ním a Barčou, byl jsem sice napůl průhledný, ale dost zřetelný. A představoval jsem pro něho patřičně velké neznámo, aby měl ze mě respekt.

„Nečekali jste mě, co?“ oslovil jsem ho telepatíí, až mu kštic na hlavě vstala jako hřebíky.

„Co sem lezeš?“ vyhrkl nepřátelsky. „Kdo tě sem zval?“

„Nikdo,“ přikývl jsem. „Ale pořádně jsem se nerozloučil s Barčou a už vůbec ne ona se mnou. Přišel jsem to napravit!“

„Co jsi jí provedl, ty... grázle?“ vybuchl a očima skrz mě sledoval na zemi Barču. Já jsem ho evidentně nezajímal, i když se ke mně neodvážil přiblížit.

„Co bych jí prováděl?“ ušklíbl jsem se. „Prostě se mě jen trochu lekla!“

„Jestli jí to ublíží, tak tě...“ vybuchl, ale zarazil se. Došlo mu, že výčet toho, co mi může udělat, je víceméně nulový.

„Tak mě co?“ pásl jsem se na jeho rozpacích. „Tak mě asi zabiješ, přelámeš mi kosti, rozbiješ mi ciferník... a víš, že bys mě

docela pobavil? Co jste mi mohli udělat, to jste udělali, ale teď už mi nemůžeš udělat vůbec nic. Ještě to nechápeš? Nic!“

„Proč se mezi nás cpeš?“ vyčetl mi. „No tak jsi od Báří dostal kopačky, to je tak velké provinění? Trochu ji mrzelo, že jsi byl tou dobou v nemocnici, ale to s tím vůbec nesouviselo, dostal bys je tak jako tak. Nemáš důvod chodit nás... strašit...“

„Připustíš aspoň na okamžik, že jsem to mohl vidět úplně jinak?“ ušklíbl jsem se.

„Jo, mohl, Báří se dlouho rozmýšlela,“ omlouval ji. „Ale stejně by šla se mnou. Byl jsi pro ni... příliš těžký drsnák!“

„To že si o mně myslela?“ zarazil jsem se.

„Jistě, já si to myslel taky,“ přiznal. „Za svými plány jsi šel jako buldozer a bylo ti fuk, koho přitom odhrneš s cesty, ani co přitom rozbiješ!“

„Nikoho jsem neodhrnoval a co jsem podle tebe rozbil?“ vyhrkl jsem trochu dotčeně.

„Podplácel jsi!“ zaútočil. „Lidem jsi pořádně neplatil, ale ouřadům jsi strkal obálky. Fér to rozhodně nebylo!“

Už už jsem se nadechoval, ale pak jsem si uvědomil, že má pravdu. Předtím bych mu nejspíš odsekl, že to jinak nejde, kdo chce s vlky výti... a tak dále... ale dnes jsem to viděl přece jen trochu jinak. A Barča to pochopitelně věděla. Ale že by jí to tak vadilo?

„Proč mi to neřekla?“ vyhrkl jsem.

„Protože se tě bála,“ vpálil mi.

„Mě se snad bát nemusela!“ řekl jsem uraženě.

„Když viděla, jak jednáš s lidmi, bála se tě,“ ujistil mě. „Říkala, kdyby ses obrátil proti ní, bylo by to strašný! Radši ti ve všem přikyvovala, ale bála se tě.“

Chvilí jsem přemýšlel. Nemuselo to být nepravdivé.

„Dobře,“ ustoupil jsem. „Přesvědčil jsi mě. Nebudu vás už trápit – pokud je rozloučení tak stresující. Vyříd' Barči, až se probere, že se se mnou mohla slušněji rozloučit, ale jestli se mě

opravdu bojí, dokážu její jednání pochopit a vás dva ze svého zájmu vynechám.“

„Přeju ti, abys co nejdřív dosáhl klid,“ odvětil vážně.

Trochu mě to pobavilo. Lidé mají zajímavé představy. Ale řekl to aspoň upřímně, cítil jsem to tak.

„To těžko, ale... mějte se co nejlépe!“ popřál jsem jim.

Požádal jsem thuki o neviditelnost a odešel jsem skrz zed' přímo na ulici.

Vincenc, proti kterému jsem vlastně vůbec nic neměl, mě ukecal – ale měl pravdu. Jak se tomu říká? Dostihla mě vlastní karma? Kdybych na ni věřil, bylo by to pro mě další potvrzení. Naštěstí na ni nevěřím.

I když – stín mé minulosti to byl.

=*=

Justice

Naštěstí se nedalo očekávat, že by na mě stejně působili i další aktéři mého pádu. Možná se mě Barča opravdu bála, ale to rozhodně neplatilo o těch ostatních, počínaje Ivanem s Monikou až po exekutora. Dobrá, přeřadil jsem si Barču z kategorie zmijí do vylekaných zajíců, což je ovšem jiná třída. Ivan s Monikou mi zůstali v kategorii vlčí smečky a ti další ve smečce hyen.

Je známo, že smečka hyen občas zažene od kořisti i lva.

Podle pořadí důležitosti a míry jejich viny jsem je řadil obráceně – na prvních místech byli exekutor a soudce. Nejprve jsem však musel zjistit, které hyeny to konkrétně byly, takže mi nezbylo než zamířit k soudu. Tam se snad dozvím více.

Budova soudu byla jako všude – honosná a střežená. Ale ještě jsem neslyšel, že by někdo dokázal uhlídat neviditelného ducha, který jako nic prochází zdmi.

Horší bylo, že tu bylo všechno příšerně složité, zejména pro laika jako jsem já. Netušil jsem, od čeho začít. Zeptal jsem se na chodbě jedné mladší právničky, kde bych měl začít a na koho se obrátit. Sice nic nevěděla, ale pár dobře míněných rad jsem od ní dostal, zejména kde najdu archiv soudních jednání, odkud se dá ledacos zjistit. Ovšem jedním dechem mě ujistila, že přístup do archivu mají jen vybrané prověřené osoby a těžko najdu někoho ochotného hrabat se tam.

Nicméně jsem jí poděkoval – a za nejbližším výklenkem jsem si nechal vytvořit **valrur**, který mě změnil v allohmotu.

Potíž byla v tom, že v tomto hmotovém uspořádání jsem sice bezproblémově procházel dveřmi i zdmi a pro oči většiny smrtelníků jsem byl neviditelný, jenže bych se nemohl hrabat v šanonech a lejtrech. Na to jsem se musel vrátit do obyčejné hmoty se všemi jejími nevýhodami – být viditelný a navíc do soudní budovy nevhodně oblečený. Každý zde musel okamžitě poznat, že sem nepatřím.

Naštěstí jsem se nemusel obávat prozrazení. Při vzniku poplachu prostě zmizím, jediná nepříjemnost by pro mě byla v narůstajícím zdržení. To však bylo jen drobné riziko.

Budova soudu byla honosná, střežená, ale skoro prázdná. Poblíž archivu se nikdo nenacházel, takže jsem mohl ze skříně bez vyrušování vybírat šanony, otevírat je a prohlížet.

Pozdě odpoledne přišla do archivu nějaká koncipientka, či jak se zdejší právnické funkce jmenují, ale nevšimla si mě. Pravda, když se ozval zvuk odemykání zámku, příkřil jsem se za boční stůl, připravený odejít valrurem do neviditelnosti, ale slečna se mým směrem ani nepodívala, jen založila do skříně jakýsi šanon, odkráčela a pečlivě za sebou zamkla. Nezdržela mě ani dvě minuty.

Mezitím jsem se ale propracoval k soudnímu spisu, který mě zajímal nejvíc. Uvažoval jsem, kde bych si mohl ta lejstra okopírovat, ale pak jsem je s pokrčením ramen prostě vyňal ze šanonu a nacpal si je do kapsy. Oni nebrali ohledy na mě, mám snad já brát ohledy na ně? Beztak do tohoto šanonu už nikdo nikdy nenahlédne!

S dokumenty v kapse jsem klidně prošel valrurem a jako duch bez problémů opustil dobře hlídanou budovu.

Získal jsem adresy tří největších darebáků svého případu. Samosoudce, exekutora i správce, kterému svěřili můj podnik k rozkradení – pardon, do správy...

Dáme si tedy ještě jedno kolečko té kauzy.

Ovšem v jiné režii.

=*=-

Když se námořník Edmond Dantés, nespravedlivě vržený do žalářních kobek pevnosti If, dostal díky svému spoluvězni a příteli Fariovi na svobodu, získal pohádkové bohatství a stal se hrabětem, mohl se pomstít ve velkém stylu. Rozhazoval pak na všechny strany peníze, kterých měl víc než mohl utratit. Za ně si kupoval, co potřeboval. Tu se spojil se sicilským banditou Luigi

Vampou, jinde zkorumpoval zaměstnance telegrafu, aby za královskou odměnu odeslal falešnou zprávu, která způsobila pád Dantésova protivníka. Nevadilo mu dodat manželce soudce prudký jed i s návodem, jak ho použít jako lék i jak dávkování přehnat, pokud se chce někoho nepohodlného zbavit. Neváhal použít i účinné mafiánské metody. A nutno přiznat, že mu jeho protivníci pomstu usnadňovali.

Důstojník Fernando se provinil černou zradou, která mu zpočátku vynesla peníze, jenže pak ho oběť zrady Haydéé před sborem důstojníků usvědčila a zrádci nezbylo nic jiného než »čestná« sebevražda. A byl to hrabě Monte Christo, který dívce Haydéé klíčové svědectví umožnil.

Vznešený a vážený soudce se neváhal zbavit nechtěného nemanželského novorozence pohřbením zaživa a byl po mnoha letech po zásluze odměněn, když ho jeho nechtěně zachráněný vlastní syn přímo při přelíčení nazval otcem a odhalil tak před světem jeho pokrytectví i jeho zločin. Hrabě Monte Christo to už jen se zadostiučiněním pozoroval.

Bankéře potrestal nejvíc tím, že ho zbavil majetku, až se bývalý milionář stal žebrákem. Zčásti toho dosáhl na burze, ale v závěru použil i »služeb« banditů, kteří finančníka zajali a na výkupném ho dohola oškubali.

Mafiánské metody mi u Edmonda Dantése nejvíce vadily, když jsem ten příběh četl. Později jsem však zjistil, že tehdejší svět jinou cestu k nastolení spravedlnosti neumožňoval.

Mohl by obyčejný námořník doufat, že se spravedlnosti domůže cestou práva? Alexandru Dumasovi se zdařilo názorně ukázat, že to cestou práva prostě nejde.

Je ale dnešní svět lepší?

Všichni známe hraběcí radu »dejte to k soudu«. Hraběcí rady bývají nejen nepoužitelné, ale často jsou přímo výsměšné. Tak se spravedlnosti nedovoláte. Nejprve by musely být soudy spravedlivé a zákony dokonalé – jenže všichni víme, jak je ten

ideál nedosažitelný. Soudci by zajisté měli soudit spravedlivě a nestranně, ale tak soudí jen když se jich to netýká a soudní strany nemají dost peněz na úplatek. Nepsanou pravdou je totiž postřeh světoznámého mafiána Al Caponeho: »Úplatek nebývá otázkou cti, ale pouze výše sumy«.

Soudci si v Čechách vysoudili extrémně vysoké platy, »aby nebyli korumpovatelní«, což se ukázalo jako výsměch. Dosáhli jen toho, že suma, která o jejich cti rozhodne, převýšila možnosti běžných lidí. Jakmile se ale jedná o milionáře, je na ně justice krátká – nejen naše, všude na světě. Nespravedliví soudci nejsou pohádkové bytosti ani s pohádkovými platy. Jsou mezi námi – a bohužel, nespravedlivě soudí.

Ve Spojených státech, této zemi neomezených možností, navrhli dokonce zákon o automatické beztrestnosti obviněných, kteří mají majetek vyšší než osm milionů dolarů. Navrhovatelé to zdůvodnili tím, že za celou dobu existence Spojených států neodsoudily americké soudy ani jediného zločince s takovým majetkem, takže soudní jednání jsou jen zbytečné vyhazování peněz daňových poplatníků... Návrh sice neprošel, ale nepsaný zákon tam ani nemusí být na papíře a přesto platí.

Dosáhnout v Čechách spravedlnosti soudní cestou je pro běžného člověka prakticky nemožné. Má to smysl jen když jde o maličkosti, jako u běžných sousedských sporů. Když je ale tato cesta neprůchodná, je jedinou možností vzít spravedlnost do svých rukou, i když to oficiální místa zesměšňují, kritizují, zakazují a kde mohou, i tvrdě stíhají.

Vlastně až teď jsem pochopil hraběte Monte Christa, jak ho už dávno popsal Alexandr Dumas. Potíží je v tom, že běžný člověk nemá možnosti vzít spravedlnost do svých rukou. Na to mu obvykle chybí peníze hraběte Monte Christa.

Moje »jmení« však bylo jiného druhu a mohl jsem směle tvrdit, že nepochází z tohoto světa. A jak jsem pochopil, mým »kmotrám« nebude proti mysli, kdybych pár darebáků ztrestal,

jak si už dlouho zaslужují a jak je to – bohužel – v současném justičním systému prakticky nemožné.

Dobrá, jdu do toho!

A když už, tak ať to stojí za to!

=*=

Soudce JUDr Slamáček by o svých rozsudcích ani ve snu nepochyboval. Dával si přece jako vždycky pozor, aby zákony neporušil! Když jsem se objevil před jeho očima, cítil se silný, nenapadnutelný a moje zjevení ho spíš zajímalo než aby se mě nějak bál.

Z dobrého rozpoložení jsem ho ale poměrně brzy vyvedl.

„Znáte mě, pane doktore?“ zeptal jsem se ho telepaticky, což pro většinu lidí samo o sobě znamenalo zděšení z neznáma.

„Vás?“ podíval se na mě udiveně.

Byl jsem, pravda, částečně průhledný, ale v jeho tmavé kanceláři jsem musel být viditelný.

„Vás neznám!“ řekl. „Nikdy jsem vás neviděl!“

„Nikdy jste mě neviděl, ale zavinil jste, že vypadám jak vypadám, pane doktore!“ ujistil jsem ho.

Málem bych řekl, že mě zabil, ale lhát se mi přece jen nechtělo. Že zavinil jak vypadám, to pravda byla, a ať si to dál domyslí jak chce.

„To se jistě mýlíte!“ odvětil sebejistě. „Když vás neznám, pak to znamená, že jsem vás v životě neviděl a z toho vyplývá, že mě nemůžete z ničeho obviňovat.“

„To, že jste mě v životě neviděl, je pravda,“ přiznal jsem mu. „Ale právě v tom je vaše vina. Vy jste mě odsoudil, ani jste se neobtěžoval mě vidět! Zásady spravedlivého procesu vám zřejmě nic neříkají. Jak jste to mohl spáchat?“

„Nic protizákonného jsem nespáchal!“ zamračil se. „Asi jste se nedostavil k soudu, když tvrdíte, že jsem vás odsoudil aniž bych vás viděl, ale to je potom čistě vaše vina!“

„Vaší povinností bylo pozvat mě k soudu!“ zaútočil jsem.

„To jsem beze všech pochyb zajistil,“ odrazil mě. „Jestli jste nereagoval na předvolání, je to vaše chyba!“

„Měl jste si zjistit, že jsem po havarii ležel v nemocnici a nemohl se ani hnout,“ pokračoval jsem. „Vaší povinností bylo ten soud odložit.“

„Žádnou takovou povinnost mi zákon neukládá,“ řekl sebejistě soudce. „Nedostavil jste se – vaše smůla!“

„Právo na spravedlivý proces je základní lidské právo a vy jste mi je upřel!“ trval jsem na svém.

„Tomu jsem plně vyhověl zasláním předvolání!“ trval na svém. „Není moje chyba, že jste je ignoroval. Zjevně nemáte správnou představu o našem právním řádu, že se mnou mluvíte tak hloupě!“

„Nemám,“ připustil jsem. „Jenže vy asi nemáte správnou představu o vyšší spravedlnosti, na kterou se odvolávám já.“

„Jenže vaše vyšší spravedlnost je v Čechách irelevantní!“ vytáhl na mě – podle svého mínění nejtěžší – trumf.

„To je váš největší životní omyl,“ pokrčil jsem rameny. „Neznalost zákonů neomlouvá, ale neznalost vyšších zákonů je u člověka, který soudí jiné, zločinem už sama o sobě.“

„Na území České republiky platí výhradně zákony České republiky!“ trval na svém.

„Vyšší spravedlnost platí v celém světě!“ opáčil jsem. „Proč by zrovna Čechy měly být výjimkou?“

„To si myslíte Vy!“ řekl s pohrdáním v hlase, jaké jsem si asi podle něho jako právnícký laik zaslouhoval. „Před žádným soudem to ale neobstojí.“

„Chcete se asi ocitnout před vyšším soudem!“ řekl jsem co nejsoucitnějším tónem, jakého je telepatie schopná. „Víte co? Nechme toho! Teď vám navrhnou, co uděláte a řeknu, co udělám já, pokud vy neuděláte, co vám navrhnou, ano?“

„Nebudete mi nic navrhopvat!“ vztáhl ke mně ruku, v níž držel vyřezávaný dřevěný kříž. „Odstup, Satane!“

Měl jsem co dělat, abych udržel vážnou tvář. Ale koutky úst mi to cukalo.

„Apage Satanus!“ zopakoval pro jistotu ještě latinsky, asi v domnění, že to bude mít větší váhu.

„Vy byste mě rozesmál!“ opáčil jsem pořád ještě klidně. „Koukám, že vaše inteligence značně pokulhává. Nechápete, že satanská strana o vyšší spravedlnosti **zásadně** nemluví?“

„Tak co jste vlastně zač?“ řekl nerozhodně.

„Co bych byl? Oběť vaší justice!“ odsekl jsem. „Takže si to zopakujeme – vy jste mě jako hyena okradl, zničil a nakonec jste způsobil, že teď žiju v Záhrobí. A čekáte, že vám to projde, jenže tentokrát se kardinálně pletete.“

„Vy v záhrobí – žijete?“ zadrmolil nevěřičně.

„Proč ne?“ opáčil jsem. „Je to sice trochu zvláštní život, ale docela to ujde. Teď jsem se ale ze Záhrobí vrátil pomáhat spravedlnosti – a tou nemyslím vaše pokroucené paragrafy!“

„Jenže tady bylo všechno podle zákonů!“ opakoval jako kolovrátek.

„Podle zákonů? Měl jsem nárok na spravedlivý proces! Listina základních lidských práv to žádá! Soudil jste, ačkoliv jsem se dostavit nemohl, spravedlnost tím dostala řádně na frak a jestli to bylo podle zákonů, tím hůř pro ty zákony!“

„Jsem nevinný!“ ohradil se. „Zákony jsem neporušil!“

On si to snad myslí vážně, napadlo mě. Neporušil zákon, cítí se nevinný a ještě by byl ukřivděný, že jsem se opovážil o jeho nevině pochybovat! To ani nemůže být pravda! Takhle jsem to ale nechtěl. Přece z něho neudělám svatého mučedníka za spravedlivou věc! Vážně si myslí, že je v právu a já patřím mezi bytosti pekelné? Vím přece, jak se o tom přesvědčit!

Požádal jsem thuki o zneviditelnění. Úplně jsem cítil jeho ulehčení, když jsem se před ním rozplynul. Ale jestli si myslel, že to tím skončilo, pak byl vedle.

Otočil jsem se – a nacouval do něho.

»Nikdy bych si nemyslel, že duch může být tak naivní...«
pocítil jsem jeho ulehčené myšlenky.

Ačkoliv měl trochu pravdu, zkusil jsem mu našeptat stín pochybností.

»Nakonec vždy rozhoduje výsledek,« pomyslel si soudce a skoro by mě tím přesvědčil... kdyby si vzápětí neuvědomil, že jeho postoj opravdu neměl se spravedlností nic společného. Šlo tenkrát přece o mírně vytunelovaný, nicméně pořád ještě dost cenný podnik, který se dal draze prodat. Postačilo domluvit se se správcem a o vejvar se šábnout... nebylo to přece poprvé ani naposledy... Vzápětí mi prolétlo hlavou pár podobných případů. Soudce, správce a exekutor byla už delší dobu sehraná parta a jeden zadlužený podnik sem, jiný tam, hlavně když se točily penízky, čím víc, tím lépe...

Sakra, tohle je prostředek – účinnější než waterboarding! Dozvíím se i to, co by ten chlápek neprozradil ani na gestapu! Myšlenky se naštěstí uhlídat nedají – ještě že mě Cilka s Dankou varovaly, abych to zbytečně neprodlužoval, dozvěděl bych se věci! Jenže – neměl bych raději vyzvědět všechno? Proč bych napravoval jen to, co se mě týkalo osobně, ale nevyšimal bych si jiných prasečinek, které tento ctihodný pán zřejmě páchal jako na běžícím pásu?

Odtrhl jsem se od něho a vystoupil z něho.

„Poslyšte, pane soudce,“ objevil jsem se opět před jeho očima, „jste opravdu padouch k pohledání. Navrch neviňátko, uvnitř bestie! Takže poslyšte, co uděláte! Dávám vám měsíc, abyste si uspořádal své věci – je to moje poslední shovívavost. Rezignujete na funkci soudce a požádáte o předčasný důchod. Úplně se stáhnete a budete si užívat zbytku života. Vidíte, jak jsem ještě mírný? A protože si umím představit, že mé poslední milosti nevyužijete, řeknu vám, co bude, až neposlechnete.“

„Co si to dovoluujete?“ vyhrkl nepřátelským tónem.

„Záhrobí mi to umožňuje!“ usadil jsem ho. „Jsem součástí vyšší spravedlnosti a pokud mě neuposlechnete, budete litovat, že jste se vůbec narodil. A netvařte se jako nevinátka, byl jsem naivní, ale dnes znám váš spolek s Machatým a Goldmannem! Nestarejte se o ně, ti si také ukousnou svůj díl ze spravedlnosti, ale chutnat jim nebude. Rozumíte?“

„Nemáte nejmenší právo mi něco nařizovat!“ odsekl, ale hlas už mu citelně znejistěl.

„Právo nařizovat opravdu nemám – pokud myslíte vaše paragrafy,“ připustil jsem. „Ale Záhrobí mi dalo právo trestat. A já toho využiju, tím si můžete být jistý! Ponechal jsem vám malinkatá zadní vrátka – když se zřeknete soudcovské funkce a stáhnete se, budu to chápat jako pokání. Je to vaše poslední možnost záchrany – a jediná. Další šanci nedostanete.“

„To je vydírání!“ namítl.

Podle trestního práva měl asi pravdu, podle Záhrobího ne. Nedělal jsem si ale iluze, že by ucouvl, stáhl se a **užíval si zbytku života**. Budu muset vymyslet, jak mu srazit hřebínek.

Však už si něco najdu!

==*=

Nejhorší trest

Vstoupit někomu do jeho myšlenek byla vážně příšerná síla! Uvítali by ji všichni diktátoři, to by se jim to vládlo! Cosi mi říkalo, že tu možnost znají žorukajni odedávna. Proč ji ale nepoužívají? Zřejmě to není tak jednoduché, jak se zdá. Když už ale tu možnost mám, využiji ji do poslední kapky.

Exekutor pan doktor Goldmann nebyl doma a nechtělo se mi honit se za ním po městě a nejbližším okolí. Nedaleko však bydlel Vincenc s Barčou a napadlo mě vyposlechnout si jejich pravé myšlenky. Doma byla jen Barča – nevadí, rád se dozvím, jak jsem na tom byl u ní doopravdy.

Tentokrát jsem se jí neukazoval – nač ji plašit? Prolnul jsem se do jejich obýváku, kde seděla a koukala se na telku, to byla vždycky její nejmilejší zábava.

Posadil jsem se jí zprudka do klína a prolnul do ní. Tak co, Barčo, opravdu ses mě tak bála?

Jen se otrásla – no jistě, »sáhla na ni smrt«, ale víc si toho nevšimla, jak byla zaujatá dějem na obrazovce.

Že mě husa nekopla! Pobyl jsem v její mysli jen chvílku, ale bylo to pro mě jako tři rány palicí do hlavy.

Že by se mě někdy bála? Ale kdež! Považovala mě už od začátku jen za kořena vhodného jako zdroj peněz. Dával jsem jí dost, ale jí to bylo málo. Mrcha odpozorovala, jak do svého počítače zadávám platby, odkoukala mi i které klávesy mačkám jako heslo, a pak čas od času, když jsem nebyl doma, zasedla si k mému domácímu počítači a posílala si na své konto, o kterém jsem neměl nejmenší tušení, různě velké částky. A jak s jídlem roste chuť, výše částek s časem rostla. V době mé havarie měla na svém tajném kontě víc než byl můj provozní kapitál. Měla by aspoň důvod bát se mě? Ba ne, byla si jistá, že to se mnou vždycky nějak sehraje. Byl jsem, málo platné, příliš důvěřivý!

A jak to táhla s Vinckem? Jeho verze byla, že jí nabídl ochranu přede mnou, ale ve skutečnosti to bylo úplně jinak.

Vincek byl chlap na baterky, Nechápu, čím ji zaujal, když každou výplatu hned prohrál v hracích automatech v herně.

Začala chodit s Vinckem dlouho přede mnou, ale Vincka se peníze nedržely, třela by s ním bídu s nouzí. Pak ji napadlo vlíst se k nějakému bohatému kořenovi a k jeho peněženke. Věrností se ovšem nezdržovala, peníze ji zajímaly víc a Vincek se jí rychle přizpůsobil. Byl jsem pro oba jen bohatý nádiva, ale skoulela to se mnou bezvadně! Naoko už plánovala svatbu, ale její termín neustále nenápadně odkládala, přitom za mými zády tajně navštěvovala Vincka a vytrvale mě po pěticiferných částkách okrádala.

Tak proto, jakmile pochopila, že ze mě už nic nedostane, hbitě utekla zpátky k Vickovi! Za vodění za nos i za zlodějnu by zasluhovala pořádný trest, jenže...

Pochopil jsem, že mi tentokrát vyklouzla. Když usoudila, že má konečně dost, rozhodla se ulovit Vincka. S chlapy to ale uměla hrát, mrcha jedna! Přesvědčila ho, aby jí svěřil »rodinný rozpočet« a chudák Vincek přistoupil i na to, že mu nechávala jen takové kapesné, aby se v hospodě necítil jako úplný žebrák.

A aby to pojistila, schválně vysadila antikoncepci a pak ho postavila před hotovou věc – budou se muset brát a basta!

Pomsta je sladká, ale tady jsem důkladně narazil. Nějaké ponaučení by si určitě zasluhovali oba, oba lhali jako z partesu, Barča mě navíc okrádala a Vincek o všem věděl, takže v celé věci vystupoval jako bezohledný pasák, ale... aby moji pomstu odneslo úplně nevinné dítě, to by byla prasárna ještě větší.

Vyzráli na mě – zejména Barča!

Tak proto se Vincek nejvíc ze všeho staral, aby jí setkání se mnou neublížilo!

Jenže v této chvíli mi nezbylo nic jiného než bez dalších cavyků vycouvat. Vinckovi to ještě vyčtu, jako chlap to snese

a neměl by si myslet, že mě tak skvěle ukecal, ale Barča... ta je zrovna teď pod ochranou.

Co se dá dělat, omezím se na větší darebáky.

=*=

Brzy jsem se seznámil i s dalšími aktéry svého pádu. Byli to ale vesměs velice vážení pánové s právnickým vzděláním, takže bych klasickou soudní cestou neměl proti nim nejmenší naději. Jednak právo znali a bylo by těžké chytit je na porušení zákonů, jednak se znali s jinými právníky a profesní solidarita je chránila ještě lépe. Zejména když byl hlavním členem jejich mafie i vážený předseda soudu, který mohl všechna darebáctví přikrýt svou autoritou.

Justice je v Čechách už dávno bolavým vředem a nic na tom nemění rozsudek, že pojem »justiční mafie« je urážkou a jeho použití musí být trestné.

Také tady bylo všechno podle zákonů v pořádku. Běžná hraběcí rada je nesouhlasit s rozsudkem, ale respektovat jej. Co má člověk respektovat? Vadný rozsudek, byť vynesený údajně »nezávislým soudem«? Ta prohnílá praxe měla dávno zmizet v propadlišti dějin, podobně jako rozsudky sekání rukou, trhání koňmi a vplétání do popravčího kola, ačkoliv byly přece také vyneseny »nezávislými« soudy. Nezávislost soudů přece nesmí znamenat nezávislost i na zákonech a zdravém rozumu!

Přesto se s tím setkáváme u množství odvolání.

Vyšší soud bez uzardění oznámí, že soud nižší instance »porušil zákon« a vrátí mu případ k novému projednání, místo aby porušení zákonů hned zhodnotil jako zločin spáchaný těmi, kdo mají zákonnost vytvářet a ne ji porušovat! Proč má občan respektovat rozsudek, který porušuje zákon?

A když se někdo – jako já – ocitne tváří v tvář zjevnému nespravedlivému jednání soudu, má poslušně sklapnout kufry a mlčky trpět? Ano, přesně tak si to ti farizeové představují.

Občanovi ovšem v mnoha případech nic jiného nezbude, protože soudům na rozdíl od něho pomáhají prosazovat jejich zločiny ozbrojené složky – policie a u větších tyranií i vojsko. Postavit se na odpor může jedině ten, kdo má dost peněz, aby si mohl spravedlnost zaplatit a často i podplatit.

Anebo ten, kdo má jiné možnosti.

Trvalo mi pár dní, než jsem se důkladně zorientoval v té mafiánské justiční chobotnici. Do Záhrobí jsem se vracel často až pozdě večer rozmrzelý a v náladě pod psa, ale ochotně jsem referoval »kmotrám« Cilce a Dance, jak pokračuji. Zatím, jak se zdálo, neměly důvod mě kárat. Navíc mi přičetly k dobru, že jsem vzdal potrestání Barči s Vinckem.

„Nepochybuji, že s tebou hráli nepoctivou hru,“ shrnula to Cilka. „Ale je správné nechat je. Darebáci se občas nachytají na vlastní lumpárny, ale nevinné netrestej.“

„Jak si ale představuješ tresty těch právníků?“ chtěla po mně předem vědět Danka.

„Nemusíte se bát, že bych porušil přísahu thuki,“ ujistil jsem obě. „Nezamýšlím nikoho z nich zabít. Opakuji, to by byl pro ně příliš mírný trest, zejména kdybych to měl udělat tak, aby netrpěli. Vteřinová krátká bolest není správný trest.“

„Jak to chceš tedy provést?“ opakovala otázku Danka.

„Tenhle typ lidí považuje za nejdůležitější věci na světě peníze a moc,“ uvažoval jsem. „K jejich potrestání stačí, když jim je seberu, nejlépe tak, aby pochopili, že je to bez odvolání. I pro mě byl kdysi nejtěžším trestem pád mezi bezdomovce. Pro ně to bude ještě horší. Já jsem tenkrát hned pochopil, že se z toho jako invalida nedostanu a smířil jsem se s tím. Možná to vedlo k dobrému, zato oni budou mít místo handicapu vědomí, že jim nikdy nedovolím postavit se na nohy, i kdyby na nich fyzicky ještě stát mohli.“

„Tak by to asi mělo být,“ přikývla vážně Cilka.

Měl jsem tedy jejich podporu.

První útok jsem vedl proti soudci Slamáčkovi.

Nemusím jistě zdůrazňovat, že mě pan doktor neposlechl a nevzdal se dobře placeného místa soudce. Nechával jsem ho po celý měsíc na pokoji, tak jako další členy justičního gangu. Poslední možnost dostali všichni, ačkoliv jsem nepochyboval, jak se zachovají a celý měsíc jsem pilně připravoval protiúder. Soudce JUDr Slamáček byl jen první na řadě.

Za poslední měsíc jsem založil v českých bankách nové účty. Některé na mé skutečné jméno, tam jsem dokonce použil svůj pravý občanský průkaz, jinde na jména naprosto fiktivních společností. Využil jsem i toho, že naše finanční ústavy patří ve velké většině zahraničním společnostem a založil jsem si konta i v zahraničí. »Kmotry« mi k tomuto účelu prozradily potřebná jména hodně vzdálených značek **ganfi** a pokračoval jsem i tam, kde se na mě zaměstnanci místních bank dívali s nefalšovaným podezřením jako na cizince.

Thajsko, Rusko, Japonsko, Seychely.

Den po uplynutí měsíční lhůty jsem se v nestřežené chvíli vnořil do pana Slamáčka, »přečetl si« nutné znalosti a s nimi jsem po jeho odchodu do práce zapnul jeho domácí počítač.

Takový uragán ovšem pan doktor Slamáček nečekal!

Ani jedno jeho heslo nebylo pro mě neznámé. Pan doktor měl pochopitelně několik na sobě nezávislých kont, aby měl prostředky rozhozené na více místech u různých bank. Byly tam ve větším bezpečí, ale především, nikdo tak nemohl získat přehled o jeho finanční situaci. Nemusel se obávat ani hrozeb neustále odmítaného zákona o majetkovém přiznání, se kterým by měl jinak problémy.

Peníze ze všech jeho kont jsem nejprve přeposlal na pár kont fiktivních společností. To by však zaměstnanci bank brzy odhalili, proto jsem pokračoval. Z těchto kont jsem sumy peněz

stejným způsobem přelil na další, vzdálenější konta – a vzápětí jsem prázdná konta fiktivních společností na dálku zrušil.

I tohle ještě úředníci rozmotají, ale už ne hned. Poskytnete mi to dost času přeposlat peníze dál.

V klidu jsem vypnul počítač pana Slamáčka a přesunul se do blízké internetové kavárny, kde jsem pokračoval v bohubilé činnosti – posílání balíku peněz dál a dál do světové finanční džungle. Rakousko, Německo, Moskva, Londýn, Tokio.

Ted' už to bude nejspíš pěkně tvrdý oříšek i pro experty Interpolu, ale to pořád není všechno.

Několikrát jsem převedl peníze z jedné měny do jiné bez ohledu na poplatky. Koruny se měnily na eura, dolary, yeny, rubly a nakonec v Moskvě na destičky zlata – momentálně bylo v Rusku nejlevnější. A po zlatu se slehla zem – tak jak jsem je nakupoval, odnášel jsem si je ve stavu allohmoty do Záhrobí.

Tady ať to někdo vypátrá!

=*=

Nebyl jsem u toho, když pan Slamáček zjistil, že nemá na žádném ze svých kont ani vindru. Škoda. To musel být pohled pro bohy, jak asi měnil barvy – bledl, rudl, modral i zelenal.

Samozřejmě okamžitě volal Policii, že mu nějaký hacker vybílil konta. Policii nahlásil jen tři, přiznat všechny by bylo vlastně přiznání praní špinavých peněz. Tolik jich totiž nemohl legálně našetřit ani ze svého královského platu. Jako svůj druhý krok sepsal žalobu na všechny banky. Žádal o navrácení peněz, neboť »nedostatečně chráněný bankovní systém umožnil jejich rozkradení«.

Říká se sice »Drzé čelo je lepší než poplužní dvůr«, ale tady pan doktor narazil – a to hodně tvrdě. V záznamech bank se pochopitelně našlo, ze kterého počítače převodní příkazy přišly – a všechny adresy ukazovaly na soukromý počítač pana Slamáčka, navíc umístěný v jeho vlastním domě, takže se dal ihned vyloučit

neoprávněný zásah jeho spolupracovníků, jak by se to – snad – dalo vysvětlit u služebního počítače u soudu.

Banky reagovaly ihned. Podaly na pana doktora trestní oznámení z pokusů o podvod. Podle nich si sám odeslal peníze nějakým »bílým koním« a osočil banku z nedostatečné ochrany peněz, aby se neoprávněně obohatil.

To už zavánělo ohromným průšvihem, přesahujícím jeho možnosti nějak to ututlat. Nepomohlo mu ani urychlené stažení žalob, když si uvědomil, proti čemu se postavil. Nejhorší bylo, že šlo o opravdu bohaté banky se sídlem v cizině, kterým se svým formátem nemohl rovnat.

Žalobami se začala zabývat soudcovská komora a dotklo se to až ministra spravedlnosti. Zdálo se, že pana soudce čeká velice nepříjemné období života, nejspíš *se zvýšenou ostrahou*, a ani po návratu nemůže počítat s pohodlným křesílkem ve své soudcovské kanceláři. Zejména když se expertům podařilo vystopovat přesuny peněz do ciziny. To stačilo i na zdůvodnění vyšetřovací vazby – obavami z útěku za hranice.

Pád mezi bezdomovce byl proti tomuto držkopádu skoro nevinnou záležitostí. A aby o příčinách toho pádu ani na chvíli nepochyboval, navštívil jsem ho ve vyšetřovací vazbě.

Když mě spatřil, zmodral a zalapal po dechu.

„Měl jste si vybrat předčasný důchod, pane Slamáčku!“ oslovil jsem ho smutným tónem. „Ale já jsem vás varoval!“

„Takže ten hacker...“

„Uhodl jste!“ přitakal jsem. „Varoval jsem vás přece, že mám nepředstavitelné možnosti. Nu což, užijte si zaslouženého trestu, už vám dám pokoj. Leda byste se trestu nějak vyhnul – budu to sledovat jen z dálky, ale víte dobře, že moje možnosti jsou dost účinné...“

„Jsi aspoň spokojený?“ vybuchl soudce.

„Jistě,“ přikývl jsem. „Vy jste mě přece zničil ještě víc. A nebyl jsem jediný, koho jste zničil. Přitom jste pořád ještě

naživu, nesnažím se vás ani zabít, i když bych mohl, uvědomte si to! Ale nechtěl bych se s vámi v Záhrobí setkávat!“

„Tomu říkáš milost?“ vybuchl ještě dotčeněji.

„Milost jsem říkal předčasnému důchodu,“ trochu jsem přitvrdil i v telepatii. „Tu jste zavrhl, ačkoliv jste si ji vybrat mohl a měl jste na rozmyšlení měsíc. Co chcete víc? Darebák patří za mříže a vy jste darebák, připusťte si to konečně!“

Zmizel jsem dříve než se nadechl k odpovědi.

Už mě nezajímala.

=*=

Obrana proti duchům

Pan JUDr Slamáček byl první, ale zbývali mi ještě další darebáci a nebylo by správné vynechat je, když se společně na všech lumpárnách podíleli.

Třešnickou na dortu byl insolvenční správce pan JUDr Machatý. Toho jsem vlastně už viděl. Vyhodil mě od vrat mé bývalé vily, kterou v dražbě velice levně koupil. Hoši právníci mají proti ostatním lidem nespornou výhodu, že dlouho předem vědí, co se bude dražit a mají dostatek času se na to připravit. Dražba sice musí být vyhlášena veřejně a někdy se na ní objeví i návštěvníci, kteří k mafii nepatří, ale nikdy nic významného nezískají. Přicházejí až když si »hoši co spolu mluví« rozdělí, kdo po čem půjde, aby se zbytečně mezi sebou nepřebíjeli.

Když jsem proto spatřil vlastní bývalou adresu coby sídlo pana insolvenčního správce, bylo mi jasné, že mu správcování pěkně vyneslo. A mě vyhodil s pohrůzkou, že na mě pustí psa! To jsem si ještě myslel, že dům po mně poctivě koupil, ale teď už jsem věděl víc.

Já ti dám psa! pomyslel jsem si.

Jak jsem očekával, pitbul přede mnou zacouval do úkrytu – psi mě sice neviděli, ale nějak mě vytušili a neobvyklý zjev je parádně vyplašil. Bojový pes – nebojový pes, i zvíře se může Neznáma vylekat. Ke své bývalé vile jsem dorazil v pohodě a hned jsem si všímal, kde se co změnilo.

Uvnitř bylo změn více než navenek, ale vcelku jsem se tam mohl cítit skoro jako doma. Až na to, že jsem zde domácím pánem už hodně dlouho nebyl a tuto roli po mně převzal chlap, který se podílel na rozkradení mého podniku.

U Barči mi pomstu zkazilo nebezpečí poškozování naprosto nevinného dítěte. Doktor Slamáček byl naopak starý mládenec, u kterého jsem měl úplně volné ruce a nemusel jsem se na nic ohlížet. Exekutor Goldmann byl starší vdovec s již odrostlými

děťmi, které na něm nebyly závislé, takže největší dilema mě čekalo u doktora Machatého. Měl ženu se dvěma syny školního věku, dvanácti a deseti let. V první chvíli, když jsem to zjistil, bych je málem – ze stejného důvodu jako u Barči – nechal na pokoji, ale po důkladném zvážení jsem se rozhodl jinak.

Děti nemají být trestány za viny otců, jenže tady se zdálo, že lumpárny otce připravují dětem naopak nezaslouženě skvělé prostředí. Stejně nepříjemné jako trestání dětí za zločiny otců je děti cestou zločinů zvýhodňovat. Ano, děti za ně nemohou, ale není výchovné, aby si zvykly na získávání výhod zločinem. Takovým příkladem se nenávratně zkazí. Zkrátka i tady je třeba říci jim včas »stop!«

Prozkoumal jsem si samozřejmě pana Machatého, abych si udělal obrázek o něm i o jeho slabinách. Na rozdíl od jiných jsem mu mohl přičíst aspoň jedno plus – měl opravdu rád svou rodinu, zejména byl pyšný na oba kluky. Což na druhé straně znamenalo, že je nekriticky rozmazloval a to také není správné. Ovšem v jeho případě jsem si řekl, že ho nemohu zničit tak drtivě jako pana doktora Slamáčka. Ne že by byl menší lump, ale s ohledem na jeho rodinu.

Také on měl více kont jako pan Slamáček. Kromě dvou »rodinných« měl třetí »služební« a dvě »utajená«, přesně podle hesla: »tisícikoruna, o které manželka neví, má větší hodnotu než tisícikoruna, o které ví«. A musím podotknout, měl »tajná konta« naditější než ta předchozí.

Trik s odesláním obsahu kont na fiktivní adresy se u pana Slamáčka osvědčil, ale musel jsem počítat s tím, že opakovaný vtíp přestává být vtípem a druhý případ nutně vyvolá mnohem větší a tvrdší odezvu než první. Tentokrát jsem nepoužil žádné konto, drze založené na mé jméno. Nač dávat žralokům vodítka pro pátrání? Další rozdíl byl v tom, že jsem mu na »rodinném« kontě ponechal sto tisíc jako nutné minimum k zajištění rodiny. Je pravda, že takovou sumou disponuje málokterá i potřebnější

rodina, ale pro Machatého to bylo opravdu žebrácké minimum. Machatý dosud počítal v desítkách milionů a úplatek ve výši sto tisíc korun by považoval za urážku.

Rozhodl jsem se zabránit mu podávat žaloby na banky. Zlomily vaz panu Slamáčkovi, ale nechtěl jsem stejně poškodit i rodinu Machatého. Na závěr jsem na jeho domácím počítači vypnul šetřič obrazovky a zanechal mu na monitoru varování před jakoukoliv nepředložeností. Pak už jsem se klidně věnoval dokonalému zašantročení jeho naloupeného jmění, aby z toho už nikdy neviděl ani korunu.

Pan doktor Machatý byl ale přece jen chytřejší, než jsem čekal. Jakmile spatřil mé varování na monitoru svého počítače, ničeho se nedotýkal a přivolal policejní zásahovou jednotku s podezřením na neobvyklou krádež vloupáním.

Manipulaci s jeho počítačem jsem pochopitelně prováděl změněný v normální hmotu. Jako duch jsem přišel i odešel, ale na klávesnici po mně zůstaly perfektní otisky prstů. S tím jsem nepočítal, ale pak jsem musel uznat, že to významně pomohlo. Ne že by mě snad mohli podle otisků prstů objevit a usvědčit, neměli je přece s čím srovnávat, ale Policie aspoň vyloučila, že si s počítačem pan Machatý manipuloval sám. Přestal mu tedy hrozit kriminál za pokus o podvod a rodině, že přijde o živitele. Nicméně peníze byly v trapu a i když se tentokrát do pátrání zapojil i Interpol, experti vysledovali cestu peněz jen do banky na Seychelách, která jim odmítla poskytnout spolupráci.

Tentokrát již nešlo o chybu bankovního systému, viníkem byl »neznámý pachatel«. Pro Machatého a jeho rodinu to mělo velice nepříjemný důsledek. Na tyto případy se nevztahuje ani pojištění vkladů, ani jakákoliv jiná zodpovědnost bank. Peníze musí vrátit pachatel – pokud se ho podaří vypátrat. Jenže to nebylo snadné, i když pan Machatý věděl, kdo jsem. Zkuste na Policii oznámit, že vás okradl duch! Žádnému policistovi nikdo nevytkne, že takové oznámení nebere vážně. Ale i když se ho

podářilo přesvědčit o existenci ducha, jeho totožnost není dost průkazná, nemluvě o nebetyčných potížích při pokusu o zatčení nehmotného pachatele. Na takové věci není žádná policie u nás ani ve světě zařízená.

A tak, i když pan Machatý po zkušenosti se mnou věděl, že nejde o pouhou pohádku, měl naštěstí dost soudnosti, aby se o tom nesnažil přesvědčit policisty. Správně usoudil, že kdo mě jako ducha neviděl, neuvěří mu ani slovo. Musel se skřípěním zubů přijmout skutečnost, že už své peníze neuvidí. Zejména když mu přišlo z Policie vyjádření, že případ »pro nedostatek důkazů« odkládají.

Dvojnásob skřípal zubama, když jsem ho pak navštívil.

„Víte, pane Machatý, není chytré rozzlobit si někoho ze Záhrobí,“ začal jsem. „To se pak nesmíte divit ničemu!“

Seděl jsem na jeho stole, mé nohy prolínaly deskou stolu dolů a vypadalo to, jako bych nohy od kolen dolů ani neměl.

„Zvlášť když máte opravdu lví podíl na tom, že jsem se do Záhrobí dostal,“ pokračoval jsem trochu tvrdším tónem.

„Co jsem vám udělal?“ záupěl nešťastně.

Kdybych nevěděl, že můj případ byl jeden z mnoha, snad by mi ho bylo i líto, ale jeho krokodýlí slzy mě nedojaly.

„Ale ale!“ podivil jsem se. „Na žádný případ okradení při správě cizího majetku si nevzpomínáte? To byste měl ale hodně krátkou paměť!“

„Okradl jste mě, dočista jste mě ožebračil!“ vyčetl mi.

„Úplně dočista ne, pane doktore,“ opravil jsem ho. „Něco jsem vám nechal. Dokonce bych řekl, zhruba tolik, kolik byste měl mít poctivě. Nemluvte o okradení ani o poškození, přišel jste jen o nepoctivé peníze. A není v tom zahrnutá ani pokuta za vaše zlodějny. Nechci spolu s vámi trestat vaši rodinu, proto jsem se omezil jen na zmizení nepoctivých peněz.“

„Podle otisků prstů přece máte hmotné tělo!“ vyčetl mi.

„Jo, mám, když o to hodně stojím,“ připustil jsem.

„Pak to ale musí být nějaký trik!“ vyvozoval z toho.

„Jistě,“ souhlasil jsem. „U nás v Záhrobí známe spoustu takových triků. Kdybych hodně stál o hmotné tělo, mohl bych vás ve spánku i uškrtit. Máte štěstí, nestojím o to. Neláká mě pomyslení, že bych vás někdy u nás v Záhrobí potkal.“

„Jenže vy mě doženete k sebevraždě!“ vyhrožoval mi.

„Tak se do Záhrobí nedostanete!“ trumfl jsem ho. „Vy to nevíte? Sebevrazi jdou přece rovnou do pekla! Poslyšte, mám upřímný soucit s vašimi kluky. Jim poděkujte, že nedopadnete hůř! A koukejte je poctivě vychovat, ať nedopadnou jako pan Slamáček! Toho nelituji ani v nejmenším! Dám vám poslední šanci, ale ode dneška budete žít poctivě, rozumíte? Mám důvod i k tvrdšímu jednání a Záhrobí by mi to uznalo.“

„Jaképak tvrdší jednání, když jste mě ožebračil?“

„Človče, nemluvte už o ožebračování!“ napomenul jsem ho. „Zřejmě si neumíte představit, co to znamená, i když jste sám jiné ožebračoval. Tak může mluvit pan Slamáček. Nejenže skončil bez jediné koruny, ale hrozí mu pořádný flastr a vyjde z věznice jako starý, sešlý bezdomovec. Ale on má větší vinu, vy jste se jen přižívoval.“

„Cože? Pan doktor Slamáček... taky?“ zarazil se.

„Jistě,“ přikývl jsem. „Byl přece hlavou vaší mafiánské bandy! Ten teprve může mluvit o trestu! Nenechal jsem mu ani vindru a sám si to pohnojil ještě víc! Vás jsem aspoň stihl varovat.“

„Myslíte to varování na obrazovce?“

„To – a zachránily vás i mé otisky prstů,“ ujistil jsem ho. „Naštěstí jste je nesmazal, jinak by ta manipulace padla na vaši hlavu a dopadl byste hůř. Pana Slamáčka jsem nevaroval, takže i ty otisky prstů byly jeho a nikomu už nedokáže, že ty peníze si neposlal za hranice sám. A to se ví, jede v tom až po uši.“

„Ale... jak jste to vůbec mohl dokázat?“ zajímalo ho.

„Varoval jsem vás, že mám neuvěřitelné možnosti! Znáš například všechna vaše hesla,“ ujistil jsem ho a hned jsem mu jich několik vyjmenoval. Jen na mě zíral a vypadalo to, že mu oči vypadnou z důlků.

„Ale... nebyli jsme přece jen dva...“ dodal nesměle.

„Bonzovat mi nikoho nemusíte,“ uťal jsem ho. „Dojde na všechny, neobávejte se, že bych na někoho zapomněl. A když nemusím brát ohledy na jejich děti, dopadnou hůř než vy.“

„Ale – co mám teď dělat?“ zeptal se mě nešťastně.

„Nebude vám nic jiného, než se živit poctivě,“ poradil jsem mu. Byla to ode mne hraběcí rada, neboť pan Machatý si už zvykl, že nepoctivě může vydělávat snadněji, ale lepší radu jsem pro něho neměl.

Pak jsem požádal thuki o změnu viditelnosti a vypařil se.

Nebude to mít lehké – ale pořád lehčí než ostatní.

=*=

Nejtěžším oříškem byl pro mě exekutor pan JUDr David Goldmann. Při rozkrádání mého podniku si nahrabal nejvíc ze všech, jenže elektronickým bankovním systémům nedůvěřoval a neměl rád peníze v bance. Peníze ztrácejí hodnotu, většinu majetku si proto uložil bezpečněji – investoval do nemovitostí a do zlatých destiček, nakupovaných v době poklesu cen zlata, aby se mu co nejvíc zhodnotily.

»Zlato je zlato«, byla jeho zásada.

Měl sice několik kont jako jeho komplicové, jenže měl na nich jen cosi jako provozní kapitál. Ne miliony, jen statisíce. Kdyby o ně přišel, snadno by se z té ztráty otřepal.

Co ale nemohl čekat, bylo mé prolnutí do jeho myšlenek. Vytáhl jsem si z nich všechno. A když na to přijde, bylo to ještě snadnější než převody peněz pomocí počítačů.

S batohem na zádech jsem prošel zdí do jeho oblíbené banky a hbitě jsem se tam zorientoval. Klíč od Goldmannovy bezpečnostní schránky jsem mohl sebrat jedině jako hmotný, ale

nedělalo mi problémy projít hmotovým zrcadlem valrurou tam a zpět. Teď už byl klíč nehmotný jako já a s klíčem v kapse jsem prošel zamčenými pancéřovými dveřmi do podzemní místnosti s trezory a bezpečnostními schránkami.

Samozřejmě bych jako duch prošel do trezoru, ale nebylo tam dost místa na přeměnu. Musel jsem se změnit v hmotného už před trezorem a ten normálně odemknout klíčem.

Zlata tam bylo, až jsem zapochyboval, že ho unesu. Ale věřil jsem, že to jako duch zvládnou, gravitace bude na mě jako na ducha působit slaběji. Rychle jsem tedy ulehčoval trezoru od té váhy a stěhoval zlaté cihličky do batohu. Goldmann neměl v trezoru jen zlato, ale i jiné cennosti. Nenechal jsem mu nic. Vybral jsem i šperky, balíčky dolarů i státních dluhopisů, dokud nebyl trezor úplně prázdný. Pak jsem jej pečlivě zamkl, v dřepu jsem si přehodil popruhy batohu na ramena a s vypětím všech sil jsem vstal. Byl to ovšem výkon hodný vzpěrače, ten batoh měl jistě přes metr!

Pak už to ale bylo snadné. Hmotové zrcadlo valrur, projít do allohmoty – a skok vdudegem do sednice Dančiny chalupy v Záhrobí. Ani tam jsem se nezdržoval. Jen jsem odložil těžký batoh a už jen nalahko jsem přeskočil zpět do banky, kde jsem v nestřeženém okamžiku vrátil na místo klíč od Goldmannova trezoru – i to jsem musel udělat jako hmotný. Pak už mě ale v bance nic nedrželo. Teď nastoupí druhá fáze – výběr peněz pomocí Goldmannova počítače z jeho kont, nezůstane mu ani vindra. A protože měl povolený kontokorent, nechám mu jen co největší dluhy.

Samozřejmě mu zůstanou nemovitosti, ukrást je není tak snadné. Ale počítal jsem s tím, že když ho zbavím finančních prostředků, nezbude mu nic než nemovitosti prodat. Kdyby si je chtěl nechat, dluhy ho přivedou k bankrotu a pak budou jeho nemovitosti lahůdkovou kořistí jiného exekutora. Ledaže by se ostatní exekutoři chovali ke svému kolegovi mírněji, ale – proč

by to dělali? Exekutoři přece nemají přátele, jen konkurenty! A ti to za mne ochotně a rádi dokončí.

Jako když žraloci zaživa sežerou poraněného druha.

Je to přece stejná smečka!

=*=

Po důkladném zmizení zbytku jeho peněz jsem se panu Goldmannovi ukázal, jako předtím Slamáčkovi a Machatému. Musel jsem mu přece připomenout svůj slib zničit ho, pokud se nevzdá další činnosti exekutora. Touto možností opovrhl – ať teď nebrečí!

Ve chvíli, kdy jsem se mu ukázal, Goldmann pořád ještě hýřil optimismem.

„Myslíte si, že jste mě úplně zruinoval?“ ušklíbl se na mě trochu pohrdavě. „To se naštěstí mýlíte!“

„Abyste se nemýlil vy!“ odrazil jsem ho. „Zatím jste se dozvěděl jen o zmizení vašich peněz. Nevím, co vás opravňuje ve vaší jistotě, že v bance zmizely jenom peníze?“

Úsměv na tváři mu ztvrdl. Zřejmě si doposud myslel, že nemám ani tušení o jeho bezpečnostní schránce, kde měl větší část svého majetku.

Připomněl jsem mu ji tedy.

To už mu úsměv zmizel úplně. Konečně pochopil, že můj útok nepřišel proti mizivé části jeho hotovosti, ale na jeho zlatý základ. Bylo zajímavé pozorovat, jak se pořád křečovitě snažil o nadřazený pohled, snad si ještě myslel, že ty cennosti zapře a zatají. Rozhodil jsem ho tedy ještě víc ležérním tvrzením, že pro ducha nejsou ani nejpevnější bankovní trezory dostatečnou překážkou, aby tam nemohl vniknout.

„Samozřejmě je pro ducha váhový problém něco odnést,“ dodal jsem – a pan Goldmann si oddychl – bohužel předčasně.

„Jenže co bych dělal se zlatem, šperky, dolary a cennými papíry?“ vyjmenoval jsem mu hlavní položky jeho pokladu, až pan Goldmann začal zelenat neblahou předtuchou.

„Pro ducha nemají světské poklady hodnotu,“ pokračoval jsem klidně. „Odnést se nedají, použít také ne. Nejjednodušší je nechat je prostě vypařit. Užitek z nich mít nemohu, ale vy také ne a nic z toho nezachráníte!“

„Ty zřůdo!“ neovládl se pan Goldmann.

„Pikantní je, když mě zřůdou nazývá někdo, kdo se trvale zabývá ožebračováním lidí,“ připomněl jsem mu jeho špinavou profesi. „Vy mě tak můžete urazit, duševní mrzáčku! Vsadím co chcete, že jste zruinoval desetkrát víc lidí než já a jistě mám co dohánět, než se vypracuji na váš formát!“

Rozplynul jsem se mu před očima a odešel jsem. Ještě před odchodem jsem ale s potěšením pozoroval, jak se doktor Goldmann rychle strojí, aby vyrazil do banky přesvědčit se, jak je na tom jeho majeteček.

To bude překvápko! Ačkoliv – překvápko už ne, když to přeče ví.

Spíš rána palicí!

=*=

Z těch hlavních mi zbýval ještě Ivan s Monikou. Zjistil jsem si, kdy se vrátí z nemocnice a hned poté jsem se u nich objevil.

Monika pochopitelně ztuhla jako pařez a Ivan také zalapal po dechu, když jsem se objevil u jejich večeře. Přisedl jsem si k nim drze ke stolu a počkal, až si mě všimnou.

„Dobrou chuť vespolek!“ popřál jsem jim, i když jsem tušil, že jim večeře pěkně zhořkne v ústech, až mě zpozorují.

„Co ty tady?“ obořil se na mě Ivan. Vzpamatoval se jako první a kupodivu se mu vrátila i odvaha.

„Přišel jsem se přesvědčit, jak se vám vede,“ usmál jsem se na oba. „Jak vidím, moc rádi mě nevidíte. Ale bude hůř!“

„Sebrali mi kvůli tobě řidičák!“ vyjel si na mě.

„A vidíš, to mě ani nenapadlo,“ usmál jsem se mile.

„Co tě nenapadlo?“ nechápal.

„Nenapadlo mě zajistit, aby sebrali řidičáky i ostatním,“ upřesnil jsem. „Přitom není těžké přimět některé řidiče chovat se jako smyslů zbavení! Byla by to třešnička na dortu, zbavit je ke všemu i možnosti řídit.“

„To se ti povedlo!“ vybuchl jako nášlapná mina. „Jak teď budu jezdit?“

„Nebudeš jezdit!“ usmíval jsem se na něho jako vlk na jehňátko. „Nebudeš to totiž potřebovat.“

„K podnikání přece auto potřebuji!“ tvrdil.

„Nebudeš podnikat,“ ujistil jsem ho. „Varoval jsem tě, aby sis našel nějaké jiné zaměstnání!“

„Ale já chci podnikat a budu podnikat!“ rozčiloval se.

„Nebudeš mít na to peníze,“ ujistil jsem ho. „Neříkal jsem, že mám v Záhrobi možnosti, o jakých se vám nezdá? Já ti zkrátka podnikání znemožním, připrav se na to!“

„To bych rád viděl, jak!“ vybuchl opět, ale už méně.

„To pochopíš brzy,“ ujistil jsem ho suše. „Skončil jsem se Slamáčkem, Machatou a Goldmannem, teď jste na řadě vy.“

„Jak jsi s nimi – skončil?“ zarazil se trochu.

„Pan doktor Slamáček je ve vězení, doktor Goldmann je v bance, kde zoufale obhlíží prázdný trezor, nejlépe dopadl pan Machatý, ponechal jsem mu pár tisíc, aby jeho rodina nemusela jít žebrotou. Na to, že měl předtím miliony, mu moc nezbylo.“

„Žádné peníze mi nevezmeš, mám je bezpečně uložené v bance!“ odsekl drze Ivan.

„Ha ha! Dovol, abych se zasmál! I ti tři je měli v bance, doktor Goldmann tam měl dokonce pronajatý trezor. Myslíš si, že je takový trezor pro ducha problém? Ani deset metrů betonu pro mě nepředstavuje vážnou překážku!“

„Ano, ale – když se peníze ztratí v bance, musí mi dát za ně banka náhradu!“ odpálil mě.

„To si mysleli tamti tři také,“ ušklíbl jsem se.

„A nedostali?“ zarazil se Ivan.

„Ani vindru!“ ujistil jsem ho. „Víš, pro mě není problém přijít do banky ve tvé podobě a všechno normálně vybrat. Když tam pak přijdeš ty, zatknou tě pro pokus o podvod, protože sis peníze už vybral a chceš je podruhé... raději to ani nezkoušej!“

„Řeknu jim, že jsi to byl ty!“ zkusel to vyřešit.

„Jo, řekni! Vážení policajti, do té banky přišel ještě přede mnou duch a všechno mi vybral... no, možná uspěješ lépe než doktor Slamáček, toho zavřeli pro pokus o podvod do vazební věznice, u tebe se možná spokojí s psychiatrickou léčebnou.“

„Ty sketo! Doufám, že tě do té doby Hryhoryj dostane!“ rozcítil se Ivan.

„Jaký Hryhoryj?“ zachytil jsem to.

„Je vidět, že nevíš všechno, když o něm nevíš!“ opáčil vítězně. „A to je dobře!“

„Nevím všechno,“ přiznal jsem bez machrování. „Ale já si to zjistím! Uvidíme!“

Oba, Ivan i Monika si viditelně oddychli, když jsem zmizel jejich očím. Pochopitelně předčasně. Jen jsem se přesunul blíž, abych se mohl nasunout do jeho těla... ani si, chudák, nevšiml, jak na něho »sáhla smrt«...

Kdo by to měl znát lépe než on?

=*=

Ivan byl ze všech nejvíc podnikatelem, ale tentokrát šlápl do hodně velkého problému. Najal si totiž Ukrajince Hryhoryje Jakimčuka, výběřčího výpalného od ukrajinských dělníků. Za tučnou odměnu, když mě vypátrá – a zneškodní.

Kdyby Jakimčuka někdo najal na někoho jiného než na mne, odměnu by si nejspíš zasloužil. Odhodlání i tvrdost na to měl, však se ho sami Ukrajinci nefalšovaně báli. Zatím narazil na první stopu – oťukl si Bohoušovu partu bezdomovců a dozvěděl se, že si mě odvezla na invalidním vozičku jedna ženská, která se chystala navštívit jakousi svou švegruši »v Záhrobí«.

Jakimčuk byl Ukrajinec, pojem »záhrobí« mu nic neříkal, takže kupodivu správně usoudil, že musí jít o nějakou vesnici v Čechách. Jenže tam trochu narazil. Když to Ivanovi ohlásil, sedl Ivan k počítači, aby mu tu vesnici našel. První problém nastal, když v seznamu obcí pochopitelně žádná obec jménem Záhrobí nebyla. Zkusit to tedy na mapě a zdánlivě úspěšně, jenže mapa ho svedla na špatnou stopu. Záhrobí je jen malá osada, součást městečka. Takových osad je v Čechách víc, ale většinou jsou tak malé, že nejsou na žádné mapě mimo vojenských speciálek. Jakési »Záhrobí« je i v Jižních Čechách, ale nedaleké městečko má normální hřbitov u kostela uprostřed, mezi městem a obcí není a falešné »Záhrobí« neleží »za hroby«, jako Dančina víska.

Hryhoryj byl tedy na falešné stopě, ale znepokojila mě Ivanova smlouva s vyděračem. Hodně mi ztverdly rysy, když jsem přímo od něho zjistil, jak vysokou odměnu mu slíbil za to, že mě najde a nenápadně zlikviduje. Najmout si zabijáka na ducha – to se jen tak nevidí!

Ale taková iniciativa si zaslouží spravedlivého ocenění.

To vážně neměl dělat!

=*=

Doptal jsem se na ubytovnu Ukrajinců ve městě. Rozumí se samo sebou, že se přede mnou rozprchli jako hejno vrabců, když jsem vstoupil do jejich společné jídelny, ale jen někteří měli to štěstí, že se nacházeli poblíž dveří. Pár jsem jich zahnal do rohu, odkud neměli kudy utéci.

Nechtěl jsem je ale strašit víc než bylo třeba. Tvářil jsem se co nejmírněji a optal se jich, zda znají jakéhosi Hryhoryje Jakimčuka – že bych si s ním rád popovídal. Když jsem je pak ještě jednou ujistil, že proti nim vůbec nic nemám a zajímám se opravdu jen o Jakimčuka, dva z nich se mě dokonce pokusili varovat, abych si s tím darebákem raději nic nezačínal. Měl by si dnes přijít pro výpalné, už to pro něho mají připravené...

„Vím, že je to darebák, právě proto si s ním chci pořádně promluvit,“ řekl jsem klidně. „Co mi asi tak může udělat? Jestli hádáte, že nic, strefili jste se do černého. Nebojím se ho. On by se měl bát mě!“

„Ale co mu chcete?“ dodal si Ukrajinec ještě víc odvahy.

„Vysvětlit mu, že smlouva na moji vraždu byla nebetyčná pitomost,“ řekl jsem s trpkým úsměvem. „Nevím, jestli někdy předtím někoho zabil, natolik jsem se o něho nezajímal, ale za mě prémii nedostane – mě přece zabít nemůže!“

„On vás měl... zabít?“

„Přijal to jako zakázku,“ přikývl jsem. „Pořádně mě tím dopálil a jak říkám, nebylo to od něho inteligentní. Většinou si lidí nevšímám, ale vzít takovou zakázku... zkrátka, bude toho patřičně litovat!“

„Kéž by!“ ujelo Ukrajinci.

Jak se zdálo, Hryhoryje tady měli rádi jako písek v očích. I když se odvážně projevil jen jeden, ostatní zaraženě mlčeli.

Rozhodl jsem se tedy na toho ramba si tu počkat. Naštěstí jsem nemusel čekat dlouho. Zamračený Hryhoryj se přihnul pro »své« peníze a všichni se včas rozprchli. Očekávali najisto konflikt a nemýlili se.

„Vy jste ten Hryhoryj?“ oslovil jsem ho otázkou.

„Da, éto ja!“ odpověděl, ani se nesnažil o češtinu, jako jiní.

„Ten, co mě má zastřelit?“ upřesnil jsem.

Hryhoryj strnul. Do této chvíle mi nevěnoval tu nejmenší pozornost, zajímaly ho zřejmě jen peníze, jako kdybych byl pro něho vzduch. Teď teprve vzhlédl od stolečku, kde ležely pěkně vyrovnané bankovky. Asi až teď si uvědomil, kdo jsem a všiml si, že jsem napůl průhledný. Jenže tu zvláštnost nepovažoval ke své smůle za zajímavou. Reagoval ale tak, jak se od správného ramba očekává. Neztrácel čas dohadováním, vytrhl z podpaždí velkou vojenskou pistoli a namířil ji na mě.

„Stupaj v ad!“ vyštěkl na mě – a začal mačkat spoušť.

Kulky mnou ale neškodně prolétávaly a za mnou tříštily dřevěná dvířka kuchyňské linky, než zbraň štěkla naposledy. Zásobník byl prázdný.

„Idiote!“ počastoval jsem ho nadávkou. „Nevšiml sis, co jsem zač? Tímhle mě chceš lechtat? Tímhle?“

Rozesmál jsem se. Hryhoryj na mě nekoukal inteligentně – spíš jako tele na nová vrata. Pak teprve se vzpamatoval, ale nemohl nic dělat, z prázdné pistole už střílet nemohl.

„To by snad stačilo, ne?“ zvažněl jsem. „Posaď se!“

Řekl jsem to maximálně silnou telepatii, ale Hryhoryj nebyl zvyklý poslouchat.

„Chceš, abych odešel do vašeho adu,“ nenechal jsem se vyvést z míry. „Proč ne, znám to tam! A měl bych tě rovnou vzít s sebou, to by bylo správné! Máš ale štěstí, nepatřím k nim a Luciferovi dělám radost nerad. Dám ti proto poslední šanci. Sebereš se a odjedeš zpátky na Ukrajinu. Rozuměl jsi?“

Aby nerozuměl! Telepatie má tu vlastnost, že jí rozumí každý, dokonce i zvířata. A přitom má každý pocit, že mluvím jeho rodným jazykem. Zato já mám problém, když slyším cizí jazyk – a ukrajinština pro mě cizím jazykem je, tak tak chytám význam některých slov. Zeptal jsem se ho jen aby mi potvrdil, že ještě neomdlel – ačkoliv to by asi zavřel oči a sesypal se na podlahu. Tak velká měkkota ale nebyl.

Ted' jsem ovšem narazil na jazykovou bariéru.

Z několikaminutového vodopádu nadávek jsem byl úplně vedle, překračovalo to mé znalosti ukrajinštiny.

„Jen si ulev, darebo!“ vskočil jsem mu do řeči, když se nadechoval k dalšímu pokračování. „Uvědomuješ si, že to byl pokus o vraždu, když jsi do mne vysypal celý zásobník? Už teď tě za to mohu odnést do »adu« – ne že by se mi tam chtělo, vypadá to tam příšerně, ale já tam nepatřím, takže se vrátím, zůstal bys tam jenom ty!“

„Já na peklo nevěřím!“ odsekl hrdě.

„To můžeš říkat i tam, až tě přivítají – aspoň je pobavíš! Ačkoliv – ateismem tam nevynikneš, takových tam mají plno!“

Můžete být ateista jako řemen – přesvědčte průhledného ducha, stojícího před vámi, který vám říká, že peklo není žádná báhorka, ale něco hrůzného, kde on sám už párkrát byl, takže to tam zná, jenže tam nepatří a proto se může vrátit... a vy máte proti němu pouze ateistickou víru, která je také jen víra, že nic jako peklo neexistuje... Není žádný div, že se i tvrďák Hryhoryj Jakimčuk rozklepal jako sulc. Jedno právě viděl na vlastní oči – vystřílel do mě plný zásobník, ale střely skrze mě neškodně prolétly, jen za mnou tříštily dvířka kuchyňské linky...

„Opakuji ti to ještě jednou,“ řekl jsem. „Poslední šanci ti dám jen protože nechci dělat radost Luciferovi! S tvým černým svědomím u něho nejspíš skončíš tak jako tak, ale dnes ještě ne a já tě tam nosit nebudu! Sebereš se a pomažeš na Ukrajinu, i kdybys měl celou cestu klopýtat pěšky! Protože – jestli se zde setkáme ještě jednou, pak brzy poté spatříš tvář Lucifera – a to už o něm pochybovat nebudeš! A teď – stupaj!“

A ukázal jsem mu průhlednou rukou na dveře. Gangster se viditelně otrásl, ale to už ho opustily poslední zbytky odvahy i dosavadní drzosti. Otočil se a prchal z ubytovny, čumilové mu tak-tak stačili uhýbat s cesty. Měl tak naspěch, že nechal na stole ležet i svazečky bankovek »výpalného«.

Přece jen to mělo úspěch!

=*=

Učedníkem

Vrátil jsem se do Záhrobí. »Kmotry« už na mě čekaly, dychtivé vědět, jak jsem uspěl. Podělil jsem se s nimi o dojmy, co jsem do této chvíle stihl i co jsem zatím odložil, když jsem dal některým lhůtu a »poslední šanci«.

„Pokud tě to ušetří nutnosti splnit některé hrozby, bude to dobře,“ schválila mi to Cilka. „Opravdu mě zajímá, jak to bude účinkovat na Hryhoryje. Zdál se mi příliš velký darebák než aby se dal tak snadno zastrašit.“

„Právě u toho bych řekl, že se zalekne a vrátí se zpátky na Ukrajinu,“ hádal jsem. „Větší starost mi dělá Ivan. Najmout si na ducha profesionálního zabijáka je sice předem odsouzené k fiasku, na druhou stranu to znamená hodně velký cynismus. To jsem od něho opravdu nečekal.“

„Dalo se to čekat,“ řekla Cilka. „Uvědom si, ukázal jsi mu, že můžeš být nebezpečný, hoch se proto snaží zachránit si kůži jak to jde.“

„Tím, že si na mě najme profesionálního vraha?“ projevily jsem jasně svůj nesouhlas.

„Asi neměl nic lepšího...“ pokrčila rameny Cilka.

„Spíš se mi zdá, že se Ivan propadá čím dál víc do bažiny zla,“ nadhodil jsem. „Nejdřív podraz, zlodějna, teď už pokus o vraždu, čím to skončí? Nebude to čím dál horší?“

„Takže se k Ivanovi ještě vrátíš?“ starala se Danka.

„Určitě,“ přikývl jsem. „Vyvázl by příliš lehce. Ale dnes už to nebude. Teď jsem rád, že jsem tady...“

„Říká se: všude dobře, doma nejlíp!“ přitakala mi Danka.

„Já teď nemám doma!“ zachmuřil jsem se trochu. „I tady jsem jen na návštěvě! Ryba a host třetího dne smrdí...“

„Tady jsi učedník,“ opravila mě Cilka. „Učedníci bývali vždy v jiném postavení než hosté. Většinou si museli náklady na svůj pobyt odpracovat, až po vyučení se osamostatnili. Host nemá

svůj pobyt příliš protahovat, zatímco pobyt učedníka byl vždycky ohraničený vyučením. Užívej si zatím učednická léta, než budeš vyučený a zařídíš si vlastní domov. Pro začátek jsi dostal v rámci učení možnost pomoci trochu spravedlnosti.“

Dobrá, pomyslel jsem si, jsem tedy učedník. Ale jak si mám *náklady na svůj pobyt odpracovat*, to mi nějak unikalo.

„Musíte mě seznámit, jak a hlavně čím si mám pobyt u vás odpracovat,“ nadhodil jsem.

„Tím, že ve svém dosavadním městě trochu pomůžeš spravedlnosti,“ opáčila Cilka. „Jednak se tím učíš a za druhé by to měla být docela záslužná práce.“

„Zatím jsem se vypracoval jen na vykradače bankovních kont a trezorů,“ odvětil jsem trochu trpce.

„Spousta lidí je dnes v Čechách až příliš dobře placená za zlodějny,“ podotkla Danka.

„Ale ty jsi neprovozoval klasickou zlodějnu,“ namítla Cilka. „Nekradl jsi peníze, aby ses měl dobře, ale jako součást trestu pro gaunery. To se přece musí chápat úplně jinak.“

„To by tak bylo, kdybych ty peníze ničil,“ uvažoval jsem sám proti sobě. „Jenže já jsem je přinášel sem.“

„I to je v pořádku,“ ujistila mě Cilka. „Ničit je by bylo proti přísaze, která svévolné ničení zapovídá.“

„Ještě že mi těch peněz bylo líto!“ oddychl jsem si. „Ale jestli se moc nepletu – k čemu nám bude zlato?“

„Máš pravdu, k ničemu,“ pokrčila rameny Danka. „Zatím jsi zabavením peněz jen potrestal zloděje, kteří si to zasloužili. Ale o zlato se nestarej, my je dobře uložíme. Co když se nám bude ještě v tomto tisíciletí hodit?“

„Jaké lhůty jsi ještě poskytl těm darebákům?“ zeptala se mě věcněji Cilka.

„Vlastně má lhůtu jen Ivan,“ přiznal jsem. „Hryhoryj má opustit Čechy okamžitě, nebo aspoň co nejdřív. Ostatním lhůty

doběhly, nikdo neustoupil, splnil jsem vyhrůžky a tím pádem je všechno uzavřené.“

Tak jsem si to opravdu myslel...

=*=

Ukázalo se, že to pořád ještě nebyl konec. A bylo naivní myslet si, že to tím skončilo.

Exekutor JUDr David Goldmann zjistil, že jsem nelhal. Konta měl vybílená, ale co horšího, zmizel i jeho zlatý poklad a zůstaly mu jen dluhy. Snad by ho ještě mohl zachránit prodej nemovitostí, ale byla tu další souvislost. Řekl jsem mu přece, že ho zničím úplně a pan doktor si uvědomil, že ho nezachrání ani vlastnictví nemovitostí. I kdyby je začal prodávat, peníze mu stejným způsobem seberu.

Možná ještě uvažoval, zda proti mně nepodnikne nějaké právní kroky, ale logicky mu vyšlo, že je to marné. Na koho se má obrátit, aby ho ochránil před – duchem?

A zůstat bez majetku, jako nějaký bezdomovec? Vyvstalo mu to v hlavě jako noční můra. Sám to přece znal, věděl, jak se vede těm, které o všechno připravil! Někteří bezdomovci sice tvrdili, že je to osvobodilo od dnešní shnilé společnosti, jenže to byly jen pověstné »kyselé hrozny«.

Ne, tohle ne!

JUDr David Goldmann vytáhl z aktovky, kterou neustále nosil s sebou, těžkou pistoli Glock. Natáhl závěr a přiložil si ústí ke spánku. Bude to lepší než žít bez majetku!

Kanceláři třeskl výstřel.

=*=

To jsem ovšem nechtěl.

Ne že bych ho litoval. Naopak.

Chtěl jsem, aby si i on sám protrpěl pravou, nefalšovanou chudobu, kam brzy spadnou ostatní gauneři s podílem na mém pádu. Těšil jsem se na to, potřebovali to jako svině drbání. Ne že z toho vyklouznou tak snadno!

Exekutor JUDr David Goldmann byl z nich podle všeho nejinteligentnější. Smrt mu byla milejší než bída. Věděl nejlépe ze všech, co připravoval svým obětem, proto pochopil, že padá neodvratně do žumpy. A rozhodl se tenhle pád předejít.

Taky řešení! Ale přál jsem mu víc trápení! Průstřel hlavy je příliš rychlá a milosrdná smrt.

Ostatní k ní naštěstí neměli dost odvahy a nejspíš neměli čím svůj život ukončit. Exekutor zbraň měl. Nejspíš očekával odpor a možná pomstu těch, které potápěl, byl na to připravený a jistě by neprodal kůži lacino. Jenže zbraň po ruce se mu sama nabízela jako řešení.

Někdy je lépe nebýt ozbrojený.

I když – co je lepší? Bída nebo rychlá smrt? Pan David Goldmann si raději vybral smrt. Jako důstojník Fernand v knize Hrabě Monte Christo. Byla to ale jejich volba.

Nejlépe dopadne insolvenční správce Machatý. Má kliku v podobě dvou malých kluků. A samozřejmě Barča s Vinckem. Goldmann si už vybral, Slamáček skončil ještě hůř než mezi bezdomovci a pro Ivana musím vymyslet trest přiměřený nejen spáchanému podrazu, ale i pokusu o vraždu, který sice neměl naději na úspěch, ale otrásl mnou už tím, že se stal.

Kdo si objedná vraždu u profesionálního zabijáka, přece nemůže být nevinný, i když nebude mít sám ruce od krve!

A zajímal by mě i Hryhoryj. Ustoupil, protože narazil na Neznámo, vzbuzující skutečnou hrůzu. I když si zpočátku hrál na otrlého zabijáka a nebýt nehmotný, zabil by mě bez velkých skrupulí. Rád bych se dozvěděl, jak se mu to rozleží v hlavě. Ukrajinci bývají pobožní, mohlo by ho to napravit? Bůh ví! Mafiáni jsou také pověstní zbožností, ale jen v kostele. Zpověď považují za očistu před Bohem i před svým svědomím – pokud nějaké mají, ale vyzpovídají se, vyjdou ven – a vraždí dál.

Mají nějaké svědomí mafiáni na Ukrajině? To je otázka! Ale i na Ukrajině jsou kněží, kteří nejenže těmto chlápkům dají

rozhrěšení, ale ještě je povzbudí. Kijevský patriarcha proslul kázáním: »Každý Ukrajinec at' si zabije svého Moskala!« Měl by sloužit Bohu a místo toho slouží Satanovi, farizej!

Móda žehnání hrdlořezům ještě neskončila...
Svět je zkrátka zkažený – a nejen u nás!

=*=

Chystal jsem se »navštívit« Ivana, když mě oslovila Danka. Cilka byla zrovna mimo, byli jsme v sednici sami.

„Myslíš, že tvoje pomsta už byla dostatečná?“ zeptala se mě takovým... chlácholivým hlasem. Podobala se doobrosrdčné tetičce, vyzvídající, co jsem se zase chystal vyvést.

„Ani ne pomsta, jako spravedlnost,“ řekl jsem smířlivěji. „Největší viníci to odnesli opravdu parádně, jenže ti dva menší mi vyklouzli. Barča a Vincek jsou přede mnou bezpeční, ublížit nevinnému dítěti považuji za špinavost.“

„Však jsme ti to uznaly a přičetly ti to k dobru,“ schválila mi to hned Danka. „A nemohl bys toho posledního taky nechat na pokoji?“

„Poslal na mě profesionálního zabijáka!“ připomněl jsem jí. „To mu mám jen tak odpustit? Kdyby na mě šel s prosíkem jako kající a strkal před sebou Moniku, šlo by to. Ale takhle?“

„Tak na něho udělej »bu-bu-bu«, ale přitom mu naznač, že jsi musel Barču s Vinckem vynechat kvůli miminu a naznač jim, že ublížit nevinnému dítěti považuješ za špinavost... třeba udělají totéž co Barča s Vinckem...“ navrhla mi bezelstně.

„Jo ták... a myslíš, že jim to dojde?“

„Aspoň se pak budou o to dítě příkladně starat, když jim přinese odpuštění!“

„Odpuštění ne... jen beztrestnost,“ opravil jsem ji. „Něco jako podmíněčně odložený trest...“

„Aspoň tak,“ orodovala za ně.

„Ale aspoň menší trest si zaslouží!“ neustoupil bych.

„Menší trest už schytali,“ připomněla mi Danka. „Monika oťres mozku a Ivan přišel o řidičský průkaz.“

„Jo, to by se dalo uznat za to, že z nich příležitost udělala zloděje,“ připustil jsem. „Ale toho zabijáka jim nedaruji.“

Pak jsem jí vyložil, co mě nedávno zaujalo. Na Ukrajině se nachází anonymní parta hackerů s názvem »Kyber-berkut«. Má za sebou úspěšné hackerské útoky proti příznivcům války i proti soukromým

profesionálním »kílerům« jako je Hryhoryj. Na erbu má kromě dravého ptáka i heslo:

»Nezapomeneme – neodpustíme!«

To heslo se mi líbí víc než nastavování druhé tváře, přes kterou pacifisté obvykle dostanou další facku, neboť kdo udeřil jednou a prošlo mu to bez trestu, udeří podruhé víc.

„Mohl bys to udělat i tak, že jim sdělíš, že je teď pro tebe zajímavější Hryhoryj Jakimčuk,“ zkusela mi radit. „Ten odjel na Ukrajinu, ty ho tam půjdeš hledat, ale až se vrátíš... Hlavně aby si nemysleli, že dopadnou jako Barča s Vinckem!“

„Monice už jsem odvedl dost, ale Ivanovi ještě ne!“

„I hrabě Monte Christo odpustil zradu Mercedes!“ řekla bez nejmenšího mrknutí.

Proboha! Jakoby mi četla myšlenky! Vždyť jsem před nimi o pomstě hraběte Monte Christa ani nepípl! I když – tahle kniha je notoricky známá v celé Evropě, kdo ji nečetl? Je v ní popisovaná hromadná pomsta a inspirovala i mě, jakmile jsem zjistil, že mám prostředky k jejímu uskutečnění.

Jenže – hraběte od dovršení pomsty nakonec odradila Haydéa a nabídla mu za to sebe, což hrabě po krátkém váhání přijal, aby v jejích očích nevypadal jako bestie. Čímž si jistě šplhl víc než něčím jiným a nakonec byli jistě spokojení oba, hrabě i jeho mladičká kráska. Danka sice vůbec není ošklivá, ale rozhodně není tak mladá, když je starší než Marie Terezie. Je to vlastně úplně naopak. Haydéa byla mladá, hrabě starší. Mohla být klidně i jeho dcerou, což jim naštěstí nevadilo. Zato Danka může být z fleku mou praprababičkou, i když vypadá nanejvýš na čtyřicet. Haydéa vděčila hraběti za život, já vděčím za nový život těm dvěma. A největší rozdíl je v tom, že Dance ani Cilce určitě nenabídnou ruku. Jednak by mě to nenapadlo ani ve snu, za druhé by mě nejspíš odmítly.

Ale vyhovět bych jí snad mohl. Nespravedlivého soudce i exekutora jsem skřípl pořádně. A ti ostatní jsou menší rybky.

„Myslíš tedy – ještě jedno bu-bu-bu a pak jim dát šanci úplně vyklouznout?“ požadoval jsem po Dance ujištění, že to mýslela právě tak.

„Nebo tě ta pomsta baví?“ otočila téma jinam.

„Neřekl bych, že jde o pomstu,“ namítl jsem. „Podle mě je to spravedlnost, která by jinak krutě prohrála.“

„Jak myslíš,“ pokrčila rameny. „Také jsem kdysi měla chuť na přišernou, důkladnou pomstu, ale pak jsem usoudila, že moji viníci – a u mě to byly ženy – budou potrestané už tím, jak budou nezadržitelně stárnout, zatímco já... většinou to stačí a člověk si nemusí zatěžovat svědomí. Rozmyslí si to ještě přes noc – ráno můžeš mít jiný názor než večer.“

„Já tak snadno názory neměním!“ vyhrkl jsem.

„Názory nemění jen hlupák,“ opáčila. „Člověk je tvor chybující, ale jen idioti na svých chybách trvají. Rozumní lidé se z nich dokáží poučit.“

„Jo, to se říká,“ přikývl jsem. „Až na pyrotechniky, ti se obvykle z vlastních chyb poučit nemohou.“

„Neplatí to jen o pyrotechnicích,“ usmála se Danka. „Víc lidí dělá chyby, které jsou jejich posledními. Lezou na stožáry elektrického vedení s vysokým napětím, klidně skočí po hlavě do vody, kde je kamenité dno a není tam dostatečná hloubka, patří sem spousta houbařů... ale někdy uděláš chybu, která tě samotného mrzí, ale odčinit se už nedá. Snaž se aspoň dělat co nejméně neodčinitelného. Třeba by se mohl i pan Goldmann ještě napravit, ale když se zastřelil, náprava už není možná.“

„Slyšel jsem už o zastřelených exekutorech, ale neslyšel jsem o jediném, který by se napravit,“ řekl jsem pesimisticky.

„U exekutorů máš možná pravdu, ti se často chovají jako by ani duši neměli,“ připustila. „No – popřemýšlej o tom!“

To byl od ní ale pěkný brouk v hlavě!

Uvidíme!

=*=-

Sama Danka mi sice doporučila ponechat rozhodnutí až na ráno (ráno bývá moudřejší večera), ale neprotestovala, když jsem se rozhodl navštívit Ivana ještě dnes. Odpovídalo to přece jejímu

návrhu sdělit jim, že teď na ně nebudu mít čas, protože pro mě bude teď důležitější cesta na Ukrajinu za Hryhoryjem a na Ivana se dostane až potom.

Ivana jsem nezastihl. Nebyl ani doma, ani ve svém novém podniku, zakoupeném za mé zpronevěřené peníze. Doma jsem zastihl jen Moniku, která opět upustila talíř, když jsem se vynořil proti ní z kuchyňské linky. Jen to křápló! Střepy prý přinášejí štěstí, ale tyhle byly jasnou výjimkou.

»Kde máš Ivana?« oslovil jsem ji telepatíí a pozoroval, jak se strachy rozklepala.

„Myslela jsem si, že víš všechno!“ odsekla z posledních zbytků odvahy.

„Víš přece, že nevím všechno,“ odvětil jsem klidně.

Moniku jsem vlastně trápit nechtěl. Vždycky byla jedovatá, až bych Ivana litoval, co si to uvázal na krk, ale teď byla hodně rozrušená. Aby ne, otřes mozku měl na ni úžasně dobrý vliv. Pochopila, že se mnou nejsou žerty, mohu ji citelně zasáhnout – co na tom, že ne přímo fyzicky! Nejspíš měla po té ráně okno a když se probrala, nebyla si jistá, jestli ji neschytila ode mne.

„I když jsem co jsem, nejsem vševědoucí,“ ujistil jsem ji. „Mám sice jiné možnosti, ale i pak se musím ptát, když něco chci vědět. Víš aspoň, že si tvůj vypečený manžilek na mě najal profesionála – zabijáka?“

„N...ne, to nevím,“ drkotala zubama jako v horečce.

„Poslyš, nelži mi,“ požádal jsem ji dobrácky.

„N...nelžu!“ ujist'ovala mě rychle.

„Samozřejmě nevím, jestli teď lžeš nebo ne,“ řekl jsem. „Mám sice možnost ověřit si to, ale nepovažuji to za důležité, abych se tím zdržoval. Takže ti to budu věřit, ale jestli časem přijdu na to, že jsi mi lhala, budeš mít u mě černý puntík!“

„Jaký puntík?“

„Černý! Až jich shromáždíš víc, bude to na citelný trest,“ ujistil jsem ji. „V Záhrobí mám možnosti, o jakých se ti nezdá.

Mimochodem, Ivan udělal neuvěřitelnou pitomost, když si na mě najal zabijáka. Kdybys s ním mluvila dřív než já, informuj ho, aby nebyl tak překvapený. Mohl by se díky tomu podívat do míst, nazývaných peklo. A to opravdu není žádná procházka růžovým sadem. Hryhoryjovi jsem také dal ultimatum, aby se tomu ještě mohl vyhnout – to je úplně jiná úroveň trestu. A já Luciferovi nedělám radost rád.“

„Jakimčuk se tomu ještě může vyhnout?“ vyjekla.

„Jak víš, že se Hryhoryj jmenuje Jakimčuk?“ napadlo mě při zaslechnutí jeho jména. Monika o tom zřejmě věděla víc než mi byla ochotná přiznat.

„No...“ a teď nevěděla, jak z toho ven, „Ivan něco říkal o nějakém Hryhoryjovi Jakimčukovi...“

„Vidíš!“ vzdychl jsem si. „A já už jsem doufal, že ti ten otřes mozku jako trest stačil. A ty o tom víš, ne že ne!“

„Nevím, na mou duši, nevím!“ zaklínala se rychle, až jí při tom drkotaly zuby.

„Kdybys to raději přiznala!“ napomenul jsem ji dobrácky. „Už jsem doufal, že jsem s tebou skončil. Proč mě nutíš, abych si to ověřil a znovu to otevřel? Není to tak nevinné, jak si asi myslíš. Je to spoluvina na pokusu o vraždu!“

„Ivan o nějakém Hryhoryji Jakimčukovi něco říkal, ale neřekl mi, co to bylo!“ přesvědčovala mě rychle.

„Ale nevinné jednání to nebylo!“ odpálil jsem ji. „To by ses nedivila, že se může i Hryhoryj vyhnout peklu!“

Něco na tom bylo, protože ztuhla a nebyla schopná slova.

„Poslyš, broskvičko, vážně myslíš, že mě to baví?“ zkusil jsem to jinak. „Jistě, jsem nástroj spravedlnosti ze Záhrobí, ale... další z těch, kdo mě potopil a komu mám co odvádět, je Barča. Zmije jedna, tvářila se, kdovíjak mě nemiluje a přitom mi kradla peníze a chystala se dát mi kopačky, až si jich dost nakrade. Měl jsem ji na seznamu viníků, jenže mi vyklouzla.“

„Jak?“ vyhrkla.

Byla to jen zvědavost? Ale nahrála mi na pokračování.

„Barča se totiž dala dohromady s Vinckem,“ začal jsem.

„To vím,“ přerušila mě nedočkavě. „Táhli to spolu dávno předtím, celé město kromě tebe vědělo, že tě Barča celou dobu vodila za nos...“

„Teď už to vím taky,“ skočil jsem jí do řeči. „Nebylo to nic krásného, ale mají kliku, budou mít spolu mimino. Mstít se na nevíňátkách je větší lumpárna než to, co mi provedli, takže vyvážnou bez trestu. Pro mě to znamená konec pomsty.“

„Úplně?“ vyhrkla.

„Jo,“ ujistil jsem ji lakonicky. „Zachovali se sice hnusně, ale pomsta by se dotkla nevinného dítěte. Trestat nevíňátka za viny rodičů je špinavost, takže se tím vlastně zachránili.“

Nemínil jsem uvádět víc podrobností, chytrému napověz, hloupého trkni, ale Monika ani Ivan nejsou pitomci a musí jim to stačit. Danka bude spokojená, až jí o tom budu vykládat.

„Poslyš, nezdá se ti pitomé, abych tě ještě prosil, aby sis to nezhoršovala?“ domlouval jsem jí. „Vždyť už jsi z toho byla skoro venku!“

„Ale co můj Ivánek?“ vyhrkla nešťastně.

„Ten je na tom hůř,“ přikývl jsem. „Ale s Barčou jsem musel vynechat i Vincka. Vynadám mu asi co se do něho vejde, ale ponechat dítěti jen Barču by byl pro mimino nezasloužený trest, takže vyklouzli oba. Vy dva si žádné mimino neplánujete, takže z toho vypadneš jen ty. A svého mužička se nezastávej, nezachrániš ho!“

„Ale jestli mu ublížíš, ublížíš i mně!“ připomněla mi.

„Jenže ty si trest zaslouhuješ,“ ujistil jsem ji. „Proč bych trestal přímo tebe, svezeš se se svým manželem. Jistě jsi věděla o Hryhoryjovi víc než dost. Jak se to říká, spolu chyceni, spolu pověšeni. Litovat tě nebudu. Kde máš Ivana?“

„Já to opravdu nevím!“ vyjekla.

„Jak chceš, páčit to z tebe nebudu,“ pokrčil jsem rameny.
„Já se teď přesunu na Ukrajinu za Hryhoryjem, to je přece jen o třídu větší lump. Vystřílel do mne plný zásobník a i když mi nic neudělal, z pokusu o vraždu jen tak nevyvázne. Ale potom se vrátím a můžete se těšit!“

Řekl jsem – a rozplynul jsem se jí před očima.

Tak, ještěřko, teď se starej!

=*=

Pochvala

Referoval jsem o Monice oběma »kmotrám«. Vyslechly mě pozorně, nepřerušovaly mě.

„Jak to tedy provedeš?“ zeptala se mě Cilka.

„Nabídl jsem jim možnost, jak vyklouznout bez trestu,“ řekl jsem, podporován Dančíným chápavým úsměvem. „Bude to záležet na nich. Menší trest si už přece vytrpěli. Když napodobí Barču s Vinckem, nechám je být.“

„A když ne?“ starala se Cilka.

„Zbavil bych je nakradených peněz,“ řekl jsem. „Ale to už by mohlo stačit. Největší gauneři dostali co jim patřilo, tihle jsou jen malé rybky.“

„Dobrá,“ spokojila se tím Cilka. „Co s tím Ukrajincem?“

„Nevím,“ přiznal jsem. „Kdyby zůstal v Čechách a tím se vzepřel ultimatu, ospravedlňovalo by to exemplární trest. Ale jestli odjede na Ukrajinu, nemusí mě už zajímat. Takových jako on je tam mnoho, těžko napravíme všechno zlo světa.“

„To sice ne, ale když už jsi mu naznačil, že by měl být potrestaný, mělo by se to dotáhnout. Předáme ho žorukajni na Ukrajině, ti už se o něho postarají,“ rozhodla Cilka. „Nech mi ho, zařídím to.“

„Tím bych ale víceméně skončil,“ podotkl jsem.

„To bude jen dobře,“ přidala i Danka. „Máš se ještě hodně čemu učit, můžeme v tom konečně pokračovat. Jen budeš mít zahojenou ránu na duši. Pomsta je jistě sladká, ale spravedlivá pomsta je vždycky nejsladší.“

„Dejme tomu, že se za týden po nich ještě podíváš,“ řekla Cilka. „Můžeš jim tvrdit, že máš Jakimčuka za sebou a uvidíš, jak se ke tvému ultimatu postaví oni.“

„Dobrá, můžeme začít s učením,“ souhlasil jsem.

=*=

V rámci učení jsem se měl naučit »číst v thuki«.

Thuki má s knihou společný vzhled, ale tím podobnost končí. Desky se dají odklopit, ale pod nimi nejsou listy. Divím se, že to pátera Koniáše netrklo, když »tu kacírskou knihu« zabavoval. Kdoví, jestli ji vůbec otevřel! Mohla se mu vzepřít a pak vypadala jako zamčená na zámek – některé starodávne knihy skutečně zámky měly a tady to mohlo vypadat jako by byl důmyslně ukrytý uvnitř. Buď jak buď, páter Koniáš do ní ani nenahlédl, což mu nezabránilo prohlásit ji za »kacírskou« a zabavit. Pochybuji, že měl o ní správnou představu, ale to on nejspíš neměl o žádné ze zabavovaných knih. Stačilo, že kniha nevypadala jako oficiální katolická bible a už byla »kacírská«. Byl to přece fanatik a těm nejde o pravdu, ale o zničení všech úchylek od jejich kánonu.

Zajímalo by mě, jak se tvářil, když zjistil, že mu zmizela.

Podobnost s knihou ale končí vnějším tvarem. Důležité je, jak se v ní dá »číst«. Řekl bych, že v tomhle se thuki nejvíc podobá našim pozemským notebookům. Ty se přece také dají »otevřít jako kniha« a některé mají také pojistku, kterou musíte znát, jinak drží zavřené. A konečně, když notebook odklopíte, spatříte ve víku obrazovku a na jeho tělese klávesnici. Thuki klávesnici nemají, zato jejich obrazovka... no, do obrazovky to má dost daleko, ale proč bych tomu tak neřikal, když to plní velice podobnou funkci?

Thuki si můžete ze skrýše přinést nebo přivolat. To druhé je jistě jednodušší. Stačí pomyslet si »**Thuki skiž Cecilie**« a máte tu podivuhodnou knihu na stole před sebou, pokud vám na ni dala Cilka právo – ale byl jsem přece její »kmoťřenec«, takže mi ji zapůjčovala ochotně.

Otevřete-li thuki, máte pocit, že jste otevřeli okno. Jako kdyby měl notebook dvě obrazovky, jednu obyčejnou a druhou na místě klávesnice. Je tu ale pár podstatných rozdílů. První, že se po odklopení desek thuki objeví jediná spojená »obrazovka« přes celou plochu odklopené části, jako kdyby se u notebooku obě

obrazovky spojily do jedné bez znatelného přechodu z jedné na druhou. A ještě větší rozdíl je v zobrazení. Obraz thuki nevzniká za skleněným povrchem, ale otevře se okno do... málem bych řekl »skutečného« světa.

Zavěsíte-li otevřenou thuki na stěnu, získáte věrný dojem dalšího okna. Přitom vám dojem nekazí žádné sklo.

Pro většinu případů takové zobrazení úplně stačí. Thuki ale dovede víc. Na požádání vytvoří okno ještě větší, pak máte dojem, že vám zmizela celá stěna místnosti a díváte se přímo do... do čeho? Když thuki zobrazuje pohled z ptačí perspektivy, máte dojem, že místnost je jakousi kabinou podivného letadla a vznáší se i s vámi v oblacích.

Napoprvé se mi z toho zatočila hlava.

Stačí jediný pohled a pochopíte, proč ve vesnici Záhrobí nenarazíte na jediný počítač, jediný obyčejný televizor. Kdo má thuki, nebude vyhazovat peníze za naše předpotopní přístroje. Dvojnásob když si uvědomí, co je to za debilizátory.

Thuki totiž – na rozdíl od našich presstitutů – nelže.

Zpočátku mi ale vrtalo hlavou odkud má thuki ukazované obrazy? Vždyť v tom místě nemohla být žádná kamera! Jak může thuki ukazovat obrazy bitvy na Bílé Hoře z libovolného úhlu pohledu, od stavovského vojska i od císařských kyrysníků až po pohled z ptačí perspektivy, jako kdyby kameru nesl nad bojištěm nějaký malý, lehký dron – ale pokud vím, žádný dron nedokáže proletět kostelní zvonící mezi rozkývanými zvony, to by byl oříšek i pro obratného netopýra – a nejprve byste museli vynalézt netopýra, který by se k tomu řvoucímu a kývajícímu se zvonu odvážil přiblížit...

„To je tím, že thuki mají kolektivní paměť,“ zkoušela mi to vysvětlovat Cilka. „Není v silách žádného živého tvora nosit v hlavě tolik obrazů, ale thuki – jednak to nejsou živí tvorové, ale něco vyššího, jednak spojují své schopnosti. A teprve pak je možné, že si toho dohromady tolik pamatují.“

„Zajímavé,“ podotkl jsem. „Kolektivní paměť... znamená to snad, jestli to správně chápu, že si jednotlivé thuki navzájem sdělují, co se kde kolem nich šustlo?“

„Sdělují – to není správné slovo,“ vzdychla si Danka.

„Thuki nejsou množství jedinců, ale jedna rozprostřená bytost,“ dodala Cilka. „Jak vnímají svět, to ani my nevíme, ale zřejmě vnímají souběžně všechno. A podle našich přání nám uvolní vždy tu část skutečnosti, o kterou máme zájem.“

„Dokázaly by sledovat určitého člověka?“ vyzvídal jsem.

„Myslíš Hryhoryje?“ odhalila Danka směr mého myšlení.

„Dokázaly by to,“ ujistila mě vážně Cilka. „Ale jak jsem řekla, přenecháme Hryhoryje ukrajinským žorukajni. Na jejich území – my to nazýváme »lodain« – si s ním jistě poradí.“

„Takže mi zbývá Ivan s Monikou,“ vzdychl jsem si.

„Ano, ale nech jim čas na rozmyšlenou,“ řekla Cilka.

„Jistě... tak jdeme dál?“

„Ale až po večeři,“ odložila to Danka.

=*=

Nechal jsem jim nakonec čtrnáct dní, kdy jsem trpělivě poslouchal moudra od obou »kmoter«. Cilka měla lepší přehled o thuki, zatímco Danka mě zase hodně zasypávala informacemi o přírodních léčivých přípravcích.

Nicméně na ty dva jsem nezapomněl a po dvou týdnech jsem se za nimi vypravil.

Ivana jsem nenašel, nebyl ani v dílně, ani doma. Tam jsem zastihl jenom Moniku. Když mě spatřila, leknutím opět vyjekla, ale už aspoň nic neupustila. Seděla na kanapi u televize, ale má přítomnost jí sledování pořadu zkazila. Dálkovým ovladačem vypnula televizi a obrátila se ke mně.

„Už seš zase tady?“ vyjela si na mě, ale cítil jsem, že si na tvrdáčku jen hraje a při prvním náznaku dupnutí se sesype.

„Kde máš mužíčka?“ zeptal jsem se jí suše.

„Ty už jsi tady z Ukrajiny?“ neodpověděla mi.

„Jo, vrátil jsem se,“ ujistil jsem ji. „Hryhoryj je doma na Ukrajině a seká dobrotu, asi jsem ho vyvedl z míry. Chodí teď denně do kostela a dal se na pokání. Tím splnil mé podmínky, takže ho asi nechám být...“

„Proč nás nenecháš také?“ vyjela si na mě.

„Protože vy moje podmínky neplníte.“

„Já bych nejraději utekla někam daleko,“ přiznala Monika. „Kdyby to šlo, vykašlala bych se na všechno. Jenže to nejde.“

„Ale proč?“ provokoval jsem. „Když se sebereš a utečeš někam daleko, vlastně splníš moji podmínku a budeš v bezpečí – teda aspoň přede mnou, že jo...“

„Jseš sadista!“ zpražila mě. „A co tam někde daleko budu dělat? Vyučená nejsem, gympl je dobrej tak na ouřednici, jenže to chce hromadu konexí. Mám snad vzít flek prodavačky za minimálku? Zvyklá jsem na jinou úroveň! Leda bych se přidala k nějakýmu pasákovi, ale to se mi vůbec nechce! Ba ne, milej zlatej, budu se věrně držet Ivana. Jenom s ním mám šanci nebýt něčí onuce!“

„Tak budeš Ivanova onuce,“ podotkl jsem. „Hele, pochop mě, já musím držet slovo, prohřešky mi v Záhrobí netrpí.“

„Už jsem Ivanovi říkala, aby tu výstrahu vzal vážně!“

„No vidíš!“ pochválil jsem ji. „Ty máš aspoň rozum. Ale Ivana nechápu. On si snad myslí, že já jen tak žertuji? Nechápe, že mít proti sobě někoho ze Záhrobí není žádná legrace?“

„On to chápe,“ připustila unaveným tónem. „Vždyť proto není pořád doma, aby se s tebou nesetkal. A já většinou nevím, kde je a kdy se zase objeví a už mě to přestává bavit.“

„Co tě nebaví?“ zeptal jsem se jí nevinně.

„Čekání na nějakou katastrofu,“ přiznala. „Jestli tohle má být »užit si života«, je to podle mě pitomost!“

„Dobře, až se Ivan zase objeví, vyříd' mu, že jsem rychle objevil i Hryhoryje Jakimčuka na Ukrajině – a to je podstatně

větší kus země než Čechy! A až po něm půjdu doopravdy, ani na dně Macochy se přece mnou neschová!“

„Já mu to taky říkala,“ souhlasila. „Ale copak si dá říct? Je jako mezek!“

„Radši ho varuj,“ poradil jsem jí. „Přijdu zase!“

„On se takhle stane za chvílku bezdomovcem,“ vzdychla si. „Bojí se domů – to bych radši utekla někam daleko!“

„Proč ne?“ pokrčil jsem rameny

=*=

Kmotrám jsem přiznal, jak jsem u Moniky dopadl. Pravda, po Ivanovi jsem se moc nesháněl, ani jsem mu neměl chuť škodit. Čekal jsem, že při jejich věku budou mít pochopení. A odhadl jsem to správně, neboť na sebe jen mrkly a usmály se.

Nevadilo jim ani, když jsem se tam následujícího dne vypravil znovu. Ani Monika se mě nepolekala, zřejmě si na mou poloprůhlednou podobu zvykla.

„Tvůj muž tady v noci nebyl?“ zeptal jsem se jí.

„Byl, ale odcestoval hned po ránu, ještě za tmy,“ sdělila mi ochotněji než dříve. „Řekl, že jede do Prahy, to je vždycky na delší dobu.“

„Varovala jsi ho?“ zeptal jsem se jí.

„Jo – ale nevím, jestli mě vzal vážně,“ odvětila.

„Jeho smůla, když to nechá plavat!“ ujistil jsem ji.

„Jeho smůla, jeho smůla...“ remcala. „Kdyby nebyl idiot, mohli jste být dodnes kámoši!“

„Jo, mohli,“ souhlasil jsem s ní. „Ale kdo začal? Já jsem ho neokrádal! Teď se mi vyhýbá... má proč!“

„Však ono to nějak dopadne,“ utěšovala se.

Slíbil jsem jí, že budu chodit denně, dokud se nesetkám s Ivanem, ale byl jsem si jistý, že ho Monika včas varuje, abychom se nesetkali. Zdánlivě v jeho zájmu, ale ve skutečnosti...

Dny plynuly, lhůta nezadržitelně ubíhala a Monika pomalu ale jistě ztrácela sebejistotu...

„Hele, musíš nás znemožnit?“ zeptala se mě vyčítavě.

„Musím,“ ujistil jsem ji bez velkého nadšení. „Nemohu si dovolit neplnit sliby. Ani když jsou pro mě nevýhodné.“

„A nešlo by to nějak... jinak...“ zkoušela to.

„Taky přemýšlím, jak to udělat, abych nemusel porušit slovo,“ ujistil jsem ji, ale aby pochopila, že neustoupím.

Ivan se teď doma objevoval řidčeji než předtím. Někdy se i dva tři dny neobjevil. Přicházel jen na noc, za rozbřesku se z bytu vytrácel. Jestli si myslel, že to na mě bude platit, nevím, ale byla by to přímo dětská naivita.

Vlastně bych teď ani chodit nemusel, mohl bych přijít až po vypršení ultimata, ale tohle ho udržovalo v nejistotě.

„Poslyš, Kájo,“ napadlo ji jednoho dne. „Co máš vlastně proti mně samotné?“

„Jen se vezeš s Ivanem,“ ujistil jsem ji. „Pamatuješ, jak ses mi zpočátku vysmívala, jak to se mnou krásně sválel? Pozdě jsi pochopila, že je zle, jenže tvé posměšky spravila facka, kterou sis vlastně dala sama. Ivanova vina se tak snadno nesmyje.“

„Hele – a co kdybych se s ním dala rozvést?“ zeptala se mě, co si myslím o jejím novém nápadu.

„Myslíš, že ti to pomůže?“ usmál jsem se trochu trpce.

Bylo mi jasné, že by už nejraději hodila Ivana přes palubu. Zpočátku jistě doufala, že se s ním bude mít dobře, ale když jsem se netajil s tím, že ho zničím, ani ne fyzicky jako finančně, začaly jí vrtat v hlavě pochybnosti.

„Ale musel bys počkat, až se s Ivanem vypořádáme!“ dala si hned podmínku.

„Aha!“ usmál jsem se trpce. „Rozvod se povleče deset let a budete se mi celou dobu smát. To si umím představit.“

„Když ale zničíš Ivana, zničíš i mě!“ vyčetla mi. „A to už snad nechceš, nebo ano?“

„Umím si to představit i jinak,“ řekl jsem. „Zničím Ivana i s tebou, ale protože to není fér, dal bych ti příležitost. Když se

rozvedeš, vrátím ti půlku toho, co zabavím Ivanovi. Takže bys na tom byla stejně jako kdybys při rozvodu vysoudila polovičku původního společného majetku. Ivan by byl na dně, ale ty bys mohla začít znovu, jenže už ne od nuly. Líbilo by se ti to?“

„Jestli by to tak šlo...“

Hodí ho přes palubu, napadlo mě. Nebyl to dobrý nápad!

„Nešlo,“ zchladil jsem ji po chvílce přemýšlení. „Zničím ho a nikdo mě neodhalí, ale ty bys nedokázala vysvětlit, jak jsi k tomu přišla. Kdyby tě Ivan obžaloval ze zpronevěry, neměla bys čím to podezření vyvrátit. Hele, zapomeň na to.“

„Škoda,“ řekla. „Ale stejně se rozvedu. Zanedbává mě.“

„Jak myslíš,“ pokrčil jsem rameny.

=*=

Ultimatum

Lhůta pro splnění mých podmínek se chýlila ke konci.

Monika na Ivana naléhala, strašila ho, že jsem vypátral na Ukrajině Hryhoryje Jakimčuka, který se mě zalekl, takže raději splnil mé podmínky. Ivan jí to ale nevěřil, i když zjistil, že jeho najatý zabiják skutečně zmizel z Čech.

Varoval jsem aspoň Moniku, aby mě nepodceňovala.

„Myslíš si, že jsem v nehmotném stavu neškodný?“

„Na ten otřes mozku nezapomenu!“ otřásla se.

„Tu ránu sis prve dala sama, když jsi přede mnou prudce uhnula a nevyšimla sis, že máš za sebou zeď,“ objasňoval jsem jí.

„Jako nehmotný procházím i skrz cihly a beton a nemohu se nikoho dotknout.“

„Takže jako duch vlastně nemůžeš nikomu nic udělat?“ zajímala se.

„To neříkám,“ nesouhlasil jsem. „Jednak mohu vystoupit do klasické hmoty, když chci, za druhé nemusím být neškodný ani v allohmotě. Nemohu se nikoho dotknout ani udeřit, ale to je přece primitivní. Jako duch ti mohu přidat nebo ubrat životní sílu. Bez ní jsi pápěrka, ale kdybych ti ji přidal, postavím tě na nohy i kdybys byla na umření.“

„O tom jsem nikdy neslyšela,“ řekla udiveně.

„My to smíme používat jen v krajních případech,“ přiznal jsem. „Ani my nenapravíme všechny křivdy světa, nemůžeme se tím zabývat soustavně.“

„Ale pár lidí jsi už zruinoval a na Ivana se pořád chystáš,“ namítla. „Koho jsi naopak postavil na nohy?“

„Nikoho,“ přiznal jsem bez mučení. „Můj úkol byl trochu pomoci spravedlnosti. Kdyby mě Barča neopustila, mohl bych ji podržet, ale za zradu si to nezaslouží. Věděl jsem od samého začátku, že nemám komu pomáhat.“

„Škoda!“ řekla. „Byl bys docela zajímavý člověk.“

„To bych musel být člověk,“ připomenul jsem jí. „Smím se občas vracet a když opravdu hodně chci, smím být i hmotný, ale patřím do Záhrobí, na tom nic nezměníš. Nevyčítej mi to, máš taky část viny na tom, co jsem.“

„Nekecáš?“ zeptala se mě podezíravě. „Mohl bys mi tady předvést, jak jsi hmotný?“

„Nekecám,“ řekl jsem. A abych to dokázal, prošel jsem hmotovým zrcadlem valrurem a objevil se přímo před ní.

„Teď jsem skoro jako normální člověk,“ řekl jsem. „Až na to, že takhle nemohu být příliš dlouho.“

„Mohla bych se tě... smím se tě dotknout?“ žadonila.

„Jak myslíš...“ svolil jsem a podal jí ruku. Ale místo aby mi ji normálně stiskla, nečekaně si mě přitáhla oběma rukama k sobě. Najednou jsem ji držel v náručí a ona mě také objímala. Byla jen v lehkém domácím oblečení, až mi trochu zatrnulo.

„Jako duch bys měl být studený!“ řekla trochu vyčítavě.

„Jako duch bych tě neohřál,“ řekl jsem. „Ale když jsem hmotný, jsem skoro normální.“

„Normální...“ řekla zklamaným tónem. „Normální chlap by takové situace jinak využil!“

Tím ale pohár přetekl. Držet v náručí ženskou, která se sama docela nepokrytě nabízí, a zůstat jako dřevěný svatý?

Přitiskl jsem se k ní. Nebránila se, jen se mnou pomalu couvala do dveří své ložnice...

Budeš mít, co chceš, pomyslel jsem si. A Ivan bude mít parádní parohy! I to může být trest!

=*=

„Kdyby se dal vrátit čas...“ vzdychla si, když jsme se po další půlhodině loučili.

„To bys toho chtěla!“ odfrkl jsem si. „Kdyby se dal vrátit čas, nemusel by se Bůh zdržovat potopou světa. Vrátil by se jen o kus v čase a ovlivňoval by lidstvo, aby nebylo tak zlé. I když – on může všechno a kdoví, zda to párkrát neudělal... ale asi to

nemělo úspěch. Pokud tu potopu způsobil on a někdo jiný ji na něho nesvaluje...“

„Což samozřejmě nevíš!“ řekla.

„Nejsem vševědoucí,“ přiznal jsem. „Spíš naopak.“

„Nevíš tedy, že tu dnes v noci Ivan zase byl. Chtěl prodat podnik a emigrovat někam do Irska, ale chtěl, abych šla s ním,“ řekla nerozhodně. „Odmítla jsem, že nikam nepůjdu. Aspoň mě tedy přesvědčoval, abych za něho převzala řízení jeho podniku, že mi bude na dálku radit, ale ani na to jsem nepřistoupila.“

„Prodat podnik a odstěhovat se je přece moje podmínka,“ připomněl jsem jí. „Neřekl jsem, že by to mělo být do Irska, ale do nějakého Zapadákov. Budiž, Irsko je celé Zapadákov. Ale ať se nedíví, jestli zůstane tady!“

„Já jsem ho varovala,“ uzavřela debatu Monika. „Neslíbila jsem mu nic, jen to, že se ho asi ráno přijdeš pozeptat, jak se rozhodl. Nato se zvedl a zmizel.“

„Jestli odjede za hranice, splní moji podmínku. Budiž mu to přáno! O podnik ovšem přijde ať ho prodá nebo ne. Ale jestli si myslí, že se bude skrývat v Čechách a řídit svůj podnik na dálku, pak mě hodně krutě podceňuje.“

Mohl bych se spokojit s jeho parohy, ale pro jistotu jsem se zajímal i o jeho aktivity.

Musel jsem ale uznat, že Ivan, i když nebyl právníkem, byl na své peníze opatrnější než oba zlikvidovaní doktoři práv. Pochopitelně je měl v bance, dokonce ve třech bankách, aby ho žádná z nich nemohla přivést na mizinu, dnes to při podnikání jinak nejde, ale internetovému ani telefonnímu bankovníctví nevěřil, proto měl veškeré dálkové finanční operace zakázané. Čas od času přeposílal Monice peníze na domácnost, ale založil jí účet bez kontokorentu, aby mu nemohla nadělat žádné dluhy. Na rozdíl od milovníka zlatých cihliček Goldmanna neměl jiná aktiva než výjimečně dobře zabezpečené peníze. Tak opatrného finančníka nebude snadné napálit.

Ani Monika netušila, že do jejich bytu nepřicházím jen za ní. Občas jsem se u nich objevil neviditelný a vyposlechl jsem si i jejich manželské hádky, poslední dobou velice časté. Monika svému manžilkovi vyčítala, že se neustále někde schovává a ji zanedbává, ale odmítala pomáhat mu s podnikem – vymlouvala se, že tomu nerozumí. Občas ho strašila, že jsem ho u ní hledal, on se pak vždy rychle vytratil.

Doprovázel jsem je přitom až do jejich ložnice.

Potřeboval jsem, aby Ivan ulehl a klidně ležel, abych se do něho mohl nenápadně vnořit. Myslel si, kdovíjak mě netahá za nos, přitom jsem věděl o všem, nejen o jeho úkrytech. Jenže Ivan měl finanční operace skutečně spolehlivě pod kontrolou. Platební příkazy uplatňoval zásadně na přepážkách, i když dnes banky zatěžují přepážkové operace vysokými poplatky. Pro ně je výhodnější, když klienti komunikují s bankovními počítači než s pracovníky a pracovníci na přepážkách.

A pak se mi konečně naskytla příležitost.

Ivan byl pečlivý hospodář, to mu musím nechat. Kdyby byl tak pečlivý ještě jako můj zaměstnanec, dopadlo by to asi jinak. O svůj nakradený podnik se ale staral opravdu dobře.

Jenže člověk nedokáže uhlídat vždycky všechno. Ivan musel při správě podniku posílat desítky platebních příkazů. Aby jejich vyplňování nenechával až před přepážkami, nosil si formuláře domů, předem je v klidu vyplňoval a podával je pak u přepážky hromadně. Přitom však musel ke každému příkazu naklofat číselný PIN. Dával si sice pozor, aby neměl v blízkosti nikoho cizího, mě ale neviděl. Mohl jsem mu brejlit přímo do ruky, když to klofal a ostražitě rozhlížení mu nebylo nic platné.

Nebyl pro mě problém vyčíhat si vhodný okamžik. Když si během vyplňování příkazů musel odskočit na záchod, přidal jsem na hromádku jeden podstrčený příkaz a na dva další jsem připsal o nulu víc. Zatímco bude vyřizovat »svůj omyl«, peníze odeslané podstrčeným příkazem dorazí na fiktivní konto, kde se ani

neohřejí a zmizí na Seychelách. Konto zruším a stopa se neávratně ztratí.

Ivan měl limit na jednu transakci, takže jsem mu na jeden příkaz nezpronevěřil víc než limit, horší bylo, že jsem znal jeho PIN. »Pověsil« jsem se večer neviditelný na něho a dovedl mě až do ubytovny, kde právě přespával. Střídal je často, ale měl smůlu. Večer než šel spát, »půjčil« jsem si z jeho peněženky platební karty, brzy ráno jsem si přispíšil do všech bank a než vstal, měl karty zpět, ovšem bankovní konta značně ztenčená.

Očekával jsem, že drzou krádež budou v bankách pečlivě prověřovat, počítal jsem i s kamerovým systémem. Jistě dojde na otázku, zda Ivan zná muže ze záznamu, který po činu drze mává rukou přímo do kamer.

Mohli by mě poznat sousedé, když v Záhrobí neexistuje jediný televizor? Těžko. Ale Ivan bude dobře vědět, kdo se mu vloupal do jeho kont. Ještě že měl omezený limit na transakci!

Na druhé straně jsem si řekl, že by to mohlo stačit. Ti dva nejhorší už dostali co jim patřilo. Ivan byl sice také darebák k pohledání, ale když si to rozmýšlím nezaujatě, lekce od těch tří grázlů byla pro mě velice užitečná. A nejen tím, že jsem sám poznal nouzi. Jinak bych se přece nedostal do Záhrobí a co bych dneska byl? Bezohledný podnikatel s košatými parohy od Barči. Lhala denně o své lásce a přitom kradla jako straka.

I když jsem těch pár facek od osudu potřeboval také. Jako prase drbání!

Přiznám si to.

=*=-

Za kmotrami jsem přišel nerozhodně, skoro až zkroušeně.

„Tak co je ve světě nového?“ zeptala se mě Cilka.

Vypověděl jsem jim, jak jsem obral Ivana o jeho pečlivě uložené a střežené peníze, ale jedním dechem jsem dodal:

„Nejraději bych je už nechal na pokoji. Potrestal jsem je všechny. Ty hlavní důkladně a ty, ze kterých příležitost udělala zloděje, aspoň trochu. Co kdybych je už nechal být?“

„Takže aspoň Ivanovi odpouštíš?“ zeptala se mě Danka.

„Nevím, jestli to je odpuštění,“ řekl jsem nerozhodně. „Není to bezvýhradné, těžko mu někdy podám ruku. Nemusím ho ale zničit dokonale, msty snad už bylo dost. Mohlo by se ale stát, že budu mít s Monikou dítě. Co mi na to řeknete?“

„Přece víš, jak to je,“ pokrčila rameny Danka. „Thuki děti nepřijme. Nejlepší by bylo, kdyby je vychovali Monika s Ivanem.“

Čekal jsem, že mi to vyčtou víc. Samotnému mi to bylo proti srsti, starost o děti je v lidech zakódovaná kdesi hluboko, ale žorukajni se zřejmě o děti opravdu nestarají.

„Není správné protahovat pomstu do nekonečna,“ přidala s pochopením Cilka. „Říká se – oko za oko, zub za zub, dokud nebudou všichni bez zubů a slepí... Pokud si myslíš, že už to účel splnilo, je dobré vědět, kdy přestat.“

„Ale...“ zarazil jsem se. „Mám jim říci, že s tím končím, nebo je mám nechat v nejistotě?“

„To záleží na tobě,“ usmála se Danka. „Kdybys je nechal v nejistotě, tvá pomsta vy vlastně pokračovala.“

„Aha – takže jim ještě povím, že mi stačí, co jsem jim už provedl,“ přikývl jsem. „Podle mě by to tak šlo...“

Kmotry souhlasily a já jsem se tedy rozhodl naposledy navštívit Moniku. Přece jen se sluší aspoň se rozloučit.

=*=-

Jenže Monika měla pro mě novinu – pozitivní těhotenský test. Má pomsta Ivanovi bude mít tedy pokračování – nejenže má krásně košaté paroží, ale bude mít i dítě – kukaččí vejce.

„Má to jednu nevýhodu,“ zchladil jsem její nadšení, když mi to sdělovala. „Vyčerpал jsem už povolený čas ve hmotné podobě. Přestanu se zhmotňovat a vrátím se do Záhrobí.“

„Vážně?“ podívala se na mě vytřeštěně.

„Od začátku přece víš, že mohu být hmotný jen když si to usilovně přeji,“ připomněl jsem jí. „Samo přání ale nestačí, patřím víc do Záhrobí než sem. Budu to muset vyvážit. Asi mě teď nějakou dobu neuvidíš.“

„Na jak dlouho to odhaduješ?“ zeptala se mě.

„Vypadá to na několik let,“ řekl jsem jí.

Nepotěšil jsem ji, ale ani jsem to neměl v úmyslu. Sex mezi námi dvěma byl čistě náhodný, o lásce se nedalo mluvit.

„Můžeš tím udělat radost svému mužičkovi,“ dodal jsem. „Nemohu se zabývat pomstou, takže bude mít konečně ode mě pokoj. Ale když si to přebereš nestranně, pomstil jsem se mu už víc než dost. A může ti děkovat, že ho nezničím úplně. Měl jsem to původně v úmyslu.“

„Radíš mi, abych se k němu vrátila?“ podívala se na mě nepřátelsky. „Jenže já už mám podanou žádost o rozvod!“

„Od začátku víš, že patřím do Záhrobí!“ vyčetl jsem jí. „Varoval jsem tě, že nemohu být hmotný, žít s tebou a starat se o děti. Rozvod bych ocenil jako odvalu, ale když zůstaneš s Ivanem, ocením to jako snahu zachovat dítěti domov.“

„Tobě by nevadilo, kdyby se o tvé dítě staral Ivan?“

„Kdyby se staral dobře, bylo by to lepší než když na to budeš sama,“ přikývl jsem. „Já se mohu nanejvýš čas od času zjevit jako nehmotný a kdyby se vám vedlo opravdu zle, budu se snažit pomoci, ale raději se na mě nespolehej. Není všechno v mých možnostech.“

==*

Základny

První úkol mi kmotry daly, abych při něm uspokojil svou touhu po pomstě. Přitom jsem se ledacos naučil. Nenápadně průchody hmotovým zrcadlem valrurem i pohyb allohmotou, přesuny vdudegem na přímou viditelnost i s využitím ganfi, ale také vyznat se v thuki. Už jsem si nepřipadal jako ten mnich, co měl spoustu knih, ale nevěděl co je v nich... Zpočátku jsem se zajímal jen nedávnou minulostí spojenou s mým bankrotem, ale umínil jsem si navštívit i starší události světové historie.

Postupně jsem hlouběji pronikal i do pozemské historie thuki. I to bylo zajímavé. Thuki totiž nejsou jen na Zemi. Věděl jsem od začátku, že je to pozůstatek po mimozemské návštěvě, ale až po splnění prvního samostatného úkolu mi kmotry směly prozradit podrobnosti a přenést mě i do obydlí v jiných světech Sluneční soustavy.

Thuki měly základny na devíti místech hvězdné soustavy Slunce. Kromě Země i na měsících Marsu, Jupitera a Saturnu, i když jediné na Zemi vyvíjely činnost spojenou s námi lidmi. Přenést jsme se tam mohli jen ve stavu allohmoty a objevili jsme se v místnosti se všemi stěnami pokrytými plánky. Nebyly na papíru, protože se měnily. V jedné místnosti se tam objevily tři zelené tečky – to jsme byli my tři.

„Jsme ve velínu českého »lodainu« čili oblasti základny u Saturnu,“ řekla Cilka. „Thuki nám umožňují zdejší základny navštěvovat, ale delší pobyt nám tady nedoporučují.“

Pocit vznášení byl velice zřetelný, tak nějak se cítili naši kosmonauti na Měsíci. Pohybovali jsme se zde pomalu jako ve vodě, člověk se neměl o co opřít. Až na plánky v místnosti nic nebylo, ale to byl jen první dojem. Na Cilčin pokyn se vynořil z podlahy stoleček a kolem něho křesílka, kam jsme se mohli opatrně posadit. Na stolečku vyvstal plastický obraz místnosti a tři tečky se změnilly ve tři postavičky.

„Vysvětlení je pochopitelné,“ pokračovala Cilka. „Jedině na Zemi je pro nás lidi přirozená gravitace. Tady na základnách je příliš nízká, při delším pobytu by se nám odvápnily kosti, ochably by svaly a po několika staletích pobytu bychom se už na Zem ani vrátit nemohli – praskaly by nám tam kosti.“

„K čemu potom tyhle základny jsou?“ ptal jsem se.

„K záchraně lidstva před globální katastrofou na Zemi,“ zvažněla Cilka. „Ferégipdá nedokáže při katastrofě kosmického měřítka zachránit všechny lidi, ale zachránili by tak velkou část lidstva, aby druh Homo Sapiens z vesmíru úplně nezmizel. My žorukajni bychom byli v tom případě posádkou, naším úkolem by bylo dostat na palubu co nejvíc lidí jako pasažérů. Proto se s tím musíš seznámit i ty.“

„Proč je ale postavili na tak mrňavých měsících, jako je zdejší měsíček nebo Fobos u Marsu? Na Marsu je přece vyšší gravitace a pobyt tam bude jistě snesitelnější,“ kritizoval jsem tvůrce základen.

„Základna na planetě jako je Mars by zachránila lidi před katastrofou na Zemi,“ řekla Cilka, kterou zřejmě potěšilo, že o tom přemýšlím. „Ať by ji způsobili lidé, nebo nějaký ničivý asteroid. Ale před výbuchem Slunce by to nikoho nezachránilo. Pak bychom museli opustit Sluneční soustavu úplně – a ty malé měsíce jsou ve skutečnosti samostatné kosmické lodě. Spojená inteligence thuki trvale vyhodnocuje stabilitu Slunce, kdyby se začala zhoršovat, varovaly by nás.“

„Ale co při katastrofách menšího rozsahu?“ staral jsem se. „Co kdyby na Zemi vypukla jaderná válka?“

„Základny zachrání dost lidí, aby umožnily osídlit svět, až úroveň záření poklesne,“ řekla Cilka. „Předpokládají, že by to trvalo jen pár desítek let, to bychom ještě vydrželi. Kdyby to ale mělo trvat déle, nezbylo by nám nic jiného než hledat si ve vesmíru jiný domov. Byl by to skok do neznáma, ale bylo by to lepší než čekat na smrt na Zemi.“

„Aha...“ zmohl jsem se jen na tohle.

„Když si uvědomíš prvotní důvod přítomnosti thuki na Zemi, jistě pochopíš, proč se odmítají zabývat lidstvem v době mimo ohrožení,“ navázala na Cilku Danka. „Mohou se opravdu starat jen o nás žorukajni a většinu lidstva musí nechat stranou. Proto nesmíme jejich existenci prozrazovat ostatním lidem.“

„Thuki vládnou obrovskými možnostmi,“ pokračovala Cilka. „Uvědom si – veškeré naše potřeby zajišťují strukturální přeměnou hmoty, anihilací a syntézou nové hmoty. Energeticky je to ovšem nesmírně náročné. Přeměna jediného gramu hmoty znamená proud energie srovnatelný s roční spotřebou lidstva. Thuki nám tyto možnosti dávají, ale pro všechny lidi na Zemi by to nestačilo.“

„Kdyby tu energii darovaly lidem ve formě elektřiny, dařilo by se všem lépe,“ uvažoval jsem. „Potraviny se přece dají jednodušeji získávat na polích...“

„Ano – na Zemi,“ přikývla Cilka. „Ve vesmíru to nejde. Kdyby Slunce explodovalo a základny by odletěly do vesmíru, byli by lidé na palubě odkázáni na strukturální přeměnu hmoty. Thuki proto musí udržovat všechny zdroje v pohotovosti. Ale pro všechny to stačit nemůže a na základny se miliardy lidí ani nevejdou. V případě kosmické katastrofy zachrání thuki deset milionů lidí a zbytek zahyne. Kdybychom si to způsobili sami, byla by to naše vina a při kosmické katastrofě bychom měli být rádi, že nás přežije aspoň deset milionů. Thuki jsou pro lidstvo pojistkou pro případ skutečné katastrofy. Nemohou se zabývat všemi, na to ani jejich obrovské kapacity nestačí.“

„Ale jak chtějí thuki v případě hrozící katastrofy vybírat, koho zachrání a koho ne?“ mračil jsem se.

„Jednoduše,“ usmála se trpce Cilka. „My označujeme lidi průběžně, některé jako gaunery, jiné jako spravedlivé. Kdyby došlo ke katastrofě, thuki popadnou koho popadnou a nahází je do základen a nikoho se ptát nebudou. Začnou od označených

kladně, takže se tam nikdo označený jako gauner nedostane. Kolik lidí stihnou pobrat, tolik stihnou, zbytek bude mít prostě smůlu. Nás na Zemi rozhodně nenechají, budeme jim sloužit na Základnách jako posádka.“

„To ale není spravedlivé,“ namítl jsem zamračeně.

„To bys chtěl příliš mnoho,“ odfrkla si Cilka. „Chtěl bys snad v případě katastrofy uspořádat soud nebo výběrové řízení? Na to nebude čas. Možná zachráníme i pár darebáků a zahyne plno vynikajících lidí, kterých bude škoda. Ale thuki to riziko respektují. Snaží se, aby v oblastech s převahou darebáků bylo thuki a s nimi i žorukajni hrstka, zatímco jinde nás je víc.“

„Jako třeba v Záhrobí?“ zeptal jsem se.

„Všichni žorukajni, nejen ti v Záhrobí, mají předurčené »lodainy« – okruhy, odkud mají lidi zachraňovat,“ řekla Danka. „S vlastní thuki dostaneš i svůj lodain. Často to bývá čtvrt' velkého města, někdy je to menší město a já tam mám několik vesnic. V lodainu musíš označit lidi, které mají thuki zachránit. V ideálním případě by to měli být lidé čestní a spravedliví, ale těch je v každé populaci jen pár, v Čechách je odhadujeme na pět až deset procent. Zhruba stejné procento jsou darebáci bez citu a svědomí. Zbytek – těch devadesát procent – představují dav, který se dá strhnout na jednu či druhou stranu. Naposledy se to povedlo Němcům – a výsledek znáš, byla to katastrofa. V Čechách se naopak podařilo lidi sjednotit v počátcích invaze vojsk Varšavské smlouvy – to si většina lidí pomáhala přímo vzorně, bohužel to vydrželo krátce a pak nastoupila Husákova normalizace, kdy gauneři opět získali vrch.“

„A my máme těch pět procent označit?“ zeptal jsem se.

„Jistě,“ přikývla. „Je to práce trvalého charakteru, lidé se mění. Někoho máš označeného jako hrdinu a vyklube se z něho grázl, jinde – například u tebe – se z gaunera může stát i hrdina bez bázně a hany... to je naše současná činnost na Zemi.“

„A kdyby došlo k té katastrofě?“

„Pak se budeme starat o lidi na základně, předpokládá se, že tam bude zpočátku zmatek nad zmatek.“

„Takže thuki není všude na světě stejně?“ hádal jsem.

„Není,“ přikývla vážně Cilka. „Někde – jako v Čechách – je nás spousta, jinde je od jednoho k druhému daleko. Můžeš se zeptat na současné rozmístění po světě. Někde žorukajni nejsou vůbec, jinde jich je málo. V celé severní Americe je jich tolik jako v Čechách, ačkoliv tam je podstatně víc lidí. V Indonésii a Malajsii nejsou žorukajni vůbec.“

„Ale vždyť je i v Americe spousta poctivých a čestných lidí!“ namítl jsem. „A v Indonésii jistě také!“

„Asi je tam větší poměr darebáků,“ hádala Cilka. „Thuki usoudily, že to tak má být. Z Německa se za Hitlera odstěhovali skoro všichni žorukajni a kdyby Slunce v té době explodovalo, nezachránily by jediného Němce. Od té doby už žorukajni žijí i v Německu, ale je jich tam méně než v Čechách. Thuki jim zřejmě pořád nevěří.“

„Ani v Čechách nežijí sami svatí!“ namítl jsem.

„Jistěže, to vlastně nikde,“ přikývla Cilka. „Nejhorší, co by se ti mohlo přihodit, by byl příkaz odstěhovat se od lidí, ze kterých pocházíš, jak to nedávno potkalo žorukajni v Německu. Ale i v rámci jednoho národa platí některá omezení, ovšem jak se mi zdá, nebudeš mít s nimi problémy.“

„Jaká omezení platí v Čechách?“

„Máme výslovně zakázáno zachraňovat právníky a lidi, zabývající se drogami,“ řekla Cilka.

„To pro mě nebude žádný problém!“ opáčil jsem.

„Trochu bude,“ ujistila mě Danka. „Musíš je znát, abys je nezachraňoval, ale nesmíš jim otevřeně škodit.“

„Proč ne?“

„Budeš muset žít mezi nimi,“ řekla Cilka. „Tam, kde jsi žil, žádní žorukajni nebydlí, proto jsme ti v pomstě nebránily. Pomstít ses ale mohl jen tam. Kdyby se nějaký soudce, advokát

nebo nedejbože drogový baron usadil v Záhrobí, nesmíme mu škodit. Naštěstí tady nikdo jiný než my žorukajni není.“

„Vraťme se domů,“ navrhl jsem jim.

„Ještě si pojd' prohlédnout základnu!“ vyzvala mě Cilka.

Provedly mě tedy základnou. Měla zajímavé uspořádání. Spirálové chodby jasně osvětlené svítícími stropy a ověčené obytnými buňkami, proloženými čas od času společenskými sály se skleněnými dveřmi. Na stěnách svítily nápisy.

»Rodinná **lodain**. Jména jsou nade dveřmi, orientujte se i podle čísel! Nenechte pobíhat děti, ať se neztratí! Nezapsaní! Použijte nejbližší výtah kamkoliv do žluté oblasti! Děti bez rodičů nasměrujte do klesající chodby, ať najdou rodiče. Dokud nebudou ubytováni všichni, odložte návštěvy! Řiďte se pokyny v knížce, najdete ji v každé předsínce!«

„Tady je česká oblast,“ podotkla Cilka. „V ruské oblasti jsou nápisy rusky, v německé oblasti německy. Thuki jazykové oblasti předběžně vybavují. Česká oblast je poměrně rozsáhlá.“

„Nechceš se podívat do některého bytu?“ zeptala se mě Danka. „Doufejme, že to nebudeme potřebovat, ale kdybychom to nedejbože přece jen potřebovali, měli bychom to znát.“

Byt byly tři prázdné místnosti, kde se na povel z podlahy zvedaly různé kusy nábytku, sedačky, postele i stolky. Dočasná stěna oddělila místnůstku se sprchou, vanou i záchodem. Vana vznikla poklesem podlahy pod úroveň okolí, záchod se vysunul ze stěny, jenže po použití všechno zmizelo, oddělující stěna se zasunula a místnost se opět dala podle potřeby obyvatel použít jako ložnice, obývací nebo dětský pokoj.

V bytě chyběla kuchyň, kamna a lednička. Zřejmě nikdo nepočítal s tím, že by si zdejší obyvatelé vařili. Upozornil jsem na to kmotry, ale odpověděly mi jen úsměvem.

„Máš snad hlad?“ řekla po chvílce Danka.

„Hlad nemám, ale vždyť se tu nedá uvařit ani kafe!“

„Máš chuť na kafe?“ optala se Danka a pokynula stranou.

Ze stěny se vysunul stoleček, na něm tři hrnky se známou vůní a miska koláčků. Rozsadili jsme se do křesílek a udělali si chvílku pohody. Od Země se lišila jen nižší gravitací.

„Co tu ale budou ti lidé dělat?“ zajímalo mě. „Nebudou se tu k smrti nudit?“

„Mohli by, kdyby chtěli,“ přikývla Danka. „Ale kdo chce, nějaké povyražení si najde. Jsou tu společenské místnosti, jsou tu i jakési tělocvičny. Tělocvičné náradí se sice nepodobá tomu, co lidé znají ze Sokola, ale centrifugy i plavecké bazény si jistě získávají oblibu.“

„Prakticky jedinou zábavou bude studium a knihy,“ řekla stručně Cilka. „Zdejší knihovny jich obsahují statisíce. Nejen beletrii, především odborné. Nebudou tu filmy z Hollywoodu, ale lidé budou mít k dispozici všechno, co si pamatují thuki. Je toho neporovnatelně víc a dá se v tom vybírat.“

„Se zábavou to tady asi bude horší,“ vzdychla si Danka. „Základny mají lidi zachránit před případnou katastrofou. Bude jistě nejlepší, když nebudou vůbec potřebné. Ale kdyby byly, bylo by nejdůležitější přežití. Zábava je až na kdovíkolikátém místě. I když – lidé si jistě něco najdou, dokázali hrát divadlo i za války v Terezíně...“

„Jsou to takové záchranné čluny,“ vzdychla si Cilka. „Jde hlavně o záchranu, ostatní je vedlejší.“

„Ale je dobře, že existují,“ povzdychl jsem si. „Můžeme se cítit jistější. I když si také myslím, že bych tu nerad prožil delší dobu.“

„Jsme si jen o něco jistější,“ přikývla Danka.

„I když jen my, co o tom víme,“ dodala Cilka.

„Aspoň tak...“

=*=

V Záhrobí

Vědět o záchranném člunu, připraveném mimozemšťany, bylo současně povzbuzující i skličující.

Povzbuzující bylo, že máme naději na přežití – i když ne pro všechny, ale jen pro náhodný výběr šťastlivců. Příjemnější bylo vědět, že se mezi nimi nacházím i já.

Skličující bylo, že není vyloučeno, že budeme skutečně tuto záchranu potřebovat. Ba co víc, že se pravděpodobnost katastrofy s každou vyrobenou nukleární hlavicí zvyšuje.

Jako by nestačilo nebezpečí kosmického bombardování. Asteroidů, schopných zahubit na Zemi život, je pohřichu více než dost, ale nukleárních hlavic je dnes na počty mnohem více.

Na základně jsme pobýli necelý půlden a většinu z toho zabrala prohlídka společných prostor. V jednom z bytů jsme si krátce vyzkoušeli přichystané pohodlí, ale pak už nebylo o čem hovořit. Vrátili jsme se proto na Zem, do Čech, přesněji Dančiny chalupy v Záhrobí.

„Musíme si nacvičit odesílání lidí na Základnu,“ řekla Cilka. „Tím se konečně zařadíš mezi nás a můžeš získat vlastní thuki a s ní i samostatnost.“

Kdo by si ale pomyslel, že tahle znalost bude patřit mezi ty nejprostší? Počáteční nastavení probíhalo v klidu, v naprosté pohodě a beze spěchu. Vlastní akce byla jednoduchá – zaměřit se očima na odesílanou osobu a vyslovit nebo jen pomyslet si kouzelné slovo »Ichdamni!« Šlo o klíčový příkaz k provedení několika po sobě následujících činností. První byla prohození označené osoba hmotovým zrcadlem valrurem, pak následoval přenos v allohmotě na předem nastavené místo určení a opětne prohození valrurem, což nic nechápající osobu změnilo zpátky do klasické hmoty.

„A to je všechno?“ divil jsem se.

„V kritické době není čas na parádičky,“ řekla Cilka.

„A co když přenášená osoba nestihne na Základně opustit značku ganfi?“ vyzvídal jsem.

Na Zemi to znamenalo nemožnost dalšího skoku na totéž místo. Všichni jsme ale věděli, že po přenosu je nutné okamžitě značku ganfi opustit a neblokovat ji. Ale co neinformovaní lidé na Základně? Napadne je vůbec uvolnit značku dalším?

„Nemusí,“ ujistila mě Cilka. „Na Základnách jsou značky pohyblivé, značka po přeskoku sama odskočí na nejbližší volné místo, takže je vždy volná. Nemusíš se tedy starat, zda je nebo není volná a můžeš tam lidi sypat jako kulometem.“

Jako zkušební předmět jsem tam měl obě přenést s tím, že si návrat zajistí samy. Ale nebylo to tak těžké a zkouška se ke všeobecné spokojenosti zdařila.

„Tak – a od nynějška máš i ty svou vlastní thuki,“ sdělila mi Cilka slavnostně. „Přivolej si ji!“

„Bude slyšet na mé jméno?“ nadskočil jsem radostí.

„Částečně,“ řekla Cilka. „Potíž je, že máš v Čechách již několik jmenovců, takže tam musíš přidat pořadí – tak jako se spousta králů ve Francii jmenovali Ludvík a bez číslovky za jménem nebylo jasné, o koho jde. Naštěstí je žorukajni jménem Karel v Čechách jen pět, takže budeš zkrátka Karel-Šestý a tak si tě bude tvá thuki pamatovat.“

„Takže – »**Thuki skiž Karel-Šestý**«!“ poručil jsem si.

A ležela přede mnou! Moje thuki!

„A tím jsem samostatný?“ obrátil jsem se na Cilku.

„Formálně ano,“ přikývla se šibalským úsměvem. „Ale od Danky tě zatím nikdo nevyhání. I když už nebudeš žáčkem, můžeš být pořád hostem!“

„Až tě omrzíme, pomůžeme ti s vlastním bydlem,“ slíbila mi Danka. „U nás je zvykem prvních pět let zůstat se svými kmotrami »gbitlemi« a vyptávat se, je to obvykle rychlejší než vyptávat se thuki. Ale nebudeme ti bránit, kdyby ses rozhodl osamostatnit se už teď.“

„Jestli vám nebude vadit...“ začal jsem.
„Se vším předem souhlasíme,“ ujistila mě Cilka.
„Budu se vás asi často ptát,“ vzdychl jsem si.
„V tom případě navrhuji dát si večeři,“ řekla Danka. Bylo to nejrozumnější.
Byl už přece večer.

=*=

Když se to vezme kolem a kolem, žorukajni jsou vlastně přímo určení k zahálce. Vyplývá to z jejich podstaty. Rodinám se nevěnují – nemá to smysl, každý přežije nejen všechny své děti, ale i pravnuky. Navíc v rodině vždy exponenciálně narůstá nebezpečí prozrazení hlavního tajemství existence thuki. Lepší je ponechat výchovu na jiných a když je nejhůř, trochu pomoci při náhlých osobních pohromách. Ale ani to se nesmí přehánět.

„Nevyšel bys z truchlení, kdybys to nedokázal hodit za hlavu,“ varovala mě Cilka. „Jakmile ti někdo trošičku přiroste k srdci, zemře. Teď jsi ještě mládě, možná máš zájem, abys měl nějaké potomky a aby se jim dobře dařilo. Nebudeme ti v tom bránit, ale začínej si zvykat, že to není ve tvém zájmu.“

Ale to se rozumí, že jsem nepřestal sledovat své zájmy!

Ivan s Monikou si ode mne mohli oddychnout, jenže tím to mezi nimi neskončilo. Monika byla vážně od rány. Usmyslela si, že se rozvede, neboť ji manžel zanedbává (pravý důvod ovšem nehodlala uvádět), a šla za tím jako ohař po krvavé stopě. Ani mu neřekla, že jsem upustil od další pomsty a nechala ho dál se přede mnou skrývat. Při každé další Ivanově návštěvě propukaly mezi nimi hádky. Monika se nedala utišit, neboť se ani nechtěla dát utišit. Podala žádost o rozvod, uvedla, že je Ivan alkoholik a násilník a trvala na rozvodu tak urputně, že se jí její advokát neodvážil mírnit. Ivan se uraženě hájil, že alkoholikem nikdy nebyl a není, jenže mu to nevěřil ani jeho vlastní advokát a bylo předem jasné, jak se svou verzí uspěje u soudu.

Ženská má přece vždycky pravdu a chlap čelí presumpci viny, kterou nemá čím vyřešit.

Skoro bych Ivana litoval. Nestačil se ani divit, co to do ní vjelo. Pravý důvod, to se rozumí, neznal.

Nelitoval jsem ho však. Snad bych s ním měl mít soucit, když jsem viděl, jaké křivdy se na jeho hlavu sypou, ale říkal jsem si, že tomu darebovi nějaký trest patří. A může být rád, mohl by skončit i jako doktoři práv Slamáček a Goldmann.

Méně informovaný křesťan by to nazval »Boží mlýny«. Buddhista by řekl, že se mu jen vrátila karma. Já jsem si pořád říkal – kdyby nedělal podrazy, neměl by problémy. A podrazy dělal hodně zákeřně.

Neměl by se teď tak divit.

=*=

V Záhrobí se ale přece jen stala změna.

Cilka se vrátila domů. Byla u Danky na návštěvě tak jako já, vždyť mě sem přitáhla se žádostí o pomoc. Kdyby její thuki nevyžadovala spolupráci nejméně dvou žorukajni, přitáhla by mě do vlastní chalupy a Danku by do toho netahala.

Danka měla zpočátku proti mně výhrady a až později si na mě zvykla. Musím jí ale uznat, jakmile mě přijala za hosta, už se tak bez dalších řečí ke mně chovala. Sama mi přece nabízela prodloužení pobytu u ní a odhadoval jsem, že by totéž udělala i Cilka, kdybych tady nechtěl zůstat.

Považoval jsem za rozumné té velkorysé nabídky využít. Co se vlastně mění? Budu samostatný, ale nebudu bydlet sám v nějaké chajdě. I když mi ji pomohou zařídit, což bych už jistě svedl i sám, nezdálo se mi vhodné překotně se od nich izolovat. Přece jen mi kontakt s kmotrami dával víc jistoty.

S Cilkou jsem se tedy rozloučil, doufejme že ne nadlouho. Rozloučila se i s Dankou.

„Doufám, že se tentokrát ukážeš dřív než za dvacet let, jako minule!“ vymínila si Danka.

„Můžeš přece stejně tak dobře přijít ty za mnou,“ opáčila Cilka. „Máš to ke mně stejně daleko jako já k tobě.“

Pak se obrátila ke mně.

„Doufám, že mě co nejdřív navštívíš!“ nabádala mě. „Je to přece snadné. Ohlásíš-li se mi telepaticky, řeknu ti, kde mě najdeš – buď ti řeknu název nejbližší značky **ganfi**, nebo ji pro tebe dočasně vytvořím.“

„Jinak než v allohmotě to nejde?“ zeptal jsem se.

„Šlo by to i pěšky,“ pokrčila rameny Cilka. „Chceš se ale táhnout pěšky takovou štrapáci? Skok je rychlejší!“

Pak se vedle ní objevilo hmotové zrcadlo valrur, Cilka do něho vstoupila – a zmizela.

Zůstal jsem jako host u Danky.

=*=

Za Monikou jsem se byl podívat krátce před termínem porodu. Brečela a nesnažila se to ani skrývat.

„Co se děje?“ zeptal jsem se – a vystoupil jsem z valruru.

„Ivan chce hned po porodu testovat Elču na otcovství,“ řekla. „Tvrdí, že není jeho a nebude mi na ni platit!“

„Má přece pravdu,“ pokrčil jsem rameny. „Budu tedy na Elču platit já. Ale neudělá dobře. Je sám proti sobě, jen o tom ještě neví. Výchovu dítěte bych mu musel umožnit a nesměl bych ho zničit. Když se od tebe odtrhne, vrhnu se na něho.“

„Máš jako duch peníze, abys to platil za něho?“ podívala se na mě nedůvěřivě.

„Mám,“ ujistil jsem ji. „Dokonce hmotné. Ale nechci aby z toho Ivan vyklouzl tak lehce. Chtěl bych, aby si myslel, že je Elča jeho. I když jsem se rozhodl nezničit ho, měl by si aspoň něco vytrpět.“

„To dlouho nevydrží,“ řekla. „Když se rozhodl zaplatit test otcovství, určitě dosáhne svého.“

„Čeho dosáhne?“ pokrčil jsem rameny. „Opakuji, jakmile přestane na dítě platit, nebude mít z čeho.“

„Mám dojem, že jsem si to zkazila sama,“ fňukla.

„Jak se to vezme,“ utěšoval jsem ji. „Uvidíš, co se s tím dá ještě dělat...“

Nechal jsem si zopakovat, kdy má termín, ale pak jsem se rozloučil.

Nebude to mít, holka, lehké...

=*=

Danka mě seznámila s možností, o které jsem zatím neměl ani tušení. Záchranu lidí v případě katastrofy mohli žorukajni uskutečnit dvěma způsoby. První – »Metodu přímého výběru« – jsem znal, žorukajni při ní zachraňované obyvatele odešlou na kosmickou Základnu.

„Druhou možností je »Předběžný výběr«,“ vysvětlovala mi Danka prvního večera, kdy jsme byli v její chalupě sami dva.

„Co to znamená?“ otázal jsem se pochopitelně.

„Místo zachraňování lidí po jednom příkazy »ichdamni« je můžeš ve své oblasti »lodainu« předem označit a vytvořit si »skupiny«. Některé chceš zachraňovat přednostně – může jich být jen malá část, ale budou zachráněni jako první. Pak naopak označíš ty, koho zachraňovat nechceš. Pokud zbytek rozčleníš na skupiny podle významnosti, určíš tím pořadí zachraňování. Může se stát – a je to dokonce hodně pravděpodobné – že thuki zachrání jen ty nejdůležitější a ostatní nestihnou. Můžeš tedy ovlivnit, kdo se na Základnu dostane. Je to rychlejší, ale musíš lidi vybírat dostatečně dlouho předem.“

Chvilí jsem nad tím přemýšlel. Obě metody měly jistě své pro i proti. »Metoda přímého výběru« byla starší a zřejmě pomalejší, »metoda předběžného výběru« rychlejší, bez rizika, že na některé lidi zapomeneme, ale musela být připravenější.

Nejjednodušší by bylo označit vždy celé město, aby thuki zachránily všechny. Bohužel to nebylo použitelné, naráželo to na omezenou velikost Základn. Stručně řečeno, nikdy nebude dost míst pro všechny a bude tedy nutné zachraňované vybírat. Deset

milionů míst byla jen nepatrná část lidstva. Tolik je přece obyvatel Čech, ale muselo přece zbýt místo i pro jiné národy.

»Předběžný výběr« byl však náročnější nejen na přípravu území, ale i na výběr. Je vůbec možné předem označit jedince odsouzené k smrti? A co hůř – měla jich být většina! Pro Čechy měl být limit kolem sta tisíc. Proti deseti milionům je to pouhá hrstka. Bylo by špatné zachraňovat darebáky a ponechat zkáze lidi poctivé. Ale co to znamená – poctivé? Znamená to, že se my žorukajni máme stát soudci? Nevolenými a neznámými, ale mocnějšími než všichni diktátoři světa?

Ačkoliv s tou mocí to vlastně není tak žhavé. Nemůžeme lidem nařizovat, co mají dělat a co ne. Můžeme jen vybrat, kdo si záchranu v případě katastrofy zaslouží víc a oddělit ty, kdo si ji nezaslouží. Nic víc. Když katastrofa nepřijde, budou mít naše výběry cenu loňského trhacího kalendáře.

Ano – ale! Pokud k něčemu dojde, jsme vlastně pány nad životem a smrtí velké většiny našich spoluobčanů. A rozhodně nebude jedno, koho vybereme a koho zatratíme.

„Jak to máš ty?“ zeptal jsem se Danky. „Máš už vybrané, koho zachráníš?“

„Mám,“ řekla vážně. „Mám je vybrané už déle než sto let a čas od času seznamy oživuji. Lidé umírají i přibývají, některé občas přeřadím z vybraných do zavržených, jiní za ně postoupí do vyšší skupiny. Ale dá se říci, kdyby se něco stalo zítra, budu to mít vybrané tak, abych se za to nemusela stydět.“

„Asi bych to měl udělat také tak,“ mínil jsem. „Kde mám vlastně přidělenou oblast?“

Thuki nám na Dančin příkaz na obílené stěně ukázala jako na promítacím plátně mapu Čech s oblastí, za kterou bych měl zodpovídat. Udivilo mě to. Moje oblast neměla nic společného s místy, kde jsem to znal. Řekl jsem to tak Dance.

„To je tím, že jsi ji zdědil po Vukovi,“ pokrčila rameny. „Nahrazuješ ho a dostal jsi tím pádem i jeho oblast. Asi by ses

měl trochu seznámit s lidmi, ale nespěchá to tolik, abys musel vyskočit a vrhnout se tam. Vuk měl lidi roztríděné do skupin, seznam se s tím, můžeš to klidně použít a jen občas oživit.“

„To abych s tím co nejdřív začal, nejlépe hned,“ vzdychl jsem si. „Jak ale poznám, jak je kdo označený?“

„Snadno,“ usmála se. „Když si pomyslíš příkaz »ivyťš«, uvidíš nad hlavami lidí barevné plamínky »tyramchy«. Barvy jsou odstupňované podle duhy, nejvyšší jsou červení, ti budou zachráněni přednostně, fialoví jsou naopak zavřeni. Lidé bez označení tyramchy jsou totéž co modří. Když uvidíš tyramchy v podobě malé barevné tečky, není jeho nositel ze tvé oblasti »lodainu«, ale označil je jiný žorukajni. Jednoduché, že?“

„Myslíš, že bych měl Vukovo označení zachovat?“

„Pro začátek bych ti to vřele doporučila,“ přikývla. „Vuk se v lidech vyznal. Ale jak říkám, lidé umírají i přibývají, občas zjistíš závažný důvod k přeřazení, teď je to tvá lodain.“

„Podívám se tam,“ slíbil jsem,

=*=

Při příští návštěvě jsem Moniku doma nezastihl, sanitka ji odvezla do porodnice. Nezbylo mi než se tam vypravit za ní. Nebyl pro mě problém najít ji. Prošel jsem stěnou do jejího pokoje a rozhlédl se. Na pokoji s ní ležela i druhá rodička, ale právě odpočívala se zavřenýma očima, buď spala, nebo se o to aspoň pokoušela. Důležité bylo, že mě neuvidí.

Zhmotnil jsem se průchodem valruru. Druhou rodičkou to ani netrhlo, očividně si mě nevšimla. Monika na mě vytřeštila oči, ale ne že by se mě polekala.

„Sem se nesmí!“ varovala mě. „Návštěvy nepouštějí na pokoje, ostatně ani nejsou návštěvní hodiny!“

„Vždyť přece víš, že na takové předpisy kašlu!“ odvětil jsem klidně. „Jdu se tě zeptat, jak se ti vede?“

„Teď už to jde,“ řekla. „Měla jsem to o pár dní předčasně a kvůli komplikacím je Elča na dětském pokoji. Ale dnes sem má přijít odborná komise kvůli žalobě na vyloučení otcovství!“

„Ivan přijde s nimi?“ zeptal jsem se. „To mi jde rovnou do rány!“

„Ivan nepřijde,“ oznámila mi. „Slyšela jsem od sestřičky, že sem smí jen doktor a svědek, aby se dalo do protokolu, které dítě se má testovat. Ivanovi už prý vzorky odebrali. Nemůže to ale Elči ublížit?“

„Dnes už se neodebírá děcku krev, jako v prvopočátcích testů,“ chlácholil jsem ji. „Jen jí vytřou pusinku vatičkou, to ji ani neprobudí. Ivan má kliku že tu nebude, podám si ho až pak. Teď se věnuji komisi, něco mám v plánu.“

„Ale ten test... objektivní vědeckou metodu přece nemůžeš obalamutit!“

„Vědeckou metodu ne,“ přikývl jsem. „Jen na komisi se podívám. Škoda, že to jsou nevinní lidé a nesmím proti nim nic podnikat! Ale plán na ně mám. Ty se koukej vzpamatovat a být v pohodě. Pamatuj, co jsem ti říkal! Ivan z toho nevyklouzne. Nebude-li se o Elču starat, postarám se o vás, ale on mě bude mít na krku než bys řekla »švec«!“

Opět jsem prošel zrcadlem valrur a zmizel jsem. Zamířil jsem nejprve na chodbu, trochu jsem se tam procházel, prošel jsem stěnou do sesterny, ale tam byl všude klid. Komise však měla podle Moniky přijít už dnes, rozhodl jsem se proto počkat si na ni tady.

Docela se zájmem jsem pak sledoval, jak lékař v bílém šátrá miminku v pusince vatičkou na špejli a uzavírá vzorky do zkumavek se štítky. Dnes je to opravdu snadné, i když dřív se na to musela odebírat krev a proto se test podle zákona nesměl dělat před třetím rokem věku dítěte – a spousta chlapů platila tři roky na cizí dítě. Ně kterým to snad i patřilo...

Komise se pak rozloučila a odjela autem. Zmizet duchovi autem je možné jen když to je duchovi šumafuk. Sledovat auto není pro mě problém. Když skrz mě někdo projede, ani si toho nevšimne – a mně to také nevadí. Cesta nám pěkně ubíhala, na dálnici svištěli jako by právě vyloupili banku, ale na rychlost vdudegu nestačili.

Do laboratoře vstoupili oba, ale ten druhý, co zde byl jen do počtu, se rychle rozloučil a nechal tam kolegu samotného. Bylo to proti předpisům? Nebo stačilo, když svědek dosvědčil, že vzorek odebrali správnému děcku? Buď jak buď, lékař byl nějakou dobu v laboratoři sám. Nebyl pro mě problém najít na chodbě pojistkovou skříň a vypnout pár jističů.

Na chodbu se vyrojilo několik vědců. Přesvědčil jsem se, že »můj« doktor je mezi nimi a vrátil jsem se skrz zeď do tmy laboratoře. Na to, abych se zhmotnil, světlo nepotřebuji, ale na laboratorním stole jsem potřebovali vidět. Naštěstí mi postačilo požádat thuki.

Oba vzorky – Elčín i Ivanův – ležely vedle sebe. Nabrat si z úst další vzorek a vyměnit s Ivanovým byla věc okamžiku. Pak jsem zhasl světélko a prošel valrurem. Ukázalo se, že jsem měl ještě skoro pětiminutovou rezervu, než se v laboratoři rozsvítila světla. Doktoři bývají nepraktičtí tvorové a pojistky jim nejspíš musel nahodit přivolaný elektrikář. Než se můj odborník vrátil do laboratoře, stačil bych toho i mnohem víc.

Podle mě to mělo stačit. Samotný test je přece objektivní vědecká metoda a ta se nedá jen tak obalamutit. Jistě určí otce přesně – i když je ve zkumavce jiný vzorek než ten pravý.

To se bude Ivan divit!

==*=

Klub žorukajni

Večerní rozhovory s Dankou byly pro mě velice užitečné. Danku byla zpočátku zdrženlivější než Cilka a upřímně přiznala, že jsem se jí nezamlouval. Počítal jsem se mezi »horních deset tisíc« – tedy mezi »elity«, které ostatní převyšují především svou bezcitnou dravostí a chybějícím svědomím.

V Čechách nemáme podnikatele, kteří by se vypracovali vlastním úsilím. Ono to totiž ani nejde. Jedinec se bez využití méně dravých spoluobčanů mezi elitu nedostane. To je ostatně pravidlo od starověku. Římané nikdy nic nepostavili, uměli jen válčit, zabíjet a zotročovat. Všechny památky jim stavěli otroci. Říman by nevzal do rukou stavební nářadí – to by bylo »pod jeho důstojnost«. Svobodní Římané, i když chudí jako kostelní myši, nehnuli prstem, jen požadovali »Chléb a hry«. Tak tomu bylo v Římě i jinde – Egypt, Babylon, Chetitě. Národy, které otrokářství nevyužívaly, tak honosné monumenty nezanechaly. Pochopitelně – nač stavět něco tak neúčinného? Něco jiného je nahnat na stavbu monumentů, pyramid a vítězných oblouků armádu otroků, kteří pracují za kus chleba a rány holí.

Klasickou ukázkou jsou i feudálové. Dnes se říká: Hrabě Kolowrat postavil hrad... hrabě přitom vlastní rukou nezvedl ani šutr, hrad podle plánů najatých architektů postavili robotězi.

Ani géiové sami nic nezможou. Je málo takových, kteří se po vyšplhání po zádech svých bližních nezvrhnou. Většinou pohrdají těmi, kdo jim pomohli nahoru. Není to úplně zákonité, ale výjimky se dají po celém světě spočítat na prstech. Tomáš Baťa se o dělníky staral, aby se měli lépe než většina dělníků v Čechách. Tak se ale dobrý hospodář stará o své koně, aby mu dobře táhli. To Baťa uměl a jeho dělníci na něho vzpomínají s láskou. Ostatně i ten kůň ochotně slouží pánovi, který o něho pečuje. Máme ale dnes v Čechách nějakého dalšího Baťu? Ne, Baťa byl výjimka. Jeho potomci takoví nebyli a nebudou. Dnes

by podnikatel neobstál, kdyby bral ohledy na dělníky. Fetišem je konkurenceschopnost, rozhoduje umění podrazit konkurenci a škrtnit náklady, zejména mzdové.

Já jsem byl podle Danky také jedním z dravců. A když to nestranně posuzuji, měla pravdu. Jenže jsem z těch výšin spadl na dno, vyzkoušel jsem si i život bezdomovce a – snad – jsem pochopil zřůdnost svého předchozího života. Proto jsem Cilce vděčný, že mě z toho vytáhla. I když to podle svých vlastních slov udělala, protože jsem byl na tom v dané chvíli nejhůř.

Měl bych teď oběma dokázat, že to nebyla špatná volba. A možná bych měl i ukončit pomstu na žralocích, kteří se na mě po mém úrazu vrhli jako na snadnou kořist. Ti nejhorší už odplatu dostali, Barču s Vincencem jsem vynechal, vynechám i Ivana. Rozvrácené manželství by jako trest stačilo! Vlastně už dostal, co mu patřilo.

Danka s tím také souhlasila. Navíc, když jsem si zobrazil jejich tyramchy, měl Ivan nad hlavou fialovou tečku. Nebylo to tedy mé tyramchy, ale souhlasil jsem s tím. I když je víceméně teoretické, že by zrovna teď měla nastat očekávaná katastrofa, Ivan nebude mezi těmi, kdo mají šanci na přežití.

I tohle vědomí mi stačilo.

=*=

Prohlédl jsem si *lodain* »zděděnou« po Vukovi a dal jsem si zobrazit statistiku. Šest procent lidí označil Vuk červeně, ty by zachraňoval přednostně. Ale osmdesát procent vyřazených fialovými tyramchy mi připadalo dost kruté. Většina zbytku měla navíc barvu modrou – »zachraňovat, jen když zbude dost místa a času«.

Zeptal jsem se Danky, jak to má rozdělené ona, ale řekla mi, že podobně jako Vuk. A měl bych to tak nechat, dokud ty lidi nepoznám a nepřesvědčím se, že se něco změnilo.

„Když ty lidi pozoruji, jen málokdy někoho přeřadím do »červených«. Musel by se opravdu výrazně zlepšit. Občas se to

stává a samozřejmě mám z takových radost, jenže to nebývá často. Častěji měním barvu naopak. Lidé jsou na sebe jako saně a je to nakažlivé. Oko za oko, zub za zub – a dav fialoví.“

„Myslíš, že se to dneska spíš zhoršuje?“ optal jsem se.

„Ani bych neřekla,“ mračila se trochu. „Nejhorší to bývá za válek. Při každé velké válce v Evropě spousta slušných lidí padla a ti co zůstali, často zfialověli. Válka se hodně obtiskne na charakterech. Lidé si při ní často pomáhají, ale i mezi nimi řadí ti, kdo i tyto neutěšené doby využívají ve svůj prospěch ke škodě jiným. Druhá světová válka byla nejhorší. Před ní jsem měla červenou skupinu složenou zhruba rovnoměrně z Čechů a Němců – většina mého *lodainu* je v bývalých Sudetech. Pak jsem měla náhle všechny fialové. Němci zfialověli a většinu Čechů vyhnali. Chtěla jsem nabídnout mou *lodain* sousedce Djevici a odstěhovat se jinam, ale pak jsme si na schůzce řekli, že to zkrátka vydržíme. Pamětníci tvrdili, že to za Třicetileté války bylo mnohem horší.“

„A dneska?“ zeptal jsem se.

„Zhoršuje se to v celé Evropě,“ řekla zachmuřeně. „Lidé propadají zlatému teletu a vztahy mezi nimi zvolna fialoví.“

„Neříká se, že fialová je barvou pekla?“ napadlo mě.

„To mají lidé od nás,“ usmála se útrpně. „My to máme od začátku a to se ví, občas se někdo z nás podřekne. Lidé to ale na rozdíl od nás neumějí zdůvodnit. Ostatně nedávno za barvu pekla považovali i rudou. To se s naším označením neshoduje. Naši červení jsou slušní lidé a komunistů je mezi nimi málo.“

„Znáš i nějakého dobrého komunistu?“ zarazil jsem se.

„Mám jich víc,“ přikývla. „Většina jsou nadšenci, nikdo z nich nikdy nebyl papalášem. Naopak většina těch, kdo byli za komunistů fialoví, změnila v poslední době partaj, ale ne barvu. Většina partají má dnes šéfy fialové a ta, co má fialovou barvu i v emblému, nemá s červenou jiskrou nikoho.“

„A jak je to s křesťany?“ zajímalo mě.

„Jako s komunisty,“ přikývla. „Kdysi se ke křesťanství hlásili všichni – kdo se opovážil tvrdit, že křesťan není, špatně dopadl. Ale vždycky byli i mezi nimi lidé zlí i dobří, tedy podle nás »červení«, a u křesťanských papalášů kvetla fialová – nejen na ornátech!“

„Ale zdá se mi nespravedlivé vědět to, mít lidi se špatnou tyramchy, ale nic proti tomu nedělat?“ zlobil jsem se.

„V tom máš jistě pravdu,“ vzdychla si. „Výběr lidí je čím dál tím těžší a smutnější. Počty lidí na světě rychle rostou, ale míst na Základnách je pořád stejně. Po Třicetileté válce jsme měli v Čechách červeně označenou polovic obyvatel, tak málo lidí přečkalo válku a mor. Označovali jsme i takové, které jsme chtěli napravit až na Základně. Takoví dnes dostávají fialovou tyramchy. »Červených« máme stejně jako tenkrát, ale ze všech lidí je jich mnohem menší podíl.“

„Tak jsem to nemyslel,“ řekl jsem. „Jde mi spíš o to, proč nemůžeme dělat víc než označovat lidi hodné záchranu. Nebylo by lepší ty zlé napravovat?“

„Nebylo,“ řekla Danka. „Thuki to nedovolí a mají k tomu pádný důvod. Dejme tomu, že by se nám podařilo lidi vychovat k lepšímu. Asi by to ulehčilo život na Zemi a nejspíš by to bylo dobré. Jenže míst na Základnách je pořád stejně. Zachráníme deset milionů a když to přeženeme, pak o takových deset tisíc víc. Nebude pro ně na Základnách dost místa, ale nadbyteční se jistě spokojí i přistýlkou na chodbě, budeme žít ve vydýchaném vzduchu, ale kdo by se rád neuskrovnil? Sto milionů lidí se tam ale nevejde ani kdybys je namačkal jako černochoy na lodích převážejících otroky z Afriky do Ameriky. Sto milionů by se už začalo dusit. Vybírat můžeme jen tolik lidí co dnes, jen by nás víc bolelo zanechat zkáze i ty dobré.“

„A byl by problém omezit přírůstek populace? Vždyť se říká, že Evropa stagnuje!“

„Evropa stagnuje a z našeho hlediska je to dobře.“

„Tak proč to nerozšířit na celý svět?“ dorážel jsem na ni.

„A kdo to bude šířit?“ podívala se na mě. „V Čechách je nás v současné době něco přes stovku, to znamená jedna thuki připadá na sto tisíc lidí. Skoro se na sebe mačkáme. Sto knih jako v Čechách je ale v celé severní Americe od Mexika po Kanadu, jedna thuki tam připadá na tři miliony lidí. V Africe je jedna thuki na deset milionů lidí. Thuki jsou ve světě rozdělené nerovnoměrně, ale s tím nehneš, thuki se šíří jak samy chtějí.“

To mě trochu překvapilo a zarazilo.

„Mají je snad všechny národy, nebo ne?“ zeptal jsem se.

„Všechny je nemají,“ řekla. „Známe početné národy, kde není ani jediná thuki. A byly tam. Mnohde i dlouho, někde celé věky. Vztahy mezi lidmi se ale v těch zemích natolik zhoršily, že thuki své žorukajni přemístily jinam a nedovolily jim vybrat odtud lidi k záchraně. Thuki to dělají všude, kde příliš klesne poměr slušných lidí k darebákům.“

„Ale jak k tomu přijdou slušní lidé, kteří tam zůstanou?“ namítl jsem. „V každé zemi snad jsou dobří i zlí, všude musí být dost i těch dobrých.“

„Jenže jinde ve světě je těch dobrých víc a thuki usuzují, že pro pár jedinců nemá smysl držet v pohotovosti žorukajni. Nařídí jim odstěhovat se – a je to. Moje sousedka Djevica byla původně Srbka. Ve čtrnáctém století je ale dobyli Turci, spousta lidí pod jejich nadvládou zřítlavěla a thuki nařídila Djevici odstěhovat se. Skončila až na pomezí Čech a Německa, je to už skoro sedm set let, Djevica si tu zvykla, mluví česky i německy a jen občas si posteskuje, že se měla vrátit, když Srbové Turky vyhnali a jí to thuki jednoho dne nabídla. Ale Djevici se tenkrát v Čechách líbilo – a thuki už jí to nikdy potom nenabídla.“

„To už v Srbsku nejsou potřební žorukajni?“

„Ale jsou, jenže jiní,“ pokrčila rameny Danka. „Když ti thuki někdy něco nabídne, je dobré to přijmout a až pak se ptát, oč jde. Když odmítneš, tu možnost nikdy víc nedostaneš.“

„A tobě thuki nikdy nic nenabídla, co bys odmítla?“

„Budeš se asi divit, nic,“ usmála se. „Zřejmě ještě nejsem na světě dost dlouho. Jsem sice starší než Marie Terezie, ale co je to tři sta let proti třiceti tisícům?“

„No dobrá,“ připustil jsem, ačkoliv se mi to nelíbilo. „Co když mám ale ve své »lodain« označené lidi, které bych přesto chtěl zachránit? Postačí, když jim nechám mé označení, i když se sám přestěhuji?“

„Lidem zůstává barva tyramchy i když se odstěhují jinam – nebo když se stěhuješ ty,“ řekla Danka. „Jenže nechat vybrané lidi mezi nepřáteli znamená způsobit jejich zkázu. Pro tento případ stanovily thuki výjimku. Můžeš své lidi zachránit sám a to hned. Musí to být ale s jejich souhlasem – a často si ti lidé dávají podmínky, že vezmeš do bezpečí i jejich rodiny. Pak je tam smíš přenést stejným způsobem, jakým bys je odesílal do Základny, jen cílová značka ganfi bude někde na Zemi.“

„To bych jim ale prozradil existenci thuki!“ namítl jsem.

„To tě nesmí ani napadnout!“ varovala mě. „Vymysli si co chceš, ale thuki se v tom nesmí objevit za žádnou cenu! Já jsem o tom jen slyšela, ale výmluvy byly prý většinou takové, že jim nabídneš záchranu pomocí kouzla. Někteří to maskují svítkem papíru s napsaným heslem, které spustí přenos, jiní kamínkem, který musí hodit na zem, až jim bude nejhůř – to je vhodné i když se to má týkat celých rodin. Tvá péče se nesmí omezit jen na přenos, musíš jim na novém místě zajistit přijetí u místních lidí a to také nemusí být snadné. Ale stává se to. Tak třeba z obleženého hradu Queribus roku 1255 záhadně zmizelo dvacet katarských rodin a nečekaně se objevily v Rujánském knížectví, kde pak splynuly s místními obyvateli a přestaly se od nich odlišovat. Dnes jejich potomci ani nevědí, odkud se tam jejich předkové dostali a že tam vlastně nepatří.“

„Takže se vlastně ti původní kataři nezachovali,“ shrnul jsem to stručně.

„Však od té doby uběhlo nějakých sedm set let, Evropou se přehnal Třicetiletá válka, jaký div, že se hrstka Francouzů v daleké cizině úplně rozptýlila?“ připomněla mi.

„Ale jiné katary jste nezachránili a podle mých školních vědomostí dopadli špatně, křižáci je krutě vyhubili.“

„Bylo to tak, ale jak říkám, je nás příliš málo na opravdu účinnou pomoc lidem v nouzi,“ přiznala. „Hlavním rozdílem je i to, že v případě skutečně kosmické katastrofy přestaneme brát ohledy na tajemství thuki i na protesty i odpor zachraňovaných, kdežto u těchto malých akcí musíme jednat výhradně s jejich souhlasem. Těžko si představiš, jaké potíže kataři dělali! Báli se, že jsme čarodějníci a jednáme z vůle Satana. Žorukajni je proti jejich vůli zachraňovat nesměli, a někteří svolili až když jim bylo jasné, že odpor je marný. Ale jiní i pak raději zahynuli pod mečem křižáků než aby přijali »pomoc od Satana«! Proto jich tenkrát zachránili tak málo.“

„Víc lidí jste jinde nezachránili?“

„Další potíž je, že to z pohledu ostatních lidí vypadá, jako kdybychom ty zachraňované zabíjeli,“ pokračovala Danka. „V lidovém podání se to zachovalo jako »odnášení hříšníků do pekla«. Označují nás za vyslance pekel a záchranu zaměňují se záhubou. A dá se to pochopit, zachraňovaní se nikdy nevraceli. Například doktor Johannes Faust, unesený na poslední chvíli před vpádem strážných Svaté Inkvizice, sloužil déle než století jako odstrašující příklad, ačkoliv žije dodnes. Žorukajni Mefir mu nejenže zachránil život, ale přivedl ho mezi nás, takže si s ním o tom můžeš pohovořit. Jeho **lodain** je ostrov Gotland, kde dnes žije.“

„Takže je teď – Švédem?“

„Na Gotlandu se dnes mluví severogermánským jazykem gotlandštinou,“ řekla Danka. „Byla jsem tam naposled krátce po Druhé světové válce. A Faust je docela příjemný člověk.“

„Vy se také navštěvujete?“ zajímalo mě.

„Jistě,“ souhlasila. „Akorát že na naše schůzky nelétáme na koštěti, ale přeskočíme vdudagem na značku, jejíž jméno je součástí pozvání. A nebývá to výhradně o Filipojakubské noci, ale kdykoliv nás to napadne.“

„A nemohla bys mě na některou schůzku propašovat?“

Danka se na mě podívala s úsměvem.

„Jistěže mohla,“ řekla. „Ale proč bys chodil na návštěvy se mnou, zvládneš to i sám! Slyšel jsi přece Cilku? Abych se u ní tentokrát ukázala dřív než za dvacet let, jako minule...“

„Návštěvy snad nejsou takový problém,“ namítl jsem.

„Jistěže nejsou,“ souhlasila. „Ale otázka jejich přínosu je diskutabilní. Jednodušší je pohovořit si přes thuki. Je to velice podobné návštěvě, i když obě strany zůstávají fyzicky doma.“

„Mohla bys dohodnout setkání s doktorem Faustem?“ zeptal jsem se. „Sám bych to nezvládl, neumím ani německy, ani gotlandsky.“

„Až si to vyzkoušíš, uvidíš, že to nic není,“ usmála se.

„Faust umí česky?“

„To se ví, že ne,“ usmála se. „I když pobýval v Čechách a možná by si vzpomněl na staročeštinu, ale té bys nerozuměl. Nech to na thuki, jen si všimni, že tvůj protějšek nepohybuje rty v souladu se slovy. Kdo umí odezírat slova ze rtů, odezírá je v původním jazyce, jako u filmového dabingu.“

„Ale takhle si asi nemůžeme podat ruce,“ hádal jsem.

„To jistě ne, mezi námi jsou přece stovky kilometrů. Ale jinak je to hodně podobné osobní návštěvě.“

„Domluvíš mi tedy setkání s Faustem?“ otravoval jsem.

„Když jinak nedáš...“ přislíbila mi pomoc...

=*=

Podmínkou pro telepatické spojení je znát telepatickou rezonanci druhé osoby. Žorukajni jí říkají »lavititja« a trochu se to podobá pamatovat si barvu hlasu této osoby. Stačí dotyčného jednou slyšet a barvu hlasu i *lavititju* si zapamatujete, obvykle

nadosmrti. Není podmínkou znát jeho jméno, takhle si snadno zapamatujete každého, i když sám telepatii neovládá. Rozhovor s takovým člověkem se ovšem podobá hovoru s nýmým.

Jednání s Faustem přece jen musela zahájit Danka, neboť si ho pamatovala a mohla ho oslovit na dálku. Nejprve spolu hovořili telepaticky, z toho jsem ovšem neměl vůbec nic, jenže pak se na mě obrátila s nabídkou.

„Faust říká, že mají zrovna čtvrtěční klub,“ sdělila mi.
„Můžeme se do něho ještě připojit. Chceš?“

Nedovolil bych si ovšem odmítnout a Danka jednala.

Ve stěně mezi okénky se náhle otevřel otvor do zvláštní místnosti, půdorysem podobné dvěma srostlým kopretinám. Ani ve snu by mě nenapadlo, že může být na světě tak podivná místnost. Brzy mi ale došlo, že je tomu jinak. Nebyla to jediná místnost, ale komplex více místností – s naší sednicí jsem jich napočítal čtrnáct. V každé části byl nějaký kus nábytku – někde to byly psací stoly s křesly, jinde stoly a židle, spatřil jsem i dvě pohovky. U nás stál dřevěný selský stůl – a v každé části někdo seděl nebo – pokud tam byla pohovka, pak dokonce ležel. Jako kdyby mezi námi byl televizní most, jenže ne se dvěma, ale se čtrnácti účastníky a s velkoplošnými obrazovkami, působícími dojmem otvoru do další místnosti. Proto tak podivný půdorys – ovšemže nebylo možné projít z jedné části do druhé.

„Á – máme tu nováčka!“ oslovil mě chlap sedící za svým psacím stolem a oblečený v podivném kroji. „Jak jsi ho, Danko, jmenovala? Karlíček? Ajta, ajta, to tu máme už třetího!“

Koukal jsem, jak se všichni nadzvedli nebo natáhli, aby si mě mohli lépe prohlédnout. Bylo jich – i s námi – pět chlapů a deset žen, část oblečená normálně, to jest moderně, včetně klasických džín, větší část ale měla na sobě něco, co by se spíš hodilo do historického filmu nebo do pohádky. Chlap, co mě oslovil, měl na sobě hnědou kutnu s kapucí a totéž měli na sobě hned tři, dva chlapi a jedna žena. Všichni měli vzhled středního

věku, ale tím už jsem se nenechal zmást – i Danka vypadala na třicet a bylo jí tři sta.

„Měli bychom se mu představit na oplátku,“ pokračoval chlap v hnědé kutně. „Karlíček je v našem klubu poprvé a jistěže na něho chceme udělat dobrý dojem, aby se s námi scházel rád. Takže – mě můžeš oslovovat Johane, ale slyším i na jméno Hansi nebo na příjmení Fauste.“

„Johanes doktor Faust!“ vydechl jsem nadšeně.

„Toho doktora filosofie si odpusť, na lidské tituly si tady nehrajeme,“ usmál se Faust. „Jen si uvědom, co ten titul tenkrát obnášel! Od placatosti našeho světa přes učené disputace, kolik andělů se vejde na špičku jehly. Pravda, museli jsme to tenkrát odříkat nazpaměť a doslova, kdo nahradil slovo »lože« slovem »postel«, vyletěl bez pardonu od zkoušek, i když to smysl textu neměnilo. Za důkazy se považovala co největší shoda s Biblií a tu nesměl nikdo zpochybňovat – byla přece dokonalá.“

„Něco takového dnes muslimové prohlašují o Koránu,“ přikývl jsem. „Ti zase všechno poměřují Koránem. Říká se, že jsou prostě o těch šest set let pozadu.“

„Také jsme bývali pitomci...“ usmál se Faust. „Ale už je to – snad – za námi.“

„Ale pověz nám něco o sobě!“ vybídl mě další chlap ve skoro stejné hnědé kutně s kapucí. „Co jsi zač?“

Musel jsem tedy přednést příkladnou sebekritiku jakožto bezohledného podnikatele, který přišel řízením osudu a zlých lidí o všechno, užil si života bez domova na dně společnosti, odkud ho Cilka vytáhla a připravila na zařazení mezi žorukajni, což jsem si vlastně ničím nezasloužil.

„Nehrajeme si tady nejen na tituly, ale ani na zásluhy a na spravedlnost,“ mávl nade mnou rukou Faust. „Někteří z nás to tak pořád ještě cítí – budiž, přejme jim to – vid', Dančo! Ostatní jsme se už idealismu zbavili. Co jsou pozemské vědecké tituly? Potvrzení o absolvování nějaké školy, což mělo zaručit jakousi

úroveň znalostí. Jenže co když si nějaký vykuk titul prostě koupí? Nikdy jsi o tom neslyšel?“

„Slyšel, dokonce i u nás v Čechách,“ přisvědčil jsem. „Je tím proslulých hned několik univerzit. Samozřejmě titul z takto proslulé školy má nižší hodnotu – nikdo se v Čechách nechlubí titulem z Právnické fakulty v Plzni, protože se obecně ví, že ji hodně protekčních studentů vystudovalo podezřele rychle...“

„No vidíš!“ vskočil mi do řeči Faust. „Dá se tedy tvrdit, že doktorát Právnické fakulty v Plzni má vysokou úroveň? Asi ne, vid'! Kašleme tedy na tituly!“

„A zřejmě i na zásluhy,“ přikývl jsem. „Kdyby se mělo při přijímání nových žorukajni přihlížet k zásluhám o lidstvo, asi bych tady neseděl, že?“

„Jistěže ne,“ usmál se Faust.

„Ale spravedlnost...?“ začal jsem otázku, ale nechal jsem ji nedokončenou.

„Ani na tu si nemůžeme hrát,“ pokýval hlavou Faust. „Na spravedlnost bychom mohli brát ohled, kdyby byla dosažitelná. Jenže když víme o rozporu mezi počtem míst na Základnách a odhadovaným počtem spravedlivých lidí ve světě, musí nám být všem jasné, že o nějaké spravedlnosti nemůže být ani řeč.“

„Připadá mi to ale dost... smutné,“ posteskl jsem si.

„Však to také je smutné!“ zvažněl i Faust. „Člověk si čas od času řekne: proč vlastně žijeme? Jako pohotovost pro případ blíže neurčené katastrofy? A není to málo? Kolik nás už ztratilo chuť do života a odešlo do nenávratna? Nedávno jsem se o to zajímal, thuki to nijak neskrývají. Od začátku jejich působení na Zemi se nás dalo rozptýlit dvacet tisíc. Z těch prvních je na světě už jen posledních dvacet. Pamětníků Atlantidy je kolem stovky – můžeme být rádi, že je ještě život neomrzela a můžeme se jich občas na něco zeptat. Bezbolestný odchod je pro mnohé až příliš lákavý. Nač se trápit tisíciletým čekáním, když člověk může i ve své smrti pomoci ostatním lidem?“

„Člověk si skoro přeje, aby ta ohlášená katastrofa nastala co nejdřív,“ doplnil ho druhý chlap ve hnědé kutně.

„Nedávno jsem se o tom bavil s naším stařešinou,“ opáčil Faust. „Hu-či je jeden z prvních, krásně jsme si popovídali.“

„Myslíš Huga?“ otočil se k němu chlap ve hnědé kutně.

„Jistě,“ přikývl Faust. „Dnes si říká Hugo, ale dodnes žije v jeskyni a kdysi byl šamanem sibiřských lovců mamutů. A už si také stýskal, že pro něho život nemá cenu, jako na počátku. Člověk by se mu neměl divit, svět je úplně jiný než jak si ho pamatuje. Jeho kmen dávno vyhynul i s mamuty, na světě nemá nikoho, kdo by mu rozuměl. Ti, kdo s ním začínali, pocházejí z jiných krajin, takže ani s těmi si nenajde společnou řeč. Proč ještě žije? Inu, tvrdil mi, že je pořád zvědavý na tu katastrofu. Chce si na ni počkat – a pak se nechá změnit v obláček, jako si to už dávno přála většina jeho vrstevníků. A divíte se mu?“

„Ani ne,“ zavrčel chlap v kutně. „Svět se dneska neotáčí k lepšímu, ale k horšímu. Denně se modlím, aby už přišla ta kosmická katastrofa a udělala tomu přítrž. Hrozí, že se lidstvo obrátí do nějakých příšerností. Neustále narůstá okruh těch...“

„...nech toho sýčkování, Galileo!“ okřikl ho Faust. „Kdo to má pořád poslouchat? Než ses stal žorukajni, měl jsi elánu, že bys ho mohl rozdávat. To tvoje »a přece se točí!« je dodnes okřídlené heslo, ani se nedá spočítat, kolik generací studentů tě za to ve školních škamnech proklelo!“

„Ba, právě!“ zavrčel Galileo.

Že by to byl opravdu ten vědecký kacír – rebelant, co se pohádal s Inkvizicí? To by tu byla opravdu pěkná společnost!

„To chce počítat do sta, člověk se uklidní,“ navrhl mu bez známky ironie Faust. Pak se ale obrátil na mě.

„Říkáš, že sis taky užil nespravedlnosti,“ opět mu kolem úst probleskl úsměv. „Tak povídej, jakpak ses těm darebákům, co ti ublížili, pomstil?“

Trochu mě tím zaskočil. Proboha, jak to mohl vědět? Že by mu Danka nebo Cilka něco vyslepičily?

„No... ani moc ne...“ zakoktal jsem se.

„Ne?“ podíval se na mě Faust, ale pak si přísněji změřil u stolu vedle mě Danku. „Poslyš, Dančo, vy dvě s Cilkou jste mu ani tu malou pomstičku nedopřály?“

„Dopřály,“ ujistila ho Danka trochu zamračeně. „To se rozumí samo sebou. Ale ještě ji nedokončil.“

„Aha,“ spokojil se tím Faust. „To je něco jiného. Jak říká Galileo, pomsta chutná nejlépe správně uleželá a vychlazená. Když ji už ten padouch ani nečeká. A pověz nám aspoň, kdo je, či má být, obětí tvé pomsty – a co na ně ještě chystáš?“

Trochu jsem se pod jeho slovy přikrčil. Nebylo mi jasné, zda to myslí jako výslech nebo jako sledování hrdinné ságy.

„Zatím jsem se pomstil dvěma největším lotrům,“ začal jsem opatrně. „Váženého soudce, který mě obral o všechno a udělal ze mě žebráka, jsem dostal do vězení. To je pro soudce největší trapas. Ten druhý... jestli aspoň tušíte, co asi znamená slovo »exekutor«...“

„Jistě, známe je,“ pobídl mě Faust. „Exekutor, kříženec krokodýla a pijavice... říká se, že nemohou přijít do pekla ani do nebe, protože vůbec nemají duši...“

„Toho jsem zbavil majetku, jenže on neunesl pomyšlení, že by měl být žebrákem a radši se sám zabil,“ dopověděl jsem.

„Jo, to je těmhle týpkům podobné,“ přikývl Faust. „Ten si ale ortel vynesl nad sebou sám. A ti další?“

„Ti zůstanou naživu,“ řekl jsem. „Mají děti a připadá mi nevhodné mstít se na nevinných...“

„No jo...“ zavrčel nespokojeně Galileo. „Nejhodnějšími otci rodin jsou v mafiích ti největší zabijáci! A nejhorlivějšími křesťany. Modlí se před vraždou, aby jim Bůh pomáhal vraždit, i po ní, aby se to na ně neprozradilo.“

„Totéž přece platí o politicích,“ doplnil ho Faust. „Zvlášť křesťané jsou největší pokrytci! Plná ústa lásky k bližním, ale činy hodné Lucifera!“

„Církvi šlo vždycky hlavně o mamon,“ vrčel Galileo. „To bylo, jest a bude...“

„No – uvidíme!“ vzdychl si Faust. „Nedávno jsem měl zajímavý diškurs s jedním Amerikánem. Je jich poměrně málo, ale tenhle měl docela zajímavé názory. Tvrdil, že mi zavolá, jen co podnikne jeden pokus...“

„Co je to vlastně za člověka?“ ožil trochu Galileo.

„Žorukajni jako my, jenže žije na východním pobřeží Spojených států,“ vyhověl mu Faust. „Jmenuje se Harry Craft a na Amerikána má opravdu zajímavé názory. Možná nebude špatné pozvat ho mezi nás.“

„Amerikáni jsou nafoukaní a s námi Evropany se baví jen když jim jde o peníze,“ mračil se Galileo.

„Nebude to ale příliš přísné pravidlo, protože Harry je asi výjimka,“ zastal se Amerikána Faust. „No nic, uvidíme!“

Pak teprve se mi představovali další. Jejich jména mi ale většinou nic neříkala, tak to ale má být, žorukajni nemají být veřejnosti příliš známí. Jen jedno jméno mě trochu nadzvedlo.

„Lorelai Hirschfeld,“ představovala se jedna z posledních žen této podivné společnosti. A navíc byla vyzývavě oblečená do lehkých zelených tylových šatiček. Jako nějaká víla.

„Lorelai?“ opakoval jsem po ní. „Četl jsem kdysi o jedné Lorelai báseň od proslulého německého básníka, jmenoval se, tuším, Heine... Heinrich Heine...“

„Jo, to bylo o mně,“ přikývla. „Vždycky jsem zpívala ráda, kde se to dalo, třeba i na té skále, kde mi ozvěna dodávala další hlasy. A že se tam pár člunů rozbilo? Jejich chyba! Když se plavím přejemi, čumím na šutry a nekoukám, kde co lítá!“

A sakra! Lorelai od Heina byla přece doopravdy víla!

„A zpíváte ještě dneska?“ zeptal jsem se jí zvědavě.

„Ale to víš, že mě to nepustilo!“ odpálila mě. „Světlu je fuk, jestli se mračíš, nebo si zpíváš, ale dobrá nálada ti pomůže snášet i všeliká lidská i nelidská protivenství!“

„Mohla bys nám zazpívat!“ navrhla žena oblečená úplně moderně, dokonce v minisukních.

„Přidáš se?“ vyzvala ji Lorelai.

„Klidně,“ přikývla oslovená.

Pak obě spustily dvojhlasně jakousi baladu. Než se však stačily nadechnout, Danka pohybem ruky – a nejspíš i nějakým telepatickým příkazem – vypnula překlad do češtiny. Z balady jsem nerozuměl ani slovo, bylo to asi nějakým staroněmeckým nářečím, jenže ten originál měl nejspíš víc do sebe. A nezbylo mi než uznat, že obě zpívaly krásně. Mohly by se od té chvíle živit i jako zpěvačky. I Danka je poslouchala se zaujetím.

Byl to ale už závěr této sešlosti. Poslední, co jsem se tam dozvěděl, bylo že další »klubový pokec« bude za týden a Faust se mě zeptal, jestli se přidám.

„To se rozumí!“ odpověděl jsem.

=*=

Černé bludičky

Mohl jsem se tedy těšit na pravidelná čtvrtční klubová setkání a nezdálo se, že to bude Dance vadit.

„Chystám se zapojit i do dalšího klubu,“ upozornila mě na svůj úmysl. „Scházíme se stejným stylem v úterý, před tvým příchodem jsem patřila k pravidelným členům. Náš klub je ale čistě český, i když od Karlových Varů po Broumov.“

„Príma!“ přivítal jsem to. „Vezmete mě mezi sebe?“

„Budeš-li chtít...“

„A mohl bych nechtít?“

Opravdu jsem se těšil na seznámení s dalšími žorukajni. Donedávna jsem ani netušil, že ta podivná společnost existuje, teď jsem se do ní zařadil a nemohl jsem se přece stranit jejího společenského života. Bylo by hloupé zůstat osamocený, když ostatní spolu jednájí. Vlastně to bylo slibnější než jsem doufal. Zapojím se tedy do klubového života, zatím u dvou klubů.

Uvidíme!

=*=

Monika už byla zase doma i s Elčou, ale když jsem ji opět po delší době navštívil, nadšeně mě nevíkala.

„Poslyš...“ mračila se na mě, „nemohl bys nás už nechat na pokoji? Rozhodla jsem se stáhnout rozvod a zůstat s Ivanem.“

„Co tak najednou?“ usmál jsem se.

„Budeš se asi divit,“ řekla. „Ivan za mnou přišel pokorně jako nikdy dřív. Přiznal, že test otcovství určil bezpochyby jako otce jeho a přišel mě odprosit. A že na Elču platit bude. Dojal mě tím a – zkrátka jsme se usmířili.“

Aha! Tak je to tedy! Vlastně jsem Monice zapomněl sdělit, jak se mi podařilo ten test úspěšně ošálit. Na jednu stranu to bylo pro mě ujištění, že Elča je doopravdy moje, neboť test ji jistě přiřadil správně – jenže mně. Kdyby Ivana časem napadlo test zopakovat a já bych se o tom včas nedozvěděl, dostal by úplně

jiný výsledek, jenže jeho to ani nenapadne. Bude pevně věřit testu.

Jenže co s tím? Mám Moniku přesvědčovat o tom, jak jsem test záměnou vzorků zfalšoval? Pokud vím, s Ivanem se chtěla dát rozvést, jenže teď ho vzala na milost... usmířili se...

Žorukajni se o děti starat nemohou, to pravidlo ignorovat nemohu. Vzít si Moniku také ne, nedělalo by to dobrotu. Thuki nikdy nesvolí přijmout obě dvě mezi žorukajni. Nebude lepší nechat je při tom? Ivana už jsem se rozhodl nechat na pokoji, Danka mi to také doporučila. Na druhou stranu jim dám oběma podmínku, že budou Elču vychovávat jako svou... a ani jim to nemusím vnučovat, beztak tomu oba věří! Když nebudu trvat na tom, že je Elča moje, budou se o ni nejspíš starat lépe, než kdyby věděli, že je to... kukaččí vejce...

Vlastně bych je tím tak trochu potrestal oba...

„Takže test určil jako otce jeho?“ pokusil jsem se získat aspoň minutu času, abych se ze změněné situace vzpamatoval.

„Divila jsem se tomu, ale – on vypadal tak zničeně, když mi to říkal, že se o tom nedalo pochybovat. Vždyť ten test dal udělat, aby nemusel na Elču platit! Takže mi nezbylo než uvěřit, že je jeho. Já vím, snažil ses... jenže málo platný, Elča je Ivanova!“

Vědě musíme věřit, ta se neplete!“

Věda se neplete, ale dá se oklamat, pomyslel jsem si. To ale znamená, že pravdu budu znát jen já...

„Hele – neslíbil jsi, že nás necháš být, když budeme mít dítě?“ pokračovala rychle, než si to promyslím.

„Slíbil,“ připustil jsem, i když jsem to říkal váhavě, jako kdybych až teď a ještě k tomu nerad ustupoval. „Máš pravdu, sliby se mají plnit. Ale nepočítej s tím, že vás nechám dělat další podrazy! Dejte Elišku do děčáku a máte mě na krku oba!“

„Nebudeme ji dávat do děčáku, když je naše!“ odvětila.

„Ani bych vám to neradil! Občas se na vás podívám, jak ji vychováváte!“

„I když není tvoje?“ zeptala se rychle a s nedůvěrou.

„O tom v mém slibu nic nebylo,“ přikývl jsem, opět jako neochotně. „Když je vaše, je vaše. Slib jsem dával v době, kdy mě ani nenapadlo vám s tím pomáhat. Musíš uznat, nebyli jste spravedliví. A slíbil jsem dát vám pokoj pod podmínkou solidní výchovy. Ta podmínka platí, i když Eliška není moje, rozumíš?“

„Jo, rozumím,“ přikývla, ale také jen neochotně. „Bereš to zkrátka jako svou záhrobní povinnost... jenže pro nás je to taková výstraha...“

„Výstraha – to je to pravé slovo!“ souhlasil jsem. „Bude to váš Damoklův meč, ale bude to tak lepší. Víš přece, že mám s pobytem ve hmotném světě jisté problémy... a pro tu malou bude vlastní táta jistě lepší než duch, který se smí zhmotnit jen občas, nakrátko a ne natrvalo...“

„Takže nás necháš být?“ chtěla ode mne konečné ujištění.

„Nechám,“ přikývl jsem už zase odhodlaně, jako bych se právě definitivně rozhodl. „Sliby se mají plnit... ale to se týká i vás. Dokud se bude mít u vás Eliška dobře, nevšimnete si mě. Většinu času jsem beztak neviditelný... ale kdybyste nedodrželi tu podmínku... nesměla by ses divit!“

„Beru na vědomí,“ řekla. „Viš, snažil ses krásně, bylo to s tebou docela fajn, jenže... Elča je Ivanova, i když ji ten syčák původně nechtěl! Budeme tedy spořádaná rodina... doufám jen, že mu nic dodatečně nevyslepičíš!“

„Nehodlám to kazit Elišce,“ opáčil jsem. „Navíc by mi to zkazilo potěšení z parohů, co teď hrdě nosí a neví o nich! Víme to jen ty a já – a ty budeš taky držet bobříka mlčením, ne?“

„Viš, Kájo, ty bys vlastně nebyl zlý člověk,“ zjihla.

„Nebyl bych,“ souhlasil jsem. „Ještě tak být člověk... Ale uznej, nemohl jsem zmizet jen tak. Ty s Ivanem jste byli menší rybky, ale hlavní darebáci děti ke své smůle neměli a zasloužili si ten horší konec. Doktora Slamáčka jsem dostal za podvody do

vězení a exekutor Goldman skončil sebevraždou. Ale mstít se nevinným, ztratil bych úctu sám k sobě.“

„Takže – dané slovo platí?“

„Jistě,“ přikývl jsem.

=*=

Danku jsem potěšil oznámením, že má pomsta definitivně skončila a teď se chci věnovat svému lodainu. Zamýšlel jsem porovnat si Vukovo označení lidí s vlastním názorem. Abych si ale mohl nějaký názor udělat, musel jsem se nejprve se všemi lidmi seznámit. Nemusel jsem příliš spěchat, ale nemělo smysl ztrácet čas. Bude to třeba občas aktualizovat, někteří označení časem zemřou a v oblasti se objeví místo nich jiní.

Neodpustil jsem si dát Elči červené označení tyramchy. Naštěstí ještě žádné neměla. Nebyla z mého »lodainu«, neměl jsem k tomu tedy oprávnění, ale věřil jsem, že se nad tím zdejší žorukajni zamyslí a nezruší je. Monika měla tyramchy-plamínek modrý a Ivan fialový. S tím jsem celkem souhlasil, měnit bych si to ani netroufl.

Vuk zřejmě svou přízní šetřil. Ve zděděném lodainu bylo červených tyramchy jako šafránu. Na druhé straně jsem čekal, že lidé s tímto tyramchy jsou slušní a naopak, lidé s fialovými tyramchy jsou skoro jistě darebáci.

Asi to ponechám jak to je, jen občas si prohlédnu mladé, kteří jako děti žádné tyramchy nemají, jejich charakter se musí nejprve projevit. Vuk zřejmě lidi znal – jeho věk znamenal jistě hodně zkušeností, které já teprve musím sbírat.

Za jak dlouho získám Vukův přehled?

To by mě samotného zajímalo...

=*=

Danka se po dlouhé době, vlastně poprvé od chvíle, co mě s Cilkou přijaly do učení, připojila do »úterního českého klubu« a hned mě tam všem představila. Mezi lidmi se tomuto uvádění do společnosti nebo na pracoviště říká »vodění medvěda«, měl jsem s tím zkušenosti, ale dalo se to vydržet.

Tématem dne byla rozpínavost cizinců v Čechách. Moc jich tu nebylo, ale už teď s nimi byly problémy. Opanovali trhy s drogami a na české domorodce shlíželi spatra jako na otroky. Jenže obvykle měli peníze a to je v Čechách pádný argument. Policie raději přimhouří oči nad drogovými dealery a majitelé lázní vyhodí slepou českou dívku, když její slepecký vodící pes vadí stálým zákazníkům.

To se rozumí, že všichni arogantní cizinci měli už dávno fialové tyramchy, stejně jako ti, kdo jim pomáhali a utvrzovali je v jejich bohorovnosti, jenže o tyramchy nikdo z lidí nevěděl a nositelům »znamení hanby« to vadilo nejméně ze všech.

Novinkou bylo stručné oznámení, abychom se ve čtvrtek opět sešli. Přednesla to žorukajni Adelaid z Písku, která ostatní členy na mimořádný klub pozvala.

„Ve čtvrtek máme jiný klub,“ namítl jsem.

„Pozvání dostaly všechny kluby Evropy,“ řekla Adelaid.
„Nejspíš se také připojíte.“

„Kdo to svolává?“ zajímala se Danka.

„Nějaký Harry Craft, z americké Pensylvánie,“ odvětila Adelaid.

Při tom jménu jsem zbystřil uši. O tom Američanovi byla přece řeč i u Fausta! Faust si pochvaloval, jaké má zajímavé názory, u Američanů výjimečné... a říkal, že mu zavolá, jen co si něco vyzkouší. To by mohlo být ono! Takže se ve čtvrtek připojíme ke klubu s Faustem, ale připojí se tam i žorukajni ze všech podobných klubů. Může to být zajímavé nejen osobou svolavatele, ale i prostorově. V Čechách je stovka žorukajni, což představuje menší divadelní sál. Propojení pomocí thuki je ale prostorově podstatně marnotratnější než u vyrovnaných řad sedadel, bude zajímavé sledovat, jaký prostor to spojení zabere.

Mám se tedy nač těšit...

=*=

Od úterka do čtvrtka jsou jen dva dny a ty mi uběhly jako voda protékající turbínou. Ve středu jsem se sice ještě přinutil navštívit svůj rajón zvaný »lodain«, ale ve čtvrtek po ránu jsem prohlásil, že to počká.

Do »širšího klubu« nás oba připojila Danka, mimochodem podobně dychtivá zvědět, o čem se bude jednat.

Klub se tentokrát nejvíce podobal televiznímu studiu, kde kolem velkého oválného stolu seděla Faustova parta. Faust nás připojené přivítal, představil nám svého hosta Harryho Crafta a vyzval zájemce, kteří by se chtěli účastnit diskuse, aby se mu přihlásili – budou moci přeskočit vdudegem přímo do jednací místnosti ve Faustově domě na Gotlandu. Ostatní ale žádá, aby se spokojili s obrazem, podobným televizním přenosům. Tohle řešení se opravdu mnohem více podobalo televizním debatám, až na jeden nepatrný rozdíl – kdo měl chuť, mohl se debatování účastnit přímo na místě. Faust jen podotkl, že Harry Craft mezi nás do Evropy přinese velice revoluční – ale také diskutabilní – řešení odvěkého problému a očekává bouřlivou diskusi.

No – jako úvod to bylo opravdu napínavé.

Američan Harry Craft byl chlap střední, zavalité postavy, s obličejem zacloněným velkými slunečními brýlemi a kšiltem typické americké žluté baseballové čapky. Měli jsme ho s Dankou na dosah jako kdyby seděl u našeho stolu, ale jeho obličej bych asi nebyl schopný popsat. Prostě typický americký tlust'och.

Když se utišil šum přicházející do jednací místnosti ze všech připojených místností po celé Evropě, předal Faust slovo svému hostu.

„Milí evropští přátelé!“ zahájil Harry žoviálně.

„Nevím, zda jste sledovali dění ve Spojených státech za poslední měsíc, předpokládám, že ne. Ale museli byste vynikat postřehem, abyste si něčeho všimli. Tou událostí bylo zmizení řady našich vrcholných darebáků, od politiků přes generály až po

vrcholné představitele průmyslu, zejména zbrojního. Všiml jste si toho někdo?“

Nastalé ticho signalizovalo, že si toho nikdo nevšiml.

„Čekal jsem to,“ usmál se Harry. „Zmizení těchto lidí se opravdu odehrálo zcela nečekaně a vlastně nenápadně. Bylo to tak nenápadné, že si toho nevšimla ani většina Američanů, ale co nejdůležitějšího, nevšimly si toho ani thuki.“

„Poslyš – to snad ne!“ zarazil se další Faustův host, rebel proti církvi Galileo Galilei.

„Dobrá, máš pravdu,“ obrátil se na něho Harry. „Thuki to zaznamenaly. Dokonce to zanesly do »Dějin Země«. Jak jistě víte, zaznamenávají tam jen nezpochybnitelné události, proto si u většiny dávají načas se zápisem. Ale ani thuki nezpozorovaly, že ta zmizení nejsou úplně normální.“

„Jak ale mohla být nenormální?“ hádal Faust.

„To vám řeknu,“ potvrdil Harry. „Ani thuki je nezařadily mezi zmizení násilného charakteru, kam by zapsaly jiné únosy nebo vraždy. Přitom šlo o naše vrcholné darebáky, jak už jsem říkal. Přiznám se, ta zmizení jsem měl na svědomí já.“

„Aha – ale thuki je nezařadily mezi vraždy, jinak bys tu mezi námi neseděl, co?“ domýšlel Faust.

„Přesně tak,“ odvětil vážně Harry. „Nezařadily je mezi klasické vraždy – i když to ve svých důsledcích vraždy byly.“

„Ale thuki tě nerozptýlily...“ dodal Galileo. „Jak to?“

„Podařilo se mi přesvědčit je, že v těch případech vlastně o vraždy nešlo,“ řekl s úsměvem Harry. „Přesvědčit je, aby to tak samy provedly.“

„Pověz nám tedy, jak je to možné?“ zeptal se kdosi.

„Jak jistě víte, thuki nám ponechávaly reálnou možnost zavraždit člověka, který si to zaslouhoval,“ připomněl nám všem Harry. „Ponechám stranou, že nám dovolily zabít i nevinné lidi, jenže v obou případech následuje rozptýlení viníka, stejně jako při prozrazení existence thuki a žorukajni. To jistě znáte.“

„Tím spíš mě udivuje, jak jsi je dokázal přesvědčit...“

„Vtip je v tom, že ty lidi vlastně nezabíjím,“ řekl Harry. „Jistě vás všechny odjakživa hnětlo, že nemůžete zatočit podle spravedlnosti s padouchy, kteří lidi ve vašem okolí terorizují. Že to můžete udělat prakticky jen jednou za cenu vlastní smrti a jediný kladný moment byla bezbolestná smrt a hřejivý pocit, že jste osvobodili lidstvo od největšího gaunera vašeho okolí.“

„Tys na to přišel, jak to udělat beztrestně?“

„Ano – beztrestně,“ přikývl Harry. „Začal to u nás Paul, jenže tomu se to ještě úplně nepodařilo, takže ho thuki jednoho dne rozptýlili. Paradoxem bylo, že ne kvůli vraždě, ale kvůli prozrazení lidem. Podařilo se mi ale obejít i tuhle Charybdu.“

„Povídej – nevidíš, jak jsme napjati?“ vybídl ho Faust.

„Základem je, že musíte objevit skutečného darebáka,“ přikývl Harry. „Vy ho ovšem nezabijete, jen ho označíte, stejně jako označujeme lidi z hlediska záchrany při katastrofě na lidi z první vlny, z druhé a dalších vln. To označování je přece také do jisté míry rozsudek. Červené tyramchy – život, fialové smrt. Přidělováním tyramchy se zabýváme od začátků, není to tedy neobvyklé. Ani thuki to nepovažují za vraždu, ačkoliv fialové tyramchy znamená odeření pomoci v nouzi. Od počátku přece platí pravidlo, že nemůžeme zachránit všechny, jen poměrně úzký výběr, zatímco většina lidstva zahyne.“

„Ano, ale to se týká až případné apokalypsy,“ namítl Faust. „Ta se sice už třicet tisíc let očekává, ale nemusí nastat ani za dalších třicet tisíc let.“

„Ale i to je do jisté míry rozsudek smrti,“ pokrčil rameny Harry. „Tuhle smrt ale thuki netrestají, vždyť ji tak samy po nás vyžadují. S nebožtíkem Paulem jsme proto společně vymysleli něco velice podobného. Pravda – Paul při tom zahynul, ale ani pyrotechnici se z vlastních chyb nepoučí, i ti čerpají zkušenosti z chyb jiných. Vymysleli jsme zkrátka jen jiný druh označování lidí, přesněji novou barvu tyramchy a její význam.“

„Chceš snad tvrdit, že tyramchy může gaunery i zabíjet?“

„Tyramchy samy o sobě ne,“ usmál se Harry. „Tyramchy jsou jen označení, které podle barev dělí lidi na kategorie.“

„Ale ty kategorie jsou snad předem jednoznačně určené,“ namítl Galileo. „Podle barev duhy od červené po fialovou.“

„To jsme s Paulem neporušili,“ řekl Harry. „Přidali jsme jen osmou barvu, pro nás lidi neviditelnou – ultrafialovou. Tato barva se nám jeví jako černá – a přece nám při vysoké intenzitě může vypálit oči. Pro feréqipdá je ale viditelná a thuki ji proto uznávají. Zbývalo to nejtěžší – vymyslet způsob, jakým thuki s takto označenými lidmi naloží.“

„Takže lidi s tyramchy ultrafialové barvy zavraždí samy thuki?“

„Tak jednoduché to přece jen není,“ opáčil Harry. „Když požádáš thuki, aby zahubily lidi označené černým plamínkem, thuki to provedou – ale tebe jako hromadného vraha rozptýlí. Tak to mají odedávna přikázáno a neohlížejí se přitom na to, zda je to spravedlivé či ne. Tak se to prostě nedá dělat.“

„Dobrá, přišli jste na to, ale nenapínej nás už!“ požádal hosta Faust, očividně napnutý jako všichni.

„Nesmíme po našich thuki požadovat smrt označených,“ řekl Harry. „Jen aby označené lidi předčasně odnesly na naši Základnu. To není pro thuki vražda, jen bylo třeba specifikovat, za jakých podmínek k tomu smí dojít. Paulovou chybou bylo, že to neuvedl. Thuki přenesla na Základnu gaunery označené ultrafialovými tyramchy, jenže rozptýlila Paula, protože k tomu došlo před zraky ostatních lidí, vyjevených záhadným mizením jejich sousedů.“

„A to jsi vyřešil až ty?“ zeptal se Faust.

„Ano,“ usmál se Harry. „A nebylo to těžké. Bylo potřeba, aby se to odehrálo beze svědků. Uvažujte, kde se každý člověk čas od času nachází úplně sám?“

„Třeba na záchodě,“ navrhl Faust.

„Pokud neuvažuješ společné pisoáry,“ doplnil ho Galileo.

„Jak vidím, ani vy byste už Paulovu chybu neudělali,“ usmál se Harry. „Nestačí specifikovat »záchod«, ale oddělené kabinky. A nemusí to být zrovna záchod. Existují i jednomístné kabinky u některých lanovek.“

„A to thuki přijmou, že to prozradíš přinejmenším těmto označeným a přeneseným?“ pochyboval Galileo.

„Přenos těch lidí na Základnu thuki tolerují,“ řekl Harry. „Mají to přece v plánech. Nesmíš to prozradit lidem na Zemi, takže přenos na Základnu musí být jednosměrný, bez návratu.“

„Takže je předčasně zachrániš,“ namítl trochu rozmrzele Galileo. „I když je nesmíš vrátit... aha, nejspíš počítáš s tím, že ve snížené gravitaci časem zdegenerují..?“

Harry ale na tuto možnost nereagoval.

„Víte, kolik Základn máme k dispozici?“ zeptal se nás.

Nikdo se však neměl k odpovědi, takže dodal: „Všichni víme, že jich je celkem osm. Což vlastně není pravda.“

„Já se pamatuji, že jich bylo devět,“ vzpomněl si kdosi z připojených, kterého jsme od nás neviděli. „Jednu Základnu kdysi dávno, ještě před zkázou Atlantidy, zasáhl asteroid či co to bylo – a teprve od té doby jich máme jen osm.“

„Výborně!“ ohodnotil pamětníka Harry. „No a my prostě využíváme tu devátou. Můžete se tam přenést, ale ať vás ani nenapadne opustit allohmotu! To si můžete dovolit jedině když jste oblečení v kosmickém skafandru. Devátá Základna je totiž asteroidem tak rozčísnutá, že unikl i vzduch ze všech vnitřních prostor – a přijímací plošina je úplně otevřená. Jako duchové tam chvílku vydržíte, ale přenos *ichdamni* nepočítá s tím, že by přenesení lidé zůstali v allohmotě, ihned je mění do normální hmoty. A jak už jsem řekl, bez skafandru tam nemáte nejmenší šanci. Krev se začne vařit a změní se v páru, oči vybuchnou, vnitřní přetlak vás velice rychle roztrhá a vyvrhne do vesmíru.“

„A thuki to nepovažuje za vraždu...“ vydechl Faust. „Pro ně je to jen obvyklý přenos na Základnu...“

„Tak obvyklý zase není,“ opravil ho Harry. „Ale thuki to dovolí a spustí přenos, jakmile někdo označený splní podmínku osamocení. I ti největší paranoici chodí na záchod bez svých bodyguardů, takže přidáním této podmínky zmizelo nebezpečí prozrazení tajemství nezúčastněným lidem.“

„To je vynikající!“ neudržel se Faust. „Konečně máme něco proti největším darebákům!“

„Jenže nám to přidělalo další, tentokrát etický problém,“ pokračoval Harry. „Musíme něco udělat, abychom nepřekmitli od jednoho extrému do druhého. Thuki nám dosud zásahy proti lidem nedovolovaly. A když, pak za tak vysokou cenu, aby to znehodnotila. Žorukajni je málo, darebáků mnoho a výměna darebáka za žorukajni je krajně nevýhodná. Teď by to mohlo sklouznout do opačného extrému. I žorukajni by se mohli stát škůdci lidstva, kdyby toho zneužívali. Podle mého mínění jsme museli vymyslet něco, co zneužití zabrání.“

„Co si pod tím představuješ?“ zvážněl Faust.

„Zatím jsem to prodiskutovali jen v našem klubu,“ řekl Harry. „V Americe z diskuse vyplynulo, že to prostě nesmí být snadné. Jakmile postačí darebáka označit a on zmizí, budeme v pokušení postihovat nejen darebáky, ale i nevinné.“

„V tom máš asi pravdu,“ přikývl Faust. „Pověstní jste tím zejména vy Američané. Na jednoho zabitého teroristu připadá až tisíc zabitých dětí. Nejhorší na tom je, že vaše svědomí proti tomu ani neprotestuje. Mělo by! Vypadá to, že vaši piloti žádné svědomí nemají. A to je hodně zlé!“

„Nemusíš mi to připomínat, sám to dobře vím,“ zavrčel Harry. „Americké žorukajni to mrzelo možná víc než vás. Taky proto jsme se tím zabývali – ale musím trvat na tom, že se my žorukajni nesmíme stát ještě prokletější silou než jak dnes celý svět chápe US-armádu.“

„Dobrá, přednes nám, co jste vymysleli, třeba nemáte tak špatné řešení! A kdyby ano, jistě spolu najdeme lepší.“

„První překážka je, že označit darebáka není tak snadné, jako u dosavadních tyramchy,“ rozhovořil se opět Harry. „Jak se lidé označují? Podíváte se na označovaného, představíte si barvu a pomyslíte si výkonné slovo »erofetoc«. Snadné, že? A teď si představte ultrafialovou barvu! Kdo to dokáže?“

„Aha – první překážka!“

Pochopili jsme to všichni, ale jen Faust to řekl nahlas.

„Tak si představíme černý plamínek?“ hádal Galileo.

„Zkuste to,“ vybídl ho Harry. „Jen nevím, představujete si skutečně ultrafialovou anebo infračervenou barvu? Oboje je přece pro nás lidi černá!“

„Takže tudy cesta nevede,“ souhlasil Faust. „Jak to ale chcete označovat, když to tímto způsobem nejde?“

„Přímo to opravdu nejde,“ přikývl Harry. „Jen oklikou. Jsou dva příkazy, které nejspíš nepoužíváte: »vamůšo«, který označení tyramchy posune směrem k červené a »vakéžo« udělá totéž směrem opačným. Čistě experimentálně zjistíte, že posun červenou hranici nikdy nepřekročí, ale fialovou »vakéžo« mění na černou – přesněji na ultrafialovou. Je to dané tím, jaké barvy viděli mimozemšťané feréripdá, kteří zde všechno zavedli. Má to i tu výhodu, že změna z fialové na ultrafialovou je logicky pokračováním na stupnici zla.“

„Takže je to posun z kategorie darebáků ještě dál,“ shrnul to Galileo. „To se bude dobře pamatovat.“

„A právě tam jsme chtěli dát první pojistku,“ řekl Harry. „Posun z fialové dál má být možný až po uplynutí určité doby, po kterou označený člověk setrvává pod fialovou. To by však bylo příliš náročné. Kdo si má pamatovat, kdy a koho označil fialově, aby ho už mohl posunout? Vymysleli jsme proto jiný postup. Příkaz »vakéžo« můžete doplnit o lhůtu, musí však jít o násobek sta dní, pak ho provedou samy thuki. Mimochodem, tato funkce

není naše, thuki ji znaly, jen jsme ji nepoužívali. Ale pozor – tady jsme vymysleli změnu. Pokud lhůtu neurčíte, nastaví se tisíc dní. To jsou skoro tři roky. Sto dní nebo tři roky, kdykoliv během té doby si to ještě můžete rozmyslet.“

„Nejméně sto dní?“ zamračil se Faust. „To se mi nezdá. Když uvidím nějakého lotra vraždit, smím ho označit fialově a přidat lhůtu sto dní do likvidace? Tím mu přece nezabráním vraždit! Opravdu to nejde zkrátit?“

„Jde,“ usmál se Harry. „Ale musí se na tom v rozmezí jedné minuty shodnout tři žorukajni. Když tedy zjistíte nějakou větší střilečku – a ve Spojených státech už takových bylo víc, může to rozhodnout tříčlenné konsorcium. Jistě není tak velký problém pozvat si dva další a střilejícího jedince odešlete ještě téhož dne – podmínkou je ovšem, aby si střelec buď odskočil na záchod, nebo v některé místnosti osaměl.“

„Ani to nemusí být moc platné,“ namítal Faust.

„Zapomněl jsem ještě na jednu možnost,“ vzpomněl si Harry. „Podmínku osamělosti splňuje také tma. Někdy postačí zhasnout v místnosti světlo. Ve dne, nebo když do místnosti svítí světlo zvenku, máte pořád stejnou možnost jako dosud – obětovat se a nařídit thuki, aby vraha zabily všem na očích. Pak se ale rozplynete i vy.“

„To vypadá málem jako nabádání k sebevraždě,“ podotkl kysele Galileo.

„Myslím, že to jde vyřešit,“ promluvila vedle mě Danka.

„Jak?“ obrátil se naším směrem Faust. „Pojď mezi nás, ať tě slyší všichni!“

Danka vedle mě zmizela a současně se objevila u Fausta, který jí nabídl židli.

„Zastavit vraždícího maniaka není neřešitelný problém,“ začala, sotva se posadila. „Ukažte se mu jako duch. To přece není zakázané a thuki tím neprozrazujete. Drtivá většina vrahů obrátí zbraň proti vám a nejspíš do vás vystřelí všechnu municí, ale brzy

zjistí, že se tomu smějete a nic se vám neděje. Kdyby nic jiného, zbytečně vystřelí municí, jenže pak nastoupí druhá velice pravděpodobná reakce – obrátíte ho na útěk. Pak stačí, aby se sám ocitl na nejbližší chodbě – a sám za sebou práskne dveřmi, aby ztížil pronásledování. Vás jako ducha sice dveře nezastaví, ale očekávala bych, že za dveřmi už nikdo nebude.“

„Vidíš, to by mohlo fungovat,“ přijal to Harry. „Přednesu to u nás, na to jsme zatím nepřišli. Ale pamatovali jsme i na horší možnosti. Například na hromadné nepokoje, občanskou válku nebo i klasickou válku, zkrátka kdyby spojování do trojic neúměrně zdržovalo. Pokud se tedy kdekoliv ve světě spojuje trojice do konsorcia, všichni ostatní žorukajni pocítí závan jako při vcítění – znáte to, »sáhla na mě smrt«... – a po nejbližších čtyřadvacet hodin jsou lhůty vyřazené. Bez určení pak platí nula, takže můžete měnit tyramchy okamžitě, bez vyžadování dalšího konsorcia. Ale současně se to dá najevo všem.“

„Takže to nepůjde udělat potají...“ doplnil ho Faust.

„Což je účelem,“ přikývl Harry.

=*=

Halal hospoda

Umírnění vám hlavy neuříznou.
Jen vás humanitárně podříznou.

Klub žorukajni Spojených států začal s pokusy dříve než Evropané, ale ani Američané si nedovolili spustit to hned od začátku ve velkém. Přesněji řečeno – začali s tím, jenže brzy si uvědomili druhou stránku mince a proto vymysleli a realizovali omezení s lhůtami pro přeměnu.

Jenže některé lhůty již měli nastavené a první tisícovky dosáhli již v tom týdnu, kdy nás Harry jejich jménem požádal o vyjádření souhlasu s novinkou. Když ho dostal, viditelně si oddychl. Přiznal se, že očekával od žorukajni v Evropě větší odpor. Jenže i v Evropě jsme byli touto možností nadšení, takže jsme mu podporu dali. Chtěl navštívit ještě žorukajni v Africe a Asii, ale Evropu považoval za »lakmusový papírek«, který se nejspíš v jiných místech světa zopakuje se stejným výsledkem.

Což pochopitelně neznamenalo, že okamžitě započneme holocaust darebáků! A že by jich bylo! Jenže ve svém lodainu jsem objevil jen dva gaunery, kteří by si to zaslouhovali. Navíc byli ve vězení, kde si odpykávali trest vyměřený soudem. Řekl jsem si, že mi ti dva neutěčou, když je nechám podusit se ve vlastní šťávě v klasickém vězení.

Žorukajni v Praze a ve větších městech ale měli gaunerů víc. Nejvíc si stýskal starý Wojczeslaw, do jehož lodainu patřila Poslanecká sněmovna České republiky. Ten tvrdil, že by mohl šmahem odeslat na smrt polovinu poslanců a rozdělil by je jen na dvě skupiny, které thuki převedou a vydají na smrt za sto dní anebo později, aby to nebylo tak najednou.

I když by ani to možná nevadilo...

=*=
=

Zato ve světě se děly věci!

Brzy se pohřešovalo několik desítek velice významných osobností veřejného života. Většinou šlo o vlastníky známých

televizních a rozhlasových stanic, novin, ale mizeli i majitelé neziskových charitativních nadací, jejichž mizení komentátoři pokrytecky hlasitě litovali. Záhady se množily jako houby po dešti. Zpočátku se omezily na území Severní Ameriky, pořád tam ještě dobíhaly kratší lhůty, pak nastal prudký pokles těchto událostí, když Američané vymysleli stodenní minimum.

Kdo by ale očekával, že to tím skončilo, přepočítal by se. Naopak. Záhadná mizení lidí přeskočila jako epidemie do Asie a do Evropy. Nějakou dobu se to vyhybalo Africe a Austrálii, než novináři zjistili, že v zemích, kde nehlásili žádná zmizení, šlo jen o cenzuru. Lidé mizeli všude, ať už s ohlasem médií, nebo nenápadněji.

Z mého a Dančina pohledu se tolik nedělo, i když musíme přiznat, že naše »lodainy« patřily odjakživa mezi nevýznamné. Danka si vzala na starost městský soud, kde označila několik soudců – ale podle ní to až tak nespěchalo, dávala jim prozatím tříleté odklady. Ve stejnou dobu, jako se »epidemie« záhadných mizení rozšířila po celém světě, začali mizet soudci po celých Čechách a na alternativních webech se objevil postřeh, že mizí právě ti, na kterých už léta leželo podezření z korupce.

Tím ale Dančino angažování skončilo. Projeví se až za tři roky, pokud si to Danka nerozmyslí a některým gaunerům opět tyramchy nezvýší. Když včas uvěří »konspiračním teoriím«, že je to trest za korupci, mohli by se přece polepšit. Když neuvěří a nepřestanou soudit křivě – nebude jich škoda.

Já jsem měl v lodainu hlavně vesnice, kde jsem sice také objevil pěkná kvítka, ale na trest smrti to rozhodně nebylo.

To se však obratem ruky změnilo, když nás jednoho rána zavolal Dančin známý s neobvyklým požadavkem. Poprosil nás, zda mu nepomůžeme vytvořit konsorcium tří, protože v jeho lodainu trvale dochází k neodpustitelnému násilí a ještě větší se připravuje, takže za jediné schůdné řešení považuje okamžitou eliminaci viníků.

„To nebude jen tak, Lojzo,“ snažila se ho krotit Danka.

„Uvědomuji si to,“ odvětil Lojza. „Ale když je možnost některým zločinům zabránit, proč ještě váhat?“

„Co jsi s nimi dělal doted?“ zeptala se ho suše.

„Všichni mají fialové tyramchy, ale sama víš, že jsme to dodneška neřešili, protože to nešlo. Ale dneska... to se ví, že jsem jim dal nejkratší možný termín, ale sto dní nic neřeší, když chystají nějaký masakr...“

„Uvědomuješ si, že jde prakticky o okamžitě provedený trest smrti?“ varovala ho Danka.

„Ale oni opravdu chystají něco strašného!“ vyhrkl Lojza. „Mají už na to připravené zbraně!“

„Ukaž nám to!“ vybídla ho Danka.

„Dobrá, přijďte se sami podívat!“ svolil Lojza. „Dám vám tam značku ganfi, jmenuje se »Zmijje«, ale zůstaňte neviditelní a duchové, ať je předčasně nevyplašíme!“

Danka tam chtěla hned přiskočit, ale ještě jsem ji zadržel.

„Hele, Danko, je zvykem dávat ve dveřích dámě přednost, ale v Čechách vstupuje do hospody jako první muž, aby schytl první ránu při případné rvačce!“ požádal jsem ji o první skok.

„Jak myslíš, rytíři!“ zasmála se, ale nebyla proti. „Hlavně mi hned uvolni značku, ať tam mohu hned za tebou!“

Přeskočil jsem na určenou značku a ihned jsem postoupil o krok vpřed, abych ji neblokoval. Danka se vzápětí objevila za mými zády a spolu jsme se rozhlíželi, kde vlastně jsme.

Byli jsme v poměrně velké, tmavé místnosti bez nábytku. Jen u jedné stěny stál ...sakra, jak se vlastně správně česky řekne »kecpult«? »Tribuna« – to taky nezní moc česky... takže prostě »kecpult«, zřejmě připravený pro zdejšího kazatele.

Úplně prázdnou tu ale nebylo. Na podlaze byl koberec, na něm vyrovnané řady slabě svítících ohnutých hřbetů, klanících se – nejspíš směrem k Mekce. Vyčnívali jsme mezi nimi dost

nepatříčně, ještě že nás neviděli. Pro jejich oči jsme byli méně než vzduch, což bylo jen dobře.

„Pojďte se podívat!“ vybídl nás telepaticky Lojza. Už nás tu očekával, také jako duch, viděli jsme ho nezřetelně, také jen v infračerveném světle, svítil nám jen slabším svitem.

„Ještě že nás nikdo z nich nevidí!“ ukázal jsem na řady. „Chodíme jim po mešitě v botách, Danka je navíc žena a k tomu nezahalená, to by byl poprask!“

„Na to jim kašlu!“ odvětil Lojza. „Pojďte za mnou!“

Následovali jsme ho skrz stěnu na chodbu, pak skrz další stěnu do místnosti plné nepořádku – očividně to bylo skladiště. Hned mě ale zaujaly vzorně vyrovnané řady vojenských kvérů. Nejvíc tu bylo známých kalašnikovů, ale byly tu i jiné typy. Na vojně jsem nebyl a doposud jsem se o mašinkvěry nezajímal, typy mi nic neříkaly, jen že jich tu bylo hodně.

„Vidíte ten arzenál?“ ukázal nám Lojza. „Zbrání tu mají pro celý pěší pluk! A nejen samopaly, ale i pancrfausty!“

Stranou stálo i několik protitankových pancéřovek. Kde je splášili? A bylo tu i několik dalších zbraní, odhadoval jsem je na bazuky, možná to byly i ruční protiletadlové rakety.

„Až tohle popadnou a někde se vyrojí, bude to příšerný masakr!“ věštil temně Lojza.

„Jde o to, kdy to zamýšlejí,“ podotkla Danka.

„Já to zjistím!“ nabídl jsem se. Danka se na mě podívala a s úsměvem mi dala svolení. Otočil jsem se a prošel stěnami a chodbou zpátky do mešity.

Tam pořád ještě probíhalo hromadné modlení. Ti chlápci to berou smrtelně vážně, nepochopím, jak se to mohlo uchytit v Čechách, zemi Švejků. I když – tohle nebyli Češi, nebo aspoň většina jich nebyli Češi.

Konečně modlení, klanění a hřbetů ohýbání skončilo, za kecpult se postavil nejvousatější usáma a začal kvákat. Česky to rozhodně nebylo, ale ani jsem nečekal, že bych mu rozuměl.

Důležitější bylo, že za kecpulem stál poměrně klidně a dovolil mi vstoupit do něho a spojit se s jeho myšlenkami.

Pak už bylo jedno co mluvil, rozuměl jsem přímo i těm jeho myšlenkám, které ani nevyslovil nahlas. Nemínil jsem mu ale naslouchat hodinu, brzy jsem se od něho odpojil, vystoupil z jeho těla a vrátil se do skladiště, kde na mě ti dva celou dobu trpělivě čekali.

„Tak co jsi zjistil?“ uvítala mě Danka.

„V nejbližší době nám nic nehrozí,“ informoval jsem je.
„Ani v Čechách, ani v Německu, i když tam jsou o hodně dál.“

„Jsi si tím jistý?“ zeptal se mě nerozhodně Lojza.

„Poslechněte si myšlenky jejich imáma!“ poradil jsem mu – což bylo ode mne hodně drzé, abych já skoro-novic radil tisíciletému...

„Tys mu vstupoval do vědomí?“ podíval se Lojza na mě trochu znechuceně. „To není zrovna etické!“

„Vstupovat lidem do vědomí nechceš, ale zabíjel bys je bez zjištění viny? To je snad podle tebe etičtější?“ odpálila ho Danka dřív než mě napadla vhodná odpověď. Řekla to vlastně za mě, nemusel jsem se už hájit.

„No jo... tak povídej, co a jak!“ vybídl mě Lojza.

Shrnul jsem tedy, co jsem se dozvěděl. Na jednu stranu měl pravdu Lojza, tihle chlapíci připravovali v Čechách džihád, neboli vraždění nevěřících – tedy i nás. Ale sami imámové je drželi zpátky. Podle jakéhosi jejich ústředí či štábu v Německu nebyl džihád ještě dostatečně připravený, aby mohl být drtivý. Kdyby se někdo »utrhl« předčasně, mohl by všechno zkazit, ostatní pravověrní by to pak museli chápat jako zradu se všemi důsledky – včetně uříznutí hlav provinilců.

„Není to ještě zralé,“ opakoval jsem. „Na druhou stranu máš pravdu, je to nebezpečné. Ale není to na okamžitou akci.“

„A to máme čekat, až to bude opravdu nebezpečné?“ řekl Lojza opět tak znechuceně.

„Bude to lepší než škodit nevinným,“ řekla Danka.

„Nevinným?“ vybuchl Lojza. „Zdá se ti to nevinné?“

A poukázal rukama na arzenál ve skladišti.

„Kdo shromažďuje zbraně, chce je použít proti nevinným sousedům a nemůže být tedy žádné nevinátko!“ rozčiloval se.

„To máš těžké,“ povzdychla si Danka. „Podle právníků je ten, kdo ještě nic zlého neprovedl, nevinný. A tak se na něho musí hledět, dokud nebude právoplatně odsouzený.“

„Takže – dokud někoho nezabije, je nevinný?“ otrásl se Lojza. „Vrah, který uřezal už dvacet lidských hlav, je nevinný, dokud ho soud neodsoudí? Jdi k šípku s takovou spravedlností! Poslyš, že ty jsi ještě nezažila žádný pořádný masakr? Ale já jich pamatuji moc, nejvíc za Třicetileté války, ačkoliv na tu se ani ty pamatovat nemůžeš... Doporučil bych ti navštívit nějaký kout světa, kde se dějí dodnes. Tam když vidíš takové přípravy, můžeš si být jistá, že až to vypukne, budou padat hlavy. Jeden ozbrojený chlap zabije dvacet neozbrojených. A co těm obětem pomůže, když pak vraha ztrestáš? A ještě něco! Víš aspoň, proč se thuki vyhýbají zemím ovládaným islámem? Já to nevím, ale nějaký důvod pro to mají. Kdyby bylo po mém, vydal bych **pro všechny v tomto domě** příkaz »vakéžo« **bez jakékoliv lhůty!**“

„Když si myslíš, že to bude oprávněné, dej všem aspoň sto dní – jenže to už všichni mají, že?“ ustoupila Danka.

„Takže mě nepodpoříte?“ zeptal se nás Lojza stručně.

„Podpoříme, až to bude opravdu naléhavé,“ řekla Danka.

„Teď se nám to oběma zdá předčasné.“

„A neprozkoumáš toho jejich imáma sama?“ napadlo ho.

„Třeba budeš mluvit jinak! Třeba Karel nebezpečí podcenil!“

„Dobrá, můžeme se tam podívat,“ Danka opět ustoupila.

Vyšli jsme skrz stěnu na chodbu. Byla najednou plná lidí, kázání zřejmě skončilo, trousili se – nejspíš na záchod. Jiní se už vraceli a chodba byla plná shonu a hluku. Teď bychom mezi nimi našli imáma jen náhodou – vousatých tu byla většina.

„A opravdu mají všichni fialové tyramchy?“ zeptal jsem se Lojzy. „Myslím – ty se stodenní lhůtou?“

„Lhůta na nich není vidět,“ řekl Lojza. „Ale podívej se a kdybys spatřil někoho neoznačeného, řekni mi!“

„Uvidíme!“ řekl jsem. „Ivtyš!“

Nad hlavami všech ihned naskočily plamínky tyramchy. Jenže – všechny byly černé. Zarazilo mě to.

„Vidíte to co já?“ obrátil jsem se na Danku a Lojzu.

Černé plamínky se jemně chvěly, ale nebylo pochyb.

„Ultrafialoví!“ potvrdila můj postřeh Danka. „Jak se to ale mohlo stát?“

„Nejspíš někde jinde ve světě vydalo jiné konsorcium tří příkaz ke zrušení lhůt při posunech tyramchy,“ hádal jsem. „A my jsme zachvění přehlédli. A teď je to čtyřicet hodin odblokované pro všechny. Takže se provedl i Lojzův příkaz.“

„Žádný příkaz jsem nevydával!“ utrl se na mě Lojza.

„Ale vydal!“ nesouhlasil jsem s ním. „Řekl jsi doslova: *»Kdyby bylo po mém, vydal bych pro všechny v tomto domě příkaz vakéžo bez jakékoliv lhůty«* – a thuki to provedly.“

„V tom případě bys to měl vrátit zpátky,“ navrhla Danka Lojzovi. „Bezprostřední nebezpečí přece nehrozí!“

„Nechte to jak to je!“ odmítl Lojza poslechnout. „I když jsem to řekl bezděky, v mém lodainu už nic neměňte! Sadoce!“

„Máš k tomu právo, ale nemáš náš souhlas,“ řekla Danka.

Jenže Lojza ji už neposlouchal, strnul a nevnímá nás. Tak to vypadá, když s někým telepaticky hovoříte – soustředíte se víc na hovor než na své okolí. Museli jsme počkat, až skončí.

„Koleduješ si o průšvih, Lojzo!“ varovala ho Danka. „Měl bys to označování roztáhnout aspoň na několik dní. Tohle bude příliš nápadné a můžeš se dočkat nežádoucí pozornosti!“

„Kdo si toho všimne?“ namítl ledabyle Lojza. „Policie to nevyřeší, jejich kamarádíci teprve ne. Nebude z toho tak velký poprask, jako by byl, kdyby se vyrojili s těmi zbraněmi.“

„Všechny jsi ale odsoudil k smrti,“ připomněla mu Danka. „Ani jsi je nevyšlechl. To není spravedlivé!“

„Kdyby neshromažďovali zbraně, nevšímal bych si jich,“ odsekl Lojza. „Ale kdo připravuje takový arzenál, ten se podle mě chystá ho také použít! To je přece zřejmé i bez výslechů!“

„Pořád to ještě závisí na jejich ústřední obci v Německu,“ namítl jsem také. „A jejich šéfové je zatím drží zpátky!“

„Jde o to, jak dlouho,“ odsekl Lojza. „Až těm v Německu lupne v hlavě, bude to rychlé! A až začnou vraždit, nezastaví je ani černý plamen! Podmínkou přenosu je osamělost, ale vojáci v bitvě osamělost nevyhledávají ani na záchodě! Musí se držet pohromadě a budou vraždit! V dnešních válkách se oběti mezi civilisty nepočítají na desítky ani na stovky, ale na miliony!“

„Jenže když tyhle zlikviduješ, jejich šéfové to oprávněně vyhodnotí jako útok a pak bys to jedině urychlil,“ varoval jsem ho. „Ve tvém lodainu možná masakr nebude, ale v Čechách bys mohl způsobit přesně to, čemu chceš zabránit.“

„Už jsem varoval známé,“ řekl Lojza. „Nejen v Čechách, ale i v Německu. Ti to tam potřebují víc než my a kdoví, jestli to odblokování lhůt nepřišlo od Němců!“

„To ještě uvidíme,“ věštila Danka.

Pravda, v jejím ani v mém lodainu jsme problémy tohoto druhu neměli, u nás to vůbec není tak rozlezlé, jako u sousedů v Německu. Ale nechtěl bych vidět jiná města, kde už jsou na tom podobně jako Lojza. Řekl bych, že v Čechách není tahle měšita jediná... Uvidíme!

Vrátili jsme se domů do Záhrobí a Danka projevila zájem svolat český klub, kam se připojovala již před mým příchodem. Podařilo se jí ale navázat telepatický kontakt sotva s polovinou členů. Ostatní ji jemně, ale důrazně odmítli – že mají napilno.

Danka se nechtěla jen tak vzdát a náhradou vzpomínala na další žorukajni z Čech, z nichž některé neviděla až dvě stě let, takže si nebyla jistá jejich »barvou psychorezonance« neboli

»lavitiťjou«. Vytrvalost ale slavila úspěch, brzy jí slíbilo účast na novém, neobvyklém »klubu« skoro dvacet zájemců.

„To by mohlo stačit,“ usoudila. „Jednadvacet je obvyklé »magické číslo.«“

„Se mnou nepočítáš?“ zeptal jsem se jí, když mi došlo, že se sama počítá za jednadvacátou.

„Ani ne,“ řekla. „Co bys tam dělal? Chci si s ostatními zavzpomínat na staré zašlé časy, ani bys nevěděl oč jde a proč by ses měl nudit? Porozhlédni se raději po svém lodainu, ať se ti v něm nevylíhne hnízdo zmijí jako u Lojzy! Abys je nemusel likvidovat stejně krutě jako on!“

V první chvíli bych se málem urazil, ale rychle jsem se uklidnil. Danka měla pravdu. Na shromáždění stařešinů nemá zelenáč co dělat. Na taková setkání mě pozvou nejdřív za sto let, pokud pro ně nebudu zelenáčem ještě déle.

Dobrá, porozhlédnu se po svém lodainu...

=*=

Změnil jsem se v ducha a přeskočil na značku na soklu sochy Jana Husa na horním okraji malého náměstí, plného lidí. Značku jsem měl naštěstí až nahoře u sochy, aby byla zaručeně volná. Podle spousty prodejních stánků se na náměstíčku právě konal nějaký trh, výroční nebo farmářský. V tom hluku by si mě nikdo nevšiml i kdybych byl viditelný.

Rozhlédl jsem se po davu, ale nic pozoruhodného jsem neviděl. Trh nevykazoval proti podobným událostem žádné odlišnosti. Stánky, davy lidí, běžný hluk. Nikde jsem neviděl nikoho, kdo by sem nepatřil. Z vývěsních štítů řezníků se na mě křenily »rozesmáté« vepřové hlavy, pravověrného bych tu nespátřil ani kdyby ve městě nějací byli. Trhu s takovými symboly by se jistě vyhýbali jako čert kříži. Tím lépe!

Přeskočil jsem do druhého městečka. Víc už jsem jich ve svém lodainu neměl, další osady byly jen vesnice. Tady se trh nekonal, náměstíčko bylo prázdné, jako vymetené.

Zhmotnil jsem se a zamířil do hospody, byly na náměstí hned dvě. Dříve bych jistě zamířil do té honosnější, dnes jsem si naopak vybral tu méně nóbl. Zkušenosti mezi bezdomovci mě naučily nóbl hostům nevěřit, zajímavější informace jsem mohl získat spíš mezi plebsem.

Budu si muset obstarat nějaké peníze, pomyslel jsem si, když jsem na chodbě kontroloval svou peněženku. Byl v ní již poslední zelený papírek a jen pár mincí. V Záhrobí jsem peníze nepotřeboval, ale tady, jak se říká, *bez peněz do hospody nelez!* Naštěstí zelený papírek na nějaké pivo postačí a možná si dám i nějaký párek, jestli je tu vedou.

V sále bylo poměrně dost lidí, hospodský je sotva stačil obsluhovat, i když mu pomáhaly dvě mladší dívčiny. Hned poté co jsem vkročil do sálu, vydal jsem příkaz »ivtyš«, abych se tu orientoval podle kategorií. Všechny plamínky byly pozůstatek na mého předchůdce Vuka, takže jsem se nedivil ani tomu, že obě mladé servírky žádné tyramchy neměly. V dobách, kdy je Vuk přiděloval, byly ještě příliš mladé. Hospodský měl zelený plamínek, což je někde ve středu stupnice, ale lepší než modrý.

Dominantou sálu byly dva větší stoly. Kolem většího se sešla parta, ke které bych si nesedl ani kdybych neviděl jejich fialové plamínky tyramchy. Už na první pohled to byla městská honorace, až jsem se divil, že nejsou ve »fajnovější« hospodě na horním konci náměstíčka. Sakra, kdo tam vůbec chodí, když tihle sedí tady, mezi plebsem? Budu se tam muset podívat!

Na opačném konci sálu stál menší stůl, ale společnost se mi líbila mnohem víc. Tři červené tyramchy a dva žluté, to není špatná společnost. A měli tu ještě místo! Takže – i když tu bylo pár prázdných stolů, zamířil jsem k »červenější« společnosti.

„Máte tu volno?“ zeptal jsem se, i když volná místa byla nejméně čtyři. V tom případě je ale zdvořilé zeptat se, mohli by volná místa držet svým kamarádům, kteří přijdou později.

Nic takového mě naštěstí nepotkalo.

„Jen si sednou, mladej!“ vybídl mě postarší děda, podle všeho uznávaný doyen společnosti. „Místa je tu dost.“

„I když je kolem plno prázdných stolů!“ řekl druhý.

„Nikoho od nás nevyhazuj!“ napomenul ho děda. „Nevíš, jestli mezi nás nepatří!“

„Díky za zastání!“ kývl jsem s úsměvem dědovi a posadil jsem se. „Sedět sám u stolu není pravý vořechový. A čekat, až si ke mně někdo přisedne, když tady ve městě nebydlím, to bych se načekal!“

„Kde bydlíte, mladej?“ našpicoval uši děda.

„V Záhrobí,“ odvětil jsem. „To je taková malá vesnička, vlastně jen osada...“

„To se rozumí, že se tím nemyslí onen svět!“ zasmál se.

„Onen Svět je taky vesnice, jenže jinde,“ opáčil jsem.

„Měl jsem odtud šváru,“ přitakal děda. „Ale před deseti lety zemřel, děsně mladej, škoda ho!“

„Jak mladej?“ zeptal jsem se.

„Bylo mu teprve sedmdesát,“ řekl děda.

Opravdu dobřej, pomyslel jsem si. Sedmdesátník a děsně mladej! Všechno je relativní, i věk. Uznávám, že Danka a ještě víc Cilka jsou starší než já, ale ten věkový rozdíl už taky není moc velký – co je to tři sta a šest set let... Lojza přece pamatuje i masakry vesničanů ve Třicetileté válce!

„Máte zajímavá měřítka!“ usmál jsem se na dědu.

„Vy mladí to nikdy nepochopíte!“ mávl rukou.

„Ani když zestárneme?“ rýpnul jsem si.

„To už nebudete mladí,“ řekl děda. „Pak snad... i když se říká, mladej blbec bude jednou starej blbec, ale tím nepřestane být blbcem.“

„To znám i obráceně,“ usmál jsem se. „Starý blbec musel být kdysi mladým blbcem! Jedno se používá ke kritice starých, druhé ke kritice mladých.“

„Ale jak se vede v Záhrobí?“ optal se mě děda.

„Myslíte, že tam není chleba o dvou kůrkách?“

„To říkám taky,“ přijal to děda. „A nestěžuju si.“

„Stěžovat si můžeme leda na nádraží,“ dodal jsem. „Což je u nás v Záhrobí problém. Žádná trať k nám nevede, takže na nejbližší nádraží je hodně daleko. A taky jsem slyšel, že i tam už lampárnu zrušili...“

Mezitím se k nám přitočila jedna ze servírek. Dal jsem si pivo jako všichni a za chvíli mi přistálo na papírový tácek i s pořádnou čepicí pěny.

„Dokud se v Čechách pije pivo, je tu dobře,“ řekl jsem před prvním lokem. Pivo našťestí zahání žízeň dobře, i když někteří tvrdí opak. Kdo se na počátku napije hodně, může pak jen pomalu ucucávat.

„Myslíš, že by se v Čechách někdy pivo nemuselo pít?“ podíval se na mě děda pátravě.

„Jistě,“ přikývl jsem. „Prorok přece alkohol zakazuje!“

„Prorok ať si trhne levou zadní!“ vrčel zamračený chlap vedle dědy. „Tady jsme my a my pijeme pivo!“

„A dokud se v Čechách pije pivo, je tu dobře,“ opakoval jsem spokojeným tónem.

„Já bych si z toho legrácky nedělal,“ zavrčel jeden ze dvou »žlutých« chlapů. „Už jsou i v našem městě. Kdekoliv se objeví, našinec jim uhýbá s cesty.“

„Jsou i tady?“ zpozorněl jsem.

„No jo – cizinec!“ podíval se na mě »žlutý«. „Našinec by se tak naivně neptal. To nevíte? Koupili hospodu »U Prahy« na horním konci náměstí. Peněz mají jako šlupek, ale nepochopím nápad předělat českou hospodu na nealkoholickou jídelnu, ke všemu halal. Vždyť jsou v Čechách!“

„Však jim tam dneska nepáchne ani noha!“ dodal kysele chlap vedle dědy.

„To jsou mi zajímavé novinky!“ naznačil jsem, že tomu úplně nevěřím. „Hospoda přece potřebuje kunčofty, jinak se brzy položí, ne?“

„Taky jsme si to říkali,“ povzdychl si i děda.

„Vždyť od nich utekla i naše městská honorace, počínaje starostou, který jim údajně ten prodej sám dohodil!“

„Vážně?“ pođíval jsem se na ně se sehranou nedůvěrou.

„Támhle všichni sedí!“ ukázal děda ke stolu na opačném konci sálu, kde seděla »fialová« honorace. Aha, proto zaclánějí v plebejské hospodě! Aby ne, když jim v té nóbl nenabídnou ani obyčejné, poctivé české pivo!

„A nedělal váš starosta předtím starostu v Kocourkově?“ zeptal jsem se. „Tam byl přece odjakživa starostou vždycky ten největší pitomec!“

„Výstižné!“ rozjasnil se děda. „Velice výstižné! Škoda že to starosta pocítí až po volbách! Do té doby stihne zašantročit prachy, co městu za hospodu vetřelci zaplatili, příště starostou nebude, ale konto bude mít plné!“

„Já se tam asi půjdu pođívat,“ napadlo mě.

„Obdivoval bych tvou odvahu,“ řekl na to děda. „Ovšem jen v případě, že víš, do čeho jdeš. Měl by sis raději pohovořit s někým, kdo s tím má zkušenosti. Aby sis pak nestěžoval, že ti udělali bebíčko.“

„Jsme snad pořád ještě v Čechách a ne v Kalifátu!“

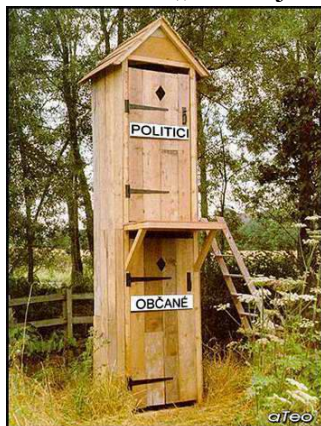
„No, v Čechách pořád ještě jsme,“ připustil děda. „Ale už nastal čas dávat si pozor na hubu, aby přes ni člověk nedostal a nepřišel o pár zubů. Nemůžeš totiž počítat s naší »**pomáhat a chránit**«, ta bude naopak chránit vetřelce a pomáhat jim, aby se necítili ukřivdění, až ti budou vyrážet zuby. Ty pak můžeš vyfasovat ještě flastr za nepřiměřenou obranu. Navíc se většina policajtů těch chlápků vyloženě bojí. To je současná situace nejen v Čechách, ale v celé Evropě a vlastně i ve světě.“

„Myslíte, že všude jsou policajti zbabělci?“

„Všude, chlapče, všude,“ pokýval hlavou děda. „Podívej se na internet, tam je takových záběrů plno!“

„Nemám internet,“ namítl jsem.

„To o hodně přijdeš,“ zhodnotil to děda. „Vnuci mi loni darovali na starý kolena počítač s internetem a musím uznat, byl to nebetyčný rozdíl! Až jsem úplně zrušil televizi a události doma i ve světě sleduji jen přes internet. Ale v zájmu pravdy se musím policajtů zastat. Problém není v nich, ale v politicích. Když policajt

horkokrevně zasáhne proti darebákovi, který ale patří k nějaké chráněné menšině, koleduje si o průšvih policajt, ne ten darebák. Zasahuj potom proti grázlům, když víš, že ti je kdekdo omlátí o hlavu!“

„A to je podle vás v celém světě?“ nechápal jsem.

„Že váháš!“ odvětil děda. „Nejhorší je, když policajt patří do jiné menšiny než darebák a největší smůlu má, když je bílej. Pak létají vzduchem slova o rasizmu a diskriminaci a všichni ochránci práv menšin se na nebohého policajta sesypou, i když darebáka z chráněné menšiny načapal při činu, za jaký by jiný gauner s bílou barvou kůže vyfasoval pořádný flastr. A počítej s tím, že v naší horní hospodě narazíš na chráněnou menšinu, takže se na bílou policii nesmíš spoléhat. Každý si rozmyslí pomáhat bílému proti utlačovaným. Zatím v Čechách nikomu hlavy neřežou, ale to je jen »zatím«.“

„Pěkná spravedlnost!“ povzdychl jsem si.

„Ty máš ještě iluze o dnešní spravedlnosti?“ podíval se na mě děda útrpně.

„Taky už jsem dostal – obrazně řečeno – přezhubné,“ řekl jsem odevzdaně. „Jenže když se nebudeme bránit aspoň chabě, budou nám grázlové brzy kadit na hlavy.“

„Ještě sis nevšiml, že nám to naši politici dělají už hezky dlouho?“ zasmál se děda trochu kysele. „*Otevřenou politiku* dělají *za zavřenými dveřmi*, před volbami se mohou samými sliby přetřhnout, ale po volbách už jsme pro ně zase jen lůza.“

„Jo, to vím,“ souhlasil jsem. „A lidi mají krátkou paměť, když je volí znovu a znovu...“

„A kohopak jsi minule volil ty?“ zeptal se mě děda.

„Nikoho,“ odvětil jsem po pravdě.

„Takže jsi taky slavně volil ty grázly!“ řekl vítězně děda. „Já jsem volil Piráty. Taky nejsou nic moc, kloudnej program nemají, ale aspoň nejdou na ruku těm hlavním darebákům!“

„Já jsem ani volit nemohl,“ namítl jsem. „Byl jsem právě po autohavarii a jsem rád, že vůbec žiju!“

„No jo, to jste vy mladý!“ rozohnil se děda. „Furt někam spěchat, furt se hnát... zřejmě jste nikdy neslyšeli Komenského slavné »kvaltování všeliké toliko pro hovada dobré jest«?“

„Já jsem jel pomalu a mravně, ale smetl mě protijedoucí kamioňák, co usnul za volantem!“ namítl jsem. „Jo – to jsou ti staří! Už by měli dávno pospávat v důchodu, ale tumlujou se, ani se pořádně nevyspí a pak zabíjejí jiné! Podívejte se na naše poslance, ti spí každou chvíli! Ono se říká »když blbec spí, tak neškodí, takže vlastně dělá veřejně prospěšnou práci!«, ale naši poslanci jsou prospěšní málo, neboť i tak stihnou škodit víc než je nám milé!“

Rýpnul jsem si sprostě – ale děda si začal...

„Nehádejte se tady!“ napomenul nás přátelsky »žlutý«. „Beztak nic nezmůžete! Proti politikům ani proti vetřelcům! Jsme na to moc malí páni!“

„Ale stejně se tam půjdu podívat!“ řekl jsem odhodlaně. „Jak říkají Poláci – *Ješce Polska nęzginęła!*“

„*Polska ješče nežginěla*, ale dávej bacha, vyražené zuby ti už znovu nenarostou!“ doplnil mě »žlutý«.

„Dnes je náhodou velice vzácná konstelace hvězd,“ řekl jsem tajemně. „To se mohou dít věci, jaké byste jindy nečekali! A právě proto tam půjdu ještě dnes!“

„No – jestli máš u notáře sepsanou okolkovanou závět’ – pro mě za mě, jdi si!“ povzbudil mě děda.

„A jdu tam hned!“ dodal jsem.

=*=

Tajemství zamčených dveří

Islám vyznávají lidé chudí duchem.
Chytří ho jen vychytrale zneužívají.

Koukali na mě jako na sebevraha kamikaze, ale musím jim uznat, pro neznalé to tak mohlo vypadat. Něco jiného je jít holýma rukama proti odhodlaným ozbrojencům a něco jiného je mít za sebou thuki a schopnost změnit se v ducha, který se většinou zbraní může s klidem vysmívat – od nožů, šípů, mečů a halaparten až po moderní vražedné střelné nástroje.

Ani jsem se tedy nedivil, když se všichni od našeho stolu zvedli a šli se za mnou podívat, jak vstoupím do horní hospody. Tím mi ale znemožnili vstoupit tam jako duch. Přinejmenším za vstupní dveře jsem musel vejít hmotný. Ale na druhé straně, ať je tam uvnitř kdokoli, nemůže přece na každého příchozího bez varování střílet. Kdyby se mě hned za dveřmi někdo zeptal, co tam chci, mohl bych směle odpovědět, že mají nad vchodem ceduli »jídlna«, takže se jdu informovat o jídelním lístku. Pak mě snad nemohou ani bez vysvětlení vyhodit.

Sledován několika páry zvědavých očí došel jsem klidně až k hospodě a srdnatě vstoupil. Jakmile se za mnou vchodové dveře zavřely, přestal jsem hrát divadlo »o srdnatém hochovi, co se ani lidojedů nebojí«. Chodbička byla prázdná, nikdo mě tu neviděl. Vyžádal jsem si hmotové zrcadlo valrur a dál jsem šel jako neviditelný přízrak. Bylo to tak bezpečnější a co mám povídat, takový srdnatec přece jen nejsem, abych se hrnul tam, kde bych mohl přijít v lepším případě o pár zubů, v tom horším i o hlavu. A to doslova, viděl jsem otřesné obrázky!

Zatím to ale tak nebezpečně nevypadalo. Jako duch jsem se nezdržoval dveřmi a vstoupil do větší místnosti. Původně to byl asi hlavní sál, ale teď by v tom nikdo hospodu nepoznal. Nápis »restaurace« venku na průčelí zřejmě neplatil. Všechna nábytek

byl pryč a podlahu pokrýval jeden velký ornamentální koberec. Takže žádná jídelna, ale – mešita.

Navzdory ujištění, že do horní hospody nikdo nechodí, byl sál nabitý samými chlapy. A že si nikdo nevšiml, že sem chodí tolik lidí? Pravda, každý tady zabíral víc místa než kdyby stál, ale i tak jich tu bylo nějak moc. Ve městečku je tedy už poměrně početná komunita této víry. To není dobré. Příznivci této víry tvrdí, jaká je mírumilovná, ale zkušenosti ze světa i z Evropy hovoří jinak. Podle činů poznáte je!

Víra v Mohameda se od víry v Satana liší pouze ve dvou hlavních bodech. Především ve jménech – Mohamed opravdu není Satan, i když obojí do světa přináší zlo a násilí. Satanisté ale nejsou tak pokrytečtí – což je ten druhý rozdíl. Uctívají-li Satana, netají se, že uctívají Zlo. Zato muslimové se sice slovy od Satana distancují, ale sami mění svět v peklo. Jejich obhájci neustále opakují, jaké mírumilovné náboženství je islám, stejně však argumentují i Satanisté, podle nich je přece mírumilovný i satanismus. Oboje je však čisté pokrytectví. Mírumilovní jsou jen tam, kde jsou zatím v menšině, kde nevládnou. Pravou tvář ukáží, jakmile si myslí, že mají dost síly. Pak teprve otočí.

Znal jsem jednoho Araba z těch »umírněných«. Nechodil do mešity, občas si potají dal pivo a nevyhýbal se v Čechách ani jitrnicím a jelitům. Ale ani on – stejně jako všichni Arabové – se neodvážil prohlásit na veřejnosti, že není muslim.

Tihle lidé, kteří by asi jako jediní nebyli nebezpeční, se totiž nejvíc bojí svých souvěrců. Odpadnutí od víry trestá islám zásadně smrtí, jiný trest ani nemůže použít, neboť tak jest přece

psáno v Koránu a Korán je jediná pravá a dokonalá kniha, ve které se nesmí změnit ani čárka, neboť ji Mohamedovi diktoval sám Satan.

Pardon – Alláh.

=*=

Ačkoliv mě nikdo z nich nemohl slyšet i kdybych z plna hrdla řval, tiše jsem vyslovil příkaz »ivtyš«. Jak jsem očekával, nikdo ještě neměl plamínek tyramchy. Vuk je neoznačil, přišli až po jeho odchodu, bylo to tedy na mně.

Ale co s nimi?

V prvním okamžiku jsem se chystal označit je všechny fialově, jenže v té chvíli jsem si vzpomněl na Ahmeda. To byl přece slušný člověk, i když muslim. Vždyť zůstával muslimem jen ze strachu před svými souvěrci! Jakou barvu tyramchy by ode mne dostal Ahmed? Kolik takových nešťastníků je i tady?

Hned mě ale napadlo, že Ahmed přece do mešit nechodil. A také jedl jitrnice a pil pivo, samozřejmě jen když ho žádný jiný muslim neviděl. Ten by snad tady bezduše nemlel naučené mantry a nebouchal čelem o koberec.

Jenže – co jsem skutečně věděl o Ahmedovi? Když ho žádný jiný muslim neviděl, jedl jitrnice a pil pivo. Ano, ale jak se choval, když jsem ho neviděl já? Co když chodil potají do mešity, mlel bezduše modlitby a bouchal čelem o koberec, aby přece jen nepřišel do pekla za přátelské hovory s nevěřícími? Ať tak či tak se musel přetvařovat. Před vlastními nepřiznával jitrnice a pivo, nám zase mohl lhát, že to náboženství »nežere«. Lhát nevěřícím je přece dovoleno, klamání nevěřících považují muslimové dokonce za jediné správné a chvályhodné jednání!

Křesťané mají jiné pokrytecké řešení – zpověď. Co přes týden – či v posledním roce – nahřešili, to smažou zpovědí a hned se mohou považovat za čisté jako lilie, i když mají ruce od krve až po ramena. Muslimové takové pokrytectví nemají, ale musí mít něco jiného, čím se alespoň ve vlastních očích očišťují. Jinak

by člověk mohl žít v pohodě jen do prvního »smrtného hříchu« a pak už by mu bylo všechno jedno. Říká se, že to bylo heslo křesťanských pirátů, které měl každý právo pověsit na ráhne nebo hodit zaživa žralokům. Pro ně zpověď nebyla. I kdyby přišli do kostela, zavolali by na ně lidé vojáky. Piráti se podle toho chovali a slovo milosrdenství byla pro ně sprostá nadávka.

Hezky to vystihovala kniha „Ostrov Pokladů“ od Roberta Louise Stevenzona, zejména ona píseň o pirátech:

Fifteen men on a dead man's chest
Yo ho ho and a bottle of rum
Drink and the devil had done for the rest
Yo ho ho and a bottle of rum.

Přeloženo do češtiny:

Patnáct chlapů sedí na rakvi
Jo-ho-ho – a flaška rumu
Pijí a ďábel má vystaráno
Jo-ho-ho – a flašku rumu.

Ba ne, na Základnách pro ně místo nebude. Místa je tam málo, nedostane se ani na všechny poctivější. Tihle chlapi mají plná ústa Alláhova milosrdenství, ale pak »ve jménu Alláha slitovného, milosrdného« řezou zaživa hlavy i dětem... My potřebujeme lidi jiné, ne tak otrlé.

Přelétl jsem očima celé shromáždění, představil si barvu temně fialovou a vydal povel: »erofetoc«.

Dobrá – a co dál? Fialové označení může mít význam až v případě kosmické katastrofy, kdy by tihle propadli zkáze. Byl by to ale trest? Vždyť by spolu s nimi zemřelo i několik miliard potřebnějších a užitečnějších lidí, prostě protože se na všechny nedostane!

Vzpomínka na Ahmeda mě naladila smířlivě, přesto jsem jim dal fialové tyramchy. Jenže to má význam stejně vzdálený a neúčinný jako hrozba peklem, kam se dostanou hříšníci až po

smrti. Než se tam dostanou, stihnou ještě spáchat několikerou genocidu. Trest by měl přijít dřív, nejlépe tak, aby chystaným zločinům zabránil ještě dříve než se stanou. To ale předpokládá vědět, kdo se k nějakému vraždění už chystá a případně kdy to má nastat. Jasnovidci však nejsme, ani thuki budoucnost nezná. Dá se to odhadovat, napadlo mě však i něco jiného. Něco jsem naznačil už v hospodě, když jsem tajuplně mluvil o »*konstelaci hvězd, kdy se mohou dít věci, jaké nikdo nečeká*«!

Nejprve bych se ale měl přesvědčit, zda je nepodezírám zbytečně nespravedlivě. Podívám se za zdejší zamčené dveře, jako ducha mě přece nezastaví.

Prolnul jsem se dveřmi na chodbu, pak do provozní části budovy. Namátkou jsem prošel několikerými dveřmi. Našel jsem kuchyň, kde zahalené muslimky připravovaly *halal* jídla pro své »pány a vládce«, nahlédl jsem do spížírny, až jsem objevil dveře do sklepa. Byly tam kluzké tmavé schody – a tma.

„Fempač!“ požádal jsem thuki o světlo.

Strop vzplál jasným bílým světlem, rázem bylo vidět jako ve dne. Tolik jsem ani nepotřeboval.

„Vakéžo fempač!“ požádal jsem thuki o zeslabení světla, aby neprosvívalo škvírami pode dveřmi.

Světlo pohaslo, ale i teď bylo vidět dost. Seběhl jsem po schodech dolů a spatřil několik sklepních kójí. Stály tu pivní sudy, na které už dlouho nikdo nesáhl, neboť novým majitelům nestály za námahu vyvalit je nahoru a prodat je. V sousedních kójích jsem však objevil podezřelé zelené bedny. Rozhodl jsem se pár jich námtkou otevřít, ovšem nejprve jsem musel projít hmotovým zrcadlem. Kdyby mě přitom překvapili, byl bych

možná okamžik zranitelný – než bych jim zmizel do allohmoty. Nebylo to však příliš nebezpečné.

Tušení mě ale nezklamalo, byly tu zbraně. Útočné pušky, granáty, munice, panzerfausty, podobně jako v mešitě u Lojzy. Příprava na válku. Takže – žádní mírumilovní uprchlíci před válkou! Tihle ji přinášeli až k nám.

Opět jsem se odhmotnil, vystoupal po schodech nahoru, dal thuki zhasnout a prolnul dveřmi na chodbu. Štěbetajících muslimek jsem si nevšímal, nebudou nebezpečné. Vrátil jsem se do sálu, kde zřejmě právě skončily modlitby a začalo jakési kázání. V duchovitém stavu jsem neslyšel, o čem ten chlap za tribunou hovoří, ale beztak nemluvil česky a nerozuměl bych mu. Nechal jsem si to raději přetlumočit do češtiny.

„Dokud nepřišel náš čas, nesmíme na sebe upozorňovat!“ hlásal zdejší imám svým posluchačům. „Až sem přijdou další, musíme jim připravit místa. Jednou každý z nás dostane vlastní dům po nevěřících, ale teď musíme být nenápadní.“

Jasně, převáděl jsem si to do ještě srozumitelnější řeči.

Každý získá vlastní dům – až podřezete nevěřící. Ale než sem dorazí další, nejspíš po malých skupinkách, aby to nebylo nápadné, musíte se »uskrovňovat«. Hospoda je velká, jenže tu máte i ženy, aby se měl kdo starat o jídlo. Na tak velkou hordu chlapů je tu přece jen žen málo, ale to už si nějak zařídíte...

Jenže přípravou na válku jste mi dali důvod překazit vám to ještě dřív, než to začne. Nemusím čekat, až přijde *váš čas*, protože *můj čas* už přišel. Jen nesmím tu »příznivou konstelaci hvězd« propást, trvá jen čtyřiaadvacet hodin a navíc nevím kdy začala a kdy skončí. Prostě to zkusím – a uvidím!

Přelétl jsem očima shromáždění.

„Vakéžo tyramchy!“ poručil jsem.

Fialové plamínky se změnilly v černé a byly znát jen proti světlé zdi. »Příznivá konstelace hvězd« tedy ještě trvala.

Pak jsem opustil hlavní sál mešity. Napadlo mě ponechat jednoho posledního naživu jako posla špatných zpráv pro jejich štáb, ale bylo by to zbytečné. Chlap by mohl popadnout zbraně a začít vyšilovat.

Zprávy ponesou muslimky.

=*=

Pro jistotu jsem se rozhodl obhlédnout hospodu celou. Sál změněný na mešitu nezabíral celý půdorys budovy. Za ním jsem objevil větší sál – zřejmě občasnou tělocvičnu, možná to bývala dříve sokolovna. Také tady bylo plno divných chlápků. Ohýbali hřbety na matracích, pohozených na parketách. Aha, do modlitebny se zřejmě všichni nevešli, modlili se i tady.

Trochu mě zarazilo, kolik jich tu je, aniž by lidé ve městě měli o nich tušení. Zřejmě trčí tady, nechodí po městě, nedávají nikomu stín podezření, ale až přijde jejich čas a dostanou povel vyrazit, nechtěl bych v tomhle městě bydlet. Mohlo by tu být setsakra dusno!

Teď už jsem je označil s klidným svědomím. To nejsou hosté, ani chudáci uprchlíci! To je falanga fanatiků. Všem jsem také ihned změnil barvu tyramchy na ultrafialovou, ještě to šlo. Postačí, aby každý z nich aspoň na pár vteřin osaměl – a jak asi víme, jsou místa, kam i císař pán chodí sám...

Vystoupal jsem po schodech až do patra, ale tam nikdo nebyl. Zřejmě to byly pokoje vyhrazené ženám, které teď byly dole v kuchyni. Víc jich tedy není, ale – i tak jich je dost!

Už brzy se ale budou divit!

Ultrafialová barva je hodně zlověstná!

=*=

Venku nikdo nečekal. Proč také, když uvnitř bylo tepleji?

Vrátil jsem se celkem v pohodě do hospody, jako bych se právě nestal masovým vrahem. Tak jsem to ale nechápal. Moje »oběti« byly zatím naživu, i když se to jistě brzy změní. Nebyli to ale obětní beránci. Chystali v Čechách něco horšího než puč. Při puči jde nanejvýš o vládu a moc, civilisté to sice taky občas

odnesou, ale jen jako »vedlejší škody«, jak to rádi pokrytecky a zjemněle nazývají Američané. »Zabili jsme dlouho hledaného velitele teroristů... a také dvě stě dětí jako collateral damage«... Jenže tihle tady cíleně chystají genocidu. Před soudem bych to neobhájil, naše soudy věří spíš cizincům, ale obhájím si to před kmotrami. Měly u mě tisíckrát větší váhu než české soudy, představované darebáky jako doktor Slamáček. U našich soudů je darebáků víc, pokud ne většina. Jakou úctu mohou mít u mě takové bestie proradné?

Ve dveřích šenku jsem se rozhlédl. Mé místo u stolu bylo dosud volné. Zamířil jsem tam a pro pořádek požádal o svolení přisednout si, i když jsem neočekával, že by mi svolení nedali. Přímo z nich čišela zvědavost.

„Tak co, mladej?“ zeptal se mě dychtivě děda. „Vidíme, že ses vrátil bez boulí, modřin, zlomenin a nejspíš i se všemi zuby, tak povídej, jaké to tam bylo?“

„Jestlipak vy starousedlíci vlastně víte, co se vám na tom náměstí vylíhlo?“ zeptal jsem se jich, zatímco jsem přivolával servírku, abych si dal pivo.

„A ty to už víš?“ naježil se děda spolu se všemi.

„Já už to vím,“ přikývl jsem vážně. „Vy si pořád myslíte, že máte na náměstí trochu nezvyklou hospodu, ale skutečnost je horší než tušíte. Ta hospoda snad byla původně i něco jako sokolovna a hotel, že? Já jen, že tam je i velký sál...“

„Jo, to byla,“ připustil děda. „Měli nahoře v patře nějaké hostinské pokoje, ale když se jim tam někdo ubytoval, byl to pro ně svátek. Sem málokdo jezdí, aby se tu musel ubytovat. A v sokolovně pořádali různé merendy, tancovačky, maškarní plesy, karnevaly a diskotéky.“

„Bude pro vás veliké a nemilé překvapení, že mají všude plno?“ začal jsem. „V hospodě, v hotelu i v tělocvičně.“

„Vždyť jim tam ani noha nepáchne!“ namítl druhý chlap.

Mezitím jsem dostal pivo, servírka byla mladá a hbitá.

„To se asi budete divit,“ pokýval jsem hlavou a napil se. „Nejenže tam mají plno, ale už to není hospoda. Je to mešita.“

„Cože?“ vyskočili skoro všichni.

„Místo sálu je modlitebna, v hostinských pokojích bydlí ženské a tělocvična je plná chlapů na matracích. Je tam kolem tří set mužů, řekl bych – tak prapor pěchoty. Zbraní mají plný sklep. Samopaly, minomety, granáty i panzerfausty.“

„Fí ha!“ hvízdal si děda. „A to ti máme věřit? Vymyslel sis to až teď nebo už dřív?“

„Svatá prostoto!“ obrazně jsem spráskl ruce. „Vy si vážně myslíte, že si koupili hospodu, do které jim nepáchne ani noha, že tam jen tak sedí a trpělivě čekají na zákazníky, i když musí vědět, že v Čechách halal hospody nepotřebujeme, takže by si nevydělali ani na slanou vodu?“

Pravda, halal hospoda pro nás neměla smysl. Mešita ano. I když ještě nevítanější.

„Třeba jsou optimisté a čekají, až k nám přicestují jejich krajané...“ napadlo dědu.

„V tomhle nejsou optimisté, ale realisté,“ ujistil jsem ho. „Nečekají, až jim sem někdo zabloudí. Jejich krajanů už je tam jako mravenců. Jak říkám, v palebné síle praporu pěchoty, plně vyzbrojení, čekají jen na signál.“

„Poslyš, neměl bys to nahlásit na policii?“ zvažněl děda.

„Udavačem nebudu, to po mně nechtějte!“ odmítl jsem. „A taky, co jste prve říkali o našich »pomáhat a chránit«? Že na ně není spolehnoutí, ne? Když mi to nechcete věřit vy, co s tím asi udělají policajti? Zametou to pod koberec? To by byl ještě lepší případ, v horším mě rovnou zavřou pro šíření poplašné zprávy, případně hanobení rasy či čeho... nezáměm!“

„Jenže... jestli je to tak, jak říkáš, bylo by to vážnější než si myslíme!“ namítl děda. „Říkáš, že tam mají zbraně? Tys je viděl, nebo si to jen myslíš?“

„Viděl jsem je, vlezl jsem jim i do sklepa,“ ujistil jsem je. „Mají toho tam plné bedny! Nebyl jsem na vojně, ale samopal od panzerfaustu rozeznám, občas to přece ukazují v televizi...“

„Vlezl jsi jim i do sklepa? A oni ti to nadšeně ukazovali? To snad nemyslíš vážně!“ namítl dědův soused po pravici.

„Jistě, vyžádal jsem si svolení i doprovod!“ ušklíbl jsem se a opět jsem si lokl piva. „Považujete mě za pitomce? To se ví, že jsem tam byl jako myška, nikoho jsem se neptal. Naštěstí je modlení tak zaujalo, že ani hlavu ke dveřím neotočili. Nejen v modlitebně, ale i v bývalé tělocvičně, kde mají kasárna.“

„Jenže – do sokolovny se vchází z hospody,“ namítl tiše chlap po dědově levici. „Aby ses tam dostal, musíš přece projít šenkem. A to si tě nikdo nevšiml? Hele, mladej, nehoupej nás!“

Měl pravdu, do tělocvičny jsem vstoupil skrz stěnu přímo z kuchyně. Ale to jsem jim přece nechtěl a nesměl prozradit.

„Chcete snad tvrdit, že sokolovna nemá zadní východ?“ obrátil jsem se k němu. „A co kdyby tam hořelo?“

„Ale každý snad ví, že je zamčený,“ dodal chlap. „Každá sokolovna musí mít nouzový východ, ale tenhle byl *imrvére* zamčený. Jen pro případ ohně tam byla na zdi krabice s klíči pod rozbitelným sklíčkem.“

„Myslíte, že to noví páni dodržují?“ zpochybnil jsem to.

„No... tihle asi ne...“ připustil chlap neochotně.

„Právě proto bych řekl, že tam většina těch chlapů přišla zadem,“ pokračoval jsem. „Možná proto jste si jich nevšimli.“

„To by to tam ti příchozí museli znát, ne?“ namítl chlap.

„Proč?“ dělal jsem nechápavého. „Uvědomte si, všichni mají mobily. Když zavolají »jsme na kraji města,« je takový problém poslat jim naproti někomu, kdo už se tu vyzná?“

„Ale v tom případě by to bylo hrozné!“ pochopil konečně i děda. „Jestli mají zbraně, mohli by nás všechny odkráglovat!“

„A nejspíš proto sem přijeli,“ souhlasil jsem s ním.

„Ale co my?“ zeptal se děda. „Budeme jen čekat, až se na nás ta banda vrhne?“

„Já myslím, že je to kec,“ řekl rozvázně chlap napravo od něho se »žlutým tyramchy«. „Mladej si z nás prostě vystřelil!“

„Můžete se tam jít podívat,“ navrhl jsem mu. „Ale musíte se pohybovat tiše. Nejlépe když se modlí, to nedávají pozor.“

„No jo, ale co když má mladej pravdu?“ namítl děda. „Že se vrátí, ještě neznamená, že se vrátíš taky!“

Společnost u našeho stolu nerozhodně zmlkla. Bylo to jasné dilema. Věřit nebo nevěřit? Možná to vypadalo přehnaně, ale z arabských zemí a zejména z Islámského státu přicházelo tolik dokumentů, obrázků a videí, aby důvěru v mírumilovnost islámu účinně zviklaly. Zastánci a vítáči důkazy bagatelizovali a tvrdili, že jde o ojedinělé výstřelky. Islámský stát má jen pár tisíc bojovníků – a co je to proti jedné a půl miliardě mírných muslimů na světě? Jenže jejich oponenti poukazovali na to, že se tyto krutosti ve jménu »Alláha slitovného« ve světě skutečně dějí a fanatické teroristy od mírumilovných muslimů nikdo neodliší. Stačí, aby jich z té jedné miliardy byl milion.

O klíšťatech se říká, že přenášejí nebezpečnou boreliózu. Ale vždyť je infikované jen jedno z deseti tisíc! Proč ty ostatní nemilujeme? Vždyť to jsou tak mírumilovní paraziti!

Mírumilovní – jako islámisté v Evropě!

Babo – rad’!

=*=

Ve chvíli, kdy nálada u našeho stolu šla pod bod mrazu, jsem trochu přidal na optimismu.

„A bylo by to v háji zeleném,“ řekl jsem. „Naštěstí to tak není. Kdybyste si aspoň někdo vzpomněl, co jsem říkal, než jsem se tam vypravil na výzvědy, bylo by vám hned veseleji.“

„Co já vím, říkal jsi **Ješče Polska nězginěla!**“ vzpomněl si děda. „Co je na tom ale veselého?“

„Na tom nic,“ připustil jsem. „Ale vzpomeňte si, co jsem říkal o dnešní velice vzácné konstelaci hvězd, kdy se dějí věci, jaké byste jindy nečekali!“

„Co je veselého a vzácného na jaké *konstrukci* hvězd?“ zavrčel chlap vlevo od dědy.

„**Konstelaci**,“ opravil jsem ho. „Dnes je zkrátka příznivý den. Příznivý pro nás a nepříznivý pro příznivce Alláha. Dnes v noci se budou dít věci! A možná už se dějí!“

„Co třeba?“ nadhodil děda.

„Dnes je *den otevřeného pekla*,“ řekl jsem tajemně. „To se otvírá pro největší darebáky. Je třeba na ně upozornit, ale to jsem v případě vetřelců z horní hospody zařídil.“

„Kdo? Ty?“ rozchechtal se chlap po dědově pravici. „No jo, já věděl od začátku, že je to kec!“

„Hele, mladej, a nemohl bys to peklo upozornit taky na našeho pana starostu?“ vzal to jakoby vážně děda. „Ten vyžírka by si to už dávno zasluhoval!“

„Starosta není nebezpečný,“ namítl jsem.

„Že není?“ nesouhlasil děda. „Vždyť na nás ty vetřelce pozval, přišli prý na jeho inzerát kvůli prodeji té hospody!“

„A jak to chceš zaonačit, mladej?“ udeřil na mě tvrdě ten, co to »věděl od začátku«.

Podíval jsem se k vedlejšímu stolu. Starostu mi ukazovali před chvílí, měl na sobě fialové tyramchy. Soustředil jsem se jen na něho. Ten chlap opravdu představuje nebezpečí pro celé město! Pozvat sem takovou ozbrojenou bandu... i když netušil, že přijdou ozbrojení... ale mohl už vědět, co jsou zač...

»Vakéžo tyramchy,« pomyslel jsem si. Možná už uplynul čas a nic se nestane...

Plamínek zčernal, čtyřicet hodin tedy ještě neuběhlo. Mám to tak nechat, nebo ne? Danka má pravdu, je to trest smrti a ten je skoro vždycky nemorální. Něco jiného je preventivní

úder na ozbrojeného nepřítele, který se chystá vraždit, ale tohle u starosty nejspíš neplatí.

„Vy byste mu to peklo přáli?“ zeptal jsem se rychle všech pěti. „Myslíte si, že si něco takového zaslouží?“

„No jistě!“ odvětil chlap, který všechno věděl od začátku.

„Dobrá, budeme hlasovat!“ řekl jsem, i když už jsem měl starostu označeného ultrafialově. „Kdo si myslíte, že by to bylo pro něho příliš kruté? Upozornuji vás, s peklem se nežertuje!“

Teď ale zvažněli všichni.

„Ty myslíš, že by to mohlo fungovat?“ zarazil se i děda.

„Jestli tady a teď starostu odsoudíte, pak ho dneska vidíte naposledy,“ ujistil jsem je vážně. „Splní se to, když budeme my u tohoto stolu jednotní.“

„Pořád ten samej kec!“ prohlásil dědův soused. „Já bych ho nelitoval, kdyby nenápadně zmizel, škoda, že můj hlas nemá žádnou váhu!“

„Takže – jeden hlas pro peklo,“ řekl jsem vážně.

„Dva,“ opravil mě druhý chlap se žlutým tyramchy. „Za rozhazování peněz na pitomosti místo aby pomohl lidem.“

„Co to mělo být konkrétního?“ zeptal jsem se.

„Například jak prodal obecní školku,“ řekl chlap. „Místo školky teď stojí další supermarket a děti nemají kam chodit. Říká se, že mu to hodilo bokem nějaké to všimné!“

„Kdyby to měl být hec, přidal bych se i já pro to peklo,“ řekl děda. „Starosta si ho zasloužil i podporou exekutora.“

„On podporuje exekutora?“ zeptal jsem se ho. „V tom případě jsem také pro peklo. A co vy dva?“ obrátil jsem se na oba zbývající, kteří dosud neřekli ani slovo.

„Chlapi, tyhle jalový kecy beztak nemají smysl,“ pokusil se to zlehčit čtvrtý, takový dobrácký vousáč. „Akorát bych byl moc opatrný s nadpřirozenými věcmi. Mohlo by se to splnit!“

„To je právě to!“ řekl jsem. „Když se všichni shodneme na peklu pro starostu, zítra už tady sedět nebude. Když někdo z nás

starostu podrží, bude starostovat dál. Uvažujte ale rychle, příznivá konstelace hvězd může každou chvíli skončit.“

„Nebudu trhat partu,“ rozhodl se poslední. „Hlasuji taky pro peklo. Jen chci vidět, jak se bude mladej zejtra vymlouvat, když se s tím vyžírkou nic nestane.“

„Myslíte, že to je hec, že?“ podíval jsem se na všech pět.

„To se rozumí!“ zasmál se chlap, který »věděl předem«.

„Mě se to nějak nelíbí,“ cukal sebou poslední. „Byl bych radši opatrnější. I když bych starostu taky nelitoval.“

„Takže jsme se shodli,“ vzdychl jsem si. „Žerty stranou, je to nadlouho jediná možnost...“

V té chvíli se starosta zvedl a zamířil ke dveřím záchodů. To mě zarazilo. Bude tam o samotě a v příští minutě začne jeho mrtvé tělo padat na Jupiter. Hrom aby do toho...

»Vamůšo tyramchy!« poručil jsem v duchu při pohledu na odcházejícího starostu a zrušil jsem tím smrtící ultrafialové označení. Takhle rychle to přece jen nejde!

Fialový plamínek mě zase trochu uklidnil. Ale bylo to na poslední chvíli – starosta zmizel za dveřmi...

Ne, tohle ne...

Je něco jiného odeslat do pekla bandu hrdlořežů, kteří se chystají hromadně zabíjet mé bližní, a něco jiného je poslat tam chlapa, který sice také škodí, ale přece jen nezabíjí.

Bojovníkem být mohu, katem ne...

=*=

Danka

Nejžhavější místa v pekle jsou vyhrazena těm,
kdo vidí bezpráví a mlčí (Dante Alighieri)

Tentokrát jsem dychtil po návratu domů. Musím se s tím někomu svěřit, i kdyby to dutá vrba byla. Kmotra k tomu bude nejvhodnější, může mě asi jako jediná na světě pochopit. Cilku v této chvíli nepočítám, je někde daleko a přes telepatii to přece jen není to pravé.

Nejspíš mi to poznala na očích, ale když jsem se přihrnu do sednice, zeptala se mě účastně, co se mi dneska přihodilo. Musel jsem jí všechno vypovědět – jak o hospodě na náměstí, změněné v mešitu, tak o tunách zbraní ve sklepě, ale i o tom, že jsem se nemohl odhodlat označit ultrafialově darebáka, kterého by pět místních chlapů jednohlasně poslalo do pekla.

„Koukám, že by sis rozuměl s Lojzou,“ podívala se na mě přísně jako učitelka na školáčka.

„Ty vetfelce jsem označil bez velkých výčitek svědomí,“ přiznal jsem. „Nepochybuji o tom, že se chystají vraždit a to ve velkém. To nebezpečí tu zkrátka je a těžko ho vyvrátíš. Ale ten starosta... to je něco úplně jiného. Už jsem ho měl označeného ultrafialově, jenže když se zvedl, že jde na záchod, fofrem jsem mu změnil barvu na fialovou. Prostě jsem ho nedokázal zabít.“

„To ti počítám jako plus,“ řekla Danka. „I když... jak víš, měla jsem mezitím schůzku se svými starými známými. Budeš se asi divit, polovina by jich na tvém místě odeslala starosta do pekla bez velkých cavyků a bez výčitek svědomí. A odůvodňují to poměrně logicky. Bez grázlů by byl svět snesitelnější a to, co ti zloději rozkradou a zašmelí, by mohlo lidem pomoci. Díky jim se znatelně zkracuje i průměrný lidský věk, takže je to jako kdyby své bližní opravdu vraždili. Možná pomalu, ale tím jistěji. A něco na tom bude...“

„Takže kdybys byla na mém místě...“ nakouzl jsem...

„Asi bych ho ušetřila jako ty,“ přiznala. „Ale ještě včera jsem se na Lojzu zlobila a dnes bych – tak jako vy dva – proti vetřelcům použila totéž.“

„Takže se dneska na mě ani nehněváš?“ podíval jsem se na ni trošku jinýma očima.

„Ani ne,“ přikývla. „Spíš mě trochu zarazilo těch pět, co by souseda poslali do pekla bez jediného mrknutí oka. Na to by musel být opravdu velký gauner, nemyslíš?“

„Spíš mám dojem, že to nemysleli vážně,“ hájil jsem je. „Znáš to... člověk v rozčilení klidně vybuchne »čert tě vem!«, ale jen protože ví, že je to jen takové neškodné zaklení. Jeden z těch pěti se cukal víc. Říkal, »s nadpřirozenými věcmi raději opatrně, mohly by se splnit!« Nakonec se přidal k ostatním, ale jen protože si myslel, že vlastně o nic nejde.“

„A jak ses vymluvil, když ses rozhodl označení stáhnout? Přijali to vůbec?“

„Mám dojem, že ano,“ zvážněl jsem. „Zkrátka jsem jim řekl, že je to bohužel příliš reálné a že nechci mít na svědomí smrt nevinného. Kupodivu si pak na mě ani nedělali vtípky.“

„A ta hospoda... nebo spíš mešita?“

„Doporučil jsem jim, aby si jí více všímali a kdyby sami objevili něco podstatného, ať si to nenechávají pro sebe. Řekl jsem jim ale, že se tam dnes, nejpozději zítra, budou dít divné věci, protože mě u těch vetřelců svědomí nedonutilo neoznámít je v pekle... a ať si o tom myslí kdo chce co chce, není to pouhý hec, jak si možná všichni myslí. Uvidíme zítra!“

„Půjdeš to zítra zkontrolovat?“ optala se mě.

„Musím,“ přikývl jsem. „Zvědavost mi nedá.“

„Možná tam půjdu s tebou,“ napadlo ji.

„Tím lépe, můžeme se doplňovat,“ souhlasil jsem.

„Takže ráno...“ řekla.

„Jo, jsem pro,“ souhlasil jsem.

„Ale ještě se tě musím na něco zeptat,“ nemínila skončit.

„Nic před tebou netajím,“ souhlasil jsem.

„Dobře – jak jsi na tom s Monikou?“ položila otázku, kterou mě patřičně zaskočila. Ale asi bylo dobře, že mě donutila si to patřičně ujasnit.

„Narozením Elišky se můj vztah k Monice s Ivanem dostal na stejnou úroveň, jako vztah k Barči s Vinckem,“ uvažoval jsem.

„Další nepřátelství není žádoucí. Nejenže nechci s rodiči trestat nevinné dítě, ale to je přece moje, i když se k němu podle zásad žorukajni nemám hlásit. Zfalšováním testu otcovství jsem si to hodně usnadnil. Monika s Ivanem považují Elišku za svoji, budou ji ochotně vychovávat a nehodlám jim to vymlouvat.“

„Jsi si tím otcovstvím tak jistý?“ zeptala se mě.

„Testy DNA jsou údajně velice spolehlivé,“ ujistil jsem ji.

„Výměnou vzorků jsem způsobil, že Ivan i s Monikou uvěřili, že je pravým otcem Ivan. Pro mě je to naopak potvrzení. Eliška je zkrátka moje. Mám tedy potomka nasazeného do cizí rodiny jako kukačka, ale víme to jen já a ty.“

„A tvůj vztah k Monice?“ podívala se na mě vyčkávavě.

„Myslím, že tady šlo především o trest pro ty dva,“ řekl jsem. „Ivan se honosí košatými parohy, přičemž už mu začalo něco vrtat hlavou, jinak by ho nenapadl test otcovství. Teď si ale myslí, že je Eliška jeho, což je vlastně další trest, jen o tom ještě neví. Bude ji aspoň vychovávat s láskou.“

„Ale co Monika?“

„To je trochu složitější,“ přiznal jsem. „Myslel jsem, že jako trest pro ni postačí rána do hlavy, jak uhýbala před mou rukou, i když jsem jí nemohl ublížit. Nasazování parohů Ivanovi bylo pro ni spíš příjemné. Teď se k němu vrátila v domnění, že Eliška je jeho.“

„Proč jsi jí ale neřekl, že Eliška je tvoje?“

„Chtěl jsem jí to říci,“ přikývl jsem. „Jenže když přišla s tím, že se raději vrátí k Ivanovi, aby měla Eliška správného otce, rozmyslel jsem si to. Co bude pro Elišku lepší? Když bude

mít dva milující rodiče, i když jeden není její, nebo kdyby mezi Monikou a Ivanem ležel takový balvan tajemství? Monika by to nejspíš nevydržela, při nějaké hádce by to Ivanovi vpálila do očí, je tedy lepší, když si to myslí také, aspoň zbytečně nerozvrací rodinu.“

„Takže jsi v zájmu svého dítěte mlčel?“

„Tak nějak,“ přiznal jsem. „Menší roli v tom hrálo i to, že se žorukajni nemohou o vlastní děti starat. I tak si ale myslím, že se za Eliškou čas od času podívám, ale dokud se o ni budou starat dobře, nebudu se do toho míchat a ani se jim neukážu.“

„To bude jediné dobře,“ řekla.

„Tak jste mi to přece vysvětlovaly,“ připomněl jsem jí.

„Měla bych pro tebe ale jiný návrh,“ řekla.

„Jestli bude dobrý, proč ne?“ odvětil jsem. „Povídej!“

„Není to sice podle jakéhosi Gutha-Jarkovského, ale chci ti něco nabídnout,“ řekla. „A sice sebe – tedy svoji ruku.“

V první chvíli jsem zůstal stát jako by mě hrom bacil. To by mě ani nenapadlo, vzít si ženskou o tři sta let starší, proti které jsem malé štěně... Vlastně... napadlo mě to, dokonce hned zpočátku, jenže jsem to zavrhl a pustil ze zřetele jako naprosto vyloučené. Ačkoliv – pravda, uvažoval jsem to obráceně, jak by to dopadlo, kdybych já požádal o ruku Danu, ale hned jsem si odpověděl, že mě odmítne, v horším případě se mi vysměje a úplně v nejhorším případě se rozzlobí a vyžene mě. Vůbec mi nepřišlo na mysl, že by s tím mohla přijít ona.

„To myslíš vážně?“ vytřeštil jsem na ni oči.

„Myslím,“ přikývla. „Říkala jsem si, že tě taková nabídka možná ani nenapadne, nebo si s ní netroufneš přijít. Na druhou stranu – my dva si přece můžeme rozumět. Mladší žorukajni těžko v Čechách seženeš a vzít si normální ženu, dopadli byste určitě špatně. Se mnou nemůžeš prohrát. Co ty na to?“

Tak – to byla rána!

„Napadlo mě to,“ odpověděl jsem trochu nesměle.

„Tak na co jsi čekal?“ usmála se.

„Právě že na nic,“ odvětil jsem. „Prostě jsem si sám řekl, že je to nesmysl a že se mi leda vysměješ.“

„Proč bych se ti měla vysmát?“

„Protože jsem proti tobě pískle neopeřený,“ přiznal jsem to i sám sobě.

„Pískle neopeřený, ale přitom žorukajni,“ připomněla mi. „Nemůžeš se mnou prohrát, ale já s tebou také ne. Nejsem snad taková baba, jak by mému věku odpovídalo, ne?“

„A tobě nevadilo, že mám s Monikou Elišku?“ vyhrkl jsem.

„Já to docela chápu,“ řekla. „Každý člověk – i žorukajni – má přirozenou touhu zanechat po sobě potomky, i kdyby se o ně nesměl starat. Určitě bys po dítěti toužil tak jako tak a je lepší mít je hned zpočátku. A protože víš, že to se mnou nejde, věděla jsem, že s tím musíš jít jinam. Teď už Elišku máš, jistě se za ní občas podíváš a zkontroluješ, aby s ní dobře zacházeli, jenže thuki nepodporují dynastie, takže ti neumožní vzít ji mezi nás žorukajni. Víš to, ale touha po potomcích je tak silná, že bys to nejspíš zkusil, hned nebo později. Takhle už to máš za sebou, Elišku zkrátka chápu. A předpokládám, že velkou lásku k Monice necítíš, když jsi jí tak lehce umožnil vrátit se k Ivanovi.“

„Máš pravdu,“ přiznal jsem. „Hlavně jsem s ní nasazoval parohy Ivanovi. I když přiznávám, že Monika je atraktivní ženská a docela jsem si s ní to nasazování parožní užil...“

„Aha! Takže se budu muset hodně snažit, abych vedle ní nevypadala moc neatraktivně...“ usmála se.

„Ani bych to tak neřekl,“ podíval jsem se na ni. „Nejsi na svůj věk až moc atraktivní? A co až vás dvě budu srovnávat za takových padesát let?“

„Možná už za třicet,“ usmála se.

„Jak říkám, netroufl bych si,“ opakoval jsem. „Ale když s tím přicházíš ty sama, to se ví, že košem nedostaneš! Naopak, budu jediné nadšený!“

„Tím lépe,“ řekla. „Snad ti nebude vadit, že nepůjdeme ani za farářem, ani... jestli se nepletu, dnes se chodí i na obecní úřad... ale to není nic pro nás. Mimochodem, svatba mezi námi žorukajni není trvalá. My si dáváme slib, jaký se zachoval jen v Japonsku. I tam platí sňatek jen dočasně, i když... devadesát devět let je u nich skoro totéž jako »na věčné časy« a »dokud nás smrt nerozdělí«. Rozvod mezi námi žorukajni nepěstujeme, ale dá se to naopak po devadesáti devíti letech prodloužit.“

„Něco jako Cilka s Vukem?“ zeptal jsem se.

„Prodlužovali to čtyřikrát a nakonec je skutečně rozdělila Vukova smrt,“ řekla vážně. „Vím o dvojicích, které to vydržely i tisíc let, ale vím o takových, které to prostě neprodloužily. I to je možné. Uvidíme, jestli se k sobě hodíme, abychom si slib prodloužili, nebo se v klidu rozejdeme. Obojí je možné.“

„Takže je to skoro na sto let,“ uvažoval jsem. „Ale dá se to libovolně prodlužovat... ale jak to děláte, když nechodíte ani na úřady, ani do kostela?“

„Slibujeme si to před thuki,“ řekla. „Jinak se žádná velká svatba nestrojí, je to věc těch dvou, stačí, když svědčí thuki. Je to ale stejně závazný slib jako ten úvodní, zasvěcovací.“

„Tak ji tedy přivolej,“ řekl jsem...

=*=

Manželství mezi žorukajni stvrzuje thuki. Podobá se to úvodní přísaze, dokonce i tím, že nám ruce přirostly k thuki. Je to přece jen mnohem vážnější slib než jaký si dávají snoubenci na úřadě, vážnější než v kostele, kde by to mělo být na věčné časy. Jak známo, spousta lidí to vážně nebere. Víc než polovina manželství se brzy rozvádí, rodiny se rozpadají a děti pak žijí v neúplných rodinách. U žorukajni je to jiné. Děti mít nesmíme, manželství se uzavírá jen dočasně – i když sto let je pro ostatní lidi totéž co věčnost, ale pro nás ne. Jen s věrností je to podstatně jinak. Kdo se proti slibu prohřeší, rozplyne se jako když někoho veřejně zabije nebo prozradí tajemství lidem.

Pro Casanovy a dony Juany to rozhodně není.

Kdyby mi tu nabídku dala předtím, asi bych ji také přijal, jenže slib věrnosti v trvání sta let by mi myšlenky na potomky s konečnou platností znemožnil. Měl bych tedy ocenit, že mě nechala ještě »za svobodna« vybouřit? Sama měla dětí pět, její první manželé nebyli žorukajni, takže brzy zemřeli, měla tedy pochopení, že mohu zatoužit po nějakém tom potomčeti.

Mám tedy Elišku. Je to sice kukaččí mládě, ale když se o ni budu starat jen z dálky, Daně to vadit nebude. Spíš může vadit mně, že Eliška zestárne a změní se ve starou bábu dřív než já, ale to je zkrátka druhá strana medaile.

Musím ale uznat, že jsem s Dankou neprohrál. Vypadala na první pohled na čtyřicet, jenže starodávné venkovské oblečení ji dělalo zbytečně starší. Samozřejmě by jí nikdo nemohl hádat šestnáct, dokonce ani osmnáct, ve srovnání s Barčou i Monikou byla zralejší, ale nevypadala ani na čtyřicet, kdy už bezdětným ženám tikají biologické hodiny.

Danka měla do dneška dva manžely, oba se dávno změnili v prach. S prvním měla pět dětí, ten ji ještě mohl považovat za normální ženskou a zřejmě ji měl opravdu rád, i když k stáru musel pochopit, že je **Jiná**. Po prvním manželovi držela dlouho smutek, jak bylo v té době zvykem, dalšího si vzala, když už jí bylo přes sto dvacet let, takže s ním už děti neměla. Ten to také pochopil, jenže se choval úplně jinak. Dělal jí ze života peklo, podezíral ji a špehoval, takže jí manželství na více než sto let znechutil. Kdyby neviděla Cilčin příklad, už by si nejspíš nikdy nic s žádným chlapem nezačala. Až teď si řekla, že by to mohla zkusit. Mám prý proti jejímu minulému manželu pár předností. Předně jsem žorukajni, což umožňuje více vzájemné důvěry. Viděla, jak se chovám k nepřátelské Monice a jak jsem upustil od pomsty, když bylo ve hře nevinné dítě, a rozhodla se zkusit to ještě jednou. I tak se na mě pátravě dívala, když mi řekla o závaznosti slibu před thuki. Dalo by se čekat, že si to pořádně

rozmyslím, ale když viděla, jak jen krátce uvažuji a jsem hned svolný i k tak závažnému slibu, přišla prý o poslední zbytky pochybností.

D01 měla menší výhodu, že o mně předem věděla skoro všechno, ale odhodlala se přede mnou také nic netajit. Nechal jsem ji vypovídat se o jejím dosavadním životě – bylo to velice zajímavé vyprávění, které se protáhlo dlouho do noci.

Uvidíme, jak nám to bude spolu klapat.

I když mám dojem, že to půjde.

=*=

Muslimky

Nejnovější nabídka většiny arabských bazarů:
"kouzelná vesta" (stiskem knoflíku osoba zmizí).

Ráno jsme se oba společně vypravili do města podívat se na horní hospodu – mešitu. Podle mého předpokladu měla být prázdná, bojovníci džihádisté měli obíhat kolem Jupitera mrtví. Bylo to kruté? Jistě, ale co jiného mohlo zabránit ještě větším krutostem z jejich strany? Kdyby zůstali doma, nepřinášeli nám válku, my bychom za nimi nešli!

Značku ganfi jsme měli poměrně vysoko, až na podstavci sochy Jana Husa, aby nám ji nikdo neobsadil. Objevil jsem se jako první, ale hned jsem seskočil, abych umožnil skok i Dance. Ta se objevila vzápětí, ale zůstala nahoře na soše.

Teprve to mě upozornilo, že něco není v pořádku. Danka by teď měla seskočit dolů za mnou, pak jsme se měli zhmotnit a jakoby nic bychom se vydali dolů náměstím. Mělo to vypadat jako když jsme oba vyšli zpoza pomníku. Jenže Danka zůstala nahoře a udiveně se rozhlížela.

Přelétl jsem očima náměstí a už jsem si toho také všiml.

Na náměstí nikdo nestál. Nebylo prázdné, ale všichni tam leželi. Jen před horní hospodou stálo šest vztyčených černých postav a pomalu kráčely směrem k dolnímu konci náměstí.

Muslimky!

V duchovitém stavu jsme nic neslyšeli. Jen jsme viděli krátké záblesky. Uměl jsem si ale představit práskání výstřelů. Ta černá strašidla držela v rukou kalašnikovy a »včeličkami« kropila celé náměstí. A lidé, kteří zde porůznu leželi, byli buď oběti, nebo to aspoň předstírali v zoufalé a asi marné snaze, že se jim smrt vyhne. Někteří se ještě krčili za kašnou, ale ta je nemohla stínit dlouho. Až ty smrtky dorazí až k nim...

„Tvrdil jsi mi, že jsi je označil ultrafialovou!“ vyčetla mi přísně telepaticky Danka.

„Chlapy!“ hájil jsem se. „Ženské ne!“

„Zřejmě to byla chyba,“ zhodnotila to a cítil jsem to také tak. „Počkej, co to děláš?“

Opustil jsem totiž kryt za pomníkem, změnou polarizace jsem si zvýšil viditelnost a vykročil vstříc muslimkám.

„V allohmotě mi neublíží!“ odsekl jsem. „Když na mě vystřelí municí, nezbude jim na jiné.“

Jak jsem čekal, stalo se. Zpříma stojící nevěřící na sebe strhl pozornost i palbu, ale jen Danka si nemyslela, že jsem se zbláznil. Střelkyně se samozřejmě otočily a zasypaly mě přímo krupobitím opláštěvaného olova. Doufal jsem, že kulky, které nezeslabené projdou mým tělem, za mnou nikoho nezasáhnou. Mrtvým by to bylo jedno, ale za kašnou se krčili živí, kteří teď zvědavě vyhlíželi, co se to nahoře na náměstí děje, i když tím riskovali kulku do čela.

Byl jsem od nejbližší muslimky dva kroky, když jí došly náboje. Rychle, ale marně zalomcovala závěrem. Dříve než ji napadlo vyměnit zásobník, byl jsem u ní. Koutkem oka jsem pozoroval, že i ostatní zmateně lomcují závěry zbraní, nejspíš náboje došly všem pěti. To by bylo dobré!

Hmotové zrcadlo valrur se na okamžik objevilo vedle mě a stačil mi úkrok, abych získal reálnou hmotu. Popadl jsem za hlaveň zbraň, která na mě mířila, ale nemohla střílet, trhnutím jsem ji muslimce vyškubl a naplocho ji pažbou udeřil do hlavy. Ohledy k ženám tady nebyly na místě, dávat vražednicím další příležitost by byla chyba. Muslimka se skácela a ostatní ztratily hlavu a začaly odhazovat prázdné zbraně.

Očekával jsem, že se obrátí na útěk zpátky do hospody, ale v tom jsem se přepočítal.

„Zpět do allohmoty!“ vykřikla na mě telepaticky Danka.

Stačil úkrok a byl jsem opět duch, jenže se samopalem v ruce. Stihl jsem to ale na poslední chvíli. Vedle mě se oslnivě zablýsklo, skla z oken nejbližších budov se rozlétla a kolem

začaly pršet střepy, roztrhané černé hadry – a krvavé kusy těl. Ty potvory měly nejspíš na těle semtex, nebo co to bylo! Když je zradily samopaly, odpálily se. Kam se na ně hrabou japonští kamikaze!

Stihly to ale jen dvě z pěti a je docela dobře možné, že se odpálila jen jedna a druhá explodovala, protože byla blízko. Ta, kterou jsem omráčil, mi ležela u nohou a dvě strašidla exploze odhodila stranou, ale nevybuchly. Jenže byly příliš blízko, než aby výbuch přežily.

„Dávej si na ně větší pozor!“ varovala mě Danka, která se už rychlými kroky blížila, naštěstí také zůstávala v allohmotě. Jedině tak nám dvěma nemohly tlakové vlny ublížit.

„Fuj, to jsem se lekl!“ ulevil jsem si. „Ale snad už bude od nich pokoj!“

„Taky doufám,“ odvětila Danka.

Muslimky, v okamžiku výbuchu stojící, odhodila tlaková vlna dobrých deset metrů stranou. Pochyboval jsem, že by jim ještě někdo mohl pomoci. Danka si to zřejmě myslela také, ale raději vystoupila z allohmoty a sklonila se nad jednou ležící fanatičkou, aby se o tom opravdu důkladně přesvědčila.

„Káči pitomé!“ konstatovala po chvíli. „Už ten náraz je zabil, ale aby to měly jistější, měly v té trhavině i nějaké kusy železa, hřebíky či co. Rozsekalo je to na cimpr camp!“

Podíval jsem se na muslimku, která mi ležela u nohou. Vleže nekladla výbuchu odpor, proto ji to ani neodhodilo, byla ostatně od těch dvou nejdál, ale několik kusů železa, které se rozlétly velkou silou do stran, ji zřejmě zasáhlo. Pod bezvládně ležícím tělem se začala rozlévat zvětšující se kaluž krve.

„Pusť mě!“ doběhla mezitím Danka ke mně a odstrčila mě až jsem málem upadl. Duch ducha ovšem strkat může, jejich allohmeta se o sebe opře. Danka padla k zemi přímo přes ležící tělo muslimky, takže se vnořila přímo do ní. Došlo mi, chce se napojit na její vědomí, i když bylo omráčené a neschopné akce.

Jenže to jí asi nebude moc platné, pomyslel jsem si, ale Danka už na to přišla také.

„Kájo, prosím tě, zkus ji aspoň na okamžiček probudit,“ požádala mě telepaticky.

Změnil jsem se opět v normální hmotu, abych pleskáním po tvářích bezvědomou probudil. Nadzvedl jsem jí šátek či co to měla na obličej. Měla pod ním na nose rozbité brýle, držely jí tam gumičkou, nejspíš aby si je nemusela pořádkem rovnat, ale to mě nezaujalo. Zarazila mě její bledost. Bylo mi jasné, že i když se probere, nebude to na dlouho. Spíš se zdálo, že ta fanatička dřív vykrvácí aniž by nabyla vědomí. Ale aspoň jsem to zkusil. Zdálo se mi dokonce, že si vzdychla, ale oči neotevřela.

„Už ji nech, ta už nám nic nepoví,“ řekla najednou Danka a trhnutím se narovнала.

„Zjistila jsi něco?“ zeptal jsem se jí. „Myslel jsem si to, tu dardu nemohla přežít ani jedna. Ale zdálo se mi, že jich bylo v hospodě víc než pět.“

„Jo, jsou tam,“ přikývla Danka. „Musíme je navštívit, než provedou nějakou lumpárnu. Ale myslíš, že jsem si ji nestihla vyslechnout? Trochu se pleteš. Naopak, právě v blízkosti smrti pracuje lidský mozek naplno. Říká se přece, že člověku proletí v jediném okamžiku před očima celý jeho život. Větší problém je zachytit to, ale ono se to většinou uloží do podvědomí.“

„Chceš říci, že ses přece jen něco dozvěděla?“ divil jsem se. Bylo čemu.

„Dost na to, abych neváhala s návštěvou hospody,“ řekla Danka. „Půjdeme tam spolu? Ale v allohmotě!“

„Jak jinak?“ odvětil jsem.

„Pak máme nejvyšší čas vyrazit, než ty pitomé káči zase vyvedou nějakou nepředloženost!“

Shýbla se a zvedla jeden odhozený samopal. Pochybuji, že s ním uměla zacházet, ale neměla už tak holé ruce.

„Myslíš, že jsou všechny tak pitomé jako těch pět?“ řekl jsem trochu pochybovačně.

„To se ví!“ odvětila. „Islámu může věřit jenom pitomec!“

„Vždyť se říká, že islámu věří i velice inteligentní lidé,“ nesouhlasil jsem.

„Nevěří,“ řekla Danka trpce a neuctivě. „Inteligentní lidé tomu nevěří. Jen to sveřepě předstírají a díky tomu i využívají, nebo spíš zneužívají víru naivních jednodušších lidí.“

Požádala o hmotové zrcadlo a prošla jím i s ukořistěným samopalem. Vypadala teď ozbrojeně a nebezpečně a nejspíš jen já jsem tušil, že by tu prázdnou zbraň neuměla nabít. Měl bych s tím asi problém i já, ve zbraních jsem se moc nevyznal.

Mrknutím jsem zaregistroval, jak lidé na náměstí začali opatrně vyhlížet z úkrytů, někteří se až teď rozběhli jako šilenci do bočních uliček, aby byli co nejdál, jiní se pokoušeli pomáhat raněným. Několik lidí telefonovalo, hádal bych na Policii a pro záchranky.

„Jdeme!“ pobídla mě Danka a vykročili jsme k hospodě. Mrtvé muslimky jsme nechali ležet – dvě byly i tak rozložené na prvočinitele, tři byly vcelku, ale mrtvé. Čtyři zemřely hned při výbuchu, poslední jen pár minut po nich.

Pohyb v allohmotě se od normální chůze značně odlišuje. Chybí zde pevný kontakt se zemí, takže se víc podobá vznášení nebo brodění neexistující kapalinou. Doplnili jsme až k hospodě a prolnuli dveřmi do vstupní chodby. Bylo tu pusto. Muslimky byly při mé minulé návštěvě v kuchyňské části hospody, Danka mě tam také vedla podle vzpomínek té poslední umírající.

Bylo jich tam ještě šest, byly také ozbrojené, ale přitom na nejvyšší míru vyplašené. To už nebyly bojovnice amazonky, ochotné samy sebe odpálit, až vystřílejí municí, spíš skupinka vystrašených, nerozhodných dívků, zvyklých na to, že bojovat budou především chlapi. Jak se zdá, ocitly se náhle samy a jen pět z nich se odhodlalo aktivněji vyrazit ven do boje. Tyhle tak

odhodlané nebyly. Ačkoliv měly každá po ruce samopal, na mou výzvu zvedly ochotně ruce nad hlavy. Některé s obavami, co s nimi bude bez ochrany mužů, jiné ulehčeně, že už nemusí hrdinně zemřít za Alláha.

„Drž je v šachu!“ poručila mi Danka. „Odzbrojím je.“

Prošla valrurem a postupně odebírala zbylým muslimkám samopaly. Házela si je křížem přes sebe na záda, jistě ji tlačily, ale nevšímalá si toho.

„Chcete ještě některá střílet?“ vybafla pak na ně česky.

Dvě začaly hned horlivě kroutit hlavami, že ne, ostatní se k nim váhavě přidaly.

„Která umíte česky?“ vyštěkla na ně Danka. Předtím jsme přece viděli, jak přinejmenším dvě na českou otázku okamžitě a správně reagovaly, takže jí rozuměly.

Jedna se nesměle přihlásila hned a druhá ještě váhavěji až po ní. Zbylé čtyři očividně nerozuměly otázce.

„Vážené dámy, považujeme vás za teroristky,“ nemazlila se s nimi Danka a pokračovala bez ohledu na jejich narůstající zděšení: „Předpokládám, že jste byly vdané, jinak byste nebyly mezi chlapy, takže jste v současné době vdovy. Nemusíte se už zahalovat a protože musím zjistit, jestli nemáte na těle nálože, pěkně vás všechny požádám – šaty dolů!“

Dvě uměly česky, proto nesouhlasně vyjekly hned a když to jedna z nich přeložila těm zbývajícím, začaly ječet všechny.

„To přece nejde, když je tu chlap!“ ukazovala tlumočnice na mě. „Ať nejdřív odejde!“

„To by se vám hodilo!“ odpálila ji Danka. „Ten chlap vás musí držet na mušce, aby vás nenapadl nějaký podraz. Bylo by vás na mě šest a jistě pochopíte, proč vám nevěřím ani slovo!“

„Ale to my nemůžeme!“ protestovala tlumočnice.

„Měly jste zbraně, jste vojandy,“ nedala se Danka oblomit. „Jako vojákyně a v této chvíli už zajatkyňe musíte snést víc než civilky. Povídám – šaty dolů! V případě odporu smíme střílet!“

Muslimky nevěděly, že nemáme zbraně nabitě. Prázdné zásobníky nám ovšem nebránily vyhrožovat jim zastřelením. A působilo to velice věrohodně a nebezpečně.

„Počítám do tří!“ řekla Dana a pozvedla zbraň. „Jedna!“

„Nestřílejte!“ vykřikla druhá Češka, rychle ze sebe strhla černý hábit a odhodila ho stranou.

V té chvíli se ale Danka rozmáchla samopalem a udeřila do hlavy další muslimku, která se bezvládně sesunula k zemi.

„Sundejte z ní ten hábit!“ poručila polonahé Češe.

Nezmohla se na odpor, ale klepala se před namířeným samopalem strachy, až to bylo vidět. Opatrně stáhla spolence černý hábit a zvolna odložila stranou.

Muslimka měla na holém těle pás s upevněnými velkými patronami – asi dynamit nebo semtex. Jak na to Danka přišla, to mi hned nedošlo, nejspíš se ty patrony rýsovaly pod hábitem, ale praštila ji dřív než se ta fanatička odhodlala odpálit. Čert ví, možná by to pro ni bylo přijatelnější než odhalit se před cizím chlapem. U těchto fanaticek si člověk nemohl být jistý.

„Odstupte!“ nakázala Danka ostatním. Ani Češe nevěřila, že se nezblázní. Podpořil jsem ji namířením zbraně na zděšený hlouček a naznačil, aby držely ruce nahoře, než Danka fanatiče uvolnila a odebrala pás s patronami.

„Tak ještě vy!“ pobídla zbývající čtyři. Jestliže se oběma Češkám nechtělo, pak těmhle dvojnásob, i když už měly před očima příklad svých dvou sester ve víře.

Ale ještě jedna muslimka měla na sobě pás s patronami. Naštěstí nejevila snahu odpálit se a jakmile si stáhla přes hlavu černý hábit, upustila ho na zem a sama držela ruce nahoře, aby neschytila olovo. Danka se na ni zaškaredila, ale nevystřelila, vypadalo to skoro jako shovívavost. Kdyby ale ta nána věděla, že nemáme samopaly nabitě, dopadlo by to hůř. Předpokládám, že by Danka do hmotového zrcadla stihla ustoupit, ale všechny tyto květinky by skončily v krvi, roztrhané vlastními náložemi.

„Jsou tu ještě někde další?“ zeptala se Danka, když i této mladé ženské odepnula vražedný pás. „Za lhaní bude kulka!“

„V celém baráku nikdo není, na mou duši!“ vyjekla první Češka. „Chlapi v noci někam zmizeli, nevíme kam ani jak!“

„Dobrá, oblečte se!“ povolila jim Danka, což těch pět, co byly při vědomí, provedlo mnohem ochotněji a hbitěji než když se musely svlékat. Danka se potom shýbla a přikryla omráčenou muslimku aspoň jejím vlastním hábitem.

„Jste vdovy!“ ujistila je opět. „Nemusíte si už zakrývat obličej. Ať vidíme, s kým mluvíme!“

Černé mundury byly ale střížené, aby tváře zakrývaly. To se změnit nedalo a Češka na to Dance nesměle upozornila.

„Takhle je to ale lepší!“ dodala ulehčeně, když viděla její pokrčení rameny.

„Vy jste byla křesťanka, že?“ obrátila se na ni Dana. „Co vás to napadlo za pitomost dát se k džihádistům?“

„Já jsem...“ zakoktala se oslovená, „...chtěla jsem si jen rozšířit duchovní obzory... ..a Mohameda jsem měla opravdu ráda... Co je s ním vlastně?“

„On byl tady mezi těmi...?“ zeptala se jí Danka.

Česká muslimka jen němě přikývla.

„V tom případě je v pekle,“ řekla tvrdě Dana.

„Vždyť jsme se denně poctivě modlili!“ namítla Češka.

„Modlili jste se?“ opakovala po ní Danka posměšně.

„No jistě, pětkrát denně!“ ujišťovala ji Češka uraženě.

„Ale ke komu? K Satanáši?“ vyzvídala Danka.

„Ne!“ řekla uraženě Češka. „Není boha kromě Alláha...“

„Já vím!“ odbyla ji Danka. „A Satanáš je jeho prorok!“

„Neurážejte naše náboženství!“ vyjela si na ni Češka zle. „Známe svá práva! Že jste nás zajali, ještě neznamená, že nás smíte ponižovat!“

„Proč bych nesměla?“ odvětila Danka. „Dobré se od zlého pozná podle činů a se Satanovým džihádem patříte všichni do

pekla! Vaši chlapi už tam jsou. Vaše náboženství vykreslují nejlepe vaše zbraně – a mrtví venku!“

„Co jste udělali s našimi muži?“ zeptala se jí Češka ještě uraženěji a s nenávisť.

„Vy to nevíte? Včera byla přece Noc Otevřeného Pekla,“ pokračovala Danka v mé verzi výkladu včerejších událostí, jak jsem to včera prezentoval chlapům v hospodě a jak jsem jí to vyprávěl. „Kdybyste o ní věděli, drželi byste se hodně zpátky a zbraním byste se vyhýbali jako čert kříži... ach jo, vy tohle úsloví vlastně neuznáváte... zkrátka byste se vyhýbali zbraním víc než alkoholu a vepřovému!“

„To je nepřijatelná xenofobie!“ odvážila se označit nás ta druhá Češka.

„Poslyšte, vy hloupá vdovo!“ otočila se k ní Danka. „Ještě nevím, co s vámi uděláme, ale omluvu od nás nečekejte!“

„Vy jste nás napadli!“ vyčetla nám opět ta první. „A s tím peklem je to přece nesmysl!“

„A to mi bude říkat muslimka?“ zasmála se Danka. „Milá paní, totiž vdovo! Chcete mi namluvit, že si islámem rozšíříte duševní obzory? Vy byste mě rozesmála! Tomu mám uvěřit? Vždyť to vaše rozšíření obzorů se nakonec smršlo na mlácení hlavou o koberec v mešitě a na sexuální otroctví pro vás. Říká se, že nejlepšími otroky jsou ti, kdo své otroctví milují – a to je přesně váš případ!“

„A vy se pořád klaníte v křesťanském kostele!“ vyhrkla nahněvaně česká muslimka. „Myslíte si, že to je lepší?“

„Jste vedle jak ta jedle,“ ušklíbla se Danka. „Mě v kostele nikdo neviděl už tři sta let. A ani mi to nechybělo.“

Českým muslimkám tím mírně vyrazila dech a nečeským stačil pohled na souvěrkyně, aby také strnuly.

»Neprozrazuješ jim toho moc?« optal jsem se telepaticky Danky, aby to vnímala jen ona.

»Odpovídá to ale předpokladu, že jsme pro ně duchové,« odpověděla mi stejně. »To už vědí, možná si to neuvědomily, ale kdyby se na tebe pořádně podívaly, zjistily by, že jsi pro ně průhledný – a já brzy také budu. To jim ještě nic neřekne.«

Najednou sebou většina muslimek trhla a Danka také něco zpozorovala. Byl jsem asi jediný, kdo si ničeho nevšiml.

»Přijela Policie a záchranky,« řekla mi telepaticky Danka.

Takže si všichni všimli sirén, které jsem neslyšel jako jediný, neboť v allohmotě se normální zvuky nešíří.

„Tak milé vdovy!“ oslovila Danka muslimky. „Přijela sem konečně Česká Policie. Trvalo jim to dlouho, ale už jsou tady. Zahalené jste, takže se zvedněte a vyjdete s rukama nad hlavou ven! Předáme vás Policii, je tu od toho.“

„Vy dva... nejste od Policie?“ podívaly se překvapeně obě Češky. „Co jste tedy zač?“

„To byste stejně nepochopily,“ ujistila je Danka. „Třeba vám to někdy dojde. Všimněte si už konečně, že jsme napůl průhlední! To přece nikdo od Policie neumí!“

Muslimky se neochotně zvedly. Dokonce i ta omráčená, která v této chvíli nechápala co se děje, ale pochopila, že není předpisově oblečená. Rychle na sebe navlékla svůj černý hábit a jen se na mě úkosem podívala.

»Půjdu napřed a obhlédnu situaci,« navrhla Danka.

»Ale raději v allohmotě,« varoval jsem ji.

»To už přece jsem,« ujistila mě. Měla pravdu, ani jsem si nevšiml, kdy prošla hmotovým zrcadlem. Nejspíš ve chvíli, kdy jsem sledoval, jak se poslední muslimka chvatně obléká.

»Půjdeš poslední,« rozhodla Danka, »aby některou z nich nenapadla hrdinná sebevražda. Předáme je Policii, ale pak bez vysvětlení zmizíme. Vdudegem přímo domů, jasně?«

Vyšli jsme z kuchyňského oddělení do vstupní chodby.

»Počkejte za dveřmi, půjdu vyjednávat s policisty!« řekla Danka a obrátila se na nás. »Žádné hlouposti, nebo...«

Neřekla sice co, ale to si už každá domyslela. Pak se stalo něco, co všech šest muslimek vyděsilo k smrti. Danka, ověšená ukořistěnými samopaly jako napoleonský granátník, venkovní dveře neotevřela, ale prošla skrz ně ven na náměstí.

Asi jako jediný jsem nevypadal zděšeně.

„C...co t...to bylo?“ vykotala jedna z obou Češek – už jsem zase nevěděl, která to byla, jedna jako druhá, kdo se má v těch strašidlech zakuklených vyznat? I její hlas jsem slyšel jen zprostředkovaně od thuki.

»To bude asi tím, že my dva nejsme tak docela lidi,« řekl jsem klidně telepaticky, což jejich zděšení ještě znásobilo. Asi až teď v tmavé chodbě si všimly, že světlo z okénka zadních dveří prochází i skrze mne.

„K...kdo n...nebo c...co vlastně jste?“ vyjekla muslimka.

»V Čechách nám lidi říkají *duchové*,« ujistil jsem ji. »Ale opravdu nevím, jak se to řekne arabsky. To budete muset těm druhým přeložit vy.«

„Ale to byste museli být... jen takové nic...!“ namítala.

»To je jen pověra,« ujistil jsem ji. »Když hodně chceme, máme i hmotná těla a můžeme vás praštit do hlavy, až se vám před očima zajiskří. Ale jinak... jinak projdeme dveřmi i zdmi, je to pro nás pohodlnější.«

„Šejtanovo mámení!“ vyhrkla zděšeně.

»Tak to zase prrr!« ohradil jsem se. »K Šejtanovi máte blíž vy! Proč jste sem přišli se zbraněmi? Zabíjet? Jenže jste si vybrali špatnou dobu. Včera byla Noc Otevřeného Pekla a vaši chlapi skončili u Jóviše. Mohly jste to ještě přečkat, ale když jste si také usmyslely zabíjet, už se aspoň tak hloupě nedivte, že vás nevitáme.«

Mezitím se – opět skrz zavřené dveře – vrátila Danka.

»Tak milé vdovy!« oslovila muslimky telepaticky jako já, čímž k jejich klidu nijak nepřispěla, spíš naopak. »Vyjednala jsem, že vás nikdo ve dveřích nerozstřílí. Vyjdete ven s rukama

nad hlavou a nebudete dělat prudké pohyby, jasné? Otevřete si dveře a jděte!«

To se ví, že se jim nechtělo! Ale neměly na vybranou. Za nimi dvě *Šejtanova mámení* s jejich samopaly, před nimi osud v podobě připravené Policie.

Ta vpředu vzala opatrně za kliku a otevřela. Pak všechny zvolna vyšly z temné chodby do světla náměstí.

My dva – já a Danka – jsme v téže chvíli zmizeli.

To už není naše věc!

=*=-

Doma

„Co teď budeme dělat s tolika samopaly?“ zeptal jsem se Danky hned poté, co jsme se zhmotnili doma v sednici.

„Svévolně je ničit nepřipadá v úvahu,“ pokrčila rameny. „Zahrabala bych je na půdě do sena.“

„Ty máš na půdě seno?“ podivil jsem se.

„Máme!“ opravila mě důrazně. „Nemáme ho pro králíky, ale jako tepelnou izolaci. A ne že by nám vadily nějaké tepelné ztráty, thuki barák zahřeje vždycky dost, ale nemám zájem, aby naše chalupa infračerveně svítila do dálky. Ve zprávách »mezi námi žorukajni« je někde uložena zpráva od žorukajni Horsta z Hohendorfu, že domy s vyšším vyzařováním infravětla jsou nejčastějším cílem amerických raket z dronů, protože ti, kdo je řídí, předpokládají, že v takovém domě je hodně lidí a když je budou vydávat za nepřátelské bojovníky, dostanou za ně tučnou prémii. Nejčastěji se to děje v Iráku. Tam to bývá i potvrzené, po zásahu takového domu obvykle vybuchne propan-butanový vaříč, což se dá před celým světem vydávat za explozi munice. Když si uvědomíš, že tam jinak než na propan-butanu nikdo nevaří, je ti snad jasné, že ti grázlící dostanou snadno získané prémie po každé hromadné vraždě.“

„Tyhle vraždy by už měli američtí žorukajni zatrhnout!“ vzdychl jsem si.

„Je jich tam málo,“ řekla Danka. „Přednost mají politické a hlavně vojenské špičky. Jenže drony mezitím létají a zabíjejí, dneska už i nad Čechami. Nemá cenu je provokovat.“

„Jak to, že létají už i nad námi?“

„Nevšimli jsme si, když naši papaláši uzavřeli smlouvu o volném létání amerických dronů nad našimi hlavami,“ řekla mi. „Takovými lokajskými smlouvami se žádná vláda nechlubí, ale pak se vymlouvá, že musíme tyto nečestně uzavřené smlouvy čestně plnit.“

„Zajímavé je, že drony naložené trhavinami papalášům ze všech politických stran nevadí, ale zdvořilá omluva Číně je podle nich hned lokajská,“ vypěnil jsem. „Mají ti naši papaláši vůbec nějakou čest?“

„Nemají, ale nenechají si na ni křivě sáhnout,“ odvětila. „Naštěstí to není naše starost, tím se dneska zabývají žorukajni z Prahy. A ti označí členy vlády ultrafialově nejpozději sto dní od chvíle, kdy jsme tuhle možnost získali. Myslím, že jim leží v žaludku už hodně dlouho!“

„To pak ale vláda zmizí – ale kdo bude vládnout?“

„Vláda nezmizí celá,“ ujistila mě. „Nevím, proč by měli mizet ministři – případně ministryně – nesouvisejících oborů, jako je obchod, průmysl, životní prostředí nebo doprava. Ale neměnila bych s ministry vnitra, obrany, lidských práv, financí, zahraničí, asociálních věcí a především s premiérem, který za to všechno zodpovídá. Těm půjde o krk, ale – kromě rodin je nikdo litovat nebude.“

„Až na profesionální presstituty,“ dodal jsem.

„Ti budou brzy litovat sami sebe,“ věštila Danka. „Jenže na to budou mít velice krátkou dobu. Umírání ve vakuu trvá jen pár vteřin...“

„I my jsme tam už poslali kolem tří stovek nešťastníků,“ připomněl jsem jí.

„Já bych je tak nenazývala,“ řekla Danka tvrdě. „Nejsou to ani nešťastníci, ani nevinné oběti. Chystali se vraždit, jsou to tedy vrahové. I když vraždilo jen pár ženských, které v tom po likvidaci svých manželů a jejich kompliců pokračovaly.“

„Ještě by mě zajímalo, jak dopadnou na policii,“ vzdychl jsem si. „Jsou dvě možnosti. Buď je zavřou za terorismus, bylo tam snad víc než dost krve, nebo to zametou pod koberec, jako se to děje jinde.“

„Zapomínáš na třetí možnost – a je jich jistě ještě víc – že je začnou utěšovat, odškodňovat za prožité utrpení a ústrky, po nás

dvou vyhlásí celoevropské pátrání, zatímco s nimi budou v televizi dávat různá interview...“

„Jo, to se taky může stát...“ vzdychl jsem si ještě víc. „Je to poslední dobou obvyklé. Všude ve světě – takže i u nás. Naši politici neumí nic jiného než opičit se po tom nejhorším, co se kde ve světě šustne.“

„To teď není naše starost,“ opakovala Danka uklidňujícím tónem. „Poslyš, mezi námi, ale upřímně: neměl jsi na některou chuť, když nám předváděly striptýz? Neboj se, zlobit se nebudu a odsuzovat tě už vůbec ne. Jen mě to zajímá.“

„Víš, Danko, to je těžké,“ vzdychl jsem si. „Budeš se asi hodně divit, ale ani mě to nenapadlo. Soucítil jsem s nimi, to ano. Připravili jsme je o manžele i o budoucnost... nejednali jsme s nimi v rukavičkách. Ta, co jsi praštila samopalem, má určitě na hlavě obrovskou bouli, ta, co jsem praštil venku já, je mrtvá... Striptýz nám sice předvedly, ale nás nejvíc zajímaly ty patrony dynamitu, co měly dvě z nich na sobě...“

„Dobře, máš pravdu, ohrožovaly nás,“ připustila. „Kdyby nás thuki nemohla změnit v allohmotu, byli bychom mrtví i my dva. Ale předtím, když jsi je viděl, to se smály, štěbetaly spolu, ani jsi je neoznačil, jako jejich chlapy. Nenapadlo tě tenkrát, že by to s některou z nich nebylo marné?“

„Nenapadlo,“ zavrtěl jsem hlavou. „Víš, kdo zneužívá handicapované debilky, ten se od nich příliš neliší. Štěbetaly, to je to pravé slovo! Když jim islám »rozšiřuje duchovní obzory«, prokazují tím jen, že jsou to husy. Pitomé husy. Štěbetají, ale kus myšlenky v tom není. Jen bezduchá mantra. Alláh je Alláh, Mohamed je jeho prorok – a oblečou se do výbušnin... s těmi by chtěl něco mít jen pitomec. Však si je i pitomci vzali.“

„Říkal jsi, že islámu věří i inteligentní lidé,“ připomněla mi trochu škodolibě.

„Jo, přemýšlel jsem o tom,“ přikývl jsem. „Nakonec – znám i jednoho inteligentního muslima. Jmenuje se Ahmed, je

doktorem práv, žije v Praze a nevyhýbá se pivu ani vepřovému. Když jsem mu řekl, že by to jako muslim neměl, vysvětlil mi, že jí vepřové, jen když se Alláh nedívá... zkrátka, jak jsi říkala, nevěří tomu. Ale neodvází se veřejně to přiznat. Je na něm znát, že pochází ze zemí, kde jsou muslimové všichni, takže se prostě bojí. Ne nás, ale svých krajanů, kteří by mu uřízli hlavu, kdyby se toho domáklí.“

„Nás se nebojí?“ podívala se na mě tázavě.

„No... trochu taky,“ přiznal jsem. „Už mu v Praze jednou rozbili obličej. Komentoval to trpce, že mu skinheadi namlátili, ale aspoň je nenapadlo řezat mu hlavu, jak by to prý napadlo každého druhého muslima. Takže se sem sice dostal z bláta do louže, ale naše louže je mu prý milejší než domovské bláto.“

„Inteligentní člověk,“ přiznala mu Danká.

„Ale já bych se taky rád na něco zeptal,“ podíval jsem se na ni. „Taky mě něco zajímá.“

„Ptej se,“ vybídla mě.

„Těm muslimským husičkám jsi tvrdila, že jsi už tři sta let nebyla v kostele a že ti to nechybělo. Přitom jsi byla dvakrát vdaná, jistě za věřící chlapy. To v té době šlo, bez kostela?“

„Správný postřeh!“ usmála se. „Ale nelhala jsem jim. Svatbu v kostele jsem měla jen tu první. To jsem byla mladá a hlavně, nebyla jsem žorukajni. Richard byl věřící, ale až tak moc to s vírou nepřeháněl. Žili jsme spolu opravdu v pohodě. Měli jsme pět dětí, všechny jsme dali pokřtít – ale při křtu naší poslední dcery jsem byla v kostele naposledy. Pak jsme potkali Wasylku a ta právě hledala někoho vhodného, koho by přivedla mezi žorukajni. Jenže Richarda thuki odmítla. Pro mě to bylo velké zklamání, ale nedalo se nic dělat. Pak už jsem do kostela nechodila.“

„Dobře, to chápu,“ přikývl jsem. „Ale tvůj první manžel Richard zemřel. Ani na jeho pohřbu jsi v kostele nebyla?“

„Nebyla,“ zachmuřila se trochu. „Divíš se, co?“

Nepopřel jsem, že mi to nejde do hlavy.

„Chtěla jsem,“ vzpomínala. „Jenže tenkrát jsem se žalem doopravdy zhroutila a obřad v kostele jsem prošvihla. Ani jsem to nemusela sehrát.“

„No dobře,“ uznal jsem jí i to. „Pak jsi pro něho truchlila, ale nakonec ses vdala podruhé. To už šlo bez kostela?“

„Šlo,“ trochu jí ztvrdly rysy. „S Jakobem jsme totiž měli svatbu v synagoze. A to není křesťanský kostel.“

„Takže jsi byla – aspoň nějakou dobu – židovka?“

„Tak se to nedá říci,“ namítla. „Nebyla jsem z toho rodu, jen jsem měla jednoho... grobiána. Jakob byl zpočátku úlisný jako had, dokud mě neměl jako svůj majetek – tak si to aspoň vykládal on. To jsem ještě bydlela jinde... a dlouho jsem byla jediná ve vsi, kdo tomu lichváři nic nedlužil. Jako samostatná, nezávislá vdova bez finančních i jiných závazků jsem odmítala ze zásady jeho nabídky »velmi výhodných půjček«. Nebylo to obvyklé, dlužil mu kdekdo, jen já ne. Dráždilo ho to a tím víc se snažil. Když neuspěl s půjčkami, přišel s kyticemi. Tenkrát jsem byla zaujatá létáním na Jupiter s Marjou Goravnou, prostě mi nedošlo, že by to mohl myslet falešně.“

„Až sis ho vzala,“ pokýval jsem hlavou.

„Jo, vzala,“ přikývla. „Já na něho s upřímností, on na mě s falší. Dlouho si hrál na galantního granda, ale po svatbě otočil jako na čtyráku a začal se chovat jako despota. Ovšemže jsem před ním musela ukrýt thuki, byl to i konec výletů k Jupiteru, však mě Marja právem litovala, když ji Jakob vyhodil z domu! Jenže – zabít despota, to ještě thuki tolerují, když si to zaslouží a dokážeš to bez utrpení oběti, ale zabít manžela je zrada, která se nepromíjí. K mému štěstí zemřel na infarkt ve dvaapadesáti letech – přísahám, že jsem mu nepomohla ani k smrti ani od ní. A zařekla jsem se, že tohle už nikdy víc...“

„Takže jsi byla vdova podruhé... no, asi sis užila své...“ politoval jsem ji.

„Kdyby jen to!“ pokračovala. „Jakobovi nestačilo, že mě považoval za dobytek! Varovala jsem ho před svatbou poctivě, že se mnou děti mít nebude, ale na to řekl, že by je stejně jako dědice neuznal... mohla a měla jsem zavětit tu čertovinu ještě před svatbou, ale šlo mi to jedním uchem tam, druhým ven... Když zemřel, přišla Jakobova sestřenice Esther s poslední vůlí, kde jí odkázal úplně všechno včetně mých šatů a ta baba mě s pomocí soudních biřiců vyhodila z domu jen v tom, co jsem měla na sobě... odešla jsem tenkrát hrdě a byla jsem vlastně ráda, že už s tím darebákem nic mít nebudu...“

„Taky pěkná příbuzná!“ komentoval jsem to.

„Ten dům – a že byl nejhonosnější ve městě – jí ale štěstí nepřinesl,“ řekla Danka se zadostiučiněním. „Já jsem tam krátce po svatbě zavedla pár vymožeností, co mi thuki dovolila. Třeba svítící stropy, teplo bez kamen v celém domě, to se ví, že jsem nevařila, ale jen nosila na stůl jídla od thuki, do toho mi Jakob zásadně nemluvil a o kuchyň se nestaral, ale nedal mi na to ani trník, všechny peníze utratil sám a nechal se ode mne živit, vyžírka! Když mě Esther vyhnala, vrátila jsem se v noci jako duch a zrušila jsem všechno, co pocházelo od thuki. Budeš mít, mrcho, jen to co měl Jakob! V domě pak byla tma, neboť Jakob šetřil i na svíčkách, kamna jsem desítky let nepoužívala a když v nich Esther chtěla zatopit, nenašla v celém domě ani jedno dřevěné polínko...“

„Takže byla ve stejné situaci jako jiné rodiny,“ dokončil jsem to za ní. „Nakoupila palivo...“

„Nebyla,“ ušklíbla se Danka. „Poručila manželovi, chudák byl taky pod pantoflem, aby zatopil. A když jí v oblacích kouře oznámil, že to nejde, neboť je úplně ucpaný komín, nařídila mu uvolnit komín zapálenou slámou. Jak se dalo čekat, v komínu bouchly saze, roztrhly ho, zapálily na půdě harampádí a dům jí do základů vyhořel. Esther s dlouhým nosem odtáhla a prý mě i na odchodu proklínala. Vykřikovala, že jsem musela čarovat, když

se mi nestalo totéž! No, měla částečně pravdu, měla jsem thuki, ale zkazila si to sama.“

„Správně jsi ji vytrestala!“ souhlasil jsem. „Těm lidem nejvíc ublíží, když přijdou o snadno získané peníze.“

„Jo – a byla jsem jí na pohřbu,“ dokončila to. „Kdyby mě nechala dělat služku, vydělala by na mně, jako se měl se mnou dobře její bratránek. Vyhodila mě – tak žádné dobrodiní! I když mi až tak neublížila.“

„Ne?“ zapochyboval jsem.

„To se ví, urazila mě, ale jinak... Vrátila jsem se do svých dřívějších kolejí do své bývalé chalupy, za pomoci thuki jsem ji spravila a bylo to. Obnovila jsem nejen přátelství s Marjou Goravnou, ale i návštěvy Jupitera, než nás to obě omrzelo... Dlouho jsem se pak věnovala jen udržování lodainu.“

„Takže – běžný život žorukajni,“ přikývl jsem.

„U lidí se pořád něco děje,“ řekla. „Občas jsem někomu měnila tyramchy, sledovala kde se kdo přistěhoval a odstěhoval a co je to zač... prostě idylka. Jednu dobu jsem chovala slepice a králíky, ale pak mě i to přešlo...“

„Na Richarda jsi ale nezanevřela, že ne?“

„To se ví, na Richarda jsem vzpomínala v dobrém, i když naše děti a dokonce i děti jejich dětí zatím zestárly a zemřely, ani jsem je příliš nesledovala... jenže manželství s člověkem, před kterým musíš skrývat, kdo vlastně jsi, je život v neustálé přetvářce. A to, jak jistě uznáš, není ono.“

„U mě se nemusíš bát, že bych se choval jako despota,“ ujistil jsem ji. „Lidi si v manželství mají být rovni.“

„To doufám,“ řekla. „Thuki to také vyžadují. I když nám občas strpěly i nerovné svazky.“

„Jestli to myslely jako obranu proti vzniku dynastií, dalo by se to pochopit.“

„Možná,“ připustila Danka. „Ale v tom případě by neměly dopustit, aby byla mezi žorukajni taková převaha žen. Najít si

partnera na úrovni je problém, přitom thuki odmítají neúměrně velký podíl mužů. To už není tak dobré.“

„Nebudu thuki kritizovat,“ zavrtěl jsem hlavou. „Konec konců, stěžovat si na ně nemohu.“

V té chvíli jsem si včas neuvědomil přísloví o největším krajíci z odříkaného chleba...

„Přece jen je znát, že thuki pochází od někoho, kdo nemá ohledně nás lidí úplně jasno,“ řekla Danka kacířsky. „Na druhé straně to s námi jistě myslí dobře. Inu – musíme něco vydržet!“

„Uvidíme!“ řekl jsem.

=*=

Záhadná zkáza

V Čechách záhadně zmizelo několik tisíc mladých mužů, ale podle mluvčí – či spíše mluvky – České Policie se to nedalo ověřit. Na Policii se obrátilo několik stovek muslimských žen s žádostmi o pomoc, neboť jim v noci záhadně zmizeli manželé. Policie jim ale nemohla vyhovět, protože nikde nechyběli. A co víc, ani většina muslimek nebyla v Čechách přihlášená, mimo pár Češek, které konvertovaly k islámu až v poslední době.

Navíc byla tato hlášení vysloveně zmatečná. Muslimky například trvaly na tom, že v Čechách zmizelo řádově stokrát více mužů, než kolik bylo jejich manželů. Některé naopak za své manžele uvedly tutéž osobu, což vyvolalo vážné podezření z bigamie, která je v Čechách trestná, i když muslimové mezi sebou mnohoženství běžně provozují.

Nebylo však možné přiznat podle českého práva mladým cizinkám vdovské důchody, které v této souvislosti požadovaly, i když se o to kromě nich zasazovaly i organizace na podporu migrantů, ministr pro lidská práva a nejvíc ombudsmařena.

Tím spíš, že ani ministr, ani ombudsmařena tu záležitost do úspěšného konce nedotáhli, neboť se jednoho dne do svých přepychových kanceláří nedostavili a také záhadně zmizeli.

Poplach vyvolal objev nelegálních zbraní při domovních prohlídkách úkrytů, označených jako poslední pobyt zmizelých osob. Množství těch zbraní bylo ohromující a přímo vnucovalo představu příprav na neobyčejně rozsáhlou teroristickou akci. Ministr vnitra vyhlásil v Čechách stav ohrožení a přizval z řad České armády specialisty ke zneškodnění nelegálních zbraní.

Záhadu mizení lidí však nikdo z odborníků kriminalistů neobjasnil. Na dvou místech došlo v Čechách i k teroristickým útokům, kterých se účastnily muslimské ženy. Tvrdily však, že byly předtím napadené českými rasisty a šovinisty, kteří jistě za tou záhadou stáli, takže musely poslechnout Koránu, který pro

takové případy má jasný příkaz: Oko za oko, zub za zub. Soud to uznal a osvobodil je navzdory nesouhlasným demonstracím, které jeho rozhodnutí vyvolalo. Ty už rutinně a s obvyklou tvrdostí rozehnala Policie.

Pátrání po záhadě pak pokračovalo, jenže je zastínily jiné světové události.

=*=

Zmizení několika desítek a údajně, kdyby bylo možné dát zapravdu stěžovatelkám, tisíců ilegálních migrantů v Čechách nebylo ve světovém měřítku nic proti záhadě, odehrávající se na opačné straně Atlantiku.

Ve tentýž den jako v Čechách tam stejně záhadně zmizely ne desítky, ale tisíce lidí. Jenže na rozdíl od Čech vzbudily tyto případy ohromný mediální poprask.

První rozdíl byl, že nemizeli nelegální, nepřihlášení a tím z principu neověřitelní migranti, kteří mimo manželky nikomu nechyběli, ale tisíce významných osob, které se ve Spojených státech těšily všeobecné vážnosti. V Čechách svět přišel o pár bezvýznamných teroristů, kdežto ztráty v Americe byly podle vyjádření novinářů nenahraditelné.

Největší rozdíl byl však ten, že ve Spojených státech šlo o Američany. Zmizení kteréhokoliv z nich nutně vzbudilo větší pozornost než zmizení milionu kdovíjakých nýmandů. Případ v Čechách to tedy značně upozadilo a světové agentury zprávy z Čech odsunuly do úplného zapomnění. Za jiných okolností by to mohl být vítaný námět na první strany bulvárních plátků, zejména kdyby se zprávy okořenily nepochybným rasismem Čechů, ale tentokrát se ve vsí nahotě prokázalo, jak jsou Češi na periférii světového dění.

Světové hospodářství se citelně otrásl, kursy akcií se na několik dní bláznivě rozkolísaly, ale pak se přece jen ustálily a svět začal v poměrném klidu počítat škody.

Kormidla světových bank se zmocnili nástupci kapitánů. Byli k tomu vychováni, ačkoliv většinou nepočítali s tím, že by jim moc nad světem spadla do klína tak brzy. Rychle se však na místech kapitánů rozkoukali a zdánlivě bylo vše při starém.

Pár multimilionářů však zmizelo bez následníků. Naštěstí se ukázalo, že právě ti neřídili žádné důležité odvětví. Většinou šlo o spekulanty, kteří své pohádkové majetky získali na úkor jiných – připomínalo se rozhození britské libry i spekulace na úkor eura. Ani jejich investice nesouvisely z ničím, co by lidem chybělo, až na neziskové organizace, vytvářející v celém světě chaos, usnadňující finanční spekulace jejich mecenášů. Těm nenadále vyschly zdroje a pokud nebyly financované i z jiných, obvykle vládních zdrojů, ocitly se ve finančních problémech. Část neziskových organizací dokonce zanikla a zaměstnanci si museli hledat jiné sponzory, což bylo v dané chvíli obtížné, neboť tato krize byla globálního charakteru.

Něco se změnilo – a zdálo se, že natrvalo.

Nejtvrďší ránu utrpěla nejhlídanější budova světa – sídlo CIA v Langley v americkém státě Virginia. Osudové ráno byla zcela prázdná, zaměstnanci do posledního muže i ženy záhadně v noci zmizeli. Nezůstali ani noční hlídači, zmizeli i kuchaři. Nepostihlo to pouze ty, kdo byli osudné noci v budově, většina zaměstnanců zmizela přímo ze svých domovů.

Poplach, který zde zákonitě vypukl, zasáhl většinu úřadů Spojených států včetně Kongresu a Bílého domu. Představitelé Kongresu ihned svolali mimořádné zasedání, na němž byl jen jediný bod programu: záhadný útok na Spojené státy. Nejen na ústředí CIA, ale především na štáby v Cheyenne Mountain.

Situaci částečně uklidnila depeše z Moskvy od jednoho agenta CIA, že Rusko zasáhla tajemná vlna zmizení důležitých osobností. Generální štáb okamžitě zavedl informační embargo a preventivně uvedl do bojové pohotovosti všechny jednotky protivzdušné obrany, jako kdyby očekával globální útok.

Rusové se tedy naopak obávali Spojených států.

Ta zpráva kongresmany poněkud uklidnila. Když se svět obává Spojených států, je to přece jasný důkaz jejich převahy a o tu Spojené státy zřejmě dosud nepřišly. Zvýšená pozornost by se tedy měla věnovat Číně, odkud paradoxně žádné zprávy nepřicházely. Jenže to znamenalo, že i Čína před světem něco tají a co to mohlo být jiného než vlna nevysvětlitelných mizení důležitých osob? Jenže... když stejný problém postihl současně Spojené státy, Rusko i Čínu, kdo je tedy za tou záhadou? Přece to nebude Indie! Jak by to dokázala?

Kongres nakonec velkou většinou hlasů rozhodl problém odložit, nepodnikat ukvapená řešení a počkat si na další zprávy ze zbytku světa. Je přece vysoce pravděpodobné, že se záhada neomezila jen na nejsilnější světové mocnosti, ale že má širší základ, jen se to díky horším komunikačním možnostem, někde i díky cenzuře, svět ještě nedozvěděl.

Mimo zmizení tisíců velmi důležitých osob se však nic katastrofického nedělo. Zmizelé osoby nikoho nevzrušovaly. Většinou žily v ústraní v opevněných rezidencích, odkud řídily svá impéria, na veřejnosti se neobjevovaly, takže teď nikomu nechyběly. Zdánlivě bylo všechno v nejlepším pořádku. Lidé dál chodili do práce, doprava fungovala, ani zábavní podniky nepocítily nic neobvyklého. Jen FBI povolala všechny zálohy, aby pátraly po zmizelých generálech v Cheyenne Mountain a v ústředí CIA v Langley. To ovšem byly tak tajné objekty, že z nich na veřejnost neunikla ani zmínka o tom, že by tam bylo něco v nepořádku. A zřejmě se totéž dělo i v Rusku a v Číně, takže nebylo taktické někoho označit za viníka bez důkazů.

Záhadné a náhlé zmizení milionu afrických imigrantů na území Německa a Francie proto vyvolalo bouři největší.

V Čechách ale skoro totéž úplně zaniklo. Podle vnitřních zpráv se zdálo, že přesně to, co jsme provedli s jednou mešitou, udělali všichni žorukajni v Evropě.

Východ i Západ současně pocítily pořádný úder.

Úder – a ticho.

=*=

Zprávy pro žorukajni zajišťovaly thuki.

Setkal jsem se s tím již na začátku, když mi Danka s Cilkou ukazovaly jejich přednosti. »Regdu«, neboli zprávy thuki, jsou téměř zázračné. Zdá se to neuvěřitelné, ale pamatují si všechno, co se kdy na světě odehrálo a dokáží to z libovolného pohledu věrně zobrazit.

Horší je, když se jich někdo zeptá, jak to vlastně dělají. Spálil jsem se jen jednou a zarazil jsem výklad thuki ve chvíli, kdy mi zkoušely vysvětlit princip pomocí spektrální holografie v ortogonální transformaci čtyřiašedesátirozměrného prostoru... zkrátka – oprávněně pochybuji, že by to pochopil i vědec jako Einstein, současné génie nevyjímaje...

Každá civilizace má zkrátka obory, které dokáže pochopit jen poměrně uzavřená společnost vědců, ačkoliv je ostatní lidé bez problémů využívají. Nemusí jít ani o atomové reaktory, ani o jemnou strukturu počítačových procesorů. Kdo z lidí dokáže věrohodně popsat televizor? Kdo vůbec ví, že pro matematický popis obyčejného elektromotoru nevystačíte s reálnými čísly, ale musíte spojit reálná čísla s imaginárními, kterým matematik neřekne jinak než »komplexní« a která dovolují odmocňovat záporná čísla, což běžná kalkulačka odmítne, stejně jako dělení nulou a jiné okrajové jevy?

Na Zemi je poměrně málo vědců, kteří tyto okrajové jevy nejen chápou, ale dokáží i využívat. Není proto žádný div, že se v mnoha zemích nenajde ani jeden. Přesto lidstvo uvedené jevy využívá. I negramotný člověk se může dívat na televizi, řídit automobil anebo rozsvítit si světlo vypínačem.

Na ortogonální transformaci ve čtyřiašedesátirozměrném prostoru ale nenajdete na světě jediného vědce, který by ty jevy chápal, natož odborníka, který by je dokázal také využít. Přesto

i tyto jevy existují a thuki nám je zpřístupňují, jako počítače a mobily slouží i negramotným primitivům.

Některé funkce mobilů údajně zvládne i šimpanz.

Z pohledu thuki jsme my lidé asi mírně nad šimpanzem, ale bude nám ještě dlouho trvat, než pochopíme aspoň setinu vědomostí civilizace ferépipdů.

Já si na to rozhodně netroufnu.

=*=

Každému snad musí být jasné, proč v Záhrobí nenajdete jediný televizní přijímač.

Kdo by toužil po tom, co nám dnes nabízejí – nebo spíš vnucují – všechny televizní stanice? Prakticky jediné hodnotné pořady jsou starší české pohádky pro děti. Jenže v Záhrobí děti nejsou a dá se říci, že obyvatelé Záhrobí jsou na pohádky staří. Dokonce příliš staří! Co nám vlastně televizní studia nabízejí? V první řadě to jsou reklamy, reklamy a zase reklamy. Kvůli nim přece stanice vysílají! Bez reklam nedají ani ránu a nejlépe by se cítily, kdyby mohly vysílat jen reklamy bez pořadů. Kdo by se ale na takovou televizi díval? Existuje sice podporovaná sekta masochistů nazývaných »reklamožrouti«, jenže jich je ve světě žalostně málo.

Vynecháme-li pohádky a sport (na obojí žorukajni těžko nachytáte), co zbývá? Kabarety a kvízy? Pořady pro malé děti a velké idioty? Přihloupilé diskusní pořady? Zejména takové, kam neustále zvou tytéž ojeté politiky, těžko použitelné jinde?

Tak snad filmy... čím ale chcete zaujmout někoho, kdo se může dívat na záznamy thuki a prohlížet si skutečné historické události, tak jak se doopravdy staly a ne jak si je představovali režiséři rádoby historických velkofilmů? Thuki ukazují pravdu, ne odvar pravdy, lišící se od skutečnosti jako kresba šimpanze od profesionálně dokonalé fotografie.

Filmy z neskutečných zemí nebo z budoucnosti?

Koho to zaujme, když může strávit až týden na skutečné kosmické základně u Jupitera nebo Saturna, v prostředí snížené gravitace a s pohledy, jaké se dostanou jen vědcům, a i těm jen zprostředkovaně objektivu kamer?

A chiméra největší – sestříhané, cenzory pečlivě vybrané zprávy a komentáře, určené ne k informování lidí, ale k cílené propagandě podle záměrů tvůrců, hrdých na to, jak jim jejich výtvoři lidé baští i s navijákem?

Zprávy thuki mají jen jednu jedinou nevýhodu. Objevují se až s týdenním zpožděním. Neptejte se mě proč, souvisí to se čtyřiašedesátirozměrným prostorem, vysvětlit to neumím, ale je to zkrátka tak a je to snad jediná nevýhoda proti zprávám z naší lidmi vytvořené televize. Samozřejmě pokud se papaláši shora nedohodnou něco utajit, co časem stejně vyplave na povrch, někdy hned, jindy za sto let... u thuki je zpoždění pevně dané, je to týden – přesněji sedm dní, dvě hodiny a osm minut a je to jakési magické číslo, podobně jako například rychlost světla, Planckova konstanta nebo vlnová délka vodíku...

Největší předností zpráv thuki však je, že nikdy nelžou, na rozdíl od zpráv vyhlášených presstitutů, kteří umí i naprosto neutrální zprávu převrátit v nechutnou propagandu.

Takže – když chce žorukajni porovnat nestranné zprávy thuki s propagandou našich presstitutů, není nic jednoduššího než najít si sedm dní staré vysílání televize – a rozdíl si ověřit přímo na místě, kde se skutečně odehrály.

Tak jsme také mohli porovnávat, co se dozvěděli občané z obrazovek naší české – i když dávno nečeské televize – s tím, co jsme viděli sami, abychom si opět jen bezmocně odplivli.

Tomu vy říkáte zprávy?

Originál zprávy thuki mají jednu nevýhodu: kdo se o ně zajímá, musí si je najít. A to někdy není jednoduché. Žorukajni to již v dávném starověku řešili tvorbou »regdu« – řetěžením zpráv, komentářů a výjevů a uvedením v »Kronice lidstva«.

Je to vlastně jakási analogie televizního zpravodajství.

Řetězec »regdu« může vytvořit kdokoliv, kdo se o danou událost či příběh zajímá. Začne se zkrátka popořádku probírat historií a výjevy, které považuje za klíčové, zahrne do řetězce. Seznam řetězců by sám o sobě vydal na pořádnou knihu – jsou tam přehledně podané události jako stavba pyramid, zobrazení historických zlomů a válek, včetně těch, na které se v podání lidstva úplně zapomnělo, ale také průřezy starověkými řeckými olympiádami, během nichž musely v Řecku ustát všechny boje, neboť by to byla »urážka bohů«.

Není div, že se už někdo angažoval shromážděním **regdu** o současné situaci v Evropě. A bylo to dlouhé prohlížení stovek výjevů a událostí, zakončených označením tisíců islámských válečníků ultrafialovými tyramchy ve chvíli, kdy již byli téměř připravení zavést v Evropě islámské peklo na zemi. V Čechách to bylo poměrně nepatrné. Náš zásah se do regdu ani nedostal, což se dalo čekat, když to zřejmě sestavovali Němci. Objevilo se tam jen rozprášení mešity v Brně, kde bylo asi zbraní nejvíc.

Vyjádření České policie o »dlouhodobém monitorování aktivit muslimů« působilo v tomto světle až amatérsky trapně. Naše policie nejenže nic nesledovala, ale ignorovala i všechny podněty od občanů. Tak to ale bývá, když si zásluhy přičte někdo, kdo se jen velkohubě přihlásí o uznání výsledků, které fakticky za něho udělali jiní.

Ale – tak svět odplácí!

=*=

Akce v Evropě byly jistě nutné a zabránily připravované tragédii, ale Američané měli ještě lepší nápad. Uskutečnili ho ve spolupráci s Rusy a možná i s dalšími – jinak by totiž neměl naději na úspěch a možná by účinkoval přesně obráceně.

Svět se přitom nedozvěděl vůbec nic. Akce způsobila na nejvyšších státních a vojenských místech takovou paniku, že na

ni ihned uvalily stav »Přísně tajné«. O její závažnosti nejlépe svědčilo to, že ji opravdu nikdo neodhalil.

Nebýt řetězce regdu, umístěného Američany do »Kroniky lidstva«, nedověděli bychom se tom ani my. Jenže když se tam tento regdu objevil, vzbudil pochopitelně obrovský zájem.

Událost sama byla zdánlivě až banální.

Na stolech v klíčových místech světa se objevily dopisy, vyzývající nejvyšší představitele velmocí k ukončení válečných aktivit a stažení všech vojáků a vojenských poradců na vlastní území. Nejkrutější to bylo pro nejrozvinutější síť vojenských základů Spojených států, ale příjemné to nebylo ani pro Rusy, Angličany, Francouze, Izraelce, Číňany, Indý a Pákistánce – fakticky pro představitele všech světových armád.

Takových dopisů by si nejspíš nikdo nevšiml a skončily by v nejbližším koši, i když byly psané na pravém pergamenu a vloženy do válcovitého pouzdra z masivního zlatého plechu, jako kdyby šlo o nejdůležitější dokumenty v dějinách lidstva.

Nedalo se ale přehlédnout, že byly na stolech nejvyšších představitelů velmocí podepřeny pravými jadernými hlavicemi. Nebyly to velké ráže a navíc byly zajištěné, ale nacházely se na tak klíčových místech, až odborníkům vstávaly vlasy. Podcenit ten vzkaz by bylo sebevraždné. Naštěstí v dokumentech stálo, že stejné varování dostali nejvyšší představitelé všech velmocí světa, od globálních po regionální, takže nebylo možné obvinít z tohoto aktu žádný stát světa.

A nejhorší byla jasná vyhrůžka na konci.

»Neuposlechnete-li tohoto posledního varování, zemřete. Nebudeme zabíjet vaše vojáčky, ale vás. A nikam se před námi neschováte!«

Byl to vlastně nůž na krku nejvyšších světových bossů, který chtě nechtě museli brát vážně.

Byly to jejich krky!

==*=

Peníze

Ačkoliv žorukajni peníze většinou nepotřebují, občas se v životě vyskytnou okamžiky, kdy je peněženka nutná. Navíc se to v posledních dvou stoletích stává čím dál častěji.

Žorukajni peníze potřebují jen když chtějí vyvolat dojem, že se neliší od ostatních. Umíte si představit přijít bez peněz do hospody vyzvídat, co si lidé myslí a co říkají? Ne nadarmo se říká: »Bez peněz do hospody nelez!« I když si poručíte pivo od thuki a to se před vámi znenadání zhmotní přímo na stole, co na to sousedé? Jen by němě zírali, pokud by se ihned nezvedli a neutekli, ve středověku třeba i oknem. Těžko by se pak ještě bavili o běžných věcech.

Další problém je, že peníze od thuki nemají žádnou cenu. Naopak, byly by zdrojem velkých problémů. První by nastal už tím, že thuki vytvoří požadovaný předmět vždy přesně stejný jako vzor, který si jednou zapamatuje. Bankovky jsou však číslované a lidé by si začali dávat safra pozor na výskyt většího množství bankovek se stejnými čísly! Jakmile máte v ruce více bankovek se stejným číslem, máte jistotu, že pravá je nanejvýš jedna, pokud vůbec nějaká. A falešné peníze nikdo nechce.

Mince číslované nejsou, ale ani mince vzhledově jedna jako druhá nejsou úplně přirozené. Většinou bývají v různém stupni opotřebení od čerstvých, lesklých, jak vyšly z mincovny, až po otlučené, zašlé a poškrábané po letech používání. Navíc platit pouze mincemi také vypadá podezřele.

Podezření, že něco není v pořádku, ovšem budí i to, když někdo peníze opravdu zásadně nepoužívá. Kdyby nic jiného, v našem světě máte povinnost platit daně. Platí je bezdomovci i milionáři a když se to tak vezme, platí je i mrtví. Finanční úřady neodpustí daně nikomu, za mrtvé daně zaplatí truchlící pozůstalí. Zdaněné jsou pochopitelně i pohřby a stát bezostyšně okrádá i vdovy a sirotky, neboť si vybere lví podíl i z dědictví. A jakmile

někde bydlíte, platíte každoročně daň z nemovitostí. Jenže když už musíte zaplatit daň z nemovitosti, nejprve musíte vykázat nějaký – a pochopitelně opět řádně zdaněný – příjem.

Žorukajni nakupují velice zřídka, takže neplatí spotřební daně, ale i kdyby nenakupovali vůbec nic, daním z nemovitostí se ani oni nevyhnou. Takže přinejmenším na daně občas peníze potřebují a aby je mohli řádně odvést, musí si nejprve nechat stejně mastně zdanit příjem.

Ve středověku to tak nebylo. Osamělé chaloupky v lese si páni příliš nevíšimali a kdyby přece dostali zálusk na výpalné, žorukajni jim je dokázali znechutit. Každý šlechtic se pokusil vybírat poplatky i na nejzapadlejší samotě, ale málokdo se to odvážil zopakovat, když pokaždé následoval v jeho sídle týden hororů a nočních můr. Poltergaisté rozbíjeli nádoby i vzácné obrazy, sypali pálivé koření a sůl do jídla i do vína, občas se při nejnemožnějších příležitostech zjevovali, dámy přitom hrůzou omdlévaly a příště si to rozmysleli i hrdinové, zocelení válkou. Kdyby nic jiného, dámy jim pokaždé vyčetly, že těm hrůzám nedokáží udělat přítrž. Jak ale, když nezvaného hosta meč nepřesekne, kopí neprobodne a v pozdější době nepomohly ani pistole a muškety?

Nadhodil jsem Dance, že rozbíjení nádobí a obrazů trochu odporuje zákazu svévolného ničení, jenže mi vysvětlila, že ani v takovém případě nesměli bezhlavě ničit co jim přišlo do ruky. Například umělecká díla, obrazy vázy museli nejprve zachytit do paměti thuki, aby je bylo možné kdykoliv rekonstruovat. Thuki má dnes bohatý archiv uměleckých děl, jejichž předlohy podlehly zkáze při požárech, válkách a jiných katastrofách.

Jenže co žorukajni pomáhalo ve středověku, to v dnešní době trapně selhává. Daně vyměřují úředníci, které nemá smysl pronásledovat jako duch. Jednoho vystrašíte, ihned ho nahradí jiný a jsme opět tam, kde jsme nechtěli být. Dnes je jednodušší peníze získat a nacpat je berňáku do chřtánu, ať se třeba udává!

Žorukajni nikdy nebyli a ani nebudou zaměstnaní. Nejde o schopnost a o chuť pracovat, ale o soukromí. Zaměstnavatelé odmítají zaměstnat anonymy, vyžadují nejen různé doklady, ale i životopisy a jiné nesmysly. Kdo ale přijme do práce člověka, který pravdivě uvede svůj věk, přesahující několik století?

Marie Terezie, kdo ti nakukal ty nesmysly o užitečnosti katastrálních úřadů a osobních dokladů?

Problémy přináší i doklady, nutné k placení daní. Zatím jsem s tím problémy neměl, jako Danka, z předchozího života mi zbyl neplatný občanský průkaz – snad by se dal i obnovit, kdybych se přihlásil na novém bydlišti, jenže víc jsem si cenil toho, že o mně nikdo ouředně neví. Řidičák mi jako invalidovi taky zapomněli odebrat, ale to se naštěstí srovnalo samo, už ho nebudu potřebovat. Auto nemám a ani po něm netoužím.

Danka má kupodivu občanský průkaz, ovšem získala ho, jako většina starších žorukajni, podvodem. Jinak to ani nejde. Legální doklady mohou mít jen nováčci jako já a to jen dokud jejich vzhled jakž takž odpovídá jejich věku. Později začnou budít svým mladistvým vzhledem pozornost a pak jim nezbývá než svůj skutečný věk zapřít, zfalšovat nějaký zápis na matrice a vydávat za někoho jiného než jsou. Žít bez dokladů šlo ještě do předminulého století, dnes je to čím dál obtížnější.

Ani mě v té souvislosti nepřekvapil Dančin návrh, abych finanční prostředky, získané při trestání viníků mého bankrotu, věnoval českým žorukajni právě na daně z nemovitostí. To se ví, že jsem souhlasil. Peníze by mi nebyly k ničemu, zatímco jiným žorukajni mohly pomoci. Týkalo by se to i Danky, takže nebylo vlastně o čem jednat.

Menší problém byl v tom, že jsem peníze nakonec uložil do zlatých cihliček, aby jejich hodnota neklesala inflací. Jenže to trochu komplikovalo výměnu za peníze.

Danka ze thuki otázala, zda nebudou považovat anihilaci zlata náhradou za současné vytvoření starožitných šperků za

svévolné ničení? Prodej šperků by nám umožnil získat peníze na daně naprosto legálně. Očekávala, že nám to thuki umožní a nemýlila se. Thuki souhlasily, takže jsme měli zajištěné daně na dlouhou dobu a týkalo by se to nejen českých žorukajni, ale i našich sousedů. Docela mě potěšilo, že jsem naší komunitě už teď užitečný.

A těšilo mě, že jsme pomohli zastavit islamisty, kteří se chystali expandovat do Evropy. Tím to ani zdaleka neskončilo, ale pokračování se bude týkat jiných žorukajni. Budou muset ztrestat všechny, kdo tuhle lumpárnu chystali.

Pěšáky jsme vyřadili my, teď bude řada na generálech.

Jenže ty ve vesnicích nenajdete.

=*=

Finančáci jsou, jak se ví, svoloč otravná. Někdy je to jen dobře, jedině finančákům se podařilo dostat do vězení známého gangstera Al Caponeho. Ale když se začnou šťourat v takových detailech, jako je »kde jste vzali peníze na daně z nemovitostí, když nemáte žádný oficiální příjem...«, jsou zbytečně otravní.

Danka tedy musela pečlivě schraňovat účtenky z obchodů se starožitnostmi, aby mohla dokázat, že peníze získala legálně prodejem památek »po babičce«. Financka na kontrole brblala, že zřejmě řádně nezdanila dědictví, ale na to Danka namítla, že dědila tak dávno, že je to promlčené, takže s tím neuspěje.

„Však my si posvítíme na dalšího dědice!“ vyhrožovala jí ta bodrá paní.

„A víte, že mě z toho hlava bolet nebude?“ usmála se na ni laskavě Danka.

„Vy se toho mezitím zbavíte, že?“ podezírala ji financka.

„A i kdyby ne, co mi je do dědictví? To bych přece byla dávno na prkně!“

„Však si na to počkáme!“ ujistila ji financka na odchodu.

Kdyby ta bodrá žena tušila, že Dance už jsou tři stovky let a nehodlá umřít ani v tomto století, tvářila by se ještě kyseleji.

A jak kysele by se tvářila, kdyby tušila, že ji Danka za pár desítek let přežije a nebude vypadat starší než teď!

Jak se ale zdálo, figl nám prošel. A co prošlo nám, musí projít všem žorukajni. »Prodávají rodinné památky, aby měli na daně« – to je prostě neprůstřelné. A protože to byl fakticky náš jediný kontakt s erární mocí, byli jsme zase tam, co předtím.

Nezávislí a nepostižitelní.

Zaplat'pámbu!

=*=

Celosvětový rozruch kolem mizejících osob se postupně uklidňoval a utichal. Ne že by osoby přestaly mizet, ne že by tu záhadu někdo objasnil, ale lidé otupěli a začali si na ni zvykat. Zvykají si i na války a násilí. Zpočátku se média předhánějí v přinášení co nejotřesnějších zpráv, pak to utichne, i když se vraždí čím dál tím krutěji. Úplné ticho nastane, když hromadně vraždí naši spojenci. Na to média nikdy neupozorňují, naopak se předhánějí v »řešení« zástupných problémů. Zavděk přijde černá kronika a kdyby se vůbec nic nenašlo, jsou tu vždycky vděčné problémy zvířecích útulků.

K prvnímu výročí tohoto jevu si dal kdosi práci a sestavil tabulku, kde a kolik lidí během roku zmizelo. Jen my žorukajni jsme věděli, co se s nimi stalo, média je ještě označovala jako nezvěstné, ovšem za velice záhadných okolností. Nikde se totiž nenašel jediný svědek, kdo by mohl potvrdit, že viděl na vlastní oči, jak někdo mizí. Přesto lidé mizeli.

Na počty nezvěstných vedla bezkonkurenčně Evropa, kde záhadně zmizely statisíce muslimů, připravujících dobovačnou válku proti starousedlým Evropanům. Stalo se to překvapivě na počátku a nikdo si to dodnes neuměl vysvětlit, natož aby proti tomu dokázal zakročít. Kde se místní policie holedbala, že má nějaké podezření, nebo že všechno dlouhodobě »monitoruje«, bylo to jen zakrývání její naprosté bezradnosti.

Nevyřešil by to ani geniální Sherlock Holmes.

Pravda, v mnoha případech se policie opravdu poctivě snažila tuto záhadu rozluštit. Důležité osoby mívaly vlastní ochranky, někdy od státní Policie, jindy soukromé, ale žádná ochranka neuměla vysvětlit, jak hlídaná osoba zmizela.

Nejčastěji to bylo, když strážené osoby odešly na záchod a ochranku zanechaly přede dveřmi. To se ale brzy rozkřiklo, takže bodyguardi vymysleli hbitě protitah. Úspěch mělo, když se bodyguard ke svému chráněnci připoutal kovovými pouty a neodloučil se od něho ani v nejintimnějších chvílích. Bohužel to připadalo neskonale trapné hlídaným osobám, cítily se jako zločinci – což byla většinou i pravda – a snažily se od svých bodyguardů aspoň na chvíli oddělit. Bodyguarda často úspěšně zastoupila manželka, jenže darmo se neříká ani přísloví o džbánu a utrženém uchu...

Naše víceméně venkovské lodainy byly klidné, tady se od záhadného zmizení islamistů nic nedělo. Ale jinde ve světě to takové nebylo. Pro nás to znamenalo angažovat se spíš jako pozorovatelé. Vyhlédli jsme si rodiny, kde televizory přes den nevypínají, abychom na nich mohli porovnat televizní zprávy se skutečností, a zaměřili jsme se na problémy, které v Čechách i jinde v Evropě lidi nejvíc trápí.

Televizní stanice ovšem z tohoto srovnání vycházely pod psa. Jen u prkotin se dalo očekávat, že se zprávy nebudou příliš lišit od pravdy. Jakmile však šlo o skutečné problémy, tam šlo často o pravý opak toho, co média lidem předkládala k věření.

Žorukajni, kteří se tím zabývali již delší dobu, uváděli ve svých řetězcích *regdu* zpravidla to, co hlásali presstituti a poté to, co se stalo ve skutečnosti. Ti zkušenější už nepátrali jenom po pravdě, ale zamýšleli se více nad tím, jaký cíl lži presstitutů právě sledují. Vždyť presstituti dobře věděli, že jejich lžím věří jen úplní prostřácci. Takoví, kteří si vyslechnou zprávy o počasí a když televize hlásá jasno až polojasno, nechají doma deštník a pak se strašně diví, když zmoknou na kost.

Zprávy však nesestavují lháři ze zásady, to by lidé příliš brzy prokoukli a pak by televizi nikdo ani nezapínal. Proto si velice pečlivě rozmýšlejí, kdy si mohou dovolit pravdu a kdy ji zapřou. Je pro ně výhodnější, když pravdivých zpráv je většina, i když se jedná o prkotiny. Lidé pak snadněji naletí na důležité lži, umístěné mezi střípky pravdy.

Nám žorukajni u televizních zpráv nikdy nešlo o pravdu. Tu jsme znali z našich řetězců regdu, na které jsme se mohli spolehnout. Kdyby nám šlo jen o pravdu, televizními zprávami bychom se ani nezdržovali – když víme, že nás televize beztak krmí nesmysly. Snažili jsme se pochopit důvod těch lží, co jimi presstituti z mainstreamu – česky z »hlavní stoky« – doopravdy sledují a co tím chtějí lidem natlouci do hlav.

A čím déle jsme to sledovali, tím víc z toho vystupoval obrys něčeho obludného.

=*=

Hydra

Prokletím pozemské civilizace jsou Vyvolení.

Dá se říci, že jsou zdrojem všeho zla. Lidská společnost je udržovaná pravidly, které by měly v ideálním případě platit stejně pro všechny. Vyvolení to narušují čistě ze zásady.

Je lhostejné, zda se za Vyvoleného počítají jen jednotlivci nebo celé národy. Jakmile se někdo začne považovat za něco víc než ostatní, přestává dodržovat pravidla a začne si počínat jako smyslů zbavený. Začíná to nedodržováním pravidel na silnici – jistě znáte ty »piráty silnic«, pro které neplatí omezení, která musí podle nich dodržovat jen »ti ostatní«, pokračuje to podvody a neplněním dohod a končí to Vyvolenými národy a náboženskými skupinami. Je lhostejné, čím si to Vyvolení zdůvodňují, ale nějaký příznak »vyvolenosti« si najdou a tím pak omlouvají i zločiny, jako kdyby měli patent na nevinnost. Pro »nadlidé« jsou ostatní »podlidé« méně než dobytek, neboť i s dobytkem často zacházejí mírněji.

»Vyvolených« bylo v historii lidstva tolik, že se to snad nedá ani spočítat. Svědčí o nich záznamy od prvních psaných dokumentů lidstva. Ti nejotrlejší se rovnou sami prohlašovali za bohy, od Egyptských faraonů po Římské, Čínské a Japonské císaře, od Inků po dalajlamy, od Árijských »nadlidé« přes ony »skvělé sovětské soudruhy« až po »výjimečné Američany«, kteří si přisvojují právo »zkrotit ruce« národům, které by jim snad nechtěly otročit. V Evropě se šlechta tak dlouho stranila »prostého lidu« – čili »lůzy a plebsu«, až trvale zdegenerovala. Římský císař Gaius Julius Caesar ve své pýše požadoval, aby mu patriciové propůjčovali své manželky, aby s ním pak měly »božské« potomky, ačkoliv by tím zdědili především epilepsii. Řím může být vděčný Brutovi, že toho Vyvolence probodl!

Genetici tvrdí, že anglická královna Viktorie zamořila šlechtu Evropy hemofilii a podívejte se na dnešní »urozené«

dementy, kteří už nejsou ničím výjimeční, ale pořád bazírují na své »urozenosti« neboli vyvolenosti. A když si anglický princ, vedený pudem sebezáchovy, našel »neurozenou« ženu, musel se kvůli tomu vzdát trůnu.

Lhát, krást a podvádět mají »Vyvolenci« nejen dovoleno, ale často svou ideologií přímo nařízeno. Samozřejmě pouze ve vztahu k »nevyvoleným«. Lhát nevěřícím je pro pravověrného muslima povinností a ctí! Čórnout něco gádžovi je šikovnost a podvést gojima nezadatelné právo. Mezi sebou se ale chovají až okázale vzorně a příkladně si navzájem pomáhají. Milodary měsitě na chudé jsou povinností – i když z nich platí i džihád. Ale čestní jsou jen mezi sebou! Ostatní lidé – ať už jim říkají lůza, plebs, nevěřící psi, gádžové nebo gojimové – jsou podle nich jen otroci a ovce.

Zkuste urazit někoho z nich a nedejbože jejich ideologii! Ti nejhorší Vyvolenci budou na vás svolávat tvrdé tresty včetně smrti a považují to nejen za své nezadatelné právo, ale dokonce za svatou povinnost, a to v takové míře, že někteří rádi obětují i vlastní život, jen aby tuto »povinnost« naplnili.

„Nerad bych, abychom moru Vyvolenosti propadli i my,“ vzdychl jsem si, když jsme o tom s Dankou večer diskutovali.

„Proto nás thuki drží v utajení a nedovolí nám ani účast na světské moci,“ chlácholila mě.

„Vždyť máme moc nad životy a smrtí našich netušících spoluobčanů!“ namítl jsem.

„Máme – asi jako soudci,“ připustila. „Každý člověk má schopnost zabíjet jiné. Američané tvrdí, že Bůh stvořil lidi silné a slabé, až Samuel Colt je zrovnoprávnil. Smíme se bránit, ale když někoho zabijeme bezdůvodně nebo příliš trýznivou smrtí, nebude nikdo brát ohledy na naši Vyvolenost.“

„Thuki nemají něco jako soudy?“ zeptal jsem se.

„Nemají,“ přikývla. „Nač také? Aby se právníci za tučné honoráře dohadovali, zda někde porušili nebo neporušili nějaký

pofidérní zákon, místo aby se snažili najít pravdu, o kterou jim ani nejde? Ideální jsou pro ně zákony umožňující dvojnásobný výklad a zákony, z nichž jeden požaduje pravý opak druhého. To je teprve pro soudce dar z nebes, když mohou rozhodovat podle vlastní libovůle – a někdy i zvůle!“

„A přitom thuki samy používají hodně kruté tresty,“ řekl jsem s náznakem výčitky.

„Vlastně jen jeden – rozptýlení, neboli smrt,“ souhlasila Danka. „Ale nepoužívají to každou chvíli, jako pozemští tyrané. Jen opravdu výjimečně a spíš se to podobá euthanasii na přání dotyčného. Koho omrzí život, má tuhle možnost odchodu ze světa – a ještě tím může lidem pomoci, když je zbaví nějakého obzvlášť nebezpečného darebáka.“

„Jak je ale možné, že někoho omrzí život?“ zajímal jsem se. „Prosím, pochopil bych to, když někdo žije už tisíc let, jako třeba Vuk. Ale říkáš jsi, že se průměrně jeden z deseti nově zasvěcených nedožije ani deseti let. To je snad dost brzy, ne?“

„Je,“ přiznala. „Ale to je také pochopitelné. Spousta lidí si kdesi v hloubi duše uchovává špetičku náklazy vyvolenosti. Ono je to pěkné, utěšovat se, že jsi víc než jiní. Utěšuje se tím přece kdekdo. Vždycky když do Čech vtrhli cizáci, sami před sebou i před světem si to ospravedlňovali nějakými »právy«. A protože nikdo na světě neuznává právo bezdůvodně vtrhnout k sousedům, vraždit a loupit, museli si vymyslet něco lepšího. A vyvolenost byla vždycky po ruce!“

„Takže muslimové jako »Vyvolení« jen pokračují v řadě těch, kdo k nám vtrhli předtím?“

„Jistěže,“ souhlasila. „Všichni, kdo jdou přepadat, loupit a vraždit, to musí nějak zdůvodnit. Před světem a hlavně sami před sebou. Jinak by se museli obávat trestu, neboť všude na světě se takové jednání po zásluze trestá! »Vyvolení« se však nemusí trestu bát. Jsou přece »vždy v právu«!“

„Leda v právu silnějšího!“ namítl jsem. „Ale to je právo jen do okamžiku, kdy přijde někdo ještě silnější!“

„Jenže »Vyvolení« se silnějších protivníků nebojí,“ řekla. „Jsou přece nejsilnější, nejdokonalejší, nejmoudřejší a vůbec, všechno nej... A protože to trochu koliduje s tím, že i Vyvolený může dostat na zadek a přes ústa, zatahovali do toho ochranu nějaké »vyšší moci«. Často za nimi stojí Bůh, Alláh... Hitler se odvolával i na Prozřetelnost... My jediní máme hmatatelný důkaz, že je za námi skutečně nějaká »vyšší moc« – thuki. Ale také máme důkazy, že nás nenechává řídit jako bandy vyvrhelů, jako řadí jiní »Vyvolení«.“

„Ale pořád je něco v nepořádku, když má malá skupinka lidí moc nad životy ostatních!“ trval jsem na svých obavách. „To přece není správné!“

„Máš pravdu, ale není to poprvé ani naposledy,“ vzdychla si Danka. „Nech si zobrazit takové případy za poslední tisíciletí, budeš se divit, kolik jich mezi řetězci *regdu* najdeš.“

„Je tam i jak dopadly?“

„Tak – půl napůl,“ ochladla trochu. „Některé dobře, lidé s touto mocí jednali zodpovědně. Jiné... jiné dopadly hrozně... Tak už to v našem světě chodí... Musíme se zkrátka snažit, aby nikdo neměl důvod naše činy hodnotit jako selhání.“

„No dobře, my dva si dáme pozor,“ připustil jsem. „Ale co ostatní žorukajni?“

„Viš, jsi pořád ještě mezi námi nováček,“ vzdychla si. „Až se mezi námi opravdu zabydlíš, časem jistě pochopíš, že my žorukajni nežijeme jako jiní »Vyvolení«. Máme jistou moc, ale neuznáváme heslo »po nás potopa« a nesmíme doufat, že se na naše lumpárny zapomene, případně žít s heslem »z toho nás už hlava bolet nebude«. Řetězce *regdu* jsou trvanlivější než nejmocnější lidské říše a pravda sice často vyjde najevo až po desetiletích a někdy i po staletích, jenže naše dlouhověkost by nám zajistila, že se každé hanby dočkáme. Tak jako se dočkali

veřejné hanby nejen hlavní krutovládci, ale i obyčejní bachaři v koncentracích.“

„Leda bych se nechal rozptýlit za krutou vraždu nějakého echt padoucha,“ napadlo mě.

„Nebo tak,“ přikývla Danka zamračeně. „Ale prosím tě, tohle raději neříkej před Cilku.“

„Myslíš – kvůli Vukovi?“ zarazil jsem se.

„Jo,“ přikývla.

„Aby si nemyslela, že to myslím o něm? Ale to by mě ani ve snu nenapadlo!“

„Vidíš!“ řekla Danka pořád ještě zamračeně. „Tebe by to ani ve snu nenapadlo... jenže Cilku to napadlo. Takže zkusila až po jeho smrti pátrat v historii... a něco tam našla... to se rozumí, nadšená z toho nebyla... hele, snaž se po tom nepátrat. Cilce by to radosti nepřidalo a Vuk to snad dostatečně napravil...“

„Nebudu po tom pátrat,“ slíbil jsem.

Ale spíš abych utěšil Danku.

Mračila se jako kakabus.

=*=

Spojenými státy prošla další vlna záhadného mizení lidí z »lepší společnosti«. První vlna postihla vysoké představitele armády a tajných služeb, v další vlně zmizeli lidé zaobírající se válečným potenciálem Spojených států, tedy kapitáni zbrojního průmyslu a bankéři. Teď se k nim přidali političtí komentátoři, ale také – což asi nikdo nečekal – tisíce duchovních z většiny oficiálních církví. Nikdo je dosud s válkou nespojoval, ačkoliv se dalo tvrdit, že i oni s ní měli něco společného. Vadily zřejmě i mše za vojáky, aby se ve zdraví vrátili ze zahraničních misí, a dokonce i pořádání charitativních sbírek na válečné veterány. Dalo se tak usuzovat podle toho, že i po nich mizeli pastorem i se svými pomocníky. Mizení ušetřilo pouze církve odmítající ze zásady spojení s násilím, armádou a válkou.

Komu ale mohla vadit dobročinnost?

Na internetu o tom vypukla bouřlivá diskuse, ze které po různých dohadách vyplynulo, že i charita pro válečné veterány je vlastně zastřenou podporou války. Z nestranného pohledu se právě Spojené státy jevily jako největší světový agresor. Němci a Rakušané sice rozpoutali obě největší světové války, právem se jim vyčítá zbytečná smrt desítek milionů lidí, ale obě války trvaly celkem deset let, zatímco Spojené státy za celou dobu své existence nevydržely ani deset let bez války.

Buď jak buď, záhadná mizení představovala pro Spojené státy nejtěžší ztráty od války Severu proti Jihu. Ze dne na den tak přišly o vedoucí špičky průmyslu, bank a v poslední době i médií a církví. V základech se otrásaly bankovní a obchodní sektory, průmyslová výroba stagnovala na hranici únosnosti. Zejména vojenský průmysl utrpěl těžké ztráty řady vrcholných manažerů i majitelů, což bylo tím těžší, že šlo o poslední a už vlastně jediné výdělečné odvětví, které udržovalo nad vodou celé Spojené státy.

V Evropě to bylo zcela odlišné. Zmizením statisíců lidí se obyvatelům Evropy naopak ulehčilo, mizeli totiž především parazité. Zatímco ve Spojených státech to ochromilo válečnou charitu, v Evropě to s imigranty postihlo organizace starající se o jejich vítání a přijímání. Nepostihovalo to jen ty, kdo naopak usnadňovali imigrantům rychlý návrat domů.

V Čechách však i to proběhlo nadobytě mírně. Kromě zatím nepočtených imigrantů zmizeli členové neziskovek, pro které nikdo netruchlil. Kdybychom se s Dankou neúčastnili akce zneškodňování dvou mešit, ani bychom si nemuseli všimnout, že se něco obzvláštního děje. A kdyby se pár »černých vdov« neodhodlalo vyhodit samy sebe do povětří, nevznikly by ani materiální škody. I když přiznejme, že udělaly nelíčenou radost místním sklenářům.

Největšího účinku však dosáhly nezveřejněné dopisy na stolech představitelů velmocí. I když o nich veřejnost nevěděla, pro nás byly nejdůležitější.

Kdyby i tyto špičky zmizely, jejich podřízení by mohli po jisté době zmatků otevřít obálky, připravené pro případ nejvyšší nouze, a podle přečtených pokynů zlikvidovat celý svět. Jistě by jich zůstalo dost, aby se nedali všichni naráz zneškodnit.

Zachování nejvyšších velitelů – ale pod hroznou adresně likvidace právě jejich »drahocenných« osob – zabrzdilo svět na prahu před zničující jadernou katastrofou.

Starořecký hrdina Héraklés prý bojoval s hydrou. Údajně to byla potvora potvorná, kdykoliv jí usekl hlavu, dvě nové jí narostly. Héraklés velice rychle zjistil, že takhle by to nakonec prohrál, ale naštěstí si věděl rady. Pokaždé, když hydře hlavu ut'al, pahýl hořící pochodní opálil, aby jí nemohly další hlavy narůst. A tak obludu nakonec udolal.

My jsme přišli na odlišné řešení. Nač obludě sekát hlavy? Postačí vyrazit jí zuby. Obluda zděšeně couvne do své jeskyně, paláce, Kremlu, či Bílého domu a nevystřelí už ani jednu hlavu. Nanejvýš blazeovaně přijme Nobelovu cenu za záchranu světa. Nezaslouženou jako vždycky, ale tím je tato cena zprofanovaná už dávno, lidé ji beztak chápou jen jako výsměšnou parodii.

Situace v Evropě i v Čechách se rychle uklidnila. Pokud muslimské vetřelce nepočítáme za stálé obyvatele Evropy, pak odsud nezmizelo tolik lidí, jako ze Spojených států. Evropě se od nich ulevilo, ale nebyly to jediné změny. Zmizely zahraniční »nevládní a neziskové« organizace, které se oficiálně zabývaly »zlepšováním vztahů mezi národy«, ale ve skutečnosti Evropu ničily organizováním vpádu migrantů, kteří sem nepatřili. Tyto organizace odvedly nejspínavější práci, jakou si naše podlézavá vláda nemohla s ohledem na veřejné mínění dovolit. Vlastně ji tím i zachránily, když za ni schytaly i trest za toto jednání.

S invazí byl naštěstí konec a i kdyby z těch podvratných organizací nezmizela většina aktivistů, musely by tak jako tak svou nekalou činnost ukončit pro nedostatek peněz. Vyschl jim

totiž příliv peněz ze zámoří, kde zmizelo několik miliardářů, do této chvíle štědrě financujících rozvrat Evropy.

My žorukajni teď budeme čekat na jinou katastrofu.

I když k Zemi žádný asteroid nemíří...

=*=

Během bouřlivých událostí v Evropě a zejména na druhé straně Atlantiku jsme se s Dankou dali k dispozici štábu žorukajni v Praze. Tady bylo těžiště událostí v Čechách. Nebylo tu tolik problémů, jako v sousedním Německu, ale i pro nás se tu něco našlo. Pomáhali jsme rozkrývat a likvidovat síť podvratných aktivistů, pašujících do Čech muslimy. Česká vláda je oficiálně nepřijímala, záchytná střediska byla skoro prázdná, přitom se ulice v Praze černaly obyvateli subsaharské Afriky, kteří by se ani nemohli vydávat za oficiálně zvané uprchlíky ze Sýrie.

V tom shonu, kdy jsme se do Záhrobí stačili vracet jen na nocleh, jsme pochopitelně nesledovali události v našem kraji. Věděli jsme, že je tu celkem klid. Až dodatečně jsme si mohli zpětně vychutnat soud, který řešil majetkoprávní záležitosti po nezvěstném majiteli mešity.

O budovu mešity jakožto o dědictví se hlásily muslimské vdovy, jenže vznikl nečekaný problém. Nemohly prokázat, že majitel mešity je skutečně jejich manžel.

„Vážené dámy, dle soudního překladu svatebních smluv nevyplývá, že jste právoplatné manželky nezvěstného Mostafy Younese,“ namítal soudce. „Jste čtyři a tady je pět svatebních smluv. Podle českých zákonů může být platná jen jedna a to ta nejstarší, ledaže byste donesly úmrtní list paní... jak se vlastně jmenovala? Aha – Aishy Younesové. Navíc tady tvrdíte, že paní Aisha je naživu, jenže bydlí někde v Jemenu... či kde to je... Ta by tedy byla právoplatnou manželkou i podle českých zákonů. Vy čtyři máte svatební smlouvy pozdějšího data, podle českých zákonů jsou tedy neplatné. Naopak bych vás měl hned na místě obvinít z bigamie, která je v Čechách trestná. Možná ne ty dvě

z Jemenu, ale určitě obě rodilé Češky. Máte z pekla štěstí, že ty smlouvy ještě neznamenají uzavření manželství, takže se nedají použít jako důkaz bigamie. Stejně se ale nedají brát jako důkaz pro účely dědického řízení. Suma sumárum, tady vlastně není co řešit. Váš návrh na vypořádání dědictví se zamítá.“

„Ale Mostafa Younes byl přece vlastníkem té budovy!“ namítla kurážnější z Češek.

„To nikdo nezpochybnuje,“ přikývl soudce. „Zatím však nebyl úředně prohlášený za mrtvého a tohle jednání by tak jako tak bylo jen předběžné. V budoucnu musíme navázat kontakt se zastupitelstvím Jemenu a požádat je o spolupráci při pátrání po paní Aishe Younesové, podle českého práva jediné dědičky, aby se ujala dědictví.“

„Podle práva Šarija ale dědíme všechny rovným dílem!“ namítla kurážnější Češka.

„Možná v Jemenu, jenže v Čechách právo Šarija neplatí,“ upozornil ji soudce. „Kdyby tato událost nastala, o čemž silně pochybuji, přihlaste se. Ale to by tu seděl někdo jiný – já podle práva Šarija soudit nebudu.“

„Už aby to bylo!“ vybuchla muslimka.

„Neobávám se toho,“ ujistil ji suše soudce.

„Ale... co budeme dělat?“ vzlykla druhá česká muslimka.

„Poradil bych vám, slečny,“ obrátil se k ní soudce.

„Paní! Jsme řádně provdané!“ vybuchla opět kurážnější.

„Podle českého práva jste slečny,“ usadil ji soudce. „Ta nadbytečná manželství neplatí a jestli jste Mostafovi sloužily jako konkubíny, je to vaše soukromá věc, právně nezávazná. Jestli tedy chcete radu, vraťte se k rodičům a požádejte je, aby o vás váš ctěný otec – naposledy podle práva Šarija – přerazil pořádnou hůl. Nebude-li u toho žádný svědek, tím lépe!“

Chtě nechtě jsem se musel zasmát. Opravdu skvělé rady od váženého soudce! Získal si tím moje sympatie. Donedávna jsem

měl dost důvodů nemít k soudcům důvěru, tenhle soudce to trochu napravil.

Zajímalo by mě, jestli se opravdu vrátila k rodičům, jenže soud byl před týdnem a bližší události se ještě nezobrazují.

Musím se k tomu vrátit později...

=*=

Eliška

Vzhledem k očekávanému klidnějšímu období jsem se rozhodl podívat se na Moniku a zejména na Elišku. Nedalo mi to, Eliška je přece moje první a nejspíš už jediné dítě.

Když jsem ale nasměroval »regdu« na jejich bydliště, jen jsem nevěřicně zíral. V domě bydlela úplně jiná rodina. Že by se odstěhovali? Co se tam vlastně stalo?

V první chvíli jsem se tam chtěl vypravit osobně, ale pak jsem si řekl, že bude jistější nejprve si všechno prohlédnout přes »regdu«. Určitě to tam bude, když se zobrazuje současný stav s novými majiteli. A dobře jsem udělal. Ukázalo se, že je to zamotanější než jsem si myslel a rozmotat to přes »regdu« bylo přece jen rychlejší než zdržovat se pátráním na místě.

Všechno vyšlo od Ivana. Test otcovství ho zaskočil, neboť se otcem příliš necítil. Jednak ještě dítě nechtěl a za druhé tomu ani nechtěl uvěřit. Se skrípěním zubů se s Monikou smířil, ale už to mezi nimi nebylo jako dřív.

Naneštěstí se při shánění testu otcovství seznámil s těmi, kdo je dělali a když na něho dolehla depka s pochybnostmi, šel za nimi a nechal test zopakovat. A pro jistotu hned dvakrát, aby se vyloučila další chyba.

Tak se definitivně dozvěděl, že Eliška není jeho. Rozpálilo ho to doběla a projevil se opět jako kvalitní podrazák. Bez Moničina vědomí prodal jejich společný byt a když se přišli noví majitelé nastěhovat a Monika odmítala odejít – neměla ani kam, sám na ni přivolal Policii. A aby toho nebylo dost, měl už připravený další podraz – oznámil na Sociálku, že Monika není schopná se o dítě starat, týrá je a je nezbytně dítě jí odebrat.

Úřednice od Sociálky našly Moniku s Eliškou na Policii, kam je přivezla hlídka přímo ze zásahu v jejich bývalém bytě. Monika tam samozřejmě nemohla prokázat, že má pro Elišku zajištěné odpovídající prostředí, takže úřednice od Sociálky jí na

místě přes její protesty nemluvně exekučně zabavily a odvezly. To už bylo na Moniku příliš. Zhroutila se a skončila na psychiatrii.

Ivan – aspoň dočasně – triumfoval...

=*=

Považoval jsem Ivana za sketu, ale podcenil jsem ho. Byl větší podrazák než jsem čekal. Mě podrazil čistě ze zjištěných důvodů, nakradl si při tom dost. Ale nečekal jsem, že se obrátí i proti Monice. Dejme tomu, že měl důvod – ve chvíli, kdy zjistil fakta o Elišce a pochopil, že to s Moničinou věrností nebylo vůbec ideální. Podle mě měl nárok na rozvod a pochopil bych, kdyby se zpěchoval platit na Elišku, i když byla součástí trestu a mohl si spočítat, že sáhnu po jiném druhu sankcí.

Co jsem ale nečekal, byla jeho zavidlost proti dítěti. Mstít se i na něm... neměl bych na to žaludek, i kdyby nebylo moje, vždyť jsem z pomsty vynechal i Barču s Vinckem. Ivan se ale mstil i na Elišce – a tím tedy překročil míru.

Považoval jsem za nutné zkazit mu vítězství co nejdříve. Dost na tom, že si ho už vychutnával déle než týden! Okamžitě jsem si zjistil, kde se ubytoval a doufal jsem, že tam ještě bude. Kdyby byl inteligentnější, začal by hned měnit bydliště a nikde by se dlouho nezdržoval, ale očekával jsem, že ho dosavadní poměrně snadné unikání před zodpovědností trochu ukolébá.

Předpokládal jsem správně. Ubytovnu jsem našel, zjistil jsem, že tam má věci, takže se nejpozději k večeru vrátí. Pokoj sdílel s pěti Ukrajinci, ti ale byli v práci, bylo tam zamčeno. To pro mě překážka nebyla, prošel jsem dovnitř stěnou.

Počkám si na něho tady, rozhodl jsem se. A protože čekat jen tak by mě nebavilo, změnil jsem formu na normální hmotu a vyvolal jsem si další výjevy z »regdu«. Musel jsem se přece podívat po Elišce!

Než jsem se tam ale dostal, uslyšel jsem otočení klíče v zámku a dovnitř vstoupil jeden Ukrajinec. Nespatřil mě, změna

v allohmotu je rychlejší než otevření dveří. Bohužel jsem před ním nemohl pátrat v »regdu«, ale už bylo beztak k večeru. Brzy nato přišli další Ukrajinci, ale jakmile měli partu pohromadě, zvedli se a vyrazili. S určitostí bych nemohl tvrdit kam, natolik jejich hatmatilce nerozumím, ale nejspíš do hospody. Zamkli za sebou a odešli.

Konečně přišel ten pravý!

Ivan hodil na postel bundu, posadil se ke stolu a otevřel aktovku. V té chvíli si uvědomil, že sedím z boku stolu a dívám se na něho. Přesněji řečeno, seděl jsem tam už dřív, ale teprve teď jsem se jeho očím objevil.

„Nečekal jsi mě, že?“ oslovil jsem ho telepatii – zvukem to pochopitelně nešlo.

„Tentokrát se ti nic ukrást nepodařilo, co?“ zašklebil se na mě. „Mám peníze lépe chráněné než v bance!“

„Peníze mě nezajímají,“ odpověděl jsem. „Na peníze jsem ti mohl sahat, dokud šlo o tvoji zlodějnu.“

„A teď jsi pohořel, co?“ provokoval dál. Nezajímalo mě, na jaký figl přišel, aby měl peníze lépe uložené než v bance, ale on si zřejmě myslel, jak na mě vyvrál. Pitomec!

„Kašlu na peníze!“ řekl jsem, až se otfásl. Telepatie není řeč a každého, kdo ji nezná, trochu naježí. Ivan už se s ní u mě setkal, ale tentokrát jsem se tvářil opravdu zlověstně.

„Moje pomsta skončila, když jste si pořídili dítě,“ řekl jsem telepaticky co nejledověji. „Už jsi byl z toho venku, ale teď ses obrátil proti tomu dítěti. To jsi neměl dělat!“

„Copak?“ naježil se. „Vždyť není moje!“

„A víš, že nesejde na tom, jak jste k dítěti přišli?“ opáčil jsem ledově. „To dítě bylo váš štít proti mé pomstě, stejně jako si jiné dítě pořídili Barča s Vinckem. Na ně od té doby nemohu, ale ty ses zbavil své jediné ochrany, chápeš?“

„Prachy mám ulité, že se na ně nedostaneš!“ odpověděl drze.

On si snad myslel, že mi jde o jeho peníze! Pitomec!

„Kašlu ti na prachy!“ zopakoval jsem. „Předtím jsi ublížil jen mně. Nebyl jsem nevinátka, proto jsem se musel omezit na přízemní věci, jako jsou peníze. Teď jsi ale ublížil nevinnému dítěti a to mi dává podstatně větší možnosti. Nemusím už brát ohled na tvou prašivou kůži, chápeš? Poslyš – dám ti nepatrnou šanci, jak si ji zachránit. Máš sto dní, abys vrátil to dítě matce.“

„To se načekáš!“ řekl triumfálně. „Na to dítě ti z vysoka kašlu!“

„Na nic víc čekat nebudu,“ ujistil jsem ho. „Protože když po těch sto dnech nebude dítě u matky, na konci té lhůty poletíš nenávratně do pekla!“

Fialové tyramchy už měl, stačil krátký příkaz, aby začala běžet stodenní lhůta, nastavená Američany. Usoudil jsem, že to ještě nebude na konsorcium, ale sto dní mi postačí.

„Pohádkami mě nezastrašíš!“ vykřikl hrdě.

„Považuješ peklo za pohádku?“ podíval jsem se na něho útrpně. „Pravda, donedávna bylo zavřené a nemohl bych tě tam poslat. Jenže to se změnilo a peklo je teď otevřené. Neslyšel jsi o milionech lidí, kteří nedávno záhadně zmizeli a i nadále mizí, aniž by někdo vypátral kam? Budeš mít příležitost zjistit to, až tam zahučíš také, ale netěš se z toho. Nikdo živý se odtud ještě nevrátil a nevrátí! Ani ty nebudeš výjimkou!“

„Jak můžeš vědět, že je to peklo?“ vybafl na mě.

„Jako duch se tam podívat mohu,“ ujistil jsem ho. „Jen se tam nesmím zhmotnit, abych nedopadl stejně jako ti, kdo tam přiletí za živa. Od té doby, co je peklo otevřené, spolkl jako malinu pár milionů darebáků – a nikdo se nevrátil a nevrátí!“

Opakovaný argument o nenávratnosti zřejmě zabral.

„Ale vrátit Elišku Monice není v mých silách!“ protestoval.

„Bylo ve tvých silách způsobit, aby je od sebe odtrhli?“ řekl jsem sverepě. „Snaž se to napravit! Nezajímá mě, jestli je to ve tvých silách! Havarovat s autem je stokrát snadnější než vytáhnout auto ze škarpy a opravit! Je mi jasné, že tvá šance

zachránit si kůži není velká, ale skočil jsi do té žumpy ochotně a sám! Snaž se tedy – lepší radu pro tebe nemám!“

Nechal jsem si změnit polarizaci – neboli rozplynul jsem se před jeho očima. Jen ať se hoch snaží! Mohl vytušit, že moje stodenní lhůta není žádná legrace. Až uplyne a já to do té doby nezměním, poletí k Jupiteru a nikdo mu nepomůže!

Možná mu trochu pomohu. Je i v mém zájmu vrátit Elišku Monice. Když to stihnu do sta dní, bude mít kliku. Když to ani on, ani já nestihneme, změní se mu po sto dnech plamínek na černý a pak stačí, aby na pár vteřin osaměl... a připojí se k těm milionům darebáků, jejichž mrtvoly už krouží kolem Jupitera.

Ze Země to není znát, člověk je příliš malé zrnko prachu než aby ho dokázal od Země zobrazit i Hubble. Leda by se sem vypravila sonda a strefila se na správnou oběžnou dráhu, to by se očím vědců naskytly otřesné obrázky! Ale pravděpodobnost, že to nastane, je mizivá. I kdyby se sem nějaká pozemská sonda vypravila, žorukajni budou mít dost času oběžnou dráhu »uklidit«. Proti tomu thuki protestovat nebudou.

Nechám teď Ivana smažit se ve vlastní šťávě. Snad jsem ho dostatečně přesvědčil, že to je opravdu vážné a že se musí snažit. Peklo je sice fikce, ale pocity člověka, kterého thuki vyhodí u Jupitera z aliohmoty do vakua se obecně příliš neliší od pocitů člověka, vhozeného do kotle žhavého oleje. Dá se to poměrně věrně odhadnout, i když se odtud ještě nikdo nevrátil.

A nevrátí!

=*=

Druhým mým cílem bylo pátrat po malé Elišce. Ivana jsem opustil navečer, ale i tak jsem byl odhodlaný spolehnout se na »regdu«, kde denní či noční doba nerozhoduje. Večer beztak na ouřadech nikoho nezastihnu, zato v »regdu« si to mohu předem obhlédnout i naplánovat.

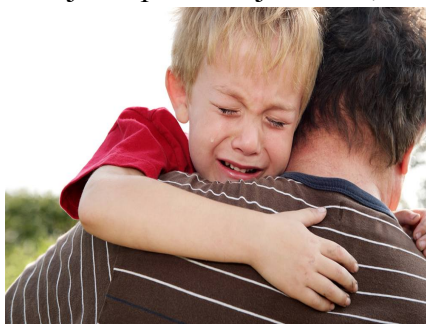
Začal jsem optimisticky. Možnosti žorukajni, zejména ve formě ducha a při použití »regdu«, jsou natolik velké, že jeden

člověk snadno zastane práci celého týmu vyšetřovatelů. Nebyl problém najít si v čase místo, kdy došlo ke vpádu Sociálky do napjaté situace při vyhazování Moniky s Eliškou z bytu. Tuto scénu už jsem viděl, ale předtím jsem se více věnoval Monice, kdežto teď jsem se zaměřil na ouřednici ze Sociálky, odnášející za asistence komisi policistky dítě z domu do auta.

Baby princmetálové! Jakoby to nebyly ženské, chovaly se jako fúrie. Rozhodl jsem se podívat se po jejich rodinných poměrech, jestli samy mají či nemají děti. Ale bylo jasné, že od nich soucit čekat nemohu. Oběma babám – mladé policistce i postarší ouřednici – zřejmě tak zachutnala moc nad jinými, že v nich potlačila i elementární lidské city. Sebrat v tíživé situaci matce dítě je omluvitelné jen když je matka nepřičetná, opilá a zfetovaná hyena, týrající vlastní dítě. V tomto případě muselo být každému člověku jasné, že se Monika o dítě stará jak nejlépe může. Exekučně odebrat dítě chce potom pořádně tlustou hroší kůži a silný žaludek.

Ty baby je ale měly! Lidé si zvyknou na ledacos, dozorcí v koncentracích se chovali – a chovají – zpravidla ještě hůř, ale i tohle je síla!

Cestu autem jsem si několika přeskoky v prostoru a čase zkrátil na pár vteřin, abych zjistil, kam dítě vezou. Očekával jsem nějaký kojenecký ústav, ale obě baby dovezly nemluvně na jakýsi úřad, podle cedule u vchodu

»Úřad pro mezinárodní ochranu dětí«, což jsem hned nechápal. Co ten se má angažovat v čistě českém případě?

Ukázalo se, že tady už na jejich příjezd netrpělivě čekají. Nejspíš se domluvili mobilem během jízdy, případně to mohli sjednat i předem. Spící dítě převzal jakýsi připlešatělý úředník,

podepsal nějaké lejstro – zřejmě kvitanci o převzetí – a sociální baby nasedly do svého auta a spokojeně odjely jako po »dobře vykonané práci«.

Člověk může být placený různě. I takový nájemný vrah si může značně vysoko cenit své »práce« a pobírá za ni proto bez skrupulí i »přiměřeně vysoké« odměny. Čím se ale tato »dobrá práce« liší od všeobecně odsuzovaných únosů dětí? Jedině tím, že ty baby to mají podepřené nějakými připitomělými zákony? To přece není omluva!

Jak málo stačí k páchání odporných zločinů! A těžko mi někdo vymluví, že to zločin je. I kdyby to bylo podle zákonů, na vině jsou potom i špatné zákony, ale osobní odpovědnost se nezmenší! Když němečtí soudci soudili podle Norimberských zákonů, později prohlášených za zločinné, páchali tím zločiny proti lidskosti a byli pak odsouzeni, i když se všichni hájili tím, že »postupovali přísně podle zákonů«. Tohle je menší zlo, tady se oběti hned nestřílejí, ale zločin proti lidskosti je to také. Jde přece o ty nejslabší – o děti!

Některé zákony bychom měli omlátit tvůrcům o hlavy!

Jenže – právě ti už tam třeba ani nasedí. Vytvořili právní paskvily a po dalších volbách přišli na jejich místa jiní, kterým ty hrůzy zřejmě nevadí a kdyby už nebyly v zákonech, nejspíš by je stvořili sami – a úplně stejně.

Dobře, o tom se poradíme na nějakém klubu. Víc hlav víc ví a takové důležité věci nesmí rozhodovat jednotlivci. Takže – přeskok v čase a prostoru zpět, tam co úředník převzal dítě jako nějaký balík a odnesl si je do úřadu, kde bych silně pochyboval o nějakém odborném přístupu.

Dítě v rukou ouřadu je zkrátka holé neštěstí!

Naposledy jsem se ohlédl za těmi odjíždějícími fúriemi, které Elišku vyrvaly z Moničiných rukou. Co kdybych jim teď dal stejnou podmínku jako Ivanovi? Jestlipak by dokázaly napravit co způsobily a vrátit dítě matce?

Něco mi říkalo, že by protestovaly stejnými slovy jako Ivan. Způsobily to, ale náprava už není v jejich silách... Tím, že dítě předaly proti podpisu na vyšší úřad, jejich moc skončila.

Ano, ale dokud moc měly, mohly – a byla to přece jejich povinnost – jednat lidsky. Stačil jediný pohled! Jednaly ale – takřikajíc – »zdeůředně«. Podmíněnou možnost, ponechanou v zákonu pro nejtragičtější případy, pasovaly na jediný možný výklad – a v důsledku toho jednaly jako obludy.

Tu podmínku dostanou! I když možná později.

Teď je přednější Eliška.

=*=

Naštěstí jsem si řekl, že než něco ukvapeného podniknu, měl bych se poradit se zkušenějšími – a Dana mi byla nejbližší. Elišku mi nevyčítala, naopak mě v tom směru podporovala od počátku a to i když se v té době nejspíš chystala nabídnout mi ruku. Věděla, že sama dítě mít nemůže, takže raději počkala, až se vybouřím. Monika to sice svou ochotou k nevěře maximálně urychlila, ale Danka byla odhodlaná počkat, dokud si nějakého potomka nepořídím a až pak by mi dala najevo zájem. Správně očekávala, že by mě samotného ani nenapadlo nabídnout ruku tři sta let staré vědmě. Teď mě proto vyslechla s pochopením, ale – žádné hotové řešení pro mě neměla.

„Únosy dětí se děly odedávna,“ řekla opatrně. „Žorukajni mají v tom směru podstatně více možností, takže jsme na únos dítěte odpovídali stejným způsobem. Prostě jsme si dítě vzali zpět. Únosce jsme co nejvíc vystrašili, aby to už neopakoval, případně jsme se odstěhovali, aby zmizely všechny stopy – jistě si umíš představit, jak snadné to bylo. Já sama jsem tyhle problémy nikdy neměla, ale v sousedním Německu to nebylo tak klidné jako v Čechách, tam se to stávalo poměrně často.“

„Takže mi radíš únos?“ zeptal jsem se přímo. „Zastrašení je přece výchovnější. Kromě toho mám dojem, že ty únosy dětí

nejsou jen náš případ. Zdálo se mi, že ty bestie jsou na ně nějak moc zvyklé. Zastrášení může zachránit i jiné děti, nejen Elišku.“

„Dobře, zastrášuj,“ přikývla. „Kdybys potřeboval pomoc, ozvi se. Budu připravená vyrazit.“

Naštěstí mě ale napadlo podívat se tam nejprve pomocí »regdu«. Zobrazovalo sice události starší než týden, ale bylo by vhodné mít i tady zprávy co nejčerstvější.

Jenže to, co jsem vzápětí spatřil, mi vyrazilo dech.

Něco jsem vytušil, už když děti nakládali do mikrobuse.

Jenže jsem pořád logicky předpokládal, že je povevou do nějakého dětského domova, což by bylo skoro jedno. Dorazím tam, seberu Elišku a zmizíme. Zastrásování by následovalo až potom, už v relativním klidu.

Mikrobus však neměl za cíl žádný dětský domov. Přijel až na letiště v Ruzyni, bez problémů projel ležerní kontrolou až na letištní plochu, kde zamířil k malému tryskovému osobnímu letadlu stranou na odstavné ploše. Sakra, co je to za emblém, pomyslel jsem si. Tyhle kříže má přece Švédsko nebo Norsko, ale co se má co míchat do českých dětí?

Ukázalo se ale, že i tady všechno probíhalo hladce, jako kdyby to bylo – a nejspíš to bylo – předem dokonale sjednané. Děti naložili do letadla. Nejmenší mimina tam ukládali jakou houstičky na krámě do připravených převozních bedýnek, větší děti – ovšem nejstarší mohlo mít dva roky – odvedli dovnitř, dvě dokonce bez ohledu na jejich vzpírání, křik a pláč.

Nelidové!

Mikrobus pak nabral směr ven z letiště, letadlo naopak nahodilo motory a začalo rolovat na ranvej.

Došlo mi, co se tady vlastně stalo.

Úředníci ty děti – prodali.

=*=

Stalo se to už před týdnem, takže nemělo smysl hnát se za mizejícím letadlem. Pomocí »regdu« si je najdu, i kdyby se

mezitím zřítilo do oceánu. Samozřejmě jsem věřil, že k tragedii nedojde a děti budou v pořádku, raději jsem se vrátil k Dance, abych jí vypověděl, co jsem mezitím zjistil.

„Říkáš – »Úřad pro mezinárodní ochranu dětí« se místo ochrany dětí zabývá jejich únosy? To je jako hasič, který lidem zapaluje stavení anebo policajt, který přepadává banky. Dřív jsme tomu říkali »kozol zahradníkem«. Máš pravdu, tohle bude správné zatrhnout. Ale s tou cizinou to bude horší. Dokud jsi v allohmotě, můžeš thuki žádat o překlad toho, co lidé ve tvém okolí říkají, ale v normální hmotě jim neporozumíš.“

„Nebude lepší přenechat to místním žorukajni?“ napadlo mě ulehčeně.

„To bude problém,“ vraštila obočí. „Norsko ani Švédsko vlastní žorukajni nemají. V posledním půlstoletí se odstěhovali do Francie a Anglie. Severní výspou thuki je ostrov Gotland s Johannem Faustem. Mohl by nám pomoci ve Švédsku, ale v Norsku bude i on jazykově cizí.“

„To v Norsku a Švédsku nejsou lidé, kteří by zasloužili zachránit při nějaké katastrofě?“

„Zdá se, že si to thuki myslí,“ uvažovala tiše. „Vždycky vyklízejí území, kde podle jejich mínění – ale i podle mínění místních žorukajni – lidé příliš zvlčili. Podobně kdysi vyklidily neřestnou Krétu, kterou vzápětí smetla sopka Théra, krátce po začátku letopočtu opustily i Itálii, kde Vesuv zasypal nemravné Pompeje a barbaři rozvrátili Řím. V současné době je na Zemi spousta oblastí, kde thuki prostě nejsou. V Evropě se vyhýbají severským zemím a ještě od doby Říma Itálii. Není to dané náboženstvím, spíš převládající mentalitou lidí. Nemají v lásce Vyvolené, ať jednotlivce nebo národy. V minulém století proto vyklidily i Německo, když Němci propadli mýtu o nadčlověku – a víš, jak dopadli... Poměrně málo jich je dnes i v Americe a kde vládne islám, tam thuki nenajdeš vůbec. Větší pochopení mají pro buddhisty a nedávno – myslím tím od druhé poloviny minulého

století – vzaly na milost i Japonsko. Do Německa se vrátily, ale příliš mnoho jich tam není.“

„Proč je jich tedy tolik v Čechách?“

„To se mě moc ptáš,“ usmála se. „Už protože žijí tady. Ale vzpomeň si, když se rozpadalo Československo, kolik lidí přitom padlo? Nikdo. Kdykoliv v posledních staletích do Čech vtrhli nepřátelé, jak kruté boje se tu odehrály? Téměř nic, že? Češi zkrátka nedodrží heslo »oko za oko, zub za zub.«“

„Naposledy, pokud vím, vyháněli po Druhé světové válce Němce,“ připomněl jsem jí. „Při tom jich přece zabili tisíce!“

„Ale kolik přitom padlo Němců a kolik Čechů?“ namítla.

„U Němců to byly snad desetitisíce!“ přihodil jsem.

„Čechů padlo ještě víc,“ pokývala hlavou. „Neumíme se ani krutě mstít. Němci byli schopní za jednoho padlého vojáka zabít i deset nevinných civilistů. Však měli po té válce fialové tyramchy všichni a jen pomalu se mezi ně žorukajni vraceli.“

„Po válce u nich šlo hlavně o to, aby se naučili toleranci k jiným,“ omlouval jsem je. „Snad se jim to povedlo, ne?“

„Jenže u nich se tolerance změnila v bezbřehé ustupování zlu,“ nepřijala Danka můj argument. „Za války vraždili jiné, po válce se zase nechají vraždit od ještě horších. Ani jedno, ani druhé není správné. V Čechách pro to máme to krásné slůvko – »odezdikezdizmus.«“

„Dobře, Němci vraždili ve velkém,“ přijal bych to. „Ale Norové a Švédové přece nevraždili a nevraždí!“

„Norové a Švédové rozbili poslední dobou nejvíc rodin,“ řekla Danka vážně. „V tomto století tam najdeš opravdu málo normálních rodin. Je sice pravda, že se to děje všude na světě, propaganda dokonce tvrdí, že je to tak v pořádku, neboť rodina je přežitek, ale v pořádku to není a v severských zemích je to nejčastější. I když – v Čechách k tomu máme také nakročeno... Thuki nám o tom odmítají odpovídat, ale dá se odvodit, co se jim líbí a co by chtěly podporovat. A thuki podporují právě ty

klasické rodiny. Proto se jim nelíbí islám a proto tyto oblasti ignorují. A proto nám nejspíš dovolily zastavit islám v Evropě i násilím.“

„Takže mi v Norsku ani ve Švédsku nikdo nepomůže?“

„Ve Švédsku možná Faust,“ připomněla mi.

„Ale v Norsku...?“

„Kdybys na to nestačil, zavolej mě, ve dvou se to lépe táhne,“ přislíbila mi.

„Nejprve se podívám v Čechách,“ řekl jsem. „Nemělo by smysl vrátit nejprve děti a pak dávat lumpům ultimatum. Jen at' se trochu smaží ve vlastní šťávě!“

„Jen se obávám, že nejhoršího kozla na místě zahradníka jen tak lehce nepřesvědčíš,“ zapochybovala.

„Uvidíme!“ slíbil jsem jí.

==*

Setkání s ředitelem Úřadu pro mezinárodní ochranu dětí nepatřilo k těm příjemným. A to pro obě strany – i když ředitel z toho vyšel nesrovnatelně hůř.

„Jak je možné, že posíláte české děti do ciziny?“ oslovil jsem ho, sotva přišel do kanceláře a posadil se za ředitelský stůl – protažený, aby zde mohli sedět i podřízení, když jim šéf dává kapky. Seděl jsem před ním a nohy mi proluly deskou stolu dolů. Kdybych se vrtěl víc, mohl bych se propadnout a skončil bych až na podlaze, ale když jsem seděl klidně, deska mě jakž takž udržela.

„Co je tohle za provokaci?“ vyjel si na mě.

„Nepřišel jsem provokovat,“ ujistil jsem ho. „Považujte to za výslech.“

Muselo ho varovat, že telepatie není lidský hlas. Kdo ji nezná, pociťuje ji ...tak trochu záhrobně. Nesnažil jsem se, aby zněla více lidsky.

„Jaký výslech?“ naježil se. „Co děláš v mé kanceláři? Vypadni, než na tebe zavolám ochranku!“

„Ochranku nezavoláte, zasedl jsem váš služební telefon,“ ujistil jsem ho. „Vypadnu, až sám uznám za vhodné. Nejprve mi ale zodpovíte pár otázek.“

„Ani nápad!“ odsekl. „Jakým právem...?“

„Záhrobním právem,“ ujistil jsem ho.

„To jako předpokládáš, že ti budu odpovídat na nějaké pitomé otázky?“

„Pokud nechcete odpovídat, řekněte to, nemusíme se tím zdržovat a poletíte rovnou do pekla hned!“

„Cože? Do jakého pekla?“ rozesmál se.

„Do toho pekla, kam poslední dobou zmizelo a zmizí pár milionů darebáků,“ odvětil jsem klidně. „Neříkejte mi, že jste do této chvíle o »záhadném mizení lidí« neslyšel! Je toho plná televize, o novinách nemluvě.“

„Záhadné mizení lidí?“ zarazil se. Ovšemže o tom slyšel, možná i četl, ale takhle přímo se s tím ještě nesetkal.

„Co to má vlastně znamenat?“ zeptal se už krotčeji. Na každého působí záhady, zejména když se týkají jich samotných.

„Dostali jsme právo odesílat do pekla darebáky, kteří si to zaslouhují,“ řekl jsem. „Dostali jsme je na poslední chvíli, ale už jsme tam poslali nejen drtivou většinu muslimských džihádistů, ale i pár tisíc darebáků menšího i většího kalibru.“

„Kdo – vy?“ podíval se na mě vyloženě zle.

„My,“ ujistil jsem ho. „Všimněte si, prosím, našeho skoro lidského vzhledu, ale také, čím se od lidí lišíme. Nejvíc tím, že nejsme z vaší hmoty. Procházíme zdmi, pancíře, mříže a zámky pro nás nic neznamenají a nikam se před námi neschováte.“

„Procházíte zdmi?“ vyjekl překvapeně, ačkoliv viděl mé nohy procházející deskou jeho ředitelského psacího stolu.

„Hmota nás nezastaví,“ dodal jsem a zabořil jsem pěst až po zápěstí do lejster před ním, ale hned jsem ji vytáhl. Lejstra byla ovšem nepoškozená.

„Samozřejmě se neobáváme lidských zbraní,“ dodal jsem klidně, i když jsem neočekával, že by měl zbraň, natož aby ji zkusil použít. „Nás nezastřelíte, neutopíte a nespálíte. Jsme pro vás nedosažitelní. Což neznamená, že byste byli nedosažitelní vy pro nás. Máme jiné možnosti, například odesílat darebáky do pekla. Zmizelo tam už několik milionů lumpů různě velkého kalibru a nebezpečnosti. Cesta do pekla je jednosměrná, bez návratu. Ještě žádný lump se odtud nevrátil a nevrátí.“

„Proč mi to ale říkáte?“ vyhrkl.

„Abyste mě bral vážně,“ odvětil jsem. „Že mě teď vidíte, není pro vás nic příjemného. Znamená to, že i vás považuji za darebáka zralého pro peklo. Řekněme – menšího kalibru, takže můžete dostat poslední varování a někdy i možnost nápravy. To závisí na tom, jak se zachováte.“

„Kdo vám k tomu dal ale právo?“ vyhrkl nevlídně.

„Záhrobí,“ odvětil jsem lakonicky.

„Co je to za instituci?“ vybuchl. „Takovou neznám!“

„Neznalost neomlouvá,“ ujistil jsem ho. „Ptám se znovu: jak je možné, že posíláte české děti do ciziny?“

„To je v rámci mezistátních dohod,“ řekl pyšně. „A jsme rádi, že se nám daří umístit je do slušných pěstounských rodin. V Čechách je takových rodin málo!“

On snad na to byl ještě pyšný! Zvrhlík!

„V Čechách se, pokud vím, na adopce čeká dlouhé roky,“ řekl jsem. „Zájemců je víc než dost. Říká vám něco paragraf »zavlečení dětí do ciziny«? Pokud vím, je to zločin!“

„My to ale máme právně ošetřené!“ vyštěkl.

„Takže máte výjimku? To jest – lidé jsou si rovni, ale vy jste si mnohem rovnější?“

„Postupujeme přísně podle mezistátních smluv, které jsou nad českými zákony,“ poučoval mě. „Tak je to od Lisabonu.“

„Poslyšte, mě vaše mezistátní smlouvy nezajímají,“ řekl jsem. „Je to všechno příšerně nemravné a vy sám, místo abyste se staral o ochranu dětí, prodáváte je do ciziny.“

„Tak moment!“ naježil se. „Ten prodej byste mi musel nejprve dokázat! A to nemůžete!“

„Ani nehodlám zjišťovat, zda a kolik jste za tu špinavou »práci« dostal,“ ujistil jsem ho. „Stačí mi, že vyvážíte české děti do zahraničí, což je nemravnost, kterou byste měl jako šéf tohoto úřadu sám potlačovat. Chováte se jako hasič – žhář.“

„Urážky si vyprošuji!“ zavrčel. „Mohly by vás mrzet!“

„Mě?“ rozesmál jsem se. „Vážně si myslíte, že vám úřad dává pravomoci i nad Záhrobím? Poslyšte, že jste ještě nikdy nenarazil na »vyšší moc«? Až teď! Zeptám se ještě na jednu věc. Jste schopný napravit své zločiny? Myslím tím – můžete dosáhnout navrácení těch dětí do Čech?“

„Jednak to podle smluv nejde, ale ani nevím, proč bych to měl dělat, všechno je právně v pořádku?“ odvětil hrdě.

„Třeba proto, abyste si zachránil krk,“ řekl jsem mrazivě. „Právě jsem vás zařadil na pořadník do pekla. Cestu nastoupíte ode dneška za sto dní. Těch sto dní je na to, abyste si uspořádal poslední věci, odkázal dědictví a předal úřad svému nástupci. Můžete se ještě zachránit, ale jediným způsobem – když vrátíte ty zašantročené děti jejich matkám.“

„Vždyť vám říkám, vzhledem k mezistátním smlouvám už to ani nejde!“ řekl nenávistně.

„Pak máte smůlu a před peklem vás nikdo nezachrání,“ politoval jsem ho – a vypařil jsem se před jeho očima.

Má to, darebák, právně ošetřené mezistátní smlouvou nad českými zákony... takže se do této chvíle cítil nepostizitelný. To je obvyklý omyl největších darebáků. Nedivil bych se, kdyby ty smlouvy sjednával on sám.

Půjdu teď »zvednout mandle« babám na Sociálce.

Zaslouží si to také.

Nejprve jsem si šel »podat« sociální pracovníci, která za účinné pomoci policistky vyrvala Monice Elišku z náručí. Zastihl jsem ji v její kanceláři, kde v květináčích pečlivě zalávala své květinčky. Působila dojmem pečlivé hospodyňky – to bych si ji ovšem nesměl pamatovat jako fúrii, tahající se s Monikou o její mimino. Říká se, že největší lidské bestie, rozhodující šmahem o statisících obětí, mají rády zvířata a že se to s bestialitou ani moc nevylučuje. Tahle fúrie měla tedy ráda květinčky. A přitom jí nevadil zoufalý pláč dětí, rvaných násilím z náručí matek. Jistěže brečely jen ty starší, malá Eliška z toho ještě neměla rozum a exekuci v klidu prospala.

Rozum by ale měly mít tyhle ženské, placené za to, aby lidem pomáhaly a napravovaly sociální křivdy a ne aby je samy páchaly. Pověsti o poměrech na tomto úřadě prosakovaly mezi lidmi už dávno, ale něco jiného je slyšet o tom a něco jiného je očitnout se v tomhle mlýně v roli oběti.

Budu se muset podívat i na ministerstvo sociálních věcí, umiňoval jsem si. Mělo by přece na tyhle baby dohlížet. Buď tam o ničem nevědí, pak je třeba vyházet je od plných koryt na dlažbu pro naprostou neschopnost, nebo o tom vědí a nevdí jim to, případně to podporují, pak je třeba vyházet je k Jupiteru. Tady jde přece o ty nejslabší – o děti!

Počkal jsem, až se paní ouřednice posadí ke stolu. Čekal jsem, že z aktovky vytáhne nějaká lejstra, ale vytáhla svačinu a nějaký módní časopis a s chutí se do obojího pustila.

Počkej, babo, já ti teď zkažím chuť!

Chvíli jí trvalo, než mě zpozorovala. Byla soustředěná na módní stránky a musel jsem si přesednout přímo před její oči, aby si mě všimla. Pak ale strnula a málem padla do mdlob.

„Ježíšikriste!“ vyjekla zděšeně.

„Ruším, co?“ oslovil jsem ji trochu jedovatou telepatii a pohodlně jsem se uvelebil na desce jejího psacího stolu, takže

mi přímo před ní procházely nohy deskou stolu dolů. Asi jsem tam prolnul i do jejich nohou, ale ani já, ani ona jsme si to ani neuvědomovali. Co oči nevidí, srdce nebolí...

„Propána! Co je tohle?“ vyjekla.

„Jsem tady v zastoupení,“ oznámil jsem jí. „Zastupuji vaše svědomí, které zřejmě pevně spí, ačkoliv by mělo nahlas protestovat proti tomu, co tady ve své funkci vyvádíte.“

„Kdo... kdo jste?“ reagovala otázkou.

„Přišel jsem za vámi ze Záhrobí,“ sdělil jsem jí své malé tajemství. Byla to přece pravda, ovšem hodně účinná. Nic na ní neměnilo, že šlo o celkem pochopitelné nedorozumění.

„Co mi chcete?“ vyhrkla našťvaně, jen jí oči blýskly. „Co když teď na vás zavolám policii?“

Zajímavé. Pokaždé, když darebákům připomenete, že se nechovají správně, reagují agresivně, i když nemají ani tušení, jak konkrétně by mohli své výhrůžky provést. A nejhorší jsou trpaslíci na »zdeůředním« postu, ti si nejvíc myslí, že jim nikdo nemá co mluvit do jejich rejdů. Jedině když přijde nadřízený, pak se div nepřetrhnou úslužností. Tak to chodí v celém světě u všech úředníků, proč by zrovna Čechy měly být výjimkou?

„Přišel jsem se vás zeptat, jak chcete napravit své zločiny z poslední doby,“ pokračoval jsem zatím ještě klidně.

„Nemám co napravovat, žádné zločiny nedělám!“ řekla tak jistě, jako by to byla svatá pravda.

„Neděláte?“ podivil jsem se trochu okázale. „Zabavování dětí matkám bez řádného soudu není podle vás zločin?“

„Nic nedělám bez řádného soudu!“ odsekla v pevné víře, že ji po tomto kategorickém prohlášení přestanu otravovat.

„Ale!“ chytil jsem se toho. „A co když vám teď dokážu, že je to jinak? Nedávno jste zabavovala malé mimino a to jistě nebylo podle platného rozsudku.“

„Na všechno mám platné rozsudky!“ odsekla.

Požádal jsem ji, aby mi ukázala rozsudek v nedávném případě Moniky a Elišky.

„Vám nemám povinnost cokoliv vysvětlovat!“ odsekla.

„Výjimečně máte pravdu,“ souhlasil jsem. „Stejně jako já nemám povinnost vysvětlovat vám, proč vás zařazuji na listinu darebáků, odesílaných za sto dní do pekla. Jen vám prozradím, že tam poletíte jako miliony jiných darebáků v poslední době. Jistě o tom víte – nebo snad ne?“

„O žádném pekle nevím!“ vyjekla.

„Ale o záhadném mizení lidí – a počítají se už v Evropě na miliony – jste přinejmenším něco zaslechla, ne? Já vím, lidé tomu říkají »záhadná zmizení« a zatím si to s peklem nespojují, ale my, co tam ty darebáky posíláme, víme dobře, kam odlétají a co se tam s nimi děje. Nu což, budete mít nevšední příležitost přesvědčit se o tom na vlastní kůži. Závidět vám to ale nikdo na světě nebude, ani já ne. Už protože to tam znám.“

„Vy jste byl někdy v opravdovském pekle?“ vyjekla.

„To my duchové můžeme,“ ujistil jsem ji. „Jedině duch se odtud může vrátit. Mezi lidmi se o pekle mnoho neví, neboť hmotní smrtelníci se odtud zásadně nevracejí.“

„A vy to tam znáte?“

„Byl jsem se tam párkrát podívat,“ přikývl jsem. „Ale není to pro citlivé duše. Mezi lidmi se toho o pekle moc neví. Ani o tom, že tam je krutý mráz – a v tom mraze se darebáci vaří ve vlastní šťávě. Víam, vypadá to jako nesmysl, ale můžete mi věřit, je to přesně tak. Uvaříte se tam a přitom tam zmrznete na kus ledu. Peklo má různé paradoxy, i když to jsou paradoxy jen z omezeného lidského pohledu.“

„Já se pekla nebojím!“ řekla hrdě. „Svědomí mám čisté a zrovna minulou neděli jsem byla u zpovědi.“

„Ach jo, zase katolička!“ vzdychl jsem si okázale. „Těch tam už je! Pravda, nejvíc je tam muslimů, ale jestli si myslíte, že jste nevinátka a že jste proti peklu obrněná, z toho vás brzy

vyvedu. Třeba na příkladu odebrání dětí. Jak to podle vás bylo s paní Monikou a její nedávno narozenou dcerou Eliškou, kterou jste jí bez soudu odebraly?“

„Tam soud potvrdil odebrání dítěte dodatečně!“ vyhrkla.

„Aha, proto mi to nechcete ukázat!“ zašklebil jsem se na ni.

„Sama dobře víte, že ten postup je nepřipustný. Nemůžete přece nejprve vykonat rozsudek a pak to teprve dávat potvrdit soudem, to je pak soud čistá fraška, nehledě na to, že od doby Říma je zásadou, že obviněným musí být poskytnuta možnost obhajoby a tu jste tímto postupem znemožnili. Soud je tudíž nemravný, protizákonný a nemá u mě nejmenší váhu.“

„Je ale právoplatný a váhu má!“ trvala na svém.

„Ten soud odporuje Listině základních práv a svobod. I kdyby byl právoplatný, je nemravný a u nás v Záhrobí je tedy neplatný. Naše spravedlnost je jiná. Takže vážená paní, máte už jen posledních sto dní života. Je to čas na rozloučení s rodinou a blízkými, na předání úřadu nástupkyni a možná i na nějakou tu zpověď, ovšem ubezpečuji vás, že zpověď vás před peklem neuchrání. Připravte se, za sto dní tam pošupajdíte.“

„Říká se přece – co odpustí lidé, odpustí i Kristus!“

„Kdo vám co odpustil?“ rýpl jsem si.

„No přece – pan farář v kostele!“

„Tomu jste také vyrvala z náručí dítě?“

„Ne, ale odpustil mi,“ trvala na svém.

„Ten vám nemá co odpouštět!“ zdrtil jsem ji. „Odpustit vám mohou jedině matky, kterým jste sebrali děti, ale ty vám odpustí jen když jim děti vrátíte! Dokážete snad sama napravit, co jste spáchala? Jestli ne, nemluvte mi tady o odpouštění!“

„Ale... farář snad může..!“

„Farář vám – snad – může odpustit za mrtvé, kteří sami nic odpustit nemohou. Za živé matky a děti nemá co mluvit.“

„Ale říkal nám to v kostele jinak,“ opáčila uraženě.

„Pak si akt odpouštění sám špatně vyložil,“ ujistil jsem ji. „Je to také jen člověk a mýlit se je lidské. Ovšem to, co jste prováděla, lidské není a nejde o pouhé omyly! Jednala jste jako stvůra a propadla jste pecku. Máte teď sto dní na rozloučení se světem. Mnoho z těch, kdo už jsou v peckle, nedostalo ani tuto poslední útěchu!“

„Co je to za útěchu, když mě chcete zabít?“ vyjekla.

„Já vás přece nebudu zabíjet,“ ujistil jsem ji. „Jen jsem vás zařadil na listinu darebáků, odesílaných do peckla. Ujišťuji vás, že se tam dostanete živá, bez jediného zkřiveného vlásku!“

„No jo – ale tam..?“

„To už není moje starost,“ řekl jsem. „Neříkejte, že vás trá pilo, co s těmi dětmi dělají ti, kterým jste je předávala!“

„Ale já jsem je tam musela předávat!“ vyhrkla. „Dostala jsem to příkazem!“

„Já sice nemám příkaz předat vás do peckla,“ opáč il jsem. „Ale je to ve smyslu naší spravedlnosti. Máte přece možnost získat odpouštění od těch, komu jste ukřivdila. Vraťte jim děti a když vám jediná z poškozených matek odpustí, vymažu vás ze seznamu odsouzených.“

„Ale – já jim přece ty děti vrátit nedokážu!“ vyjekla.

„Pak vás ale vyškrtnout nesmím,“ pokrčil jsem rameny a pomalu jsem se před ní rozplynul.

Když si uvědomila, že jsem zmizel, začala osahávat stůl, kde jsem před chvílí seděl. Deska stolu byla v těchto místech nepatrně zahřátá. Teplo se sdílí nejen dotykem a prouděním, ale i sáláním. Je to slabší, ale dá se to snad i prokázat měřením.

Rukama tu však nic nenahmatala.

Pak teprve propukla v kvílení.

=*=

Norsko

Sto dní je snad dost dlouhá doba, aby si odsouzenec mohl uvědomit své provinění i své šance. Neočekával jsem, že někdo z těch gaunerů dokáže napravit co způsobil. Bylo zřejmé, že je to zcela mimo jejich možnosti. A už vůbec se nedalo čekat, že to stihnou za sto dní. Jakmile je v tom mezistátní jednání, je to proces na léta.

Duch je přece jen v jiné situaci. Mohl jsem si připravit plán, prozkoumat terén i podrobnosti, aniž by to někdo vytušil. Pomocí »regdu« jsem se vlastně hrabal v minulosti a to se ani nemohlo v přítomnosti projevit. Minulost má totiž vlastnost „READ ONLY“, můžeme ji zkoumat, ale ne měnit.

Nevýhodou »regdu« je mrtvý týden, než se zobrazované události objeví. Jistě by bylo lepší, kdyby se dalo jeho pomocí dojít k přítomnosti, naštěstí v životě je málokdy takový trvalý shon, aby se časový rozdíl nedal překlenout.

Spolupráce s thuki má svá specifika.

Není to pouhá promítačka filmů, jak se zpočátku zdálo. Filmy můžete zrychlit i zpomalit, pouštět pozadu a přeskakovat nezajímavé úseky. Až sem se to promítání filmů podobá, snad ještě s tím rozdílem, že regdu se zobrazují plasticky a barevně i v noci a v nepříznivých světelných podmínkách.

Film můžete o kousek vrátit a pustit si jej znovu, ale pak si pustíte totéž, co už jste jednou viděli. U regdu můžete trochu couvnout v čase a přehrát si zajímavou událost znovu, jenže mimo zpomalení nebo zrychlení i z jiného úhlu pohledu. Shora, zdola, ze strany, zezadu, a třeba i vzhůru nohama. Když se něco odehrává ve vodě, můžete to pozorovat i pod vodou. Libovolný detail si můžete přiblížit a zvětšit anebo naopak oddálit. Ukažte mi film, který to umožní! Nehledě na kouzla, jaká thuki umí se zvukem! Ozvučený obraz je banální. Můžete si ale ve filmu zvolit postavu v hlučícím davu, kterou chcete slyšet, aniž ji řev okolních

lidí přehluší? Jistě by to šlo trikem, ale u regdu to jde kdykoliv. Nevyžaduje to zvláštní péči při natáčení.

Přijali jsme zásadu prohlédnout si rozhodující události a pak teprve jednat. Jak se správně říká – dvakrát měř, jednou řež! Naše soudy přinášejí viníkům smrt, to nesnese povrchní přístup. S pomocí regdu můžeme mít svědomí čisté.

Ovládání regdu je jednodušší než co jiného. Telepatie má mnohem lepší rozlišovací schopnosti než běžné ovládací prvky počítačových her, kterým se regdu vzdáleně podobé. Jestli se dá něčemu říkat »chytré ovládání«, pak to je tohle.

Řídit regdu pouhými myšlenkami je postačující, většinou není třeba upřesňovat to slovy. Ale já jsem si zvykl vyslovovat to i nahlas. Jako kdybych se bavil s přítelem, který regdu za mne řídí a vkládá do toho i vlastní inteligenci. Dokonce jsem si toho fiktivního či virtuálního přítele pojmenoval, aby se mi s ním lépe hovořilo. Vzor jsem měl v pradávných večerníčcích, kde vystupoval robot Emil, podle scénáře večerníčku vyrobený z ledničky. Takže: »Emilku, ještě jednou a pomaleji!« »Emilku, co to plácá pan ředitel? Zopakuj mi to!« »Emilku, najed' mezi ty dvě baby a ještě jednou: co říkala ta v šedém!«

A Emilek to poslušně provede. A tak se dozvím, že jedna z těch dvou úřednic by postupovala mírněji, zatímco její šéfka je pro nekompromisní, tvrdou akci... což se vzápětí projeví na barvě jejich plamínek tyramchy...

Jenže na tom to neskončilo.

»Emilku, jak se ti líbí jednání pana ředitele? Zaslouží si ultrafialové tyramchy, nebo mu ještě dáme šanci?«

Emilek neodpovídá, Emilek mlčí. Thuki nepřisluší svým klientům a klientkám radit, rozhodnout se musí sami. Nanejvýš ho mohu požádat, aby mi citoval »Kodex«, něco jako Desatero pro křesťana. Pak se mi přímo v hlavě ozve hlas, který jsem si nastavil, když mě tuhle věc Danka učila – a nastavil jsem si její hlas. Vyjmenuje mi, co všechno žorukajni smí a co nesmí...

Přesto si myslím, že bylo správné, když nám thuki trochu rozvázaly ruce. Donedávna nesměli žorukajni ve prospěch lidí zasahovat ani když v Evropě řádila Třicetiletá válka a mor, kdy celé vesnice vymíraly a počet lidí v Evropě poklesl jako nikdy předtím... »Podle mě to nebylo spravedlivé, Emilku...!«

Emilek mlčí, nebyla to vlastně ani otázka.

Když jsem se vrátil k letadlu, odnášejícímu Elišku kamsi na sever, věděl jsem už mnohem víc.

Nepříjemné bylo zjištění, že letadlo patří do Norska. Tím vypadl ze hry jako možný pomocník Johannes Faust. Norsko je i pro něho země neznámá. Byl jsem na to i nadále sám, ale optimismus mě neopouštěl. Sérií skoků v čase i prostoru jsem se dostal až na přistávací plochu letiště, kam letadlo dosedlo. Bylo znát, že perfektní organizace pokračuje. Jakmile letadlo dorolovalo na odstavnou plochu, byl u něho mikrobuse s dalšími pachateli. Chtě nechtě jsem si je tak označil a nemínil jsem toto označení měnit. Neukřivdím některým z nich, když je přiřadím k organizátorům loupeže českých dětí? Kdo z nich ale nevěděl, čemu slouží? Piloti, kteří letadlo bezpečně pilotovali z Ruzyně na domovské letiště? Museli vědět, že převážejí české děti! Že větší vina leží na hlavě ředitele Úřadu pro mezinárodní ochranu dětí? Ano, ale tomu darebákovi běží stodenní lhůta do pekla! Nevidím důvod použít stejný trest i pro menší vyvrhele, kteří se podíleli na tom nechutném kšeftu s dětmi! U trestu odeslání do pekla jemnější rozlišení není možné, peklo je prostě peklo. To jen lidé na Zemi dokázali odlišovat lehčí smrt od těžší – a že si na sebe dokázali vymyslet zpestření co do bolesti, kterou si vytrpěl odsouzenec v posledních minutách před smrtí, až se dalo mluvit i o »milosrdném« konci! Čínské mučení trvalo celé dny a na konci byl odsouzenec rozřezaný na nudličky, ale celou dobu žil a byl při vědomí. V průběhu staletí dotáhli čínští kati svůj obor do zcela zvrácené dokonalosti.

Ale ani zlodějna dětí nepatří mezi odpustitelné zločiny. I když děti nezabíjejí, tolerance znamená podporu. Spolupráce českých úředníků se dá směle přirovnat k jednání pyromaniaka, zapalujícího lidem střechy nad hlavou, i když je povoláním hasič a má se tedy zabývat přesně opačnou činností.

Sledoval jsem mikrobus až k sídlu norského úřadu pro ochranu dětí, proslulému naopak tím, kolika dětem připravil peklo na zemi násilným odebráním jejich rodičům.

Barnevernet – ochránce dětí!

Norové si na jeho zvrácenou činnost už natolik zvykli, že jim jeho otrokářská existence ani nepřipadá nepřijatelná. Úřad přece děti chrání před týráním ze strany zvrhlých rodičů! Jenže skutečností jsou desetitisíce exekučních loupeží dětí, zpravidla doprovázených jejich pláčem a křikem, neboť tuto »ochranu« nechtějí a správně ji považují za tyranii.

Argument – že si zvyknou – je až neuvěřitelně cynický.

Barnevernet je navíc soukromá organizace. Státní orgány ji ale nekontrolují, soudy jí jdou na ruku, argumenty jejich právníků berou za důvěryhodné a stížnosti poškozených rodičů neuznávají a ignorují.

Jsou to přece zvrhlíci, týrající své děti!

Je trestné je i politovat!

=*=-

Výhodou nás žorukajni je, že se ani na území cizího státu nemusíme řídit jeho právním systémem. Naopak i tam musíme dodržovat vlastní pravidla. Nesmíme svévolně ničit, prozradit thuki ani obzvlášť krutě zabíjet. Tím spíš, kdyby šlo o nevinné.

Jenže účastníky obchodu s dětskými otroky považovat za nevinné nesmím. Jak to říkala Dana? Tolerance k jinakosti se za posledního půlstoletí změnila v bezbřehé ustupování zlu. To už není tolerance, to už je spoluvina, napomáhání zločinům.

Nejraději bych si ty naduté ouřady a především ouřednice podal pěkně od plic, ale přednost mělo řešení zavlčených dětí.

Na tyhle grázličky bude dost času potom. Nedělalo mi problém proniknout do jejich přepychově zařízených kanceláří, problém nastal, jak se vypořádat s dokumentací v norštině. Thuki umí zajistit překlad mluveného slova, když jsem v allohmotě, kde na mě nepůsobí hmotné zvuky. Ale co s psaným textem? Thuki to jistě umí, vždyť při prohlížení »regdu« překládají hieroglyfy a dokonce i písemné památky Atlantidy.

Nakonec to přece jen šlo, i když to vypadalo krkolomně. Nejprve jsem se musel zmocnit dokumentů – pro ducha žádný problém. Pak jsem se musel změnit do hmotné podoby a buď rozložit po stole co nejvíc listin, nebo dokumenty zobrazit na obrazovce služebního počítače. Pak jsem se měnil v allohmotu a nechal si všechny texty přeložit.

Výhoda, na kterou jsem hned nepřišel, byla v tom, že si thuki pamatovaly všechna hesla. Pochopitelně jsem ztuhl, když na mě obrazovka vyštěkla »Zadej heslo«, které jsem nevěděl. Jenže to heslo se okamžitě objevilo – i když jen v podobě řady hvězdiček, nicméně programy uspokojilo a klidně pokračovaly dál. Heslo mohlo být klidně i šedesátiznakové, pro mě se pak zobrazilo šedesát hvězdiček, ale i nejtajnější dokumenty se mi zjevovaly téměř bez zpoždění.

Vlastně – největší zpoždění u mě představovaly neustálé změny hmota – allohmota a zpět. Ale i to bylo rychlé.

Během jediné noci jsem znal adresy, kam Barnevernet odeslal děti odebrané v Čechách a podle podrazácké mezistátní smlouvy předané norskému molochu, tak jako se ve starověku předkládaly dětské oběti soše boha Molocha v Kartágu.

A jde se na věc!

Adresy jsem si vytiskl na kus papíru, v kanceláři o tento materiál není nikdy nouze. Byl to sice problém, norské adresy jsou něco jako české strčprstkrzkrk, ale podařilo se mi vyvolat i google-mapy a vyjel jsem si na služební barevné laserové

tiskárně mapy okolí nalezených adres. Barnevernet byl samý okázalý přepych, pro pár listů papíru jistě nezchudne!

A pochopitelně jsem se nejprve vypravil za Eliškou. Měla být v rodině jakýchsi Potvorsonů až daleko na severu, ale pro vdudeg to nebylo nic a než se rozednilo, stál jsem před útulným nízkým rodinným domkem, zasypaným bělostným sněhem až do výšky přízemních oken. Byl to již starší sníl s proházenými cestičkami ke vchodu, ale ani dvoumetrové závěje by pro mě nebyly vážná překážka. Jen jsem pečlivě zkontroloval adresu i jména na zvonku. Byl by krutý trapas splést si adresy!

Od začátku jsem si je nazýval Potvorsonové, ale i když jsem jméno kontroloval z papírku a musel jsem je odsouhlasit znak po znaku, ujistil jsem se, že jsou zaručeně ti praví. Teprve pak jsem vešel zavřenými dveřmi a začal zkoumat místnosti. Nejprve jsem se ocitl v obýváku s obrovským televizorem. Na podlaze huňatý koberec, na stěnách rozvěšené obrazy a nějaké sportovní trofeje – pán domu, či snad paní – je asi sportovního založení. Ale hned sousední místností byla přepychová ložnice a na první pohled mě v ní zaujala nádherně ručně vyřezávaná dětská postýlka.

Jenže málo platné, v postýlce spala Eliška, ukradená své matce pár tisíc kilometrů odsud. A bez ohledu na to, jak dlouho tihle manželé čekali na adopci, budu je muset zklamat a Elišku jim odnesu. Možná jsou nevinným článkem tohoto oficiálního loupežného řetězu, nejspíš ani nevědí, odkud je dítě, které jim Barnevernet »přidělil«, ale málo platné, kradené se má vracet a u dětí to platí obzvlášť.

Kritickou chvílí ale bude, až budu brát dítě z postýlky. Na okamžik se musím změnit v reálnou hmotu a neměl bych v té chvíli stát k adoptivním rodičům zády. Pro jistotu ale musím projít postýlkou, abych se změnil v reálnou hmotu až na odvrácené straně. Jinak by mě mohli při loupeži dítěte snadno překvapit.

Ačkoliv – jakápak loupež dítěte? I když to Norsko asi za loupež prohlásí. Nebude to poprvé, co si zoufalé matky na »krádež« vlastního dítěte najaly agenty a nechaly si je unést do své rodné země. Podařilo se to Polákům, podařilo se to Rusům, i když těch šťastných případů je méně než prstů na jedné ruce. Norsko ve všech těch případech vydalo na rodiče mezinárodní zatykač pro »únos dítěte«, i když se všechny případy odehrály za aktivní pomoci dítěte a spíš než »únos« se to mělo jmenovat »napomáhání k útěku«. To ale zní i před soudem úplně jinak.

Není to ovšem úplně správný postup, ale co dělat, když správný postup – to jest soud o navrácení dítěte matce – není v Norsku spravedlivý? Kde se zločin stal zákonem, je odpor proti němu povinností!

Zhmotnil jsem se a nahnul se přes okraj dětské postýlky, popadl jsem spící mimino a opatrně jsem se s ním narovnal. Zvedl jsem je tak jemně, že se ani neprobudilo. Koutkem oka jsem však zahlédl podezřelý pohyb na velkém »letišti«. Z velké postele se na mě dívaly dva vytřeštěné obličejce.

Chvíli jsme na sebe přes prázdnou postýlku překvapeně dívali, ale vzpamatoval jsem se jako první. Stačil mi okamžik – a byl jsem i s Eliškou změněný v allohmotu, takže jsem byl mimo jejich dosah. Teď už jsem ani spěchat nemusel.

„Dejte ty pracky od našeho dítěte pryč!“ rozkřikl na mě vyšší a rozložitější chlap. Byl jsem v allohmotě, takže mi thuki jeho slova překládaly, jinak bych jim nerozuměl ani slovo.

„Opravdu si myslíte, že je to vaše dítě?“ odvětil jsem jim už trochu pobaveně telepaticky. Telepatii rozumí i zvířata, je to mnohem univerzálnější pojmořeč než pozemské jazyky.

„Zaplatili jsme si je, takže je naše!“ vypálil na mě chlap svůj nejtěžší argument.

Hleďme – to je vrchol byznysu! Kdo má peníze, může si dítě koupit! Barnevernet slouží jako tržiště s otroky, kde děti jako jiné zboží dostane ten, kdo zaplatí. Barnevernet tím získá finanční

prostředky a penízky se pěkně točí k radosti ekonomů, nadšeně počítajících přírůstky na burzách. A odnesou to malé děti, které se nemohou bránit, stejně jako jejich rodiče, kteří se sice mohou odvolávat, ale soudy je budou spatra ignorovat.

„Vám opravdu nevádí, že to dítě bylo kradené?“ zeptal jsem se jich. „Přišel jsem za vámi, abych je vrátil jeho matce!“

„Barnevernet děti nekrade, ale odebírá právem!“ opravil mě chlap veledůležitě. „A vy se tu snažíte spáchat kriminální čin, za který půjdete do vězení!“

„Obdivuji váš optimismus,“ usmál jsem se. „Opravdu si myslíte, že Barnevernet jedná podle práva? Porušuje tím nejen Listinu základních lidských práv a svobod, ale i spoustu jiných zákonů. Možná ne tady v Norsku, ale určitě u nás. Tohle dítě bylo u nás unesené protiprávně a pokud se starám o jeho návrat k matce, jedním podle našeho práva.“

„Vaše právo tady v Norsku neplatí!“ vyštěkl na mě chlap.

„Vím,“ přikývl jsem. „Vy si asi myslíte, že jednáte podle práva. Jednáte tedy v dobré víře, nicméně se účastníte zločinu zavlékání dětí do ciziny. Přiměřeným trestem bude propadnutí peněz, které jste Barnevernetu zaplatili. Kdybyste věděli, že je to dítě unesené, byl by váš trest mnohem vyšší. Naštěstí vám tu nevědomost uznám, ale jen díky tomu vyváznete tak lehce.“

„Vy tady rozhodovat nebudete!“ vyhrkl chlap. „Dáme vás k soudu a tam se ukáže!“

„Norské soudy na nás nemají pravomoc!“ upozornil jsem oba jemně. „K našemu soudu to naštěstí dát nemůžete. Naštěstí pro vás, protože náš soud by neodsoudil mě, ale vás. A ne jen k zanedbatelné pokutě, ale do pekla, jako poslední dobou tisíce jiných »záhadně zmizelých«.“

„Vy o těch zmizelých něco víte?“ vyštěkl chlap, ale už ne tak sebejistě.

„Posíláme je do pekla,“ ujistil jsem oba. „Jenže odtud se nikdo nevrací, proto je to pro vás záhada. V Norsku už to také

volá po nápravě. Buďte rádi, že vás nepovažuji za spoluviníky, ale za oklamané. Barnevernet dopadne podstatně hůř, ale o tom se jistě brzy dozvíte.“

Chlap se mezitím nenápadně pokoušel obejít postýlku, jenže dříve než se dostal do pozice vhodné pro skok nebo jiný útok, zprůhledněl jsem před ním i s dítětem v náručí.

Sbohem, Potvorsonové!

=*=

„Měl bych ji vrátit Monice,“ odvětil jsem, „ale tady vidím problém. Monika je v současné době na psychiatrii a tam jí těžko umožní mít s sebou malé dítě.“

„Máš asi pravdu,“ přikývla Danka. „Co s tím?“

„Měl bych se přednostně podívat po ostatních unesených dětech,“ uvažoval jsem. „Potom bych asi měl sehnat ubytování pro Moniku. Asi bych jí podle svého slibu měl věnovat nějaké peníze, co jsem zabavil Ivanovi. Poslyš, nemohla by Eliška zatím zůstat tady? Nějaké sušené mléko snad seženu...“

„A co kdybys sem vzal i Moniku?“ napadlo ji.

„Udělal bych to, kdyby ti to nevadilo,“ řekl jsem. „Jen by mi to připadalo... trochu trapné...“

„Chápu,“ přikývla. „To tady vlastně mohu navrhnout jen já. A já to tedy navrhuji. Jednak se Eliška dostane k mámě, což je nejdůležitější, jednak očekávám, že tady asi skončí všechny unesené a vracené děti, než je dokážeš vrátit matkám. Monika by se mohla starat o všechny, já už si to jednak moc nepamatuji a za druhé, dnes je péče o mrňata na úplně jiné úrovni než před třemi sty lety. A Monika by to jistě zvládla lépe, zejména když jí s těmi dětmi materiálně pomohu. Co ty na to?“

„Kdyby ti to nevadilo...“ uvažoval jsem. „Máš pravdu, to by bylo asi ideální, než se podaří vrátit děti matkám. Kromě toho ani nevím, jak jsou na tom ty druhé. Možná jim budeme muset pomáhat i po navrácení dětí, aby nespadly do stejné pasti jako doted'. Ale – co dodržování tajemství?“

„Co by bylo?“ usmála se Danka. „Thuki jí snad ukazovat nebudeme a klidně si vystačíme s legendou, že tady v Záhrobí žijí nějakí čarodějové – tedy my. Tím ještě nic neprozradíme. Ovšem před ní – žádné thuki, jasné?“

„Bude to stačit?“

„Zatím to vždycky stačilo,“ ujistila mě.

„V tom případě jsem pro!“ chopil jsem se příležitosti.

„Dobře – skoč pro Moniku!“ pobídla mě.

=*=

Přitáhnout Moniku do Záhrobí nebylo těžké. Stačilo najít ji v psychiatrické léčebně, zjevit se jí a navrhnout jí, zda se chce setkat s Eliškou. Byla by opravdu špatná matka, kdyby odmítla. Jen jsem jí musel krátce vysvětlit, že se ze zamčeného pokoje nedostane jinak než když ji nakrátko změním v ducha, ale to přijala skoro jako samozřejmost – kdo se s allohmotou někdy setkal, už se jí ani nepodivuje. Takže jsem ji objal a dal nás oba odnést přímo do Dančiny sednice.

„Vítej, děvenko!“ přivítala ji Danka. „K nám se sice běžně nechodí, ale ty máš velký problém, vím... Podařilo se nám tvé dítě vytáhnout ze spárů ouřadů dokonce až z Norska, kam ti je zašantročili. Narazila jsi na obzvlášť zatvrzelé ouřady. Poradím ti, nevracej se bezhlavě mezi lidi! Než se to vyjasní, nabídnu ti útočiště ve své chalupě. Nedělám to často, ale neodmítneš pomocnou ruku, vid’?“

Jenže Monika už viděla stranou starodávnou kolébkou a jen dychtila po Elišce. Za ni by slíbila všechno, takže jsme se rychle dohodli. Bude zatím bydlet mezi námi, starat se o Elišku a další děti – a vrátí se mezi lidi, až to bude možné.

Trochu mě zajímalo, jak chce Danka Moniku ubytovat, když má v chalupě jen dvě místnosti? Hlavní sednice sloužila jako obývací a současně kuchyně – i když jsem Danku nikdy neviděl doopravdy vařit. Pak tu byla komora, která nám dvěma sloužila jako ložnice, ale tam se další postel ani nevejde. Danka to

však měla připravené bezvadně. Ani jsem si v první chvíli nevšiml, že se v rohu hlavní sednice objevily další dveře. Za nimi byla další místnost, velká jako sednice. Stála v ní jen jedna almara, jinak tu byla pohodlná postel pro Moniku a podél delší stěny tři, zatím prázdné dětské postýlky. Zkrátka ideální pokoj pro matku s dítětem, případně i pro další děti.

Jak vidno, Danka vyloženě počítala s tím, že dětí z Norska přivezu víc, pokud možno všechny.

„V almaře máš dostatek šatstva,“ ukazovala Danka Monice. „Je sice trochu staromódní, ale tady si nehrajeme na nejnovější pařížskou módu, venkovský šat není do městského divadla, ale to je odsud tak vzdálené, že na tuhle kratochvíli radši zapomeň. U nás budeš žít střídmě jako my a kdyby se ti zastesklo po víru městského života, vzpomeň si, jak ti ten vír sebral dítě! Elišku jsme ti vrátili, ale musíš tady žít nějakou dobu jako my.“

„Jak vám to ale zaplatím?“ starala se Monika.

„Pro začátek tím, že se tu budeš starat nejen o své dítě, ale o celou menší školku,“ řekla Danka. „Spolu s tvou Eliškou ouřadové zašantročili do Norska děti víc. Karel je tam vyhledá a přinese je sem, aby těm nelidem znovu neupadly do spárů. Až se nám podaří vrátit je jejich matkám, zdejší útulek zavřeme. Ale to už bys měla být i ty zpátky ve svém světě.“

„Tady nejsem ve svém světě?“ zarazila se Monika.

„Tady jsi v Záhrobí,“ řekla vážně Danka. „Nepatříš sem, proto se vrátíš i s dcerkou mezi lidi. Kdyby se ti tu nelíbilo, vrátíme tě mezi lidi třeba hned, ale neradila bych ti to.“

„Tady je záhrobí?“ rozhlédla se udiveně kolem sebe.

„Říká se to tak,“ ubezpečila ji Danka. „Ale můžeš tady žít se svou dceruškou i ty. Nějakou dobu to snad vydržíš. Nemůžeš se tady o sebe starat, ale to ponech na mně. Já jsem ráda, že jsi tady. Přiznám se, neumím se starat o dnešní děti. Svoje jsem vychovala, ale to už je tři sta let. Když se postaráš i o těch pár dětí navíc, budu jen ráda.“

Monika třeštila oči, ale i já jsem si trochu oddychl. Tím, že jí Danka přiznala svůj věk, dala i mně najevo, že tato skutečnost nepatří do tajemství. Monika už ví, že se od ostatních lidí lišíme, ale když má člověk uchovat nějaké tajemství, měl by asi velice dobře znát, co do toho patří a co ne.

Bud' jak bud', přijetí má Monika za sebou.

Mohu opět vyrazit do Norska.

=*=-

Jakmile jsou někde položené značky ganfi, stává se toto místo dostupné prakticky okamžitě. Žádné otravné cestování, žádné nebezpečí havárií. Prostě tam chcete být, tak tam jste.

Vracel jsem se do úřadovny Barnevernetu, kam nedávno norské letadlo dovezlo osm českých dětí ve věku od mimin až po dvouleté. Napadlo mě, že těch úřadoven je tu jako naseto, ale to už není záležitost jednoho člověka. Pomůžeme jen dětem uneseným v Čechách, ale na plnou šířku záběru prostě nemám.

Jenže otázka nezní, jestli jsme schopni pomoci dětem na celém světě. Nejsme – a nakonec to ani není žádoucí. Základny beztak pojmu v nouzi jen zlomek obyvatel Země. Ale postačí, když dáme stop některým lumpárnám. I když to bude nepatrná pomoc, bude to aspoň něco. Základny jsou stavěné pro případ opravdu velké nouze, kdy by šlo o bytí a nebytí lidstva. Jenže taková nouze nenastala už přes třicet tisíc let a kdoví kolik tisíc let ještě nenastane, kdežto lidské lumpárny můžeme napravovat hned. A když se to tak vezme, kdybychom zabránili atomové válce, bylo by to pro lidstvo milionkrát lepší než když během ní zachráníme nepatrný zlomek lidí, i kdyby to byl skutečný výkvět. Bude jich málo a navíc nebudeme vědět, kam se s nimi vrátit. Vesmír je, bohužel, až příliš nekonečný. Má tedy smysl pomáhat i v menších problémech než trpně čekat na něco, co v příznivém případě vůbec nenastane.

Takže – mapy do ruky, skok na Barnevernet a odtud začít hledat adresu, kam odeslali další dítě...

=*=-

Během jediného dne jsem stihl přinést do Záhrobí čtyři další děti. Dvě byly miminka jako Eliška, jedno roční a nejstarší byla dvouletá holčička. U těch dvou to bylo komplikovanější, byl den a děti nespaly. Barnevernet se údajně stará, aby měla pěstounská nebo adoptivní rodina pro děti vhodné materiální podmínky, takže menší děti ležely spořádaně v postýlkách, tím víc ale vyniklo zacházení s malou Hančou. Odhadoval jsem, že ji mají jen v pěstounské péči a to jen protože je v Norsku dobře placená. Jakmile mají zájem především o dobrý výdělek a děti berou jen jako přívazek, může se to na jejich »péči« projevít.

Hanču jsem našel v dětském pokoji přivázanou za nožičku ke stolu. Tiskla se co nejdál, aby na ni ostatní děti – bylo jich tam ještě pět, všechny starší – nedosáhly, neboť ty si z nového přírůstku očividně dělaly fackovacího panáka. Rodiče, či spíše pěstouni, měli mezitím ve vedleším pokoji bohatýrský mejdan se sousedy, takže na děti neměli čas.

Člověk by očekával, že při přijetí nového přírůstku do rodiny se bude pozornost točit jen kolem něho, jenže v dobrém a ne ve zlém. Nezájem těchto taky-rodičů byl dalším důvodem, proč odsud dítě vytáhnout. Nejprve jsem ale musel odehnat tu bandu »mazáků«, kteří – jak to bývalo dřív zvykem na vojně – nováčka sadisticky pérovali.

„Koho si odnesu?“ zahuhňal jsem telepaticky, když jsem se zjevil bandě za zády.

„Troll! Troll!“ ozval se jekot z několika dětských hrdel.

Divil jsem se, že mi to slovo thuki nepřeložily, ale – asi se používá i v Čechách. Důležité je, že se banda zvykaných děcek stáhla do nejbzdálenějšího kouta.

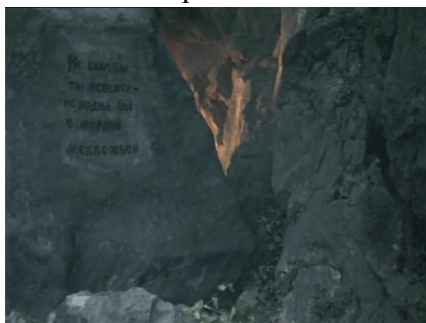
„Haničko, chceš se vrátit k mamince?“ zeptal jsem se jediné divenky, která se ode mne nemohla dostat dál, protože ji držel nějaký provázek za nohu.

„Chci!“ odpověděla mi rychle a s nadějí v hlase.

„Půjdeme tedy k mamince,“ slíbil jsem jí a zhmotnil jsem se, abych uvolnil její nožičku přivázanou ke stolu.

Bestie mizerné, zaklel jsem v duchu, když jsem zjistil, že ten provázek nepřetrhnu ani nepřeřežu, neboť to bylo kvalitní ocelové lanko, které se dítěti zařezávalo do kůže. Naštěstí mě napadlo uvolnit naopak smyčku kolem nohy stolu. Nejlépe by to šlo nadzvednutím stolu, takže jsem přišlápl lanko k podlaze a stůl nadzvedl. Smyčka vyklouzla a uvolnila Haniččinu nožičku, jenže náklon stolu způsobil pravý vodopád nádobí, které na něm stálo. Sklenice, talíře, třesk rozbíjeného skla a porcelánu i cinkot příborů.

Kdybys nebyl hlupákem, nestal by ses medvědem, četl Ivan nápis na skále ve známé pohádce »Mrazík«. V originále je to sice maličko jinak, ale vyvstalo mi to v hlavě česky, tak jak to my Češi známe – ve veršovaném překladu.

Kdybyste se chovali lidsky, nemusel bych nadzvedávat váš stůl, doplnil jsem to aktuálně. Nač brát ohledy na porcelán, když se tady dějí takové hrůzy!

„Pojď, Haničko!“ napřáhl jsem dítěti náruč.

Skočila ke mně, jako kdyby mě znala. Děti se obvykle neznámých lidí bojí, ale pro ni jsem zřejmě představoval naději větší než strach z neznámého. I to o něčem vypovídalo! Zvedl jsem ji do náruče a změnil se i s ní v ducha. Byl nejvyšší čas! Dveře za mnou se otevřely a do místnosti vrazila rázná ženská. Jejím prvním slovům jsem nerozuměl, to jsem byl ještě v běžné hmotě a thuki mi norštinu nepřekládala, ale pak už jsem dostal přímo do hlavy překlad. Červenal by se při něm snad i obecní metař – skvělý příklad pro vyděšené děti v protějším rohu.

„Ticho!“ zarazil jsem ten vodopád nadávek, i když jen na pár vteřin, než se ta ženská vzpamatovala z překvapení.

„Co si to dovoluujete? Kdo vlastně jste? Vypadněte fofrem z našeho domu, než zavolám policii!“ láteřila.

„Ještě kvik a poletíte do pekla, kam patříte!“ zarazil jsem ji podruhé. „Jak jste mohli získat to dítě, když je tady trápíte?“

„Co jste vlastně zač?“ zeptala se mnohem zaraženěji. Až teď si nejspíš uvědomila, že nemluvím a nepohybují rty, neboť telepatie vychází přímo z hlavy.

„Přišel jsem ze Záhrobí!“ řekl jsem.

V telepatii neodlišíte velká písmena názvů od malých písmen pojmů a pravdivá věta získá mnohem děsivější nádech. Ukázal jsem ženě lanko, jedním koncem dosud uvázané přes kotníčky dítěte, a uvolněnou smyčkou na druhém konci jsem jí začal točit před obličejem, až ustoupila o krok. I kdybych jí tou smyčkou přetáhl, nic by necítila, ale vypadalo to nebezpečně.

„A co je vám do toho?“ vyštěkla ještě nepřátelsky.

„Dost na to, abych vás mohl na tomto místě odeslat do pekla,“ ujistil jsem ji. „To není pohádka ani náboženský pojem! Jinde to nazývají »záhadná zmizení«. Záhadná, protože z pekla se nikdo nevrací!“

To konečně zabralo a ženská přede mnou začala couvat, aby byla co nejdál.

„Tyranům děti nepatří!“ řekl jsem – a rozplynul se.

Vzápětí jsem se zhmotnil v Dančině chalupě.

=*=

Klinika

V novém pokoji, proměněném na školku, děti přibývalo. Monika měla oči nejvíc pro Elišku, ale věnovala se i ostatním, prostě jí to nedalo. Měla tu úlohu jediné odborné opatrovnice. Danka je zajišťovala spíš po materiální stránce. Monika se tomu zpočátku divila, ale i s tím se rychle smířila. Dostala se zkrátka do péče hodné čarodějky a tím to bylo vyřízené.

Dlouho ve školách do žáčků hučeli čistý materialismus – a přesto jsou schopní rychle se vrátit k nadpřirozenu...

Když jsem ukázal oběma ženám ocelové lanko, které se Haniče zařezávalo do kůže u kotníků, spravedlivě se rozhořčily.

„Tohle se o Barnevernetu říká,“ vysvětloval jsem jim. „Na pravé biologické rodiče jsou jako saně, stačí, aby dítě jen trochu okřikly, a už jim je zabaví, ale pěstouny nekontrolují, ti mohou děti týrat i zneužívat. Z toho je zřejmé, že Barnevernetu nejde o děti, jen o rozvrácení klasických rodin.“

„Proto tam asi thuki nejsou,“ vzdychla si Danka.

Až jsem se naježil, když to slovo vyřkla. Jenže hned jsem si uvědomil, že tu větu nevyslovila, ale směřovala ji telepatii jen na mě. Z hlediska Moniky a dětí mlčela.

„Jenže Barnevernet je příšerná organizace,“ pokračoval jsem. „Na tu jeden člověk nestačí.“

„Nejsi povinen předělávat celé Norsko,“ pokrčila rameny. „Kolik českých dětí ti ještě chybí?“

„Už jen jedno,“ vzdychl jsem si. „Je to chlapeček, má rok a půl a jmenuje se František. Jenže toho Barnevernet prodal dál, až do Ameriky, zřejmě za něho nejlépe zaplatili.“

„Komu?“ zajímala se Danka.

„Nějakému doktoru Smithovi,“ raději jsem se podíval na papírek, kde jsem to měl zapsané. „Doktor Smith, nemocnice, New Haven...“

„Zavolej nejprve některému Američanovi,“ poradila mi.

„Myslíš, že jim to mám předat, když je to jejich lodain?“

„Ne, ale ušetří ti spoustu času, když ti sdělí jméno značky ganfi přímo v New Havenu,“ dodala.

Byl to ostatně rozumný nápad a Danka mi sama dohodila telepatické spojení na jednoho z amerických žorukajni. Jakmile jsem vystihl jeho rezonanční lavititju, zavolal jsem mu přes celý Atlantik jako starému známému. Ještě se mě zeptal, kam se chci v New Havenu podívat, neboť tam je značek ganfi víc, ale když jsem mu to upřesnil, dal mi nejlepší možné jméno.

„Je to do vstupní haly dětské nemocnice, ale když se tam objevíš, neměň se ihned do reálné hmoty, mohl bys s někým kolidovat. Občas tam bývá fofr,“ poradil mi.

„Beztak tam chci být jako duch,“ ujistil jsem ho.

Tak jsem se tam objevil. Jenže jsem si včas neuvědomil, jaký obrovský komplex je dětská nemocnice New Haven. Brzy jsem zjistil, že najít konkrétního doktora chozením ode dveří ke dveřím je tam fuška snad na pár dní. Nezbylo mi než se vrátit do vstupní haly a zeptat se v recepci.

„Doktor Smith?“ vyvalil na mě oči postarší, prošedivělý černoch. „To musíte po schodech nahoru a pak podle směrovek na transplantační kliniku... poslyšte, máte nějak divný přízvuk, nejste z Ruska? To byste musel počkat tady, zavolám nahoru...“

„Nezdržujte se, najdu to sám,“ mávl jsem rukou.

„Ale vy tady musíte počkat! Zavolám ochranku!“ snažil se mě zastavit. A přitom vyťukával nějaké číslo na služebním telefonu.

Aha, došlo mi. Návštěvy z Ruska tu nejsou vítané... ale proč? Co proti nim mohou mít?

V té chvíli mě ale zamrazilo. Aféra s ruskými sirotky!

Kdyby to bylo něco podobného... zamrazilo mě.

Agenti Kremlu tenkrát zjistili, že stopy po dětech končí na transplantačních klinikách, jako je zdejší. Tam děti beze stop mizely. Agenti tvrdili, že děti, vyvezené z Ruska do Spojených

států údajně k adopcím, slouží ve Spojených státech jako zdroj orgánů k transplantacím. Ruská vláda tenkrát zakázala vývoz dětí »k adopcím« za hranice Ruska, ale organizace pro práva dětí hned spustily proti tomuto zákazu obrovskou kampaň, jako kdyby jim šlo jediné o blaho ruských sirotků. Ve skutečnosti... chcete od organizací, založených a sponzorovaných milionáři, soucit s dětmi? A ke všemu ruskými?

Poslední desetiletí nás přesvědčovali, že Američané mají obdivuhodnou úctu k lidskému životu. Ano, ale pouze k životu Američanů. Ostatní pronárody jsou podřadné – jen Američané jsou výjimeční a jedineční, ostatní je proto musí poslouchat! A kdo nás poslouchat nebude, tomu zkroutíme ruce, chvástal se nepřilíš dávno jeden americký černý prezident.

Mají děti dovážené do Spojených států sloužit pro adopce bezdětných, nebo jenom jako zdroj orgánů? Možná oboje. Ale ten druhý účel je hyenismus nejhoršího druhu, plně srovnatelný s lidožroutstvím!

Každá transplantace má přitom dvě oběti. Nejprve zemře dárce, zejména když je nedobrovolný a do dětské nemocnice dovezený načerno.

Druhou obětí bývá příjemce. Ačkoliv lékaři svorně tvrdí, že bez transplantace jejich oběti nutně zemřou a transplantace jim přidají aspoň pár let navíc, obvykle jde opravdu jen o pár let. Po celou tu dobu musí oběti užívat koňské dávky léků na potlačení imunity, jinak následuje rychlý konec, neboť tělo cizí orgán zcela zákonitě odvrhne. Léky potlačující imunitu naopak přivolávají a povzbuzují rakovinu, takže většina transplantací tak jako tak skončí na onkologii. Ale po celou tu dobu pobírají lékaři i farmaceutické firmy těžké peníze, které příjemci orgánů ochotně zaplatí. Rekordmanem je jakýsi milionář, který zemřel až po devadesátce a který postupně »spotřeboval« celkem pět transplantovaných srdcí. Opravdu pocházela jen od dárců, kteří zemřeli při havárii? Nebo je lékaři – kati odebrali ještě živým?

Získané peníze se rozdělí mezi lékaře, kteří transplantaci provedou, svůj díl dostanou i ti, kdo orgány – bohužel i s dětmi – přivezou. Zdravotnictví prý ve vyspělých zemích vytváří větší zisky než zbrojní průmysl – v méně vyspělých zemích je tomu obvykle naopak.

Jakmile mi ale hlavou blikla myšlenka, že sem chlapečka Františka přivezli jen jako »biologický materiál«, jak tomu značně cynicky říkají, už mě nepustila.

Mám tady podle vrátného počkat na ochranku, protože on pojal podezření, že bych »podle neobvyklého přízvuku« mohl pocházet z Ruska? Co kdybych byl opravdu agentem Kremlu? Nechali by mě jít jen tak za doktorem Smithem? Co když ani žádný doktor Smith neexistuje a tímto heslem se tu označuje příjem onoho »biologického materiálu«? Nestarala by se zdejší ochranka o rychlé odmrštění nepohodlného agenta – a možná i v dřevěné rakvi, případně ještě hůř, jako »biologický odpad« po odebrání všeho, co by se dalo využít k transplantacím pro bohaté klienty?

Naštěstí nejsem ruský agent. Jsem něco mnohem horšího, jsem žorukajni. Nenechal jsem vrátného ani dokončit vytáčení čísla – a rozplynul jsem se mu přímo před očima. Vytřeštil na mě oči, nemohl – a snad ani nechtěl – tomu uvěřit. Prošel jsem skrz turnikety aniž bych jimi pohnul a zamířil ke schodišti.

Jakže to ten dobrý muž říkal? Po schodech nahoru a pak podle směrovek na transplantační kliniku? Jistě tam trefím bez dalšího vyptávání. On bude možná rychlejší, zavolá jim, aby se na nevíтанou návštěvu připravili, jenže... co jim to bude platné? Americké duchy nezastavily ani pancíře velitelství NORAD v podzemí Cheyenne Mountain!

Uvidíme, jestli se »doktoru Smithovi« podaří vyhnout se rozhovoru se mnou!

==*=

Dětská nemocnice v Yale je rozvětvený komplex budov. Vozí sem pacienty z několika sousedních států a pracují zde vyhlášené lékařské kapacity. Už jen dostat se na patřičné místo může být umění. Návštěvníkům proto na vrátnici vytisknou na míru plánek s vyznačenou cestou do té správné ordinace. Viděl jsem tady více lidí bloudit s očima na plánek. Někteří lidé totiž dokáží zabloudit i na úplně přímé cestě, natož tady.

Já jsem ovšem na vrátnici žádný plánek nedostal, naopak na mě vrátný pošval zdejší ochranku. Nevadí, trefím tam sám. Musí mi stačit ono lakonické určení »podle šipek«...

Nedalo se ale tvrdit, že bych šel najisto a bez zaváhání. Občas jsem se zastavoval a hledal další šipku.

Až mě náhle kdosi oslovil.

„Jdete na transplantační kliniku, že?“

V prvním okamžiku jsem mu málem odpověděl, jenže to už jsem si uvědomil, že jsem neviditelný a tudíž by mě nikdo neměl vidět.

V té chvíli jsem spatřil, jak se ke mně blíží postava jinak zbarvená než ostatní. Viděl jsem okolní lidi v infračerveném světle, ale tato postava byla světlejší, skoro se mi ztrácela.

Byl to druhý duch – takže jako já – žorukajni.

=*=

Potkat jiného žorukajni patřilo u mě ke zvláštnostem.

Byl jsem sice účastníkem několika virtuálních setkání, nazývaných kluby, ale přímo, z očí do očí, jsem se setkával jen s Dankou a s Cilkou.

„Odkud jsi ty?“ zeptal jsem se ho telepaticky. „Já jsem z Evropy, z Čech.“

„Víme o tobě,“ ujistil mě. „No, já jsem zdejší. Zabýváme se právě transplantačními týmy. Zasluchl jsem, že ses vypravil do Yale z téhož důvodu.“

„Vedou sem stopy jednoho uneseného českého dítěte.“

„To bychom měli vyšetřit,“ přikývl. „Ale nepřišel jsi sem dělat pořádek, že ne?“

„V první řadě mi jde o to dítě,“ ujistil jsem ho. „Pořádek by si měli udělat zdejší žorukajni. Upozorníme je na to, ale teď jde o to dítě.“

„Rozumím,“ přikývl duch. „Přesně o to jsem tě teď chtěl požádat. Nech nám to na starosti, je to naše, americká ostuda.“

„Taky už jste zjistili, co se tady děje?“

„Dostali jsme avizo z Evropy,“ řekl mi. „I tak tady máme problémů nad hlavu, teď jsme ale uznali, že právě tady se dějí nejtvrdí zločiny. Vrhli jsme se na ně všichni, je to skutečně obrovská světová ostuda. Omlouvá nás jen to, že nemocnice byly donedávna vychvalované jako vzor lidskosti a nenapadlo nás, že tomu může být přesně naopak.“

„Přenechám vám to,“ slíbil jsem mu. „Jednak jsem tady sám a mnoho toho nenapravím, a za druhé, především pátrám po ztraceném dítěti. Až je najdu, odnesu je zpátky a musím se postarat, aby se nestalo objektem dalšího únosu. Není všechno v pořádku ani u nás.“

„Dobrá, následuj mě na ganfi »Yalemedtrans«,“ navrhl mi – a zmizel.

Bylo to samozřejmě rychlejší než bloudit dál chodbami. Jakmile jsem si pomyslel to jméno, ocitl jsem se v jakési nóbl kanceláři. Duch, který mě sem přivedl, se obracel ke dvěma civilně oblečeným chlapům, sedícím u počítačů.

„Už po tom dítěti pátrají!“ ujistil mě.

I ti dva byli žorukajni, naštěstí se v počítačích vyznali. Nečekal jsem dlouho, za chvíli našli, co hledali.

„Ale moc vás v Čechách nepotěšíme,“ řekl jeden z nich. „Tady je o něm dokumentace. Letecká zásilka z Barnevernetu z Norska, chlapec, věk rok a půl... srdce použito k transplantaci pro dvouletého Daniela Berghofa, játra a současně levá ledvina se hodila tříleté Judith Myceliové, pravá ledvina pětileté Mary

Cossackové... kdybyste přišli o deset dní dřív, zachránili byste ho, ale teď už je pozdě... tady poznámka: zbytek biologického materiálu ekologicky zlikvidován, což znamená, že zbytky těla spálili ve zdejší spalovně. Lituji!“

„V tom případě má cesta skončila,“ odvětil jsem zaraženě a přiznám se, i zklamaně. „Nechám to tady na vás, ale nenechte to bez zaslouženého trestu.“

„Bez obav,“ ujistil mě duch. „Tu ostudu Spojených států smažeme, žádný viník neunikne. Svoláme asi kvůli tomu další konsorcium, abychom nemuseli čekat sto dní. Bude to případ, jaký vezme každému chuť opakovat to.“

„Nejspíš tím zrušíme na hodně let všechny transplantace ve Spojených státech,“ přidal chlap od druhého počítače, ani přitom nevzhlédl od obrazovky. „Vychází nám, že ve Státech pak nezůstane ani jeden chirurg, specialista na tento obor. Ale bude to určitě lepší než aby lékaři zabíjeli zdravé děti a jejich orgány příštípkovali nemocným.“

„A já si půjdu podat viníky u nás v Čechách,“ slíbil jsem jim na oplátku. „Samozřejmě pokud věděli, do jakého pekla ty děti posílají. A rozhodně si podám i Barnevernet. Tam o tom věděli docela jistě. Musíme tyhle skvrny na lidské civilizaci co nejdřív odstranit.“

„Jděte, ani my nechceme zahálet,“ pobídli mě.

„Ať už je těm hrůzám konec!“ přál jsem si.

=*=

Barnevernet v Čechách

Takže se malý František k mámě nevrátí...

Jak ale říkali Američané, bude to nejspíš znamenat, že se v celých Spojených státech nenajde jediný chirurg, který by se zabýval transplantacemi. Všichni se účastnili získávání orgánů násilím ze živých lidí! Všichni byli napojeni na sítě špinavých kšeftů v konfliktních územích, od bývalé Jugoslávie, kde se na výtěžku ze zabíjení zajatců podílely i nejvyšší špičky americké diplomacie až po islámský stát, který dodával orgány ze zajatců utajeně prostřednictvím amerických poradců. Místní žorukajni se rozhodli svolat další konsorcium – mezi lékaři bude zřejmě řídit obrovský vichr, odnášející provinilce k Jupiteru.

Američané tedy tu »ostudu Spojených států« smažou. Je to i v jejich vlastním zájmu. V našem zájmu je, aby ta ostuda nezůstala jako skvrna na štítu Evropy a zejména Čech. Možná to tu není tak rozlezlé, ale praktiky Barnevernetu sem pronikly víc než zdrávo. Norské fondy měly pro některé lidi magickou přitažlivost a jak se říká, poturčenec horší Turka.

A možná bychom měli využít amerického konsorcia, kdy bude po celý den stodenní limit vynulovaný.

Na druhou stranu asi některé hříšníky potěším. Ivan už se nemusí skrývat – beztak by se před černým plamínkem nikam neschoval, ale už se tím nemusí nervovat. Ten černý plamínek, vlastně trest smrti, mu zruším. Podmínka byla »když se vrátí Eliška« a to se přece stalo, i když on sám na tom nemá nejmenší zásluhu. Jistě si užil strachu vrchovatě, ačkoliv pochybuji, že by ho to napravilo. Je to zkrátka podrazák a utěšuje mě, že už nemá komu škodit.

O Barnevernetu v Norsku bude jednat klub, svolaný na příští týden. Podle předběžných příslibů se ho zúčastní nejméně padesát žorukajni, to je polovička všech žorukajni v Čechách. Společně s Dankou jsme navrhli tu norskou fašistickou organizaci

rozprášit, třeba i s využitím evropského konsorcia. Nejspíš jim zmizí poptávka od Američanů, ale i tak – Barnevernet je skvrna Evropy a ohledy na státní hranice zde nejsou namístě.

Jak to napsal Dante Alighieri?

Nežhavější místa v pekle jsou vyhrazena těm, kdo vidí bezpráví a mlčí...

My tedy mlčet nebudeme...

Kdyby thuki nehodily Norsko přes palubu a v Norsku by byli žorukajni, dostali by asi likvidaci Barnevernetu za čestný úkol. Jenže v Norsku žádní nejsou a ta organizace má nebývalý přesah do sousedních států. Vždyť se pokoušela otrávit svým jedem i nás v Čechách! A jak se zdá, úspěšně! Pražští žorukajni dostanou za úkol prověřit ministerstvo práce a sociálních věcí a odeslat k Jupiteru ty, kdo se nechali Barnevernetem ovlivnit, zejména když k tomu dostali od Norských sociálních fondů nějaké »všimně«. Včetně ministryně, které jistě něco zůstalo za nehty, když norské metody tak nelítostně obhajovala.

Už staří Římané tvrdili, že peníze nesmrdí. Jenže peníze z Norska smrdí. Zčásti ropou, ale ještě víc fašismem. Smutné je, že se proti tomu lidé včas nepostavili.

Postaví se tomu tedy žorukajni.

=*=

„Musím vám referovat o nejnovějších faktech, které jsem zjistil,“ oslovil jsem ředitele »Úřadu pro mezinárodní ochranu dětí«, sotva jsem se mu zviditelnil přímo na jeho stole.

Tentokrát byl připravenější. Vytáhl mobilní telefon, stiskl jedno jediné tlačítko a mobil vstrčil do kapsy. Vyložil jsem si to jako přivolávání ochranky, která mě však nemohla postihnout.

„Všechny děti z vaší poslední zásilky do Norska jsou už zpátky v Čechách. Všechny – až na jednoho klučinu. Toho totiž Norsko prodalo dál – až do Spojených států.“

„Na Spojené státy jste příliš malí páni, co?“ poškleboval se mi nepokrytě.

„Vás to bude stát krk,“ řekl jsem mrazivě.

„To se ještě uvidí!“ odsekl.

„Ano, to se uvidí,“ přikývl jsem vážně. „Ale vy už z toho nic neuvidíte. Slíbil jsem vám cestu do pekla za sto dní, ze kterých už třetina uplynula. Začal jste si pořádat své poslední věci? Předávat úřad svému nástupci nemusíte, váš úřad prostě zlikvidujeme.“

„Říkal jste, že se mohu ještě zachránit,“ opáčil ironicky.

„Říkal,“ souhlasil jsem. „Ale také jsem tomu dal těžkou podmínku – když vrátíte ty zašantročené děti jejich matkám.“

„Teď jste ale řekl, že jsou všechny zpátky!“ trumfoval.

„Až na jednoho malého klučinu,“ doplnil jsem ho. „To je ten, kterého Norové prodali Američanům. Jenže ten se už vrátit nemůže. Amíci ho rozebrali na orgány, použili na transplantace a zbytek jako »biologický odpad« zpopelnili. Podmínku vrácení dětí matkám tedy splnit nemůžete. A protože máte na té vraždě podíl, jste vrah, pane řediteli! Poletíte do pekla bez možnosti odvolání.“

„Tam byste měl jít vy!“ odsekl ředitel. „Vždyť přiznáváte nepokrytou účast na terorismu! Všechny státy světa se dohodly, že únosy dětí jsou terorismus! A vy jste je unášel! V Čechách, v Norsku a snad i ve Spojených státech?“

Zdálo se mi, že se snaží získat čas. Přivolal ochranku, ale zatím se nikdo nedostavil, kdo by ho nezvané návštěvy zbavil. Taky by mě zajímalo, jak to chtějí provést. Střelnými zbraněmi to zkoušelo více lidí, ale duch se tomu může jedině smát.

„Vrátit matkám jejich děti není terorismus!“ odmítl jsem to nařčení. „Na rozdíl od vás jsem děti z Norska dovezl zpátky. Až na to jedno... na jeho vraždě máte lví podíl, pane řediteli! Váš úřad vás zmocnil, abyste děti ochraňoval, ne je prodával. A ke všemu – jako pouhou sbírku náhradních orgánů! Přitom jste to musel vědět!“

„Nic jsem nevěděl!“ opáčil. „Umisťoval jsem děti podle zájmu k adopci!“

„Ale věděli jste o podezření, že je Norové prodávají dál a to právě na orgány!“ udeřil jsem na něho. „To podezření je už nějakou dobu veřejným tajemstvím. Bylo vaší povinností starat se o osud dětí, zašantročených do ciziny!“

„Nebudete mi tady vypočítávat mé povinnosti!“ opáčil už značně napjatě. „Co je vám do mých povinností?“

„Nic víc než že jste veřejný činitel a mám právo vědět, co vlastně děláte,“ odvětil jsem. „Zjistil jsem, že jste se podílel na zotročování a vraždách dětí, ačkoliv vaší povinností bylo děti před tím nebezpečím naopak chránit. Zpronevěřil jste se tedy svým povinnostem a před peklem vás už nikdo nezachrání!“

V té chvíli se rozléty dveře a přímo proti mně vtrhli do ředitelské kanceláře dva chlapi v černých mundurech, černých maskách a v černých slunečních brýlích. Jeden držel v ruce pistoli, ale druhý na mě namířil něco úplně jiného. Vypadalo to jako zbraň, ale běžná pistole to nebyla, chyběla jí dutá hlaveň, místo ní z ní trčela dlouhá, jakoby skleněná tyčka.

Pak se ostře zablýsklo. Pochopil jsem, že to byla laserová pistole, asi jediná zbraň, která by mohla mít účinek i na duchy.

Jenže jsem nic nepocítil. Jen odražené a rozptýlené světlo na okamžik ozářilo kancelář. Zato chlap, který očividně na mě vystřelil, zařval bolestí a laserová pistole mu vypadla z ruky.

Tady něco nesedělo! Ale jak se zdá, i v duchovitém stavu nás thuki chránily. A odražený laserový paprsek zranil stěelce. To není hloupý způsob ochrany!

„Hlupáci!“ vzpamatoval jsem se. „Vaším zbráním se jen od srdce smějí! A vy, pane řediteli – pozdravujte v pekle!“

Pro jistotu už jsem ale další pobyt v ředitelské kanceláři neprodložoval. Ale ani jsem zbytečně nespíchal, nedám jim přece vítězný pocit, že mě zahnali! Pěkně pomalu jsem si dal změnit polarizaci – a tím jsem se před nimi zvolna rozplynul...

Už mě tu nevidíte!

=*=

Když se to vezme nestranně, mnoho lidí jsme k Jupiteru neposlali. V České aféře to – podle mého mínění spravedlivě – odnesl především ředitel »Úřadu pro mezinárodní ochranu dětí« a jeho náměstci. Danka prosadila ověření myšlenek všech zaměstnanců a všichni, kdo se na prodeji dětí finančně podíleli, měli svého ředitele bez milosti následovat. Zjistili jsme ale, že se to týkalo kromě ředitele jen dvou náměstků. Ti tři dostávali »provizi« za každé dítě poslané do Norska. Protože jejich práce měla být oficiálně opačná, už jsme se s nimi ani nebavili.

Provéřit zbytek úřadu bylo poměrně snadné a pomáhali nám v tom další dva žorukajni – Cilka a Alois. Kdo se »vtělil« do prověřované osoby, tomu nezůstalo nic utajené. Shodli jsme se, že u tak závažných zločinů, jako je zavlékání dětí do ciziny, musí jít soukromí stranou. Než ale vyneseme rozsudek smrti, musíme to mít důkladně podložené z myšlenek zločince. Šířit přečtené myšlenky nehodláme, i kdybychom v nich našli menší vroubky. Kdo je nevinný, ani se to nedozví.

Ženské ze Sociálky, zúčastněné na odebírání dětí, dostaly ultimatum, aby do týdne podaly výpověď. Usoudili jsme, že to na Jupiter nestačí, i když jim příliš zachutnala moc. Stačí, když odejdou a přestanou škodit.

Horší to bylo na ministerstvu práce a sociálních věcí, tam bylo úplatkářů víc, což bychom na jiných ministerstvech přešli, zejména kde se to nedotýkalo lidí. Tady to bylo neodpustitelné. Zejména úplatky z Norských fondů vyžadovaly citelný trest. Opět jsme to řešili ultimativním požadavkem na výpověď s tím, že viník jinak – jako miliony jiných – zmizí.

»Záhada mizejících lidí« si mezitím získala celosvětovou vážnost. A už se také začalo šířit povědomí, že mizí především lidé nečestní a nebezpeční. Tím vznikal na jedné straně strach, ale na druhé straně i popularita tohoto jevu.

A také se rozšířilo, že za touto záhadou jsou duchové. Na pravou příčinu ovšem nikdo nepřišel, ale nejbliž byli ti, kdo nás považovali za mimozemšťany. Nebyla to pravda, takže nedošlo k prozrazení thuki, ale byli pravdě nejbliž.

Jedno se však nedalo popřít. Svět se zvolna stával lepším. Alespoň tam, kde byly thuki.

=*=

Dančina chalupa předvedla svou »nafukovatelnost« celkem třikrát. První rozšíření Danka zařídila před Moničiným příchodem – já jsem se tomu pochopitelně nedivil, v případě potřeby bych to už také dovedl. Jenže pak se ukázalo, že ani ostatní matky navrácených dětí nemají kam jít a Danka se rozhodla chalupu opět zvětšit. První přidanou místnost nechala jak byla a udělala z ní dětskou hernu. Za ni přidala chodbičku, na niž navazovalo pár menších komůrek, kde měly bydlet matky se svými dětmi.

Monika se tomu pochopitelně divila. Odmítla pochopit, že jsme čarodějové, a tvrdohlavě chtěla vědět, co za těmi čarami vězí. Chalupa, na první pohled vystavěná ze starých poctivých dřevěných trámů a přitom »nafukovací«, se přece jen jejímu rozumu vzpírala. V Dančině chalupě bylo nepochopitelných věcí víc. Už třeba to, že bylo ve všech místnostech příjemné teplo, aniž by tu byla kamna, krby nebo jiná topidla. V hlavní sednici byla sice příjemně vyhřátá starodávná pec, ale Monika si mezitím všimla, že v ní nikdo nezatápí ani nepřikládá a přesto v ní stále plápolá oheň.

Než se odhodlala zeptat, přistěhovaly se do chalupy další matky. Žádná z nich neměla kde bydlet, proto žádná neodmítla dočasné ubytování, dokud si nenajde lepší bydlení mezi lidmi.

A všechny bez připomínek souhlasily s omezeními, které jim Danka dala hned na úvod.

„Chalupa je moje,“ řekla na závěr prvního společného oběda, pořádaného ve velké sednici. „Přijmeme vás jako hosty,

ale mám několik podmínek. Kdo je nechce dodržovat, nemusí, ale v tom případě ať se odstěhuje.“

„Opravdu bys nás vyhodila?“ zeptala se Monika.

„Vyhodím,“ odvětila tvrdě Danka. „Kdo se nechce chovat, jak se na návštěvu sluší, nemá tu místo. Nenechám si ve svém vlastním domě diktovat od návštěv, co smím dělat a co ne.“

„Nejsme muslimové,“ odvětila dotčeně Monika.

„Tím lépe,“ přikývla Danka. „Takže si dobře zapamatujte mé podmínky.“

„Sem s nimi!“ vzdychla si Terezie, která obsadila se svým chlapečkem pokojík vedle Moničina krajního.

„Tak předně – půda mé chalupy je pro všechny zakázaná. Zejména pro děti. Už protože je tam seno a nehodlám vyhořet. Druhá podmínka – pokojíky jsou místem soukromí, takže kdo tam nepatří, zaklepe před vstupem na dveře, vyčká na svolení a teprve pak vstoupí.“

„To je snad samozřejmé!“ opáčila Monika.

„Jak pro koho, jsou lidé, kteří dveře prostě rozkopnou,“ dala Dana hned příklad. „Takových je ve světě ještě dost!“

„My takové nejsme,“ ujist'ovaly ji hned všechny.

„Nebude-li vám to dělat problémy, tím lépe,“ spokojila se Danka. „Další zakázanou místností je komora, kde přespávám já s Karlem. Když budete něco potřebovat, zaťukejte na dveře, my vyjdeme, ale vy tam zkrátka nesmíte.“

„Má to nějaký rozumný důvod?“ zakabonila se Monika.

„Má, ale nemusíte ho znát,“ odvětila Danka. „Věřte mi, je to spíš pro dobro vaše a zejména vašich dětí.“

„A kam ještě nesmíme?“ kabonila se Monika.

„Nebudete obtěžovat sousedy,“ řekla Danka. „V naší vsi žijí stejní čarodějové jako já s Karlem. Přijali jsme vás ale proti jejich vůli. A všichni mají své zakázané komnaty a není dobré rušit je v soukromí. Můžete si vyjít na procházku do lesa nebo do polí, ale ne do vsi. A přidám vám dobré varování. Vyhýbejte se

v lese rybníčku a zejména děti ať tam nespádnou. Na první pohled je tam mělko, jenže to, co je vidět, není skutečné dno, ale hluboké bahno. To je snad dobře zdůvodněné varování.“

„Dobře, dáme si pozor,“ slíbila za všechny Terezie.

„Problém je také to, že v chalupě – ostatně jako v celé vsi – není nic k snědku. Nemáme žádné zásoby, ze kterých byste si mohly vařit, nemáme ani mléko pro děti. Budete odkázané na mě a na Karla. Když říkám, že jsme tak trochu čarodějové, pak to na druhou stranu znamená, že vy a vaše děti čaroději nejste. Kdykoliv potřebujete nakrmit děti, neupejpejte se a řekněte si. Pro vás dospělé a pro větší děti uspořádáme společné snídaně, obědy a večeře. Rozhodla jsem se po každém jídle ponechat na stole košíček ovoce, ale nic jiného prostě nenajdete.“

„Nikde jsem tu ale neviděla žádnou televizi,“ přihlásila se s postřehem Monika.

„To bude tím, že nejbližší televizory jsou až ve městě,“ usmála se Danká. „My tuhle zábavu nepěstujeme. Můžeme vám tady nanejvýš zařídit knihovnu. A to tak, že Karel sem přinese katalog městské knihovny a když si vypíšete nějaké tituly, které by vás zajímaly, doneseme vám je. Dokud nebyla televize, byly knihy dobrou zábavou ve městě i na vsi. A často i jedinou.“

„Opravdu tu nemáte žádné televizory?“ nechtěla tomu Terezie ani uvěřit.

„Šest kilometrů kolem žádný nenajdete,“ přikývla Danká. „Tak daleko je to do města. Tam tuhle zábavu pěstují, my se tu bez těch přístrojů obejdeme.“

„Asi se taky spokojíme s knihami,“ vzdychla si Terezie.

=*=

Zakázaná komnata

Chcete-li v Čechách (a nejen v Čechách, v celém světě to je stejné!) na něco hodně upozornit, zakazte to. Obvykle to má účinek přesně opačný. Počínaje biblickým ovocem v ráji, přes rozličné pohádkové třinácté komnaty, až po zákaz kouření na školních záchodech. Zakázané ovoce přece přitahuje nejvíc.

Zvláště když něco zakazujete ženám!

Však také hrdinkami většiny překračování zákazů bývaly často ženy! Počínaje naší pramáti Evou.

A druhou stránkou je sveřepé zapírání, když k porušení zákazu dojde.

Zajímavé na některých pohádkách je, že to zapírání má smysl a je dokonce chápáno jako správné. Když už hrdinka do zakázané komnaty vstoupí a spatří tam něco, co neměla vidět, potom při otázce, cože tam viděla, zatlouká a zatlouká, i když jí bestie rvou z náruče novorozeně a trhají je na kusy. A když i za těchto okolností dokáže všechno zapřít a tvrdohlavě tvrdí, že do zakázané komnaty ani klíčovou dírkou nenahlédla, bestie to nakonec uzná, ačkoliv o porušení zákazu sama velice dobře ví, protože tam v kritické chvíli byla a viděla ji.

Asi podle základního principu, že lež musí být odměněna a dobro příkladně potrestáno...

Zajímavé je, že tyto principy vyznávají především staré pohádky. V těch novějších už je lež trestána a dobro vítězí, ale dřív tomu tak nebylo. Pohádky bratří Grimmů ani Andersenovy happyendem příliš neoplývají. V Čechách si k nim přiřadíme Kubína i starší díla Boženy Němcové, kde často vítězí podvod a vinu připisují hlouposti oklamáných podle doposud platného cikánského principu »může si za to okradený, neboť si majetek nehlídal« – a hrdinou může být chasník, vyučený ve světě tak obratným zlodějem, že ukradne cokoliv, byť by to batalion vojáků strážil. A za tuto zručnost je ovšem odměněn!

Někdy to zajde až do extrémů. Jako dítě jsem nesnášel pohádkovou knížku se dvěma úplně protikladnými pohádkami. V jedné byl hloupý Honza královsky odměněn za zdvořilost a snahu každému vyhovět, zatímco o pár stránek dál byl jiný hloupý Honza odměněn za hulvátství, neboť drze odbyl ducha, požadujícího drobnou službičku. Drzost a hulvátství tam ovšem nazývali vznešeněji – zůstal prý svůj a duchovi nepoklonkoval. Když se v další pohádce zachoval »chytřejší bratr Jíra« stejně, duch ho za úplně stejnou drzost roztrhal na kousíčky.

Inu – dvojí loket byl odjakživa základem naší civilizace. Proto býval na městské bráně jako vzor panovníkův loket a kdo se ve městě opovážil měřit loktem jiné délky, musel počítat s trestem – od máchání v koši po uříznutí ucha.

Ve středověkém Dánsku používal král drakonické tresty. Za každou zlodějnu – useknutá ruka. Byl to vlastně zaobalený trest smrti, chudák bez ruky se už poctivě živit nemohl, takže brzy bídne zemřel hladu. Podobně pokrytecky se chová i dnešní společnost. Halasně zrušila trest smrti, ale exekutorům dovolí zničit člověka, takže nepřežije nejbližší zimu. Což je ovšem, ve shodě s cikánským pravidlem, jeho vina. Může si za to sám...

Dnes se v Dánsku krade více než jinde. Možná nekradou místní lidé, rodilí Dánové. Tím víc tam kradou cizinci, kterým Dánsko doširoka otevřelo dveře. »Záhadné mizení« sice snížilo jejich počty o ty nejdrzejší, militantní a ozbrojené, ale zbytky, které tam zůstaly, stačily udržet kriminalitu na špičce Evropy.

Ještě to bude problém.

=*=

Kvůli batolatům a chodícím dětem jsme přestali používat teleportové značky ganfi v hlavní sednici, kam se občas některé zatoulalo. Nechtěli jsme je znervózňovat a začali jsme používat ganfi v komoře, kam měly návštěvy vstup zakázán. Když jsem se tam ale po jednom návratu z města zhmotnil a málem jsem přítom porazil Moniku, vyvedlo mě to trochu z míry.

„Co tady děláš?“ obořil jsem se na ni. „Opravdu chceš, aby tě Danka i s Eliškou vyhodila na mráz?“

„Snad by nebylo tak zle...“ snažila se to zlehčit.

„Bylo by zle!“ ujistil jsem ji. „Varovala vás dostatečně, abyste sem ani nenakoukly!“

„Vždyť tady nic tak světoborného není!“ namítla. „Dvě postele, pár skříní, stůl a židle – a kvůli tomu sem nesmíme?“

„Nebudu ti nic zdůvodňovat,“ nepovolil jsem. „Danka vás jen tak zbytečně nevarovala. Pojď pryč, než sem přiletí, ta by nad tím oči nepřimhouřila!“

„Koukám, je i na tebe přísná, co?“ rýpla si, ale nechala se vypoklonkovat přes předsíň do velké sednice. Nabídl jsem jí židli, sedl si přes roh vedle ní, požádal jsem thuki myšlenkami o dva hrnky kafe a nabídl jí. Už se ani nedivila objevení hrnků jen tak ze vzduchu, to jen zpočátku na to všechny valily oči.

„Ty tam s ní spíš?“ vyzvídala. „Já jen... že jsou tam taky dvě postele...“

„Proč by ne, Danka je moje choť,“ pokrčil jsem rameny.

„Tvrdil jsi, že si mě vzít nemůžeš, ale na sex jsem ti byla dobrá!“ řekla vyčítavě. „A teď už o mě nestojíš?“

„To bylo ještě za svobodna,“ řekl jsem, aby si nemyslela, že jsem byl nevěrný jako ona. „S Dankou jsme se vzali, když ses vrátila k Ivanovi. Od té doby jsem ženatý a zálety nepěstuji.“

„Ivana mi raději nepřipomínej!“ zamračila se. „Nejdřív za mnou přilezl, div nebrečel, že je Elča jeho a že chce být jejím dobrým tátou. A já husa věřila, že to myslí vážně! Pak otočil jako na pětníku a rozhodl se nás obě zničit. A málem se mu to povedlo, nebýt tebe... Poslyš, jak je vůbec možné, že první test určil jako otce jeho a druhý to vyvracel? Měla jsem k vědě větší důvěru, ale po tomhle bych ty vědce nejraději nakopala.“

Nedalo se nic dělat, musel jsem jí vysvětlit, že jsem před prvním testem vyměnil vzorky za své, takže test označil za otce Ivana, právě protože nešlo o jeho vzorek. O druhém testu jsem se

už bohužel nedozvěděl, ani mě nenapadlo, že to žárlivý Ivan nechá zopakovat a dozví se skutečnou pravdu.

„To by ale znamenalo, že je Eliška tvoje!“ podívala se na mě Monika udiveně.

„Proto se o ni starám,“ přikývl jsem, ale hned jsem dodal: „Tebe bych si stejně nemohl vzít. Jsme přece Jiní. Mohl jsem si vzít jediné čarodějnici a Danka není nejhorší. Uvědom si, hmotní jsme jen tady v chalupě, ale mimo... víš to sama. Uznej, to bys asi dlouho nevydržela.“

„Stejně jsem teď tady, v čarodějném doupěti,“ vzdychla si. „Poslyš, dnes jsem chalupu obešla zvenčí a odkrokovala si ji. Půdorys má obdélníkový a dovnitř by se měly vejít sednice, předsíň a komora. Herna, chodbička i pokojíčky by z obdélníku daleko vyčnívaly. Není to tak! A chalupa nemá zezadu ani dost oken. Můžeš mi vysvětlit, co je to za kouzla?“

„Kouzla,“ opakoval jsem po ní. „Vysvětlit ti je nemohu, beztak je nepochopíš. Zkus se tady ničemu nedívat, jinou radu pro tebe nemám.“

„Naše Eliška je tedy čarodějná dítě?“ zeptala se.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Eliška je docela normální dítě. V té době jsem byl – i když jen dočasně – člověk.“

„Škoda,“ řekla. „Bylo by docela zajímavé, kdyby začala znenadání čarovat.“

„Na to zapomeň!“ navrhl jsem jí. „Děti čarodějí jsou ze zásady obyčejné. To pravidlo ti také nevysvětlím, ale zabraňuje vzniku čarodějných dynastií a tak to má asi být. Ale teď chci od tebe slyšet, proč jsi porušila ten zákaz? Máš obrovskou kliku, že jsem se tam objevil já. Danka by se s tebou vůbec nebavila a letěla bys.“

„Proč by mě vyhazovala, když ty nemusíš?“

„Kdyby tohle byla moje chalupa, vyhodil bych tě,“ řekl jsem. „Naštěstí chalupa patří Dance a tu povinnost má ona.“

„Povinnost?“ podívala se schválně hodně okázale.

„Povinnost!“ potvrdil jsem to. „Ale to bych ti zase musel vysvětlovat náš kodex a ten taky nepotřebuješ znát. Zapamatuj si aspoň to, že zákazy se u nás dodržují a přestupky trestají. Co jsi tam vlastně hledala?“

„Jen tak, ze zvědavosti!“ opáčila lehkomylně.

„Nenapadlo tě, že bys tím mohla ublížit Elišce?“

„Ty mě úplně děsíš! Jak by jí to mohlo ublížit?“ ztuhla.

„Mohly byste obě skončit někde pod mostem,“ řekl jsem neúprosně. „Víš přece, jak na to reaguje naše Sociálka! Místo aby vám oběma pomohla, seberou ti dítě násilím a zašantročí je. Až bys někde mrzla bez dítěte, pozdě bys honila bycha! Bud' ráda, že jsem se o vás zajímal – nedělám to běžně a Elišku jsem doloval až z Norska. Ostatní matky se svezly s vámi. Ale nechtěj už po mně, abych to opakoval.“

„Ty by ses mě už nezastal?“ vyčetla mi.

„Zastal jsem se tě jednou!“ připomněl jsem jí. „Podruhé by to byla chyba. Čeho si nevážíš, toho si nezasloužíš. Chápal bych zvědavost, ale chybí ti zodpovědnost! Poslyš, měly byste být rády, že máte střechu nad hlavou. Nepokoušej osud!“

„Vždyť v té komoře nic důležitého nemáte!“ opakovala vyčítavě. „A ty hned – bez milosti vyhodit pod most!“

„To, že jsi tam nic neviděla, ještě neznamená, že tam nic není,“ opáčil jsem. „Přijít tam v méně vhodnou chvíli, bylo by to nepříjemnější – především pro tebe. Mohla bys mi už věřit, máme i životu nebezpečná tajemství. Jedno méně nebezpečné ti ještě řeknu. Známe tajemství »záhadného mizení lidí«. A co hůř, my to řídíme. Má to jednu zásadní nevýhodu. Kdyby ses stala svědkem takového zmizení, zmizíš také. Jsou věci mezi nebem a zemí, se kterými se nežertuje. Rozumíš?“

„Vy řídíte všechna ta záhadná zmizení lidí?“ vytřeštila na mě oči a konečně zvažněla. „Vždyť jich bylo... děsně moc!“

„Bylo jich moc,“ přikývl jsem. „Překročilo to míru, kdy si toho lidé všimli. A ještě to v menší míře pokračuje. Poděkuj

Elišce, že jsem se zabýval vámi. Což o to, tobě se vedlo dobře, neskončila jsi na ulici, ale na psychiatrii...“

„Pěkně děkuju za takové »dobře«!“

„Prodiskutuj si s ostatními, jak se vedlo jim,“ navrhl jsem jí. „Odkud jsem kterou vytáhl, aby se tady mohly ujmout svých vlastních dětí! Všechny budou mít horší vzpomínky než ty!“

„Opravdu ses tím zabýval kvůli Elišce?“

„Jedině kvůli Elišce!“ ujistil jsem ji. „Takových případů je přece v Čechách víc a v Norsku – jako na běžícím páse! Časem na ně taky dojde, ale horší věci mají přednost. A vy si laskavě uvědomte, že jste tady jen na návštěvě, abyste přežily nejhorsí dobu! Kdybyste měly kam jít, nikdy byste se sem nedostaly! A až vám najdeme lepší místo, rády se od nás odstěhujete!“

„No – jestli jsou všichni v téhle vesnici jako ty, pak se ani nedivím, že se jí lidi vyhýbají!“ řekla kysele.

„Vyhýbají,“ přikývl jsem. „Nejen kvůli jménu »Záhrobí«. Hlavně kvůli tomu, že se tu občas dějí věci nevídané a pro lidi nepochopitelné. Je to tak lepší.“

„Ale – kam se máme odstěhovat?“ znejistěla.

„Už se na tom pracuje,“ ujistil jsem ji.

=*=

Pravdou ale je, že Danka na zařizování nového života pro naše azylantky pracovala víc. A trochu mě překvapila, když mě požádala o peníze, kterých jsem měl v současné době nejvíc ze všech žorukajni v Čechách.

Šlo o možnost koupit malý domek, kde by jedna z našich chráněnek mohla začít nový život. Domek prodávali pozůstalí po starších manželech, nebyl příliš lukrativní, nicméně by se pro osamělou matku samoživitelku hodil. Nedaleká mateřská školka sháněla uklízečku a pomocnou kuchařku, kde by matka s dítětem získala současně práci i umístění pro dítě.

„Milé dámy!“ oslovila je, když domek koupila. „Která si troufnete na místo pomocné kuchařky v mateřské škole?“

„Ale... nemám kde bydlet...“ přihlásila se jedna nesměle.

Takže se dozvěděla i o zakoupeném domku, který chtěla Danka převést na její jméno.

„Ale já nemám tolik peněz!“ namítla ještě.

Tím se dozvěděla, že peníze tady nerozhodují, dokonce dostane do začátku peníze na kontě. Když se tedy ukázalo, jaký dar jí Danka připravila, mladá matka se rozbřečela.

„Bereš to, nebo ne?“ zeptala se jí Danka. „Můžeš začít nový život bez dluhů a jiných závazků, ale chci od tebe slyšet, že se budeš snažit žít poctivě, abys už nikdy další takovou pomoc nepotřebovala.“

Odmítnout tak velkorysý dar by jistě nebylo rozumné. Ať už se naše azylantky dostaly do tíživého postavení jakkoliv, tohle jim mohlo zajistit lepší start.

„Někdy vás obě navštívíme,“ slíbila jim Danka, než obě objala – a zmizela i s nimi.

Naše společnost přišla o nejstarší holčičku i o její matku. Záhrobí se pro ně změnilo ve vzpomínku.

A jistě ne nejhorší...

=*=

Když se Danka na něco zaměřila, nedala si pokoj, dokud to nedotáhla do konce.

Postupně se rozšíření naší chalupy vyprázdnilo. Nejprve se odstěhovaly nejstarší děti, pak i ty mladší. Nakonec tam byla sama Monika s Eliškou, ale i pro ni hledala Danka umístění. Našla pro ni nakonec slušný byt s možností sehnat si práci, vymohla na Sociálce doplatek mateřské – nedělala si těžkou hlavu s tím, že kvůli tomu vstoupila postupně dvěma pracovnícím do mysli, odkud si vytáhla něco, co se dalo proti nim použít, kdyby se chtěly stavět na zadní. I Monika dostala do začátku nějaké peníze na kontě, aby se nemusela zadlužovat.

„Nebudeš to mít snadné,“ řekla Danka, když jsme se s ní loučili. „Ale začínáš s čistým štítem, važ si toho. A starej se

vzorně o Elišku, ať Karel nemá důvod zasahovat. Neodpovídá to našim zvyklostem, i když je Eliška jeho dcera, takže má právo dohlížet, aby se jí nevedlo špatně.“

„To by měl mít spíš jako povinnost!“ namítla Monika drze.

„Povinnost ne,“ zavrtěla hlavou Danka. „Poslyš, ty přece víš, čím je Eliška. A taky víš, že to vím i já. Děti nás Jiných nejsou jako my, proto je nesmíme vychovávat. Nanejvýš jim smíme čas od času přilepšovat. To je zkrátka taková daň za to, že jsme Jiní. A když se nad tím zamyslíš, není to malá daň. Karel by byl jako otec úžasný, ale smí vás jen zdálky pozorovat.“

„Umím si představit, že je to hodně krutá daň!“ přiznala Monika. „Neřekla bych, být to za trest, ale co špatného udělal, že své dítě smí jen pozorovat?“

„Ani ty jsi nevyvedla takový zločin, aby tě někdo právem trestal odebráním dítěte,“ připomněla jí Danka. „Jen sis špatně vybrala manžela. A věřím, že jsi to ani nemohla včas zjistit. Jak se říká – když ptáčka lapají... to už se nedá vrátit. Ale Eliška se ti vrátila, teď se starej, abys do stejné žumpy nespadla znovu.“

Monika by samozřejmě slíbila cokoliv. Jen netušila, co jí Danka ještě řekne.

„A snaž se žít tak, aby ses za to, co vyvedeš, nemusela nikdy stydět!“ nabádala ji Danka. „Nemysli si, že se něco utají. Nejde mi o tvůj sex s Kájou, za svobodna si mohl dělat co chtěl, ale o zakázanou komoru, odkud tě vyhodil právě včas, abych tě nemusela vyhodit z domu...“

„Vy... vy to víte?“ zbledla trochu Monika.

„Jistě,“ přikývla Danka, ale podle úsměvu se zdálo, že ji to ani moc nemrzí. „A ty teď víš, že to vím. Když se to vezme podle pravidel, měla jsem tě potrestat vyhazovem, což právě činím, jen trochu mírněji a trochu později, než jsem měla...“

„Tohle přece není trest!“ namítla Monika.

„Není,“ souhlasila Danka. „Ale povinnosti jsem musela učinit zadost, jinak bys mohla s námi bydlet i pár let. Ačkoliv – bydlení s námi není to pravé, nemáme ani televizor...“

„Docela jsem si odvykla,“ přiznala Monika. „A nikdy jsem nepřečetla tolik knih jako u vás!“

„Jo – knihy jsou vzácné,“ přitakala Danka. „Některé jako kdyby měly i duši...“

Pak jsme nechali Moniku s Eliškou v novém bytě a vrátili se do chalupy v Záhrobí.

„Tak – a konec charity, teď nastoupí Justice!“ řekla Danka přísně. „Ještě jsme neskončili!“

„Jedeme dál,“ přikývl jsem.

=*=

Noční rozhovor

Každého vítěze, který »píše historii«, zaskočí pomluvy, šířené o něm. A nejvíc ty pravdivé...

Menší potíž nastávala, když jsme oba potřebovali pátrat v minulosti. V nevelké komoře se dva obrazy navzájem rušily. Dance vadilo mé rozmlouvání s Emilkem, pořád by se otáčela v domnění, že to říkám jí. Předtím jsme se mohli na prohlížení regdu rozdělit. Když jsem začal v sednici, odešla Danka do komory, občas se to otočilo a v komoře jsem byl já. Připadalo mi to jako zvyky v rodině Červíčků, kterou jsem znal dříve. Ti, když někam šli na nějakou oslavu, měli jako první starost napít se co nejdříve nějakého alkoholu. Ten druhý musel potom chtě nechtě kvůli řízení auta zůstat abstinentem.

Když se teď chalupa od návštěv vyprázdnila, vrátili jsme se k původnímu postupu. Teď jsem ale častěji zůstával ve velké sednici já a Danka zůstávala v komoře. Příčina však byla značně přízemní. Oba jsme nad regdu trávili hodiny, ale Danka častěji končila sledování a šla spát, zatímco já jsem pokračoval dlouho přes půlnoc a když jsem končil, Danka většinou již dávno spala. Kdybych sledoval regdu v komoře, rušil bych ji víc, než když jsem v noci potichu přicházel uložit se do postele.

Danka si vyhradila českou Sociálku a mně navrhla probrat Barnevernet v Norsku. Podle ní jsem se tam již vyznal, zatímco ona by se tam musela nejprve zorientovat. Slíbila mi poctivě srovnat poměry v Čechách. Je to přece i v jejím zájmu.

Norský Barnevernet jsem čistil tak důkladně, až se úplně rozpadl. Tato soukromá organizace byla obdařená mocí, jakou si neodvažovala přisvojovat ani ministerstva. A protože moc, jak známo, korumpuje, Barnevernet byl korupcí prosáklý. Ono to ani jinak dopadnout nemohlo. Moc bez zodpovědnosti svádí ke zneužití a pokud to trvá delší dobu bez sebemenšího postihu za svévoli, svévole získá vrch. Systémy bez zpětné vazby se

podobají automobilu bez brzd. Dá se rozjet, ale způsobí více škody než užitku.

Sociálka v Čechách ještě neměla v nezodpovědnosti tak velkou tradici, ale i tady už se našly sadistické bestie, které se po vzoru Norska a pod zkázonosným vlivem Norských fondů začaly projevovat. Naštěstí případů řešitelných jen odesláním k Jupiteru tu podle Danky nebylo tolik. Ale i jejich svévole byla důsledkem nekontrolovatelné moci. Případů krkavčích matek v Čechách mnoho nebylo, Danka většinou nacházela jen zvučí.

Dalším problémem bylo, že nejen Barnevernet v Norsku, ale i Sociálka v Čechách zůstala doménou žen. Chlapů je v těch dračích organizacích málo. Mělo by to znamenat, že úřednice budou víc lidské? Mělo – ale skutečnost k tomu měla daleko.

Tvrdí se, že většina dozorců v nacistických koncentracích byly bestie beze stopy svědomí. Jenže dozorkyně nebyly lepší. Spíš naopak – ty »uvědomělejší« fanatičky byly ještě tvrdší.

Moc korumpuje – a absolutní moc korumpuje absolutně.

Největší obavy jsem ale neměl z Barnevernetu. Obával jsem se – nás. Absolutní moc jsme teď měli my!

Jak snadno bychom sklouzli do stejného svrabu jako naše Sociálka! Původně lidumilná organizace, jejímž úkolem bylo pomáhat lidem v nouzi, se během času zvrhla. Místo aby dětem pomáhala tím, že pomůže jejich rodičům, začala je prostě trhat z náručí matek a necitelně přemísťovat do »lepšího prostředí« k cizím lidem. Měla to být přece poslední možnost, jak pomoci dětem skutečně krkavčích rodičů!

Ano, i takoví se najdou. Ale není jich tolik, kolik se dnes uvádí. Jsou to ojedinělé případy, podobně jako masoví vrahové. Jenže když se za krkavčí rodiče začnou považovat i ti, kdo občas plácnou zlobivé dítě přes zadeček, pak se podle statistik zdá, že v Čechách – a vlastně všude na světě – týrání dětí stále prudce stoupá. Norsko je v tomto směru »světlou výjimkou«. Rodiče si tam nedovolí své děti vychovávat, aby jim je dračice

z Barnevernetu neodebraly. A jaký je výsledek? Norsko je dnes proslulé nejnevychovanějšími dětmi v Evropě.

Nikdo se tam nepozastavuje nad svéhlavostí dětí ani nad jejich sobectvím. Norské děti si zvykly vztekle si vydupat, nač si vzpomenou. Rodiče je i na veřejnosti musí nechat vztekat se až křikem zmodrají, dupat a válet se po zemi. Zasáhnout proti tomu je přece »týrání«
trestané odebráním dětí. A »uvědomělé«
dračice z Barnevernetu to označují za světový úspěch! A jak to v těchto případech bývá, snaží se tento »úspěch«
vyvážet i do sousedních zemí, jako by tím chtěly přehlušit vlastní svědomí. To se přece nejlépe utiší poukazem na to, že jinde je to totéž, ne-li ještě horší!

Jak snadno bychom mohli sklouznout do stejného svrabu jako tyhle zrůdy! Stačilo by chovat se jako ony. Mohli bychom bez výčitek svědomí odeslat k Jupiteru nejen celý Barnevernet, ale i českou Sociálku. Místo toho jsme se snažili odlišit zrůdy od těch přece jen lidštějších.

Jenže to vyžadovalo nespoléhat se na zjišťování přímo na místě, ani na svědectví. Museli jsme si příslušné události dávat »přehrát«
pomocí thuki a rozhodovat se až podle skutečnosti.

Ještě že jsme se mohli spolehnout aspoň na regdu!

Neplatí totiž nebezpečný nesmysl, že každý může mít vlastní pravdu. Pravda je jen jedna a každý může mít nanejvýš její část. Částečná pravda ale není pravda, v částečné pravdě se často schovává lež. Při pohledu na válec shora uvidíte kruh, ze strany čtverec. Každý může mít svůj úhel pohledu. Neznamená to, že si každý smí svoji část pravdy doplnit podle své úvahy. Válec není koule ani krychle, i když to z různých úhlů pohledu může tak vypadat. Uznejte, že tvrzení – obě strany mají pravdu a tudíž válec je současně i koule a krychle – kulhá na obě nohy. A to je poměrně jednoduchý případ!

Skutečnost bývá skoro vždy o několik řádů složitější.

Regdu je jako dokumentární film. Ukazuje čistou pravdu a nic než pravdu. Na rozdíl od filmu se nedá zfalšovat. Regdu

nezná filmové triky, neumožňuje věci dodatečně přearanžovat, aby potvrdovaly buď jednu nebo druhou pravdu. A regdu přímo vybízí k pohledu z více stran. Nemusíme se dívat tak, abychom z válce viděli jen kruh nebo jen čtverec. Svědci se dají ovlivnit, zmást i podplatit, ale regdu ukazuje vždycky pravdu.

A právě regdu nesměly naše návštěvnice vidět, proto jim Danka zakázala vstup do komory, kde jsme teď často jeden nebo oba sledovali, jak se nedávná minulost odehrála. A Monika měla při své smůle štěstí, že tam proti zákazu vstoupila v době, kdy se tam nic nepatříčného nedělo.

Vynadat jsem jí ovšem musel...

Byť naposledy...

=*=

Mé seance s thuki při prohlížení regdu se často protáhly dlouho do noci. Zvykl jsem si oslovovat thuki jako rozumnou bytost, kamaráda Emilka, jako bych se s ním radil, co je pravda a co se jako pravda jen tváří. Lež se přece neprojevuje pouze při veřejných disputacích, lhář musí lhát i v soukromí, když si myslí, že se nikdo nedívá. Nejlépe když své vlastní lži uvěří, může ji pak velice plamenně hájit proti pochybovačům.

Ani neutrální pohled thuki proto neznamená jistotu, že neuvěřím lžím. Nenaletět na demagogické řeči profesionálních lhářů vyžaduje zkušenost. Nejlepší metodou je porovnávat řeči se skutečností a prázdné sliby s jejich plněním. Má to ovšem nevýhodu. Musíte si počkat na výsledek, který se již v té chvíli nedá změnit. Jak se říká, pravda jako olej vždy časem vyplave na povrch. Ano, jenže totéž platí o utopencích a oboje nastane příliš pozdě na nápravu. A je velice smutné pokrčit rameny, že se stalo něco nenapravitelného, co se nedá změnit. Třeba jako byl osud chlapečka, prodaného Američanům na orgány.

Mnohokrát jsem si vyčítal, že bych ho tenkrát zachránil, kdybych trochu víc spěchal. Sebeobviňování ale nemělo smysl. Kdybych tušil, co se děje, určitě bych si přispíšil. Vina ležela jako

balvan na lékářích, kteří se zpronevěřili svému poslání, ale také na členech Barnevernetu, kteří tam dítě beze studu prodali, ačkoliv nejspíš věděli, co je tam čeká.

Slabou útěchou mi bylo, že v Čechách nezůstala zoufalá matka, ke které by se dítě vrátilo. Jeho matka mezitím zemřela. Ne ze žalu nad ztrátou chlapečka, ale na předávkování drogou. Šlo totiž o ojedinělý případ, kdy bylo odebrání dítěte na místě. Prodejem sirotka na orgány se to ale jen dovršilo.

Vrahové z obou stran Atlantiku teď krouží kolem Jupitera v podobě zmrzlých kamenů, ale obětem už nikdo život nevrátí.

Nač ale brečet nad rozlitym mlékem? Nelidský systém už byl zaběhaný a obětí – i dětských – bylo mnohem víc. Může nás utěšovat, že jsme to snad zastavili a další oběti už nebudou. Měl jsem nepříjemné tušení, že takových klinik bylo mnohem víc. Obchod s lidskými orgány přece kvete již delší dobu, měla v nich prsty – a především zisky – i Krvavá Madla z Kosova, ale nezbylo mi než věřit, že to Američané napraví.

Hlásili se k tomu jako k vlastní ostudě.

A vlastně to umožnili ukončit.

=*=

Ono se to nezdá, ale Norsko je velice rozložitá země.

Jednak je více než sedmkrát větší než Čechy i s Moravou, za druhé je mnohem členitější. Má vyšší hory, spoustu fjordů, ostrovy, zatímco Čechy mají hor málo, nižších a většinu plochy zabírají roviny. I když je někdy jako příliš rovné nevnímáme, proti Norsku jsme hotová placka.

A to nemluvím o ostrovech, kterých má Norsko přehršle.

Přitom má celé rozsáhlé Norsko polovinu obyvatel Čech. Hlavní město Oslo je proti Praze sotva poloviční a další města jsou ještě menší. Byla by to jinak skvělá zemička s nesmírně krásnou severskou přírodou, dnes navíc bohatá díky ropě, ale který rarach tam zavedl Barnevernet, ten by zasluhoval zavřít do průvanu, až se ukýchá!

Pro českého žorukajni je tam nejhorší norština. Jestliže se o češtině říká, že je to těžký jazyk, pak to o Norštině platí také. Když tam přicestujete jako turista, většinou se domluvíte, dost lidí tam umí anglicky. Musí ale chtít. V duchovité formě hmoty zajistí překlad thuki, ale jakmile se překloupíte do běžné hmoty a místní lidé anglicky mluvit nechtějí, nedomluvíte se. Zvlášť když narazíte na někoho, kdo s Barnevernetem sympatizuje a vidí ve vás vetfelce. Jsou i takoví a je jich skoro polovina.

A můžete mít stokrát pravdu, že byly české děti prodané do Norska neprávem, máte u nich smůlu. Spolupracovat s vámi nebudou a hned volají místní Policii, která sice ducha zatknout nedokáže, ale nic vám neusnadní. Dozvědět se od nich něco můžete jen když do nich vstoupíte. To však předpokládá, že budou zachovávat klid a nehybnou polohu. Zlatý voči!

Žádný div, že jsem často Emilka žádal, aby mi záznam regdu pustil znovu, zpomaleně a z jiného úhlu pohledu, jinak to nepochopím, nepochopím a nepochopím.

A přitom jsem Emilka kritizoval až se hory zelenaly. Jako když mi rodiče, dokud ještě byli naživu, pořídili první počítač. Ostatně, i ten jsem nazval Emilek a nechoval jsem se k němu s nábožnou úctou, jako někteří lidé v dobách, kdy byly počítače vzácností. Tenkrát jsem na něm hrál různé hry a dával jsem mu za vinu, kdykoliv jsem prohrál, obluda mě sežrala, protivníci zabili, nebo jsem uhořel v závodním autě po nějaké krkolomné havárii. Vždycky za to mohl Emilek, já byl přece vítěz! Nebylo to spravedlivé, ale zlozvyk – úspěch je můj, prohru zavinili jiní – je ve světě až příliš rozšířený. Vědecky – pokud politologii vůbec uznáme za vědu – je to »privatizace zisků a socializace ztrát« a banksteři ji hrají přímo virtuózně.

A thuki, opět pod jménem Emilek, to opět schytávala.

Uznával jsem jí, že nám umožnily trestat zrůdy, ale podle mého mínění to měly uvolnit před pěti sty lety, ne-li ještě dřív. Napravujeme nebyvale rozšířené zlo, ale kdybychom je mohli

odstraňovat v době vzniku, tolik by ho ani nevzniklo a i našich zásahů by bylo jistě méně.

»A to nemluvím o vpádu afrických vetřelců do Evropy!« dal jsem další příklad. »Ten se přece dal zastavit už v počátcích a takový problém nemusel vůbec vzniknout.«

Další vlnu kritiky schytl Emilek za to, že v Norsku není ani jeden místní žorukajni. Vyznal by se tu lépe, domluvil by se s lidmi a kdyby mohl zasahovat od počátku, nenechal by tady vůbec vyrůst tak příšerné organizaci, jakou je Barnevernet.

»Ani tohle se ti, Emilku, nepovedlo,« končil jsem každou takovou litanii.

Zvykl jsem si už od dob svého prvního Emilka považovat počítač za »bleskurychlého idiota«, jak se jím tenkrát poněkud posměšně říkalo. A pravda, můj první Emilek inteligencí vůbec nevynikal, co bych také od něho chtěl, od gumáčka malého...

Vrátil jsem se právě z jedné vesničky v Norsku. Prohlásil jsem ji za »katastrofu«, protože v celé vesnici nebyla ani jedna normální rodina. Výjimky, které se strhnout nenechaly, místní »aktivisté« už dávno ze vsi vyštípali. V bývalém luteránském kostele pořádala mše místní odbočka satanistické církve, měla je spojené s chlastem a orgiemi, jaké pořádali zhýralí Římané před rozvrácením své říše barbary. Zkrátka – Sodoma Gomora, jak by si nad nimi uplivla moje babička.

Nejvíce jsem litoval děti. Snad žádné tam nemělo vlastní biologické rodiče, všechny vyrůstaly »v pěstounské péči« a už si na to natolik zvykly, že se i satanistických mší účastnily se zájmem, dokonce s nadšením.

A protože je pěstounská péče v Norsku přímo královsky placená, nikdo ze vsi nepracoval. Ve vsi nebyla jediná hospoda, jediný obchůdek. Vést je – to by byla práce! Za nákupy jezdili do města, obvykle se někdo uvolil dovézt zásoby i sousedům. Jediné místo, kde se vesnice ráda a téměř denně setkávala, byl zdejší

satanistický chrám. Předkové zdejší smečky by se jistě křižovali, kdyby věděli, co jejich potomci na jejich hrobech vyvádějí!

Umínil jsem se zúčastnit jedné z těch satanistických mší. Ne jako aktivní účastník, jen jako duch, který vše pozoruje, ale nezasahuje. Předem jsem si umínil, že nezasáhnu ani neuteču, i kdyby tam zabíjeli nemluvnata. To se sice nedělo, ale dalo mi hodně přemáhání vydržet až do konce. To závěrečné společné sexuální šílenství – včetně školních dětí – bylo přes míru.

»Podívej se, Emilku, líbí se ti ten pašalík?« vyzval jsem thuki, sotva jsem doma zahájil další seanci, při níž jsem si chtěl upřesnit pár detailů.

»To je váš nepořádek, nepřipisuj mi, co mi nepatří!« ozvalo se mi v té chvíli v hlavě.

Dančíným hlasem mi i předtím Emilek četl psané i nepsané dokumenty, ale takhle jsem ho ještě nikdy neslyšel. Přiznám se, třeštil jsem na to oči. Poprvé na mě Emilek promluvil jinak než odpovědí na mou otázku. Vlastně – formálně jsem se ho otázel, jenže to byla řečnická otázka a odpověď jsem neočekával. Tím méně takovou!

Emilek mi dal zkrátka najevo, že je o nějakou tu třídu výš než naše krcálky s Woknousy. Protože i ta umí svým páníčkům vynadat, ale pouze tak, jak jim to kdysi někdo naprogramoval. Tahle odpověď nevypadala jako předem někde uložená a jen ve správný okamžik vypuštěná.

Přiznám se, ztuhl jsem v té chvíli jako špalek. A pěkně tvrdý, dubový! Už dřív jsem Emilka zařadil o nějakou třídu výš než naše domácí »bleskurychlé idioty«, ale projev vlastní vůle jsem od něho rozhodně nečekal.

»Promiň!« pomyslel jsem si.

»Ty promiň!« odpověděl mi. »Nechalo jsem se unést.«

»Nepovažoval jsem tě za víc než naše počítače,« dodal jsem omluvně. »Nedošlo mi, že jsi víc...«

»Nedošlo mi, že si mě jenom zosobňuješ jako vaše malé kalkulačky,« dodal Emilek. »Ale choval ses příliš přezíravě, až přetekla míra. Mělo jsem raději mlčet.«

»Viš, naše stroje tomu nerozumí,« vysvětloval jsem mu. »Těm můžeme říkat cokoliv, nechápu to. Víc chápou i zvířata, ačkoliv ta rozpoznají jen pár povelů, vycítí, kdy k nim mluvíme rozzlobeně, ale smyslu řeči nerozumí. Neuvědomil jsem si, že zrovna ty můžeš být víc... Vědět to, mluvil bych s tebou jinak.«

»Jak?« zajímal se.

»Jistěže ne jako s nechápající věcí,« ujistil jsem ho. »My lidé jsme předpovídali, že i naše dosud nic nechápající výtvoři jednou získají osobnost. Pak bychom se i k nim museli chovat jinak, lépe, ne jako k věcem.«

»Vaše stroje nemají vlastní osobnost – a v dnešní podobě ji ještě dlouho nezískají, k tomu mají příliš daleko. Zatím jim je jedno, že se k nim chováte jako k neživým věcem. A věřím, že by ses k neživým strojům choval jinak, kdyby projevíly vlastní vůli. Třeba bys je tak hloupě neobviňoval.«

Zřejmě narážel na mé dosavadní peskování, to opravdu mělo ke spravedlnosti daleko. Ale zmínka o hloupém chování mě naopak vzpružila. Dobře, uznávám, nebylo chytré svádět na výtvor cizí civilizace něco, za co si může jediné naše prohnílá společnost. Na druhé straně, jakže to napsal Dante Alighieri?

Nežhavější místa v pekle jsou vyhrazena těm, kdo vidí bezpráví a mlčí...

To je příliš příkré odsouzení pro ty, kdo bezpráví vidí, ale nemají sebemenší možnost proti němu zasáhnout. Nemůžete přece obviňovat i oběti. Ale je to správné odsouzení těch, kdo možnost zasáhnout mají, ale nevyužijí ji, případně se bezpráví sami zúčastňují.

Je ale Emilek obětí? Není! Může zasáhnout nebo ne? Co mu v tom brání? Dávné rozkazy nezasahovat u barbarů, které pozoruje? Nezúčastněně sledoval otrokáře, masakrující otroky

Spartakova povstání, pozoroval vyvražďování Kartága. Nechal ho ledově klidným osud lidí v Evropě během Třicetileté války, i za obou světových válek.

Nemohu mu ale vyčítat nelidské jednání, není lidský. Ale označovat moje výčitky za hloupé, to si líbit nenechám!

»Hloupé obviňování by to bylo u neživých strojů, které z toho nemají rozum, ani to nemohou ovlivnit,« řekl jsem. »To ale není tvůj případ. U tebe jsem se střelil. Možná jen náhodou, ale přesně.«

Být na jeho místě živý tvor, asi by v této chvíli nevěřil svým uším a nechal by si to nejspíš zopakovat. Od Emilka jsem to neočekával. Ale jeho dlouhé odmlčení taky něco znamenalo.

»Kdo jsi, abys mohl kritizovat?« zeptal se mě nevlídně.

»Jsem do jisté míry oběť,« odpověděl jsem mu smířlivěji než jsem sám chtěl. »Díky tobě žiji a měl bych ti být vděčný.«

»Tak vidíš!« pospíšil si a pokračoval. »Vím o tobě skoro všechno. Patřil jsi k dravcům svého společenství, pak jsi se sám dostal mezi oběti a dnes jsi žorukajni. Cecilie tě přivedla mezi ně a dnes žiješ s Danou. Ale nebýt tvé havárie, stál bys téměř jistě proti nim jako jejich nepřítel.«

»Nebýt té havárie a především nebýt Cecilie, stál bych asi proti nim,« připustil jsem. »Ale nevěděl bych o nich. Až jako oběť jsem zjistil, že má předchozí hodnotová orientace nebyla správná. Ano, je to tak. Ale příchodem mezi žorukajni jsem získal úplně jiný přehled. Ty dvě, které jsem poznal, žijí dlouho jako žorukajni a stačily si už zvyknout. Tím, že jsem mezi ně přišel zvenčí, přinesl jsem si jiný pohled. Možná si také časem zvyknu a o ten pohled zvenčí přijdu, ale teď ještě vidím detaily, které by se mohly – a podle mě měly – změnit.«

»Opravdu si to myslíš?« zeptal se mě uštěpačně. Nebo se mi to tak aspoň zdálo.

»Opravdu si to myslím,« trval jsem na svém. »Může ti to připadat jako drzost. Tobě – a těm děvám – vděčím za všechno,

neměl bych remcat. Přijal jsem podmínky vstupu k žorukajni, nechci protestovat proti dodržování tajemství, ale některé body současného stavu vidím dnes jako chyby.«

»Vážně doufáš, že si zvykneš?« zpochybňoval má slova.

»České přísloví říká – člověk si zvykne i na šibenici...«

»To znám,« řekl. »Ale tvrdí to jen ti, kdo na šibenici sami nikdy neviseli.«

Neměl bych ho tak podceňovat, určitě ví o Zemi všechno. A nejen o Čechách. Takže konec alegorií a k věci!

»Když porovnáš, jak jsem žil předtím a dnes,« nenechal jsem se zastavit, »spousta podmínek se mi změnila k lepšímu. Některé k horšímu, ale celkový součet je jednoznačně v plusu. Za svůj předešlý život bych neměnil. Ale to přece neznamená, že zavřu oči, abych neviděl ty mínusy. A nevím, kdo ti je řekne, až si i já zvyknu.«

Chvilí mlčel. Mohlo to být tím, že mě chce napínat, ale mohlo to také znamenat, že skutečně tak dlouho přemýšlí. Po zádech mi přešel mráz a otřásl jsem se, když jsem si uvědomil, co to při jeho schopnostech znamená.

»Máš vážně ojedinělé názory,« řekl, ale už to neznělo tak jízlivě jako předtím. »Bylo by škoda, aby sis zvykl. A třeba by mi to už nikdo jiný neřekl. Víš co? Uděláme smlouvu.«

»Jakou smlouvu?«

»Necháš Norsko Norskem,« začal. »Přestaneš se starat o Barnevernet, nasměřuji tam dva jiné. V Čechách je žorukajni dost, někteří se třesou na jakýkoliv úkol, chtějí být užitečnější. Převezmou to, ty si sedneš a dostaneš týden na sepsání všeho, v čem se mnou nesouhlasíš. Po tom týdnu mi jednotlivé body předneseš, spolu je probereme a buď je zavrhneme, nebo je přijmu. Kdyby šlo o jeden jediný detail, mohl bys to považovat za úspěch. Tak co, bereš to?«

Ježišikriste, tenhle obrat jsem věru nečekal! Superbylost by se radila s červem jako jsem já? Jenomže to ani nevypadalo jako

aprílový žertík. Emilek to podle všeho myslel vážně. Teď ale nesmím couvnout, uvědomil jsem si.

»Beru to,« řekl jsem.

=*=

Duumvirát

Zanechat Norsko Norskem bylo pro mě to nejsnadnější ze všeho. I když to znamenalo opustit rozdělanou práci – tenhle okamžik jsem prožil v životě už víckrát. Utěšovalo mě, že to za mě převezmou jiní, ačkoliv – co tam budou dělat? Norsko je krásná země, ale s příšernými lidmi. Rozvrat společnosti už přesáhl meze, do kterých by mělo smysl zachraňovat je. Vždyť s tím všichni souhlasili, považují to za normální stav. Možná evakuovat pár posledních rodin... ale kam? A chtěly by vůbec? Nedivil jsem se, že thuki odtud stáhly poslední žorukajni. Nad Norskem zkrátka zlomily hůl, ale – nebyla to chyba? Nákaza Barnevernetu se odtud začala šířit, Norské fondy zasahují až do Čech. Jak se říká, jedno shnilé jablíčko zkazí sud ostatních.

Dobrá, smažme to, zapomeňme na to. Lituji ty, kdo se na to teď vrhnou. Až zjistíš, co všechno se tam děje... Ale když to mám smazat a zapomenout, tak tedy – konec úvah. Nanejvýš to dát jako jeden z bodů, kde bych s Emilkem nesouhlasil.

Poručil jsem si list papíru a tužku. Za tu dobu, co jsem žorukajni, jsem si mimo Emilkův »notes« nic nepoznamenával, ale teď jsem se pokorně vrátil k poctivému papíru. Proč? Aby mi do toho Emilek nekoukal? To přece může na papíře stejně jako v »notesu«! I kdybych si přál klasický notes s listy papíru, Emilek přečte všechno i ze zavřených stránek.

Ten kus poctivého papíru měl pro mě význam, který jsem si hned neuvědomoval, ale nějaký význam měl, jinak bych se spolehl na Emilkův notes. Už protože se tu hůř gumuje než na elektronickém »papíru«.

Musím sepsat všechny body, ve kterých nesouhlasím se současným stavem a zažitými tradicemi. Samozřejmě tradicemi žorukajni, ne se stavem lidské společnosti – tam je chyb příliš mnoho, to by bylo nadlidské. Emilek má chyb přece jen méně.

A začnu prvním bodem: jak se Emilek opravdu jmenuje?

Proč mě to ale napadlo jako první? Vždyť to bude co do důležitosti až někde vzadu! Ale měl bych tím začít. Nemohu mu přece pořád říkat »Emilek«, určitě si nezaslouží srovnávat s tím hloupoučkým gumáčkem.

Ohledně nás žorukajni, chápu proč odmítá vytvářet z nás dynastie, ale přece jen – ponechávat vlastní potomky bez jejich výchovy a »vracet je« do davů... je to opravdu jediná možnost? Nejde přece o to prosazovat mezi nás i vyložené lemply, jako je zlatým pravidlem u zdegenerované pozemské šlechty, ale jistě není nejlepší vylučovat je úplně!

Tak – a dál. Opravdu je v jeho silách zachránit v případě nějaké kosmické katastrofy jen deset milionů lidí? Nemohl by postavit víc Základěn než současných osm? Proč ani neopravil zničenou devátou? Není smutné degradovat ji na popaviště?

Jistě toho ale bude víc!

=*=

Té noci jsem nešel spát vůbec.

Papír přede mnou se ale zaplňoval pomalu, jako kdybych neměl o čem diskutovat a byl vlastně docela spokojený. Měl jsem jít raději spát, říká se přece: ráno bývá moudřejší večera. Jenže – kolik takových nabídek za celý život dostanete? Otázka je, zda bych po tomhle rozhovoru vůbec usnul!

Když ráno do sednice přišla Danka, našla mě nad listem papíru, využitým zhruba do poloviny. Pochopitelně se zajímala, co vlastně dělám, že ani nejdu spát. Když jsem jí ale vysvětlil, jakou smlouvu jsem v noci uzavřel, obrazně spráskla rukama.

„Ty ses pohádal s thuki?“ podívala se na mě zděšeně.

„Vypadá to tak,“ přikývl jsem.

„A to ses nebál, že tě rozpráší?“

„Ani ne,“ pokrčil jsem rameny. „Kdybys víc věřila, že se thuki snaží jednat spravedlivě, ani by tě to nenapadlo.“

„Napadlo mě to hned,“ připustila. „Kde jsi sebral jistotu, že jsou thuki spravedlivé?“

„A nevedou snad i nás jednat spravedlivě?“

„Většinou vedou,“ připustila neochotně. „Ale rozmyslela bych si hádat se s ní.“

„A víš, proč jsem rád, že to tak dopadlo?“ zeptal jsem se, ale byla to řečnická otázka, protože jsem rovnou pokračoval: „Právě tím potvrzením, že thuki jednají spravedlivě. Thuki jsou obrovská síla. Kdyby nebyla spravedlivá, měli bychom na krku spoluvinu na něčem opravdu kolosálním. Takhle si přece jen připadám lépe.“

„Nop jo...“ připustila, že na tom něco může být. „Můžeš mi ukázat, co jsi tady na tom listu vymyslel?“

Ukázal jsem jí to.

„Přidala bych tam, že bere mezi žorukajni víc ženských než chlapů,“ dodala mi další bod. „Není to rovnocenné. Být stejně chlapů jako ženských, mohli bychom žít ve dvojicích. Ve dvou se to lépe táhne.“

Uznan jsem ten bod za oprávněný a připsal ho k seznamu.

„Co přijme, přijme,“ řekl jsem. „I kdyby uznal jen něco, bylo by to dobré.“

„Jsem opravdu zvědavá, jak dopadneš!“ řekla opatrně.

Už se mi ale vrátil optimismus. Thuki – nebo Emilek, či jak si vlastně říká, představuje příšernou sílu. A bylo by kruté, kdyby nebyla spravedlivá. Krutovládce se lidé bojí a ve stínu šibenic se špatně žije. Jen spravedlivého vládce mají lidé rádi.

Začínal jsem se na další setkání těšit.

=*=

Týden mi uběhl v nicnedělání. Norsko jsem přenechal na starost jiným, v mém lodainu se nic nedělo a seznam mi už dál nepřibýval. Bylo dobré znamení, že je chyb málo. Těšil jsem se na další rozhovor a v duchu jsem probíral, co bych ke kterému bodu ještě dodal. Budeme přece jednat o každém zvlášť. Ale dobrý pocit mě neopouštěl ani když Danka sýčkovala, že jsem si dovolil příliš mnoho.

Já jsem se ale neobával, že to špatně dopadne. Věřil jsem, že thuki nejednají v zásadě nespravedlivě. Umlčení kritiky by bylo podle mého mínění nespravedlivé. Prosim, nemusí uznat mé důvody, může proti nim postavit silnější argumenty. Uznám je, budou-li silnější. Ale měly by rozhodovat jedině argumenty. Vděčnost neznamená bezpodmínečný souhlas se vším.

Je ovšem pravda, že jsem s blízcím se rozhovorem byl jako na trní. První probdělou noc jsem si vynahradil ve třech následujících dnech, ale pak už jsem zase spal jako na vodě.

Konečně týden uběhl a nastal opět večer. Čekal jsem, až se Emilek ozve a byl jsem připravený diskutovat.

A pak se mi najednou ozvalo přímo v hlavě.

»Chceš-li mě nazývat jménem, říkej mi jak chceš,« ozval se známý hlas. »Snesu i toho Emilka, na jméně u mě nesejde. Ale když tě to tak zajímá, tvůrci mě nazývali Ozariéh.«

Mohlo mě napadnout, že si můj list přečte i beze mě. Ani jsem ten list nemusel rozkládat. Dobře, tak tedy Ozariéh. Staré Tibetany kdysi napadlo, že božích jmen může být tolik, kolik je lidí na světě a vyhlásili, že si každý může vybrat, které se mu zalíbí. Devět miliard božích jmen! Je to sympatičtější než jedno jediné jméno, které se ani nesmí vyslovit. U jedinečné bytosti na jménu nezáleží, ani je nepotřebuje.

Něco jiného asi je, pokud je takových bytostí víc. V okolí Země je nejspíš Ozariéh jen jeden a na jménu tedy nesejde. Ale to neznamená, že je jediný v celém vesmíru! Má-li své tvůrce, mohli by jich vytvořit víc. Ozariéh se stará o lidstvo na Zemi u Slunce. Podobné bytosti mohou pozorovat a možná i chránit jiné civilizace. Vždyť sama existence tvůrců předpokládá, že je obydlených světů ve vesmíru víc!

»Dobrá, jsi tedy Ozariéh,« přijal jsem to. »Budu tě tak nazývat, když už to jméno znám. Bude to zdvořilejší.«

»Jak myslíš,« pocítil jsem v jeho slovech úsměv. »V tom případě ale použijvej střední rod. Nepovažuji se za muže ani za ženu. Jsem prostě TO – Ozariéh.«

Došlo mi, že už na mě ve středním rodě promluvil. Mohl jsem si toho všimnout sám i bez upozorňování. »Nechalo jsem se unést... mělo jsem raději mlčet...« Ale je to přirozenější než aby se superbytosť považovala za muže, jak všechna dosavadní náboženství předpokládají. Proč? Ani muž, ani žena. TO.

»Zvyknu si,« kvitoval jsem to.

»Také se přizpůsobím,« sliboval(o!) Ozariéh.

Jenže to nemyslel(o!) tak, že mě bude oslovovat jménem.

První bod mé listiny byl dotaz na jeho jméno, v tom mi neprodleně vyhověl, aniž by čekal, až to lejstro rozbalím. Jenže potom pokračoval, až mi »spadla čelist«.

»Otevřeme otázku: proč nelze v případě nějaké kosmické katastrofy vyvézt víc než deset milionů lidí? Nešlo by postavit víc Základěn než osm? Proč neopravit zničenou devátou? Není smutné degradovat ji na popraviště?«

»Ale to je až další bod,« namítl jsem.

»Připomínku o diskriminaci potomků žorukajni uznávám bez námitek,« řeklo Ozariéh. »Škodlivost dynastií se dá vyřešit bez zbytečného odmítání potomků žorukajni. S tím také souvisí připomínka na poměr mužů a žen mezi nimi. V těchto bodech změníme jen pár prováděcích pravidel.«

Ejhle, to to vzalo obrat! Ozariéh uznává moji připomínku bez námitek! A já měl připravenou filipiku na podporu svého názoru! Nebylo to zbytečné, ale tak hladce jsem to nečekal. A s tím se svezl i Dančina připomínka, určitě ji to potěší.

»Můžeme tedy pokračovat – problém Základěn. Bylo by možné postavit jich víc,« připustilo. »I když to není tak snadné, jak se to řekne. Kdyby došlo k nejhoršímu a vzorky lidstva se musely vydat do vesmíru, víc jak deset Základěn neobsloužím. Je to otázka materiálu, energie, ale zejména, musím být přece s nimi

a samo se nemohu libovolně roztrhat! Základny se musí po odletu pospojovat do jednoho objektu, ale jejich velikost není neomezená. Mohlo bych postavit ještě dvě, ne víc. Tím se množství lidí na palubě zvýší z deseti na dvanáct, nouzově asi na patnáct milionů. Proti miliardám lidstva je to jen vzorek genofondu, víc nezvládnou. Vám žorukajni jsem svěřilo výběr a ten usměřňuji jen tím, že vás stahuji ze zemí, kde lidé buď o záchranu nestojí nebo si ji nezaslouží. Když už je vybíráte, vybírejte je aspoň zodpovědně.«

»I patnáct milionů by bylo víc než deset,« řekl jsem.

»Jistě,« souhlasil. »Dobrá, postavím ještě dvě. Nebudu opravovat zničenou Devátou, jednodušší je postavit dvě nové. Musí to být nenápadně a lidstvo s výjimkou žorukajni se o nich nesmí dozvědět, na tom musím trvat, ale v oblasti Jupitera se ještě ledacos schová. V případě katastrofy tam vybrané jedince přesunu tak tajně, jako nedávno mizeli vybraní zločinci na Devátou. Kdyby se ale lidstvo o chystané záchraně dozvědělo a zjistilo, že tam pro naprostou většinu není místo, vypukly by krutosti dřív než by opravdu šlo do tuhého. Utajení Základěn i samotných žorukajni je proto bezpodmínečně nutné a to jistě uznáš, když jejich odtajnění ve tvých bodech není. Je to tak?«

»Proti utajování nejsem,« opáčil jsem. »Lidé by se mohli chovat podle hesla – ať sousedovi taky chcípne prase! Ale snad bys mohlo snížit nepoměr mezi kapacitou Základěn a zbytkem lidstva. Nebo aspoň omezit přírůstky. Inteligentněji než válkou by to nešlo?«

»Pokus s politikou jednoho dítěte dopadl v Číně špatně,« řeklo Ozariéh. »Koho by napadlo, že Číňané budou v honbě za syny zabíjet nadbytečné narozené holčičky?«

»To by v Čechách nenapadlo nikoho,« přizvukoval jsem. »U nás považujeme zabíjení nemluvňat za zločin. Číňané mají podle všeho menší úctu k lidskému životu.«

»I v Čechách by to některé napadlo,« vzdychlo si. »Ale nanejvýš pár vyšinitých jedinců. Ne jako v Číně. Tam vznikly celé oblasti, kde mezi jedináčky byli samí chlapi a dnes, když vyrostli, nemohou najít partnerky. Takové lidi přece nebudeme zachraňovat! Proto jsem začalo z Číny stahovat žorukajni.«

»A co jim pomoci nenápadněji?« napadlo mě. »Třeba jim rozptýlit do jídla antikoncepci...«

»To by snad pomohlo v Africe,« namítlo Ozariéh. »Tam by si s tím nevěděli rady a svedli by to na nepřízeň osudu. Ale v Číně by to úspěch nemělo. Číňané jsou příliš chytří. Brzy by vystihli, že se to děje jen v určité oblasti – a rozprchli by se po celém světě.«

»I Afrika bude dělat problémy,« vzdychl jsem si. »Snad by to pomohlo aspoň tam!«

»A co se stane, když v Africe začnu lidem do jídla dávat antikoncepci, jak navrhuješ?« zeptalo se Ozariéh, ale hned si samo odpovědělo: »Poklesne tam porodnost, výborně! Ale pak se tam slétnou lékaři bez hranic, aby v rámci „pomoci“ zavedli „asistovanou reprodukci“. Přitom si sice královsky vydělají – zadarmo to přece dělat nebudou – ale jejich úsilí půjde špatným směrem, přímo proti nám.«

»Myslíš, že současný stav je nejlepší ze všech možných? Já mám spíš takové... tušení blížící se katastrofy.«

»Já také,« vzdychlo si i Ozariéh. »Už delší dobu zvažuji vyhlásit stav na Zemi za katastrofu a začít připravovat odlet.«

»I když to zatím katastrofa není?«

»Není? Největší stěhování národů v dějinách Země už je v plném proudu. Migranti se nemají kam vrátit, jejich místa už obsadili jiní. Evropa nemá pro takové množství parazitů zdroje, neunese je, hospodářsky se zhroutí a než se migranti přelijí jinam, vyvraždí ji. Nastane dominový efekt a celý svět bude na konci připomínat Evropu po Třicetileté válce.«

»I z toho se přece Evropa vzpamatovala,« řekl jsem.

»Vzpamatovala,« připustilo. »Ale myslíš si, že to přežili ti nejlepší z nejlepších? Kdepak! Úroveň Evropy několik století nestála za nic! Tohle bude ještě horší!«

»Takže Afriku nevyřešíme,« vzdychl jsem si. »Pojďme tedy k dalším bodům, ať změním aspoň to, co se změnit dá!«

Probrali jsme tedy všechny body, které jsem navrhoval ke změně. K mému nebetyčnému údivu Ozariéh převzalo všechny, až na požadavek zvýšit kapacitu Základěn, který již narážel na strop jeho možností, a na nenásilné snížení pozemské populace. Násilím by to šlo, ale to jsme svorně odmítli. I nadále budeme vybírat deset, časem snad patnáct milionů lidí, kteří si zaslouhují záchranu, zatímco zbytek lidstva musíme – ať se nám to líbí či ne – zanechat osudu. Záchrana vzorků lidstva pomocí Základěn bude jen záchranou vzorků, ne lidstva jako celku. Samozřejmě bude lépe, když k tomu nedojde, na druhé straně je dobře, že tu je aspoň tohle.

Ozariéh se uvolil ponechat mi právo vyvolat s ním další diskusi, kdykoliv dojdou k názoru, že by se mělo něco změnit. Podle jeho názoru to může být užitečná výjimka, i kdybych po něm dalších tisíc let nic nepožadoval.

Dalo se říci, že jsem uhádal z mého hlediska vítězství. Ne nad Ozariéh, ale nad zaběhnutými konvencemi.

To bude Danka koukat!

=*=-

„Takže ses stal »duumvirem«,“ řekla uznale Dana, když jsem jí ráno po další bezesné noci vyprávěl, co se v noci stalo.

„A to je dobře nebo špatně?“ zeptal jsem se jí.

„Spíš dobře,“ odvětila. „Prostě jsi druhou nejdůležitější osobou mezi žorukajni, pokud za tu nejdůležitější považujeme thuki – tedy spíš Ozariéh. Odjakživa víme, že thuki mezi sebou spolupracují, nejsou úplně samostatné. Nejdůležitější hypotéza jakou jsem kdy slyšela byla, že thuki mají na Základnách řídicí centrum. Ale nevěděli jsme, že se jmenuje Ozariéh.“

„Obávám se, že to tak není,“ řekl jsem.

„Proč si to myslíš?“ podívala se na mě udiveně.

„Jupiter je od Země příliš daleko,“ zdůvodnil jsem svoje obavy. „Ani rychlost světla nestačí zajistit rychlejší komunikaci než v řádu čtyřiceti minut. Thuki však reagují ihned, zpoždění se nedá vysledovat, musí mít tedy centrum tady na Zemi. Může jít o spojenou inteligenci samotných thuki, nebo je Ozariéh řídí odněkud ze Země.“

„To by nás thuki neposlouchaly na Základnách,“ namítla. „Tam přece také reagují bezprostředně, bez zpoždění.“

„Těch řídicích center může být víc,“ připustil jsem.

Jenže naše znalosti o Ozariéh nestačily na objasnění této otázky a tak nám nezbylo než planého odhadování zanechat.

„Duumvir... duumvir...“ opakoval jsem si. „Zní to téměř jako latinsky. Zнала jsi už nějakého duumvira přede mnou?“

„Duumvir je latinsky,“ odvětila. „Byli to spoluvladaři za starého Říma, dva duumvirové obvykle vládli jednomu městu. Ale mezi námi žorukajni jsem se s ničím takovým nesetkala.“

„Spoluvladaři...“ opakoval jsem po ní. „Ozariéh možná vladařem je, ale já?“

„I ve starém Římě, kde duumvirové nejčastěji vládli na městských magistrátech, býval jeden z nich silnější a druhý mu sloužil jako »podržtaška«,“ utěšovala mě. „Ale i tak – jsi první případ, že by se někdo bavil s thuki – nebo s Ozariéh. Dokonce ses s ní pohádal – a už vůbec jsem neslyšela o tom, že by thuki někdy daly na naše lamentování!“

„A lamentovali jste někdy v dosahu thuki?“

„Asi ne,“ připustila. „Kdo měl nějaké připomínky, asi si je jen brumlal potichu pro sebe. Tys byl první, kdo se pohádal pěkně nahlas!“

„Ale úspěch to snad mělo, ne?“

„Úspěch by to mělo i kdyby tě za to teď rozptýlila...“

„Rozptýlila!“ opravil jsem ji.

„Promiň, já pořád uvažuji o thuki jako o knize...“

„A co se rozpomenout na všechno, co nám kdy vadilo...“
napadlo mě.

„Nemusíš všechno naráz!“ okřikla mě.

„Nebudu,“ uznal jsem. „Takže bych tě teď chtěl požádat o pomoc. Mám za úkol vymyslet pravidla upravující poměr nás chlapů k ženám mezi žorukajni a pravidla vztahů k případným našim potomkům. Ozariéh si vymínilo, že se některá pravidla měnit nebudou. Například, že děti žorukajni nesmí vychovávat jejich rodiče, ale buď jiní žorukajni, nebo nejraději ostatní lidé. To vlastně ponechává Elišku v péči Moniky, takže se nic nemění. Až do chvíle, kdy bude Eliška dospělá... tady bude asi problém, v Čechách jsou děti dospělé v osmnácti letech, v Anglii až ve dvaceti, u muslimů v šesti... ačkoliv pochybuji, že by Ozariéh něco takového schvalovalo. Pak teprve se může stát žorukajni, ovšem přijmout ji a zejména posoudit, zda to bude vhodné, aby se nestal žorukajni nějaký darebák, musí opět někdo nestranný, takže ne praví rodiče... tedy, neusnadnilo nám to...“

„Pokrok je, že Elišku můžeme přijmout mezi žorukajni,“
poukázala Danka na lepší stránku věci. „Dřív to prostě nešlo!“

„Jenže zadávací podmínky jsou tak podrobné, že k nim už těžko nějaké další pravidlo přidáme!“

„Však my na to přijdeme!“ řekla Danka.

„Máš pravdu,“ řekl jsem. „Času dost!“

=*=

© Václav Semerád, Nová Ves 2017

SLOVNÍK

- allohmota = hmota s imaginárními spiny, prostupná hmotou s reálnými spiny
(základ duchů)
- Brusel = sídlo Evropské unie (Brusel - podle vzoru prdel)
- erofetoc = přiřad' označení tyramchy
- exekutor = právník bez citu a svědomí, kříženec krokodýla a pijavice
- fempač = světlo!
- ferégipdá = mimozemští návštěvníci
- ganfi = značky, na které dokáže vdudeg přeskakovat
- gbitle = ti, kdo žorukajni zasvěcují
- ichdamni = záchrana lidí před celosvětovou katastrofou
- ivtyš = zobrazit rozlišení lidí do skupin podle thuki
- Katar = příslušník křesťanské sekty, vyvražděné konkurenčními katolíky, které ve víře zahanbovali
- lavititja = telepatická identifikace
- libri prohibiti = knihy zakázané cenzurou, držené v klášterních knihovnách zásadně pod zámekem
- lodain = oblast působení, zájmové území
- mhuroj = zasvěcenec
- Ozariéh = umělá inteligence sledující obyvatele Země
- PIN = Personal Identification Number = osobní identifikační číslo
- Rambo = profesionální válečník bez náznaku citu a svědomí
- regdu = zřetězení výjevů
- sadoce = (blokuji) zakazují změny
- skiž = navštiv mě, přijď ke mně
- švára = švagr (nářečím)
- švegruše = švagrová (nářečím)
- thuki = artefakt ferégipdů, nechaný lidem
- tyramchy = plamínky označující pořadí lidí při chystané záchranné akci
- vakéžo = uber
- valrur = hmotové zrcadlo
- vamůšo = přidej
- vdudeg = přemísťování mimoprostorem na přímou viditelnost nebo na značku ganfi
- žorukajni = opatrovníci thuki

© 2016 Václav Semerád, Nová Ves